

Josip Pečarić
PROF. TOMAC I THOMPSON

JOSIP PEČARIĆ

**PROFESOR TOMAC I
THOMPSON**

ZAGREB, 2025.

© Josip Pečarić, 20201.

KAZALO

UVODNI TEKST: HRVATI SU POBJEDNICI U RATU, A GUBITNICI U MIRU	9
KNJIGA ZDRAVKA TOMCA 'HRVATSKI PATRIOTIZAM - ŠTO TO ZNAČI BITI HRVAT?'	20
ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.	29
SADAŠNJI TRENUTAK U HRVATSKOJ	29
M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON U OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA – BILO JE I TO JEDNOM U HRVATSKOJ, ZAGREB, 2008.	38
PISMO THOMPSONU	38
HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA	43
PREDSTAVLJANJA KNJIGE <i>ZLOČINAČKI SUD U HAAGU</i>	59
SPLIT, 29. RUJNA 2008.: GOVOR JOSIPA PEČARIĆA ..	65
ZDRAVKO TOMAC, ZBOG DVIJE BAKLJE NE TREBA PREKIDATI UTAKMICU	69
J. PEČARIĆ I M. KOVAČEVIĆ, KRAJ VREMENA VELEIZDAJNIKA?, ZAGREB, 2009.	76
OČI U OČI SA ZDRAVKOM TOMCEM	76
ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009.	99
VELIKI EKSPERIMENT S HRVATIMA	99

RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.	115
„JUČER GLEDAM SLIKU NARODA, BACA CVIJEĆE PO HEROJIMA...”	115
UZ PREDSTAVLJANJE KNJIGE „RASIZAM SUDA U HAAGU": OPET NAPAD „S DESNA"?	137
‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.	143
ZDRAVKO TOMAC, MATEMATIČKA ISTINA	143
SLOBODAN LANG: 'HRVATI NE MRZE ŽIDOVE, NITI USTAŠE IH NISU MRZILE'	151
PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.	154
JOŠ O OTVORENOM PISMU (TRI PISMA)	154
PREDGOVOR KNJIGE "100 POSTO ZA HRVATSKU"	157
ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ. BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.	164
"MI ILI ONI" – MI KOJI NE VOLIMO HRVATSKU ILI ONI KOJI JE VOLE	164
DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI!, ZAGREB, 2015.	173
KAKAV TREBA BITI HRVATSKI INTELEKTUALAC?.....	173
ZDRAVKO TOMAC, FAŠISTI SU ONI KOJI POZDRAV ZA DOM SPREMNI! PROGLAŠAVAJU FAŠISTIČKIM	177
ZDRAVKO TOMAC, ZDS I STATUT GRADA VUKOVARA IZBEZUMILI PETU KOLONU U HRVATSKOJ!	184
ZDS I KUKAVIČLUK: OD THOMPSONA DO THOMPSONA	194
OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.	201
PISMA BEZ ODGOVORA?	201
J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.	211
MOJ GOVOR NA PREDSTAVLJANJU KNJIGE „DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE“ U SPLITU	211
PISMO GLAVNOM UREDNIKU „VIJESTI“	

G. JOVOVIĆU	217
DNEVNIK U ZNAKU ‘ZA DOM SPREMNI’,	
ZAGREB, 2017.	224
"POMIRBA"	224
HNES U BILTENU SNS-A	228
BOLJE JE PRIČATI A NE RADITI, ZAR NE?	234
REVIZIONIST HASANBEGOVIĆ	239
ZA DOM SPREMNI VS. ZVIJEZDA PETOKRAKA	246
VELIMIR BUJANEC: JOSIP JOE ŠIMUNIĆ U BUJICI ..	254
THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU,	
ZAGREB, 2017.	260
ZDRAVKO TOMAC, TKO SU USTVARI LJUDI BEZ	
BUDUĆNOSTI?	260
ZAŠTO I KOME PRVI PUT U 25 GODINA SMETA	
TEKST BOJNE ČAVOGLAVE?	267
MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET.	
ZAGREB, 2018.	270
JOSIP PEČARIĆ, KAKO „ZEČEVIMA“ OSIGURATI	
POBJEDU?	270
VLAST VEĆ OMALOVAŽAVA DALIĆA	
I MODRIĆA!	276
DA, MI NISMO SRPSKE SLUGE - MI SMO USTAŠE! ..	279
JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA?	
ZAGREB, 2019.	283
TREĆI STUP PEČARIĆEVE HRVATSKE’:	
THOMPSON	283
AKADEMIK IVAN ARALICA, PORTAL	
DRAGOVOLJAC.COM, 2020.	289
PISMO PROF. DR. SC. SLOBODANU LANGU	289
DR. SC. IVO RENDIĆ-MIOČEVIĆ, PORTAL	
DRAGOVOLJAC.COM, 2021.	296
IVO RENDIĆ - MIOČEVIĆ: JE LI DANAŠNJA	
HRVATSKA POSTUSTAŠKA ILI	

POSTKOMUNISTIČKA ZEMLJA?	296
PROF. DR. SC. MIROSLAV TUĐMAN, PORTAL	
DRAGOVOLJAC.COM, 2021.	303
UVOD	303
DR. SC. JOSIP STJEPANDIĆ, PORTAL	
DRAGOVOLJAC.COM, 2021.	308
JOSIP PEČARIĆ. ZA DOM SPREMNI TJ. SMRT	
FAŠISTIČKOM ANTIFAŠIZMU	308
GENERAL IVAN TOLJ,	
DRAGOVOLJAC.COM, 2022.	316
JESU LI "ANTIFAŠISTI" U RH ODUVIJEK BILI	
FAŠISTI?	316
THOMPSON – NAJZNAČAJNIJI ŽIVUĆI HRVAT,	
DRAGOVOLJAC.COM, 2024.	326
JOSIP PEČARIĆ, MOJI PRIJATELJI STANKO	
I MARKO	326
PROF. DR. SC. MIROSLAV TUĐMAN	348
JOSIP PEČARIĆ, ODGOVOR JOSIPU	
STJEPANDIĆU	352
HODOČASNIK / MARKO PERKOVIĆ	
THOMPSON, DRAGOVOLJAC.COM., 2025.	359
KAKO SAM BRANIO THOMPSONA ³⁵⁹	
EPILOG: PROGONITELJI SU SE DOŠLI POKLONITI	
THOMPSONU	373
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	375

UVODNI TEKSTOVI

HRVATI SU POBJEDNICI U RATU, A GUBITNICI U MIRU

To je moja stara tvrdnja. Pisao sam pa čak objašnjavao na televiziji. Pogledajte na primjer dio razgovora o Thompsonu s prof. dr. sc. Zdravkom Tomcem. Cijeli razgovor je dan u knjizi

J. PEČARIĆ I M. KOVAČEVIĆ, KRAJ VREMENA VELEIZDAJNIKA?, ZAGREB, 2009.

Dio o Thompsonu je dan u knjizi:

J, Pečarić, HAJKA NA THOMPSONA, Zagreb, 2012.

O THOMPSONU U EMISIJI

„OČI U OČI SA ZDRAVKOM TOMCEM“

Tomac: Sad ćemo na jednu drugu temu, ustvari, razgovarat ćemo o Vašoj knjizi koju ste napisali zajedno s Matom Kovačevićem, a u kojoj ste sabrali sve tekstove intelektualaca, biskupa i akademika, napisane o Thompsonu. Vi ste smatrali kako je potrebno da intelektualci ustanu u obranu prava na slobodu govora i slobodu pjevanja... u Hrvatskoj...A onda ste sve to i pokrenuli. Pisali ste pisma, a stotine nas, i još mnoštvo uglednih ljudi, stavilo je svoje potpise. I borili smo se.

Istina je, i imate pravo, sva su ta pisma ostala daleko od očiju javnosti, a onda, nakon Thomsonovog koncerta, prije godinu- dvije

dana, u Zagrebu je grupa lijevih, nazoviintelektualaca (jer među njima ima onih koji nisu ni fakultet završili, a zovu se intelektualci), pokrenula lavinu svojim pismom i potpisima ...

Pečarić: Da, da...oni se vole tako potpisivati.

Tomac: Oni su potpisivali jedno pismo u kojem su tražili Bandićevu ostavku i smjenu. Mislim da je i Kregar bio potpisnik tog pisma.

Pečarić: Možda je on bio i jedini sveučilišni profesor među njima. Vi to znate bolje.

Tomac: Da, već je tada počeo kampanju za Bandićevu smjenu, s namjerom da on postane gradonačelnik. Onda se o tome pisalo mjesec dana.

Pečarić: Mjesec dana?

Tomac: Mjesec dana! To je bila glavna tema. Koje god si novine otvorio, i koju god emisiju gledao, to je bila tema o kojoj se žestoko pisalo. Ali, kad sam već spomenuo Thompsona, jedna od velikih akcija koju ste Vi pokrenuli – Vi ste i konkretan čovjek – jest Vaš angažman u obrani prava Marka Perkovića Thompsona, hrvatskog branitelja, da slobodno pjeva u Hrvatskoj. Nakon toga ste skupili tekstove (ima tu i tri biskupa, ima nekoliko akademika, sveučilišnih profesora, istaknutih novinara) u knjigu „Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj“, gdje ste branili pravo na slobodu svakoga u Hrvatskoj.

Pečarić: Mislim, prirodno je. Pa što je posao intelektualaca, nego da to rade Ali, kod Thompsona je još nešto posebno što moramo imati na umu, i o čemu uvijek trebamo voditi računa – koji je to pravi razlog zbog kojega ga oni napadaju, a što nema nikakve veze s pjevanjem? Tu se, naravno, radi o nečemu mnogo dubljem, i za njih, mnogo opasnijem.

Jer Thomson kroz svoje pjesme utječe na hrvatsku mladost. I to je ono što njima smeta! Nedavno sam o tome napisao na Internetu da se zapravo oni boje činjenice da tijekom školovanja (što se tiče domoljublja, hrvatskog ponosa, časti i poštenja), na mlade ljude u Hrvatskoj, više utječaja na njih, sa svojim pjesmama, ima Thompson, nego cijelo hrvatsko školstvo.

Tomac: Pa i ja se slažem s Vama.

Pečarić: I zato ga oni hoće zabraniti.

Tomac: I ja sam nešto slično rekao Thompsonu. On je došao na promociju moje knjige, kao građanin, a ljudi su ga primijetili, pa je na kraju morao zapjevati „Lijepa li si“. I onda sam vidio nešto što dotad nisam nikada doživio. Jedno veliko oduševljenje i domoljubni zanos kod ljudi, i starih i mladih, a to sam isto vidio kasnije i na njegovim koncertima. Bio sam na oba koncerta. Tada sam mu rekao: „Marko, sada mi je jasno zašto su protiv Vas“.

[...]

Akademik Pečarić i ja, napisali smo 40 knjiga skupa ...

Pečarić: Skupa.

[...]

Tomac: ...pa, o tome. Borimo se za ono o čemu Vi pjevate, ali Vaša pjesma više utječe na ljude nego sve naše knjige, rekao sam i...

...Sad mi je jasno zašto Vas se boje, zašto ne vole da Vi širite ljubav, patriotizam, domoljublje, vjeru i zašto ste toliko na udaru.

[...]

Evo, ispričajte nam! Nakon što je ta knjiga izašla iz tiska, išli smo zajedno u Pulu promovirati knjigu, i to je bio jedan veliki događaj, jer je na kraju Marko tamo i govorio, pred prepunom dvoranom, velikom dvoranom branitelja.

Pečarić: 700 ljudi je bilo, i više...

Tomac: I na kraju je zapjevao „Lijepa li si“... i svi su pjevali.

I unatoč zabranama, ipak je zapjevao i u Puli. A onda nas je sve zajedno, poslije izvrjeđao Kajin. I Vi ste ušli u polemiku s njim.

Dajte malo, pričajte, jer ljudi nisu imali prilike pratiti u medijima što se događalo u Puli i zašto je bilo važno da Thomson dođe u Pulu.

I da dođemo svi mi i kažemo... da ćemo ljubavlju, pobijediti mržnju.

Pečarić: Ali interesantno je kako je Kajin napao, više vas ...promotore naše knjige, nego nas. Mene kao autora nisu baš nešto posebno prozivali. A kako je napao Vas, a ne mene, ja sam onda odgovorio. Nisam se mogao suzdržati. On je pripisao Vama nešto što

nema blage veze s Vama. Po njemu su nekada neki, na nekim koncertima, pjevali „ubij Srbina“ (ili što ja znam što nisu sve pjevali), i to je pripisao Vama. I onda sam ja to u polemici, koja je na portalu Hrvatskog kulturnog vijeća izašla nedavno, napisao da je, zapravo to, njegovo priznanje da je on iza onih bombaša. koji su u Pazinu postavili bombe...

Tomac: Nisu ga ni pokušali spriječiti!

Pečarić: ... stoji on. Jer ako Vi stojite iza ovih koji viču na Thompsonovim koncertima, ako to Vama pripisuje, znači da on sam pripisuje sebi ovo...

Tomac: Na koncertima koje će zabraniti!

Pečarić: Tako je. Dobro, on ima samo srednju školu, pa nije ni čudo da može pisati takve gluposti.

Tomac: Ali kandidirao se za Predsjednika!

Pečarić: Pa čujte, i ovaj je postao... Predsjednik. Zašto ne bi i Kajin?

Tomac: (hahahaha) Nadam se da Kajin to zasigurno ne će biti.

Ali, ta atmosfera u Puli!? To me je i fasciniralo i oduševilo. To je bila... pokazalo se da je ta Istra hrvatska, jer nigdje nisam vidio toliko i takvo oduševljenje, kao sada u Puli.

Pečarić: Ja mislim i da je najviše ljudi bilo upravo na toj promociji. Pa čujte, prirodno je, ako se ljudima brani slušati onoga koga vole, a znaju da su apsolutno u pravu, onda je i za očekivati ovakve reakcije.

Zapravo, to je zločin. I to možemo staviti u ovaj „Zločinački sud u Haagu“, jer samo u zemlji, koja može prihvatiti to što joj se diktira kroz optužbe u Haagu, moguće su takve stvari. Meni je možda zanimljivije reći da sam ja poslije toga išao u Beč.

Tomac: Da?

Pečarić: I jako mi je drago zbog toga. Na Thompsonovim koncertima, i u Beču, ali i u cijeloj Njemačkoj, više nema protesta židovskih organizacija.

Tomac: To je, zaista, zanimljivo.

Pečarić: Sad protestiraju samo Srbi, što je meni sasvim razumljivo. Rekao sam tamo našim ljudima:

„Nemojte se ljutiti na Srbe. Morate im iskazati svoju sućut... Pa ipak su oni izgubili rat, a to što se oni boje i danas...”.

Tomac: Jesu li izgubili rat ili nisu?

Pečarić: Rat jesu, ali ovo poslije... to je druga stvar. Oni su uvijek dobitnici u miru, a gubitnici u ratu. I obrnuto.

Tomac: Obrnuto od onog što je Milošević govorio.

Pečarić: Pa, Srbin je. Uvijek obrnete što Srbin kaže i doći ćete do istine.

Tomac: On je govorio da su oni pobjednici u ratu, a gubitnici u miru.

Pečarić: Pobjednici su samo onda, kada netko drugi ratuje za njih. Zato sam i rekao našima:

„Iskažete Srbima sućut i kažete da Vi u potpunosti razumijete njihov strah. Jer doista, to je Bojna Čavoglave!”

Dok su je slušali, sigurno im se ledila krv u žilama. Oni se i dan-danas boje kada čuju tu pjesmu, pa je normalno i da pišu proteste. Ali nije normalno, kada to rade ovi iz Hrvatske. Novinari?!

Na Thompsonovom portalu spominju tko je pisao Beču iz hrvatskih novina, i tko je tražio zabranu njegovog koncerta. Tako da danas vani, protiv Thompsona protestiraju samo Srbi i Jugoslaveni iz Hrvatske.

Ma ovi Jugoslaveni...?! Jesam li Vam ikad ispričao jednu moju pitalicu o njima?

Tomac: Ne, recite!

Pečarić: Znae li koja je razlika između Jugoslavena i četnika? Pa četnik je poštteni četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik.

Tomac: Aha, dobra je ta... (Ha, ha, ha!)

Pečarić: Prema tomu, mene ne čudi...

Tomac: Nisam znao za to! Duhovito je... Duhovito!

Pečarić: Vama jest duhovito, jer mislite isto što i ja, ali njima nije! Feral Tribune je to svojevremeno, tri-četiri puta, kada bi ja to negdje napisao, stavljao u onu njihovu rubriku „Greatest Shits“.

Tomac: A znam ja to, jer sam i ja poslije Tuđmana, bio u uvjerljivom vodstvu pod tim „Greatest Shits“. Sve dok sam bio u politici.

Pečarić: Pazite, svima je to bila čast. Ja sam napisao da je to najbolja stranica, jer ono što Jugoslavenima smeta, to je onda sigurno ono najbolje, što je u Hrvatskoj – hrvatsko.

Meni je stvarno žao što ta rubrika i danas ne postoji. Jer, kad bi ti oni nešto izvukli, točno si znao, što si dobro uradio. Znači, da si pogodio u bit problema.

Tomac: Vi ste nekoliko knjiga napisali i sa svojim prijateljem, akademikom Dubravkom Jelčićem? Evo dva izdanja knjige, vrlo lijepe knjige, *Tuđmanove tri sekunde*, *Povijesni prijevori*, i još jedna, *Za hrvatsku Hrvatsku...* ne, ne... to nije.

Pečarić: Ta je posvećena Tuđmanu.

Tomac: Ima još jedna, *Trijumf tuđmanizma*

Pečarić: Da.

Tomac: Evo, i oko toga se slažemo! Ja mislim da je povijesno, već danas jasno, da na dugi rok, povijesno

Pečarić: Da.

Tomac: ... je Franjo Tuđman – hrvatski velikan.

Pečarić: I pobjednik!

Tomac: I pobjednik. I da je on povijesni pobjednik i ostat će kao takav, zlatnim slovima upisan u hrvatskoj povijesti. Možda kao najveći velikan u aleji hrvatskih velikana. Iako je, trenutno, proces radikalne detuđmanizacije i blaćenja Franje Tuđmana i njegove uloge, još uvijek, u punom zamahu.

Pečarić: Ja mislim da je i Aralica nešto slično već pisao, baš u ovoj knjizi o Thompsonu. Toliko su glupi, ti bivši komunisti i sadašnji komunisti, da ne shvaćaju da što više napadaju Tuđmana, da je on sve veći i veći. Tu postoji i inat kod hrvatskog naroda.

Što ga više napadaju, prirodno se onda svima nameće pitanje: Zašto ga oni toliko mrže?

A ljudi nisu glupi.

*

Zapravo to je sadržano u završetku mog razgovora iz 1996.:

L. CRNČEVIĆ,

Susret: Prof. dr. Josip Pečarić

DUBROVNIK SE BRANI BOKOM...

Dubrovački vjesnik, 17. veljače 1996.

„Prevlaka je zemljopisno dio Boke Kotorske i jedini dio koji je ostao u Hrvatskoj. Dubrovnik je mogao biti Dubrovnik, jer je, ne zaboravimo, Kotor ostao nepokoren grad. Nikad nije pao u turske ruke. Da jest, Dubrovnik bi ratovao a neki drugi grad bio Dubrovnik. Kotor nije pao u ratu. Uvijek kažem da je Bog nama Hrvatima dao mogućnosti izgraditi ljepotu kao što je Dubrovnik, te mogućnost da ratujemo, ali nam nije pokazao kako ćemo nešto sačuvati u miru.“

Zato me je obradovalo vidjeti na portalu direkto.hr dvije kolumne na temu Hrvatske kao pobjednice u ratu i gubitnice u miru-

Tako je jučer Davor Dijanović objavio kolumnu:

(GEO)POLITIČKI OBJEKTIV

STARE JUGOSLAVENSKE ELITE UZ PODRŠKU IZVANA
UNIŠTAVAJU HRVATSKU BUDUĆNOST: POBJEDA U RATU
MOGLA BI POSTATI PORAZ U MIRU

-

Autor

Davor Dijanović

Kad sam krajem prošle, odnosno početkom ove godine objavio knjigu pod naslovom "Hrvatska – država koja se samoukida", mnogi nisu razumjeli o kakvom se samoukidanju radi. Neki su smatrali da pretjerujem jer situacija nije tako loša.

<https://direktno.hr/kolumne/stare-jugoslavenske-elite-uz-podrsku-izvana-unistavaju-hrvatsku-buducnost-pobjeda-u-ratu-mogla-bi-postati-poraz-u-miru-372347/>

A danas Zvonimir Hodak kolumnu:
LIJEVOM NAŠOM

SCENARIJ JE DAVNO NAPISAN, TRAJAO JE DO BLJESKA I
OLUJE: PUPI IMA SVOJU POVIJEST ZA RAZLIKU OD JURE
<https://direktno.hr/kolumne/scenarij-je-davno-napisan-trajao-je-do-bljeska-i-oluje-pupi-ima-svoju-povijest-za-razliku-od-jure-372314/>

Hodak u svom tekstu spominje Thompsona koji je doista simbol za to hrvatsko sluganstvo koje već 25 godina doista sve rade kako bi dokazali to što sam tvrdio mnogo prije mog razgovora s profesorom Tomcem.

Evo što je danas napisao Zvonimir Hodak:

Znalac latinskog jezika pohvalio bi se svojim latinskim i napisao „status quo“. Ja sam to pretvorio u „status quo vadis“ spajajući sa **Sienkijevichevim** romanom „Quo vadis?“. Pri tome mislim na zadnji duel između dvojice saborskih zastupnika **Jurčevića** i **Pupovca**.

26.05.2025.

Jedan, **Josip Jurčević** je dragovoljac Domovinskog rata i doktor povijesnih znanosti. Drugi, **Milorad Pupovac** je uvjeren da su u Domovinskom ratu njegovi pobijedili i na tom uvjerenju je skoro pa doktorirao. Ali u „čudnoj“ državi Hrvatskoj sve je pa i to moguće. Pupi je od rata profitirao, što uvijek pripada pobjednicima. Profa Jurčević pak misli kako su on i njegovi dragovoljci dobili Domovinski rat. Milorad se tome blago čudi. Mi izgubili rat? Pa vaši ratni pobjednici masno financiraju naše novine iz proračuna. Ako ste dobili rat, zašto smo mi zadovoljni, a vaši branitelji se ubijaju?

Njih blizu četiri tisuće dragovoljaca diglo je ruku na sebe, a tobože su pobijedili. Nemojte se čuditi ili smješkat. Zahvaljujući braniteljima i **Tuđmanu** Hrvateki su, nakon sedam stotina godina napokon dočekali državu. Kad je nacionalna euforija malo splasnula,

pobuniše se hrvatski Srbi i osnovaše svoju SAO Krajinu. Država u državi. I tako četiri godine. Scenarij je davno napisan, trajao je do Bljeska, Oluje i traktorijade. Jura misli da je to prava povijest, ali Pupi ima svoju „istoriju“. Njega podržavaju „naši“ **Klasić, Jakovina, Markovina...** Juru podržavam ja i još neki. I to je neka podrška.

Sjetih se oca domovine **Ante Starčevića**: „Prestanite ginuti za domovinu i počnite živjeti za nju“. Čitam kako je danas objavljen non-paper Francuske i Njemačke o situaciji u BiH. Dokument je datiran na 12. svibnja 2025. i nosi naziv „Odgovori na napade Republike Srpske na ustavni poredak BiH“. Srbija i Republika srpska su na nogama. Spominju se i sankcije. **Dodik** i **Vučić** su se „jako“ zabrinuli. I zadnjoj apolitičnoj domaćici je jasno kako još od 1914. sve započinje u Bosni. Tradicija se mora poštivati. Kao što znate, onima koji iz povijesti ništa ne nauče, povijest se uporno i žilavo ponavlja. Kratki „prijevod“: možete kako hoćete, ali nećete dokle hoćete. Uglavnom opet su se nad nas nadvili neki tamni oblaci...

Od tragične 1945. godine do danas pobijene su kolone svećenika

Genijalni **Tomo Mihanović** poslao mi je iz Splita svoju novu knjigu „Krova i brojeta“. Unutra ima sjajnih stvari. Što mogu kad sam lijen sam nešto duhovito smisliti pa ga volim prepisivati. Veliko hvala Tomi!!! Oboružan njegovom duhovitošću, evo nekih njegovih misli: *Ni ora ni kopa, isto sam propa...*

Najopasniji su mršavi s velikim apetitom.

Duboka država na plitko me obrijala.

Dok je legalist još u prizemlju, pragmatik je već na trećem katu.

Kad je dobro omastio brkove, na brzinu ih je obrijao.

Lav XIV je izabran većinom crkvenih progresivista, ali ga polako prihvaćaju i tradicionalisti. Crkva vjekovima opstaje jer se zna polako prilagođavati novim okolnostima. Razne lijeve ideologije prilagode se puno brže. Neke puškom i nožem. Na kraju ipak moraju probati s demokracijom. Međutim, ovaj drugi način dugo traje, često i predugo. Od tragične 1945. godine do danas pobijene su kolone svećenika. O tome se ovih dana sve otvorenije piše.

Stepinac je bio osuđen, zatvaran, proganjan, ali Katolička crkva je opstala i dalje. Stoga je logično da je u odnosu na Crkvu vladajući HDZ oprezan, a ljevičari još oprezniji. Katolička crkva uvijek je čvrsto stajala uz vjeru i svoj narod. Sve što se moglo upotrijebiti za kompromitaciju Crkve izvučeno je iz komunističkih arhiva, ali bez uspjeha. Problem je u tome što su svi oni, koji svake nedjelje odlaze u crkvu na misu, ujedno i birači koji predobro poznaju mentalitet i zločine komunizma.

FOTO: Vanesa Pandzic / CROPIX

I danas slave komunizam

Izgleda da to jedino ne znaju u Zagrebu u kojem će po svoj prilici opet biti izabran **Tomašević** iz Možemo, krajnje lijeve stranke koja još i danas slavi komunizam mada se malo tko od njih uopće rodio u to vrijeme. Valjda je to razlog što ne vjeruju onima koji su taj totalitarni sustav desecima godina osjećali u svojim životima.

Na zadnjim izborima upitali Zagorca koja mu je boja u političkom smislu milija: crvena ili plava? Zagorac se malo zamislio i odgovorio: "Ja najviše volim karirano!"

Otto von Bismarck jednom je prognozirao: „Ako se ikada dogodi još jedan rat u Europi, on će sigurno nastati zbog neke glupe stvari na Balkanu!“

Polako se približava dan D. **Marko P. Thompson** otvara gala izložbu na Hipodromu. „Slike Bleiburga“. Kad prolaziš pored biste maršala krvnika, vidiš li njegov zločin na polju krikova. Zato treba čitati sjećanja **Rajka Ećimovića**, starog 95. godina. Možda i zadnjeg živog svjedoka pokolja na Bleiburgu. Nakon „mirne reintegracije“ vratili su se u „ustašiju“ mnogi koji su tvrdili da su u vojsci RSK služili civilni vojni rok. Mnogi su sumnjičavo kimali glavama pitajući se ima li takvih? Ima, ima! Oni su rokali po civilima!

Stare jugoslavenske elite ponovno jačaju u Hrvatskoj

Na drugoj strani, u komšiluku akademkinja **Smilja Avramov** uhvatila se „nemoguće misije“ pa napisala: „Urota ustaše **Pavelića**, **Tita** i **Churchillana** protiv srpskog naroda“. Klasika! Već smo umorni od stalnih upada ustaša i domobrana na srpske gradove i sela. Istaknuta srpska „istoričarka“ drži se one „Laži, laži, uporno i bez srama, jednog dana možda ta laž postane istina“. Svi „ratovi“ između Srba i Hrvata vodili su se na hrvatskim teritorijima. Možda to

drugarica Smilja još uvijek nije prokljuvila. Svoje imamo, a njihovo jednostavno ne trebamo. Možda da im poklonimo „Goli otok“? **Anatole Francois** je kazao: „Kandidatima se zamjera što govore sami o sebi. No to je ujedno tema o kojoj znaju najviše“.

*

A zapravo u obrani drugarice Smilje mogu podsjetiti na riječi Slobodan Miloševića s velikog mitinga na Savi kada je poručio da se Slovenci mogu slobodno iseliti iz Slovenije. Tako i drugarica Smilja misli da je i Hrvatska dio najveće moguće Velike Srbije koju su iz milja zvali Jugoslavija, pa se i Hrvati mogu iseliti iz dijela te države koji su zove Hrvatska. I nije problem ni drugarica Smilja, ni Srbi. Problem su oni u Hrvatskoj koji se svim silama trude da se dokaže kako je istinita tvrdnja iz naslova:

HRVATI SU POBJEDNICI U RATU, A

GUBITNICI U MIRU

Josip Pečarić

https://dragovoljac.com/index.php/razno/43822-akademik-pecaric-hrvati-su-pobjednici-u-ratu-a-gubitnici-u-miru?fbclid=IwY2xjawKjmlleHRuA2FlbQIxMABicmlkETBXUDBGTTdmcDBvQ0hLbDZmAR7hCjSpBrpGTOPNRrCCTjqzSKXHh_4FfvoJbO5a0EcJbBS3ajlU-wnMOQSKRQ_aem_FpLI1o0laCm4ZW-wu4g9lA
https://bezcenzure.hr/vlad/hrvati-su-pobjednici-u-ratu-a-gubitnici-u-miru/?fbclid=IwY2xjawKjmpJleHRuA2FlbQIxMABicmlkETBXUDBGTTdmcDBvQ0hLbDZmAR71fAKZlgk3pnD6HP7ESadn1o8yhlMWDG9BeGbgcfQlgxWSKgcY5jJ-Rp-qCg_aem_EfUK1SvWNyyaAE5OnCXFLg

KNJIGA ZDRAVKA TOMCA 'HRVATSKI PATRIOTIZAM - ŠTO TO ZNAČI BITI HRVAT?'

Posebno sam izdvojio ovu knjigu profesora Tomca zato što nam pokazuje da danas govoriti o hrvatskom patriotizmu ne možemo bez ZDS. Drugim riječima ne možemo smatrati hrvatskim domoljubima one kojima smeta ZDS. Oni samo time pokazuju da im smeta neovisna hrvatska država.

To je zapravo u svom govoru pokazao biskup Košić:

– *U razmatranju problema, koji autor naziva „kvadraturom kruga“ – ciljajući na to da je nerješiv – ne sviđa mi se citirani Jerko Zovak koji, premda dopušta legalnost pozdrava HOS-a „Za Dom spremni!“, smatra da je provokacija i uvreda žrtvama to što je spomenik s tim natpisom postavljen u Jasenovcu (304). Mislim da je baš Jasenovac dobro mjesto gdje bi se već jednom trebali razriješiti prijepori između istine i laži, i zato držim da onima koji su pod domoljubnim znakom i simbolom ZDS poginuli za sadašnju državu Hrvatsku, ne za NDH, treba stajati spomenik upravo takav kakav odražava njihovo domoljublje. Ne razumijem kako se ne bi moglo zaustaviti sve te zapjenjene osporavatelje koji bi, poput gđe šrafčigerovke, uklanjali spomen na najveću žrtvu koju su naši branitelji podnijeli za slobodu Domovine. Mislim da bi se čitava nacija tu trebala povesti za primjerom genijalnog akademika Josipa Pečarića koji je, poput pisama bivšem premijeru kojemu je predlagao da se tada zatočeni general Ante Gotovina kandidira za Nobelovu nagradu za mir, to isto sada pokrenuo za generala Slobodana Praljka, pišući pisma predsjednici Republike, predsjedniku Vlade i predsjedniku Hrvatskog sabora. Hrvati se nemaju zašto ispričavati i neprestano udarati u prsa, dok se istovremeno oni koji su nad Hrvatim počinili neizmjereno veća i brojnija zlodjela razmeću nekim svojim tjeranjem pravde, a da nisu ništa učinili da se distanciraju od tih zala. Zato mi se sviđa akademik Pečarić koji ima hrabrosti „okrenuti pilu naopako“, kako se to jednostavnim riječima kaže.*

ŠTO TO ZNAČI BITI HRVAT?

VIDEO KOVAČ, DUJMOVIĆ, HASANBEGOVIĆ I ŠEKS NA PROMOCIJI TOMČEVE KNJIGE

Direktno.hr

Nova knjiga Zdravka Tomca 'Hrvatski patriotizam - Što to znači biti Hrvat?' predstavljena je na zagrebačkom Kaptolu.

18.05.2017.

Foto: Direktno

Predstavljanje je održano uoči 80. rođendana prof. Tomca kojeg će proslaviti 24. svibnja.

O knjizi su govorili profesori Nikola Debelić i Zvonimir Šeparović, potom sisački biskup Vlado Košić, nekadašnji saborski zastupnik Anto Kovačević te sam autor.

U publici su sjedili generali Mladen Markač i Ljubo Česić Rojs, publicist i kolumnist portala Direktno Tihomir Dujmović, saborski zastupnik HDZ-a Miro Kovač, njegov nezavisni kolega Zlatko Hasanbegović, politički veteran Vladimir Šeks i mnogi drugi.

"Koja je moja definicija Hrvata? Hrvat se ne postaje ni po ocu ni po majci, ni po genima, jeziku, kulturi. Hrvat se jedino postaje po emocijama. Bez njih, bez ljubavi za svoj narod, bez spremnosti za žrtvu za svoj narod, nitko se ne bi smio zvati Hrvatom", rekao je prof. Tomac što je dočekano velikim pljeskom.

<https://direktno.hr/direkt/video-kovac-dujmovic-hasanbegovic-i-seks-na-promociji-tomceve-knjige-86050/>

MONS. VLADO KOŠIĆ, BISKUP SISAČKI

GOVOR NA PREDSTAVLJANJU KNJIGE ZDRAVKA TOMCA 18.05.2017.

Govor na predstavljanju knjige Zdravka Tomca "*HRVATSKI PATRIOTIZAM. Što to znači biti Hrvat?*"

Nadbiskupijski pastoralni institut, 18. svibnja 2017.

Poštovani autore knjige koju danas predstavljamo, poštovani predstavljači i ugledni gosti, dragi sudionici ove promocije!

Najprije želim zahvaliti prof. Zdravku Tomcu što me pozvao na ovaj lijep i važan događaj te mi omogućio da i ja kažem nekoliko riječi. Volio bih stoga nešto reći u tri točke: 1. o autoru i njegovom djelovanju i pisanju; 2. o nekim temama u ovoj knjizi koje se tiču vjere i katoličke Crkve u Hrvatskoj; 3. o stanju u Hrvatskoj danas.

Mislim da je prof. Tomac puno rekao kad je napisao na početku svoje najnovije knjige: „Ispovijedam se pisanjem!“ To se može tumačiti na više načina: prvo, prof. Tomac je obraćenik, nekoć pristaša i aktivni sudionik komunističkog pokreta i dužnosnik socijalističkog sustava u bivšoj Jugoslaviji, a sada hrvatski patriota, vjernik i političar koji je zajedno s dr. Franjom Tuđmanom stvarao samostalnu državu Hrvatsku i koji ju neprestano gradi i kao javni djelatnik analizira želeći ju učiniti demokratskijom i što boljom; drugo, on je osim što je pripovjedač svojih političkih i državničkih poslova i razmišljanja ovdje i onaj koji ispovijeda svoje intimne stavove, vjerovanja i dileme, čovjek koji je „bogotražitelj“, koji je prije svega zainteresiran za smisao postojanja čovjeka i svijeta uopće, a onda smisao hrvatskih nacionalnih stremljenja i ostvarenja pravednog društva; nadalje, prof. Tomac u ovoj knjizi – kao i tolikima napisanima do sada /na str. 10 kaže da je od 1992. napisao 23 knjige, dakle, ova mu je 24., a ako sam dobro shvatio to je tek prvi dio, tako da će njezin nastavak, 2. dio biti 25. knjiga. To su tisuće i tisuće

stranica, to su zapisi noću i danju, razmišljanja pred Bogom i pred svojim narodom, pred svojom savješću i pred svjetskim nepravednim procesima kojima je sudionik i kritičar, ali koji analizira stanje da bi ga ispravljao... O sebi autor navodi mišljenja koja su dali crkveni ljudi: biskup Mile Bogović i prof. Drago Šimundža, koji govore o naravi njegova obraćenja, a jednom i mene citira – u izjavi da o Bogu smiju govoriti samo oni koji su iskusili da im je Bog nešto učinio u životu... Dodao bih tome da ja doista zahvaljujem Bogu za život prof. Zdravka Tomca jer je Bog njemu doista pokazao pravi put, a on se javno „ispovijedio“ da je „slijedio krivu zvijezdu vodilju“, te je postao propovjednik istine i pravde za svoj narod. Prihvatio je Krista kao vrhovnog učitelja i Evanđelje kao izvor istine, a kao Isusov učenik još bi se trebao i aktivno uključiti u život neke crkvene zajednice... to još čekamo. No, velika je stvar što je on jedan od rijetkih koji su progledali. Znete onu anegdotu o domaćoj zadaći koju su učenici – za vrijeme komunizma u osnovnoj školi – trebali napisati o svojem kućnom životu. Mali Ivica, kada je došao na red, pročitao je ovakav naslov: „Moja je maca omacila tri mačića, od kojih su sva tri komunisti“. Dakako da je učiteljica grmjela, dala mu jedinicu i tražila novu zadaću. I doista, drugi dan Ivica čita novi naslov: „Moja je maca omacila tri mačića, od kojih su dva komunisti.“ – „Pa kako sad to? Jučer su bila sva tri komunisti, a danas su dva?“, pitala je učiteljica Ivicu. A on je odgovorio: „Jedan je progledao.“ Rekao bih k tomu da prof. Tomac spada zajedno s dr. Tuđmanom među takve koji su progledali, ali koji su na žalost ostali manjina. I mislim da je to bila velika Tuđmanova zablude koji je, čini se, mislio da će kao što je on, svi bivši komunisti progledati. Ali većina nije!

2. Rekao bih nešto o nekim temama koje tretira prof. Tomac u ovoj knjizi, a koje se tiču domoljublja /ili patriotizma, kako on kaže/ povezanim s nama vjernicima i s Katoličkom Crkvom.

– „Patriotizam, domoljublje i spremnost na žrtvovanje za vlastiti narod osobna je karakteristika svakog čovjeka i njegov emocionalni i subjektivni izbor...“ (32). U suprotnosti s dobrim životom nacionalni naboj motor je ne samo vlastitog nego i društvenog napretka... k tome patriotizam je i obrana nacionalnog identiteta, u

koji prof. Tomac ubraja i vjeru. A identitet treba čuvati, i to je moguće ako se njeguje domoljublje.

– „Ja s vama i takvim poput vas ne mogu sjediti za istim stolom.“ (37). Te je riječi izgovorio još mlad Zdravko Tomac u Slavonskom Brodu, na jednoj večeri gdje se jedan komunist hvalio s neljudskim postupcima prema tzv. kulacima. Jednom je pak shvatio da ne može sjediti zajedno ni s onim drugovima koji su hrvatsku socijaldemokraciju vratili u neokomunizam. I to je, rekao bih, glavni uzrok krize hrvatskog javnog života – naime, što mi nemamo zdravu domoljubnu ljevicu nego ostatke komunizma koji je opet i agresivan i isključiv i bezbožan.

– „Alojzije Stepinac je bio ne samo biskup nego i veliki domoljub, čovjek koji je volio hrvatski narod. U svom govoru hrvatskim intelektualcima kard. Alojzije Stepinac je rekao: ‘Vaša ljubav prema hrvatskom narodu ne može biti predmet trgovine nego je moralna dužnost.’“ (56). Lijepo je što prof. Tomac tako pozitivno govori i piše o blaženom Alojziju koji je doista „najsvidetliji lik Crkve u hrvatskom narodu“, kako je rekao 1998. Papa Ivan Pavao II.

– Prof. Tomac bez sustezanja stavlja na dnevni red i temu NDH. Pri tom kaže da su i Alojzije Stepinac i Franjo Tuđman bili u pravu kada su tvrdili da su Hrvati bili u početku u ogromnoj većini za NDH, te da su u početku vidjeli mogućnost da se tako ostvari vlastita suverena država (132). Ipak, i jedan i drugi razlikovali su državu i režim, dapače zločine koje je osobito bl. Alojzije Stepinac osuđivao i javno prokazivao, a žrtve spašavao. Stoga prof. Tomac s pravom poziva na potrebni revizionizam hrvatske povijesti (136). Ima i posebni naslov: „Treba napisati istinitu hrvatsku povijest i raskrinkati lažne mitove“ (139.sl).

– U sadašnjim okolnostima, kada još nije pravedno riješeno hrvatsko pitanje, osobito u BIH, na temelju posjeta pape Franje Sarajevu 2015. Tomac zaključuje da „herojsko doba nacionalne Crkve nije prošlo“ (193.sl.). Upozorio bih na nejasnu upotrebu kovanice „nacionalna Crkva“ ili „hrvatska Crkva“ jer to u Katoličkoj Crkvi ne postoji. Nacionalne Crkve su moguće u pravoslavlju, koje kao takve de facto egzistiraju, ali u kršćanstvu zapravo one nisu moguće jer katolištvo znači – univerzalizam Crkve. Bilo bi bolje govoriti „Crkva u hrvatskom narodu“, no razumljiva je svima tako pojednostavljena

upotreba tih pojmova, međutim ona nije precizna pa kao čovjek Crkve samo ukazujem na to što bi bilo bolje.

– Veoma mi se sviđa termin „invalidi demokracije“ (221.sl.) koji dobro oslikava nekadašnje totalitariste koji su preko noći postali demokrate.

– Veoma mi se također sviđa što se autor zalaže za borbu za život a protiv smrti, podupirući Hod za život 2016., a ja se tome pridružujem i danas, dva dana prije drugog Hoda za život 2017. Ne smijemo dozvoliti da se – kako lijepo reče koordinatorica te akcije predstojeće subote – manjina nametne većini, nego većina mora hrabro iznijeti svoje stavove i braniti pravo na život svakog ljudskog bića, od njegova začeca.

– U razmatranju problema, koji autor naziva „kvadraturom kruga“ – ciljajući na to da je nerješiv – ne sviđa mi se citirani Jerko Zovak koji, premda dopušta legalnost pozdrava HOS-a „Za Dom spremni!“, smatra da je provokacija i uvreda žrtvama to što je spomenik s tim natpisom postavljen u Jasenovcu (304). Mislim da je baš Jasenovac dobro mjesto gdje bi se već jednom trebali razriješiti prijepori između istine i laži, i zato držim da onima koji su pod domoljubnim znakom i simbolom ZDS poginuli za sadašnju državu Hrvatsku, ne za NDH, treba stajati spomenik upravo takav kakav odražava njihovo domoljublje. Ne razumijem kako se ne bi moglo zaustaviti sve te zapjenjene osporavatelje koji bi, poput gđe šrafčigerovke, uklanjali spomen na najveću žrtvu koju su naši branitelji podnijeli za slobodu Domovine. Mislim da bi se čitava nacija tu trebala povesti za primjerom genijalnog akademika Josipa Pečarića koji je, poput pisama bivšem premijeru kojemu je predlagao da se tada zatočeni general Ante Gotovina kandidira za Nobelovu nagradu za mir, to isto sada pokrenuo za generala Slobodana Praljka, pišući pisma predsjednici Republike, predsjedniku Vlade i predsjedniku Hrvatskog sabora. Hrvati se nemaju zašto ispričavati i neprestano udarati u prsa, dok se istovremeno oni koji su nad Hrvatim počinili neizmjereno veća i brojnija zlodjela razmeću nekim svojim tjeranjem pravde, a da nisu ništa učinili da se distanciraju od tih zala. Zato mi se sviđa akademik Pečarić koji ima hrabrosti „okrenuti pilu naopako“, kako se to jednostavnim riječima kaže.

– Još bih još pohvalio zauzimanje prof. Tomca koji jasno obara tezu o tome da u Hrvatskoj postoji ekstremna desnica. To jako dobro ilustrira na primjeru prof. Anđelka Milardovića, kojemu je bilo zabranjeno napredovanje na FPZ uz tvrdnju da je „hrvatski nacionalist“ (355). Tom primjeru mogli bismo pridodati i Marka Perkovića Thompsona koga progone ne Nijemci, niti Austrijanci, niti Slovenci, nego Hrvati koji ga u inozemstvu denunciraju, koji svoju zemlju proglašavaju fašističkom, koji rade zapravo sami sebi o glavi, ali toga nisu svjesni. Tu bih citirao Matoša: „**Hrvatska već vidje dosta raznih čuda, al' ne nade štrika za toliko Juda**“. **A njih treba prokazati i ne se braniti nego prijeći u napad. Ja volim nogomet i gledao sam mnogo utakmica, ali još nisam vidio da je ijedna momčad pobijedila a da nije izvela ni jedan napad, samo se braneći.**

3. Najavio sam nešto reći i o sadašnjem stanju u Hrvatskoj. O tome naime autor također piše u ovoj knjizi: govori o predsjednici Republike gđi Kolindi Grabar-Kitarović, govori o predsjedniku Vlade gosp. Andreju Plenkoviću, o krizi vrijednosti u Hrvatskoj... spominje i gosp. Zlatka Hasanbegovića, gđu Brunu Esih... Međutim ja bih se nadovezao na sinoćnju raspravu na Z1 televiziji, na kojoj je u emisiji Zoom Zagreb, prof. Tomac branio tezu da bi se u Hrvatskoj u ovoj času trebala formirati Vlada velike koalicije. Smatram da je to besmisleno. Naime, u tekstovima ove knjige prof. Tomac govori da je SDP stranka nereformiranih komunista koji nisu željeli Hrvatsku kao državu, koji ju ni sada ne žele i koji ju sad ruše na svaki mogući način. Dakle, kako je moguće koalicija s njima – za dobro Hrvatske? Kakve Hrvatske? Ako je nemoguća bila vlada na čelu s ljudima koji su optužili i optužuju Hrvatsku za izmišljeno ustaštvo, fašizam... Možda je to refleks prošlosti u kojoj je postojala jedna jedina partija, gdje nije bilo višestranačja niti su se poštivala različita mišljenja. Kad bi se tako pretopile sve stranke u jedno, kad bi se svima omogućilo da vladaju, to ne bi bila volja naroda, to više ne bi bila demokracija. Ja imam drugi prijedlog: neka se uvede obvezno glasovanje za sve građane, pa kad svi građani, sto posto, izidu na izbore, tada ćemo vidjeti bi li bila još moguća vlada nereformiranih komunista. Mislim da su hrvatski građani čak dva puta zaredom na prošlim izborima jasno rekli da više ne žele neokomunističku vlast.

Možda ja nisam dobro shvatio prof. Tomca, jer sam – priznajem – tek jednim uhom slušao tu raspravu, a čini mi se da je na kraju i sam rekao da su realno vrlo male šanse da do takve velike koalicije dođe. No, meni je neprihvatljivo i samo ohrabrivanje takve mogućnosti jer je to protivno volji naroda, koji bi tako opet bio – prevaren.

U svakom slučaju ova je knjiga izvor mnogih dobrih spoznaja i razmišljanja, kompedij domoljubnih, angažiranih tekstova i to čovjeka koji uvijek dobronamjerno i iskreno razmišlja, i koji na temelju vlastitog bogatog iskustva gleda i predlaže kako urediti našu Hrvatsku. Nije dakako to knjiga gotovih pogleda, primjenjivih svakome u bilo kojoj prilici, ali može sigurno biti veliko nadahnuće onima koji iskreno traže dobro svoje Domovine.

Zato Vam, poštovani Profesore, kao velikom hrvatskom domoljubu, na ovoj najnovijoj knjizi srdačno čestitam i zahvaljujem, i svima vama – koje potičem na čitanje i razmatranje Tomčevih domoljubnih razmišljanja – na pozornosti izričem hvalu!

<https://biskupija-sisak.hr/govor-na-predstavljanju-knjige-zdravka-tomca/>

ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.

SADAŠNJI TRENUTAK U HRVATSKOJ

Jasno je da se ovo predavanje održava u predizborno vrijeme pa je sadašnji trenutak u Hrvatskoj prvenstveno obilježen izborima. Tako Zdravko Tomac opisuje buduću strategiju «trijumvirata Milanović-Pusić-Mesić (MPM)» u deset točaka. U stvari radi se o STAROJ strategiji svjetskih moćnika o kojoj sam pisao u desetak knjiga (*Za hrvatsku Hrvatsku, Sramotni sud u Haagu, Pronađena polovica duše, Trijumf tuđmanizma, Nepoćudne knjige, Hercegovac iz Boke, Tuđmanove tri sekunde* (s D. Jelčićem), *Priznajem, Hrvat sam!, Povijesni prijepori* (s D. Jelčićem), *Za hrvatske vrednote*). Zato je jednostavnije ovdje dati tih deset točaka dr. Tomca:

1. *Nastavila bi se radikalna detuđmanizacija Hrvatske s ciljem da se Franjo Tuđman i njegovo djelo ne samo izbriše iz povijesnoga pamćenja hrvatskoga naroda, nego da se obezvrijedi i kriminalizira, kako bi se Stjepan Mesić nametnuo kao spasitelj koji je u savezu s SDP-om i HNS-om kao Mojsije izveo hrvatski narod iz Tuđmanove "pustinje".*

2. *Prihvatile bi se krivotvorine iz optužnica i presuda Haaškoga suda kojima se Hrvatska optužuje kao dvostruki agresor na Srbe u Hrvatskoj i muslimane u Bosni i Hercegovini kao navodna istina. Svim sredstvima vlasti i medijima i propagandnom mašinerijom ispirao bi se mozak građanima kako bi se laži Stipe Mesića i Vesne Pusić da je Hrvatska izvršila agresiju na Bosnu i Hercegovinu, da je državno i vojno rukovodstvo Hrvatske bilo organizirano kao zločinačka organizacija i da su oslobodilačke akcije Hrvatske vojske bili zločinački pothvati, pretvorile u "istinu".*

3. *Nastavili bi se i proširili sudski procesi protiv branitelja uz daljnje amnestiranje srpskih zločina. Prihvatile bi se povijesne*

krivotvorine koje Hrvatsku od žrtve agresije pretvaraju u agresora, a Srbe od agresora u žrtvu agresije sa svim konsekvencama.

4. Nastavilo bi se s eliminacijom svih bitnih ljudi iz procesa stvaranja i obrane hrvatske države, nastavilo bi se diskreditiranje Domovinskoga rata.

5. Nastavila bi se obnova titoizma (Tito a ne Tuđman), te bi se umjesto Domovinskoga rata kao temelj ove Hrvatske pokušao nametnuti komunistički antifašizam i titoizam. Nastavilo bi se s propagiranjem balkanskoga zajedništva bez raščišćavanja istine o velikosrpskoj agresiji ne samo uz podjelu krivnje nego i kopernikanski obrat u kome velikosrpski krivac postaje žrtva a Hrvatska od žrtve postaje agresor.

6. Hrvati u Bosni i Hercegovini još više bi se prepustili njihovoj gorkoj sudbini. Oduzelo bi im se pravo glasa na hrvatskim izborima, što je suprotno hrvatskome Ustavu, koji garantira ista prava svim državljanima Hrvatske. Prihvatila bi se antihrvatska politika po kojoj Hrvati u Bosni i Hercegovini od suverenoga naroda postaju nacionalna manjina.

7. Hrvatska bi prihvatila namirenje ratnih šteta Srbima u Hrvatskoj a ne samo povratak stanarskoga prava i ostale beneficije tako da bi se postupno stvarale osnove za povratak na čuveni plan Z-4 koji bi mogao nakon presuda Haaškoga suda postati snažan argument za zahtjeve Srba za političkom autonomijom u Hrvatskoj.

8. Nastavila bi se još bržim tempom rasprodaja srebra i zlata hrvatske države i hrvatskoga naroda. Prihvatila bi se prodaja zemlje i obale strancima. Prihvatila bi se politika koja želi Hrvatsku dovesti na prosjački štap, koja želi Hrvate pretvoriti u bezzemljaše. Tek kad nas potpuno osiromaše tada će nas primiti u Europsku uniju da bi mogli kontrolirati sve ono što su prije uzeli, čega su postali vlasnici.

9. Nastavio bi se križarski rat protiv Katoličke Crkve i vjere. Hrvatska bi od sekularne države postala sekularistička država, nastavilo bi se destruiranje obitelji i kršćanskoga sustava vrijednosti kao temelja hrvatskoga identiteta.

10. Ubrzali bi se procesi razbijanja duhovnoga jedinstva i sloge hrvatskoga naroda. Nastavilo bi se s politikom podjela i razbijanja sloge hrvatskoga naroda odvajanjem Hrvata iz Bosne i Hercegovine

i Hrvata iz Hrvatske i onemogućavanja hrvatske dijaspore da sudjeluje u političkom i javnom životu Hrvatske.

Istina je da je Mesić prvi među značajnijim hrvatskim političarima shvatio da je najprofitabilnije biti sluga svjetskim moćnicima, i tu svoju volju im je dokazao svojim lažnim svjedočenjima u Haagu. Time je zaslužio svoj položaj. U vrijeme vladavine Račanove koalicije problem je bio u tome što se Račan nije usudio provesti ovakav plan u cijelosti. Nije se usudio uhapsiti generala Gotovinu! Tada je državotvorni dio hrvatskog naroda bio jedinstven i tako nešto nije bilo moguće. Trebalo je prvo detuđmanizirati HDZ što je uspješno «odradio» Sanader. Upozoravao sam na to još prije izbora 2003. godine. Jedan moj članak iz tog razdoblja nosio je naslov:

«Ima li razlike između Sanadera i Mesića?»

U podnaslovu je bio i odgovor:

«Mesić je uzor Sanaderu!»

Još je rječitija bila moja tvrdnja kojom sam opisivao očekivani dolazak Sanaderovoga HDZ-a na vlast:

«Kad gazda mijenja slugu uvijek nađe boljeg slugu!»

I doista bolji sluga je došao na vlast i Gotovina je u Haagu! Sjetimo se posljednjeg saziva Državnog sabora. Njegov rad je protekao u dokazivanju tko je bolji sluga svjetskim moćnicima.

Zato mi se čini naivnom konstatacija prof. Tomca o pokušaju sprječavanja dolaska trijumvirata MPM na vlast:

«Odgovorne su i hrvatske političke stranke a posebno HDZ, koji je dužan u skladu s novom povijesnom situacijom bitno korigirati svoju strategiju i pokušati bilo prije izborni ili poslije izborni stvoriti dovoljno snažnu hrvatsku domoljubnu koaliciju koja će biti ne samo alternativa trijumviratu MPM nego i biti u stanju pobijediti na izborima.»

Kao da Sanader već nije odgovorio dr. Tomcu time što mu je protivnik čak i HSP. Uostalom i sam mu Mesić suptilno pokušava objasniti da se je očito zabunio govoreći o mogućoj koaliciji SDP-HDZ. Drugim riječima, nije u redu optuživati Milanovića za nešto što je odavno prihvatio Sanaderov HDZ, a što je sama Pusićka davno izrekla tvrdeći kako Sanader sprovodi njenu politiku (čitaj: politiku svjetskih moćnika).

Naravno, Sanader je bio član Tuđmanovog HDZ-a pa u njega svjetski moćnici ne mogu imati povjerenja kao u Milanovića, pa je Tomac u pravu samo u tome što će trijumvirat Milanović-Mesić-Pusić biti izravniji u postizanju onoga što gazde traže od njih. Očekivati da Sanader, ili bilo tko drugi, kada jednom prihvati biti sluga svjetskim moćnicima to ikada više može promijeniti – iluzorno je. Jednom izdajica – uvijek izdajica! S druge strane, i trijumvirat MPM i svjetski moćnici moraju računati na to da se gubitnički HDZ može osloboditi Sanadera i vratiti se državotvornoj politici.

Dakle, predstoji nam ponavljanje izborne priče iz 2003. godine. Tada je Sanader na mitinzima obećavao ono na što ga sada proziva Tomac, pa znamo kako se to završilo. Tada je HDZ sve uvjerio da mu je saveznik HSP, a formalno su mu to postali Srbi. Mada je istina da – kada su u pitanju zahtjevi svjetskih moćnika - svo vrijeme imamo stvarnu koaliciju HDZ-SDP! Mesić, dakle, samo poziva da se ta stvarna koalicija i formalizira. HSP je i tada, kao i danas, samo želio doći do vlasti zajedno s HDZ-om koji ga i tada i sada prvo iskoristi pa potom odbacuje. Uostalom vidljivo je da sve ovo o čemu govori dr. Tomac nije bitno u dosadašnjim nastupima i jednih i drugih.

I tada i sada veoma su uspješni s uvjeravanjem glasača kako «će im glas propasti»! Umjesto da glasuju za one koji misle i govore ono što i oni sami glasuju za one koji sprovode volju svjetskih moćnika. Poslije izbora slijedi otrežnjenje i optuživanje onih za koje su glasovali. Pri tome previđaju da su krivci i oni sami jer su vodeći računa da im glas ne propadne prodali svoj **dobar** glas. Oni su svojim glasovanjem na prošlim izborima omogućili hapšenje generala Gotovine! Oni će svojim glasovanje ili neizlaskom na ove izbore omogućiti da Sanader, Milanović, Mesić i Pusićka ostvare onih deset Tomčevih točaka! Ili kako kaže Damir Pešorda u «Hrvatskom listu» od 25. listopada 2007.:

«Ukoliko ste doista spremni glasovati protiv vlastitoga mišljenja, to može značiti samo jedno – da ne držite do vlastitoga mišljenja. Tko ne drži do vlastitoga mišljenja, ne samo da ne drži ni do sebe, nego i vrijeđa vlastito ljudsko dostojanstvo. Štoviše, vrijeđa i ljudsko dostojanstvo uopće, čovjeka kao 'misleće biće' po definiciji. Zar ćemo dopustiti da ispadne kako u Zmaginu šovinističkom ispadu

(misli se na izjavu kandidata za predsjednika Slovenije, za koga je posljuje te izjave glasovao svaki peti Slovenac, kako je 'došlo vrijeme da se Hrvati pogledaju u ogledalo i vide da su stoka', op. J.P.) *ima izrnce zlobne istine?»*

Naravno prolaznu ocjenu ne zaslužuju ni oni koji su kroz sve ovo vrijeme – njima doista nesklono - ostali na državotvornim pozicijama. Nisu smogli dovoljno snage da se okupe i tako postanu snaga koja može garantirati da izdaja hrvatskih nacionalnih interesa dugoročno neće proći. Ljudima će to biti znak da im je važniji osobni interes od nacionalnoga! Istina je da je među njima bilo sigurno puno onih kojima je i bio zadatak onemogućiti takovo okupljanje.

Dakle, ako je vjerovati anketama, današnji trenutak u Hrvatskoj je i dalje u znaku ostvarivanja želja svjetskih moćnika. U pitanju su samo nebitne nijanse. Moj osobni doživljaj je slijedeći:

Nitko me nikada nije više ponizio od sadašnjih vlasti kada su «locirali, identificirali, uhitili i transferirali» generala Gotovinu. Omalovažili su ono najvrjednije u mom životu. S druge strane među njima ima i onih koji poštuju ono što radim pa tu i tamo mogu učiniti po nešto što mi i odgovara. Oni drugi to sigurno ne bi, ali nisu ni stvorili akcijski plan za uhićenje generala, novinara, ... Oni su to omogućili. Dakle, pitanje je hoću li se prodati ili ne? I biti posljednji bijednik.

Možda će netko primijetiti kako nisam u pravu jer je eto Predsjednik vlade održao govor u UN-u protestirajući zbog nedavne prvostupanjske presude suda u Haagu vukovarskim krvnicima. Znamo da su one u Hrvatskoj dočekanе sa zaprepaštenjem. Evo kako ponašanje hrvatskih medija s pravom opisuje kolumnist «Hrvatskog lista» Damir Pešorda (11. listopada 2007.):

«Haag izrekao 'pravorijek' u slučaju 'vukovarske trojke'. Naslovnice naših novina licemjerno vrište: *Sramota!* Pjeni se HTV, 'konsternirana' je čak i Stojedinica. Kad ne bi bilo neprilično prema obiteljima stradalih u Vukovaru, čovjek bi se do suza mogao smijati toj hinjenoj konsterniranosti, tom ljigavom moraliziranju, toj bijedi hrvatskih medija.»

Slično je i s hrvatskim političarima. Protestirao je i lažni svjedoka protiv svoje države u Haagu, da ne spominjemo njegovo nezakonito slanje dokumenata, pa i krivotvorenih. Kardinal Josip

Bozanić je upozorio: «*U nepravедnoj presudi sudjelovali su i oni koji nisu učinili ono što su trebali da hrvatska istina ne bude dovedena u pitanje*». Dodao bih, kamo sreće da se radi samo o tome što nisu učinili!

Međutim, zar Sanader nije u UN-u pohvalio suradnju Hrvatske sa sudom u Haagu? Znamo da je osnovna zadaća tog suda «dokazati» tzv. zločinački pothvat tzv. zločinačke organizacije. A u tome su sudjelovali – svaki na svoj način -i Mesić, i Račan, i Sanader. Sanader se s pravom hvali na takovu suradnju! Zato ne čudi što on ni jednom jedinom riječju nije spomenuo u UN-u «zločinački pothvat zločinačke organizacije». Nije spomenuo jednu zločinačku konstrukciju protiv naše države i nas svih!

Gazde su nagradile takovu poslušnu Hrvatsku: primjena je za nestalnu članicu Vijeća sigurnosti!

A i mi svi smo «nagrađeni»: dopušteno nam je *ne-zaboraviti žrtve Vukovara*! Dopustite mi jednu malu digresiju. Grupa akademika je zajedno ili s biskupima, ili s povjesničarima ili sami imala nekoliko zapaženih akcija u javnosti. Kada se radilo o predavanju u Vukovaru srpskog akademika Vasilija Krestića, autora sintagme o genocidnosti hrvatskog naroda, toj akciji su se pridružili i ljevičari u Akademiji!

Zato je i političarima i medijima sramota samo neosuđivanje vukovarskih krvnika. A naslov mog prvog teksta o sudu iz Haaga, još 1996. godine, bio je «Sramotni sud u Haagu». Po tom tekstu nazvao sam i svoju knjigu iz 2001. Danas smatram da je to preblaga riječ i za taj sud i za sve one koji ga podržavaju bilo u zemlji bilo u inozemstvu. Tih početnih godina to jeste bila primjerena riječ zbog same činjenice što je u Statutu tog suda propušteno istaći najvažniji ratni zločin: zločin protiv mira – tj. zločin agresije. To je samo otvaralo mogućnost da se ponašanje suda izvitoperi tako da im glavni krivci postanu žrtve, a ne agresori. Riječ «sramota» već nije bila odgovarajuća u trenucima kada su iz Haaga stigle optužnice protiv generala Gotovine i Ademija. Ali išla je u kontekstu sugestije biskupa Jurja Jezerinca da bi Hrvatska “jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta”? Međutim, umjesto toga naši političari su se utrkiivali tko će svjetskim

moćnicima što više pomoći u lažnom optuživanju svoje države. I za to su bili, a nažalost bit će i ubuduće, nagrađivani i na izborima.

A danas znamo i za pismo glavnog tužitelja u suđenju Slobodanu Miloševiću sir Geoffreya Nicea i za izjave istražitelja haaškog tužiteljstva povjesničara Marca Hoarea Attile. Znamo i za knjigu «Mir i kazna» donedavne glasnogovornice Haaškoga tužiteljstva Florance Hartmann koja ukazuje na niz prljavih poteza i samog suda i svjetskih moćnika koji su nastavili s aktivnim pomaganjem velikosrpskog nacističkog projekta. A takvo ponašanje svjetskih moćnika, suda u Haagu i svih onih koji ga podržavaju više nije sramota. To je zločin! I zato sam istog momenta kada je tužiteljstvo tog suda u optužnicama počelo govoriti o zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije shvatio da su oni ponajbolje opisali sam sud. Govorio sam o *zločinačkom pothvatu zločinačkog suda!*

Pa što nam onda govori činjenica da predsjednik vlade ne spominje «zločinački pothvat zločinačke organizacije» nego se hvali suradnjom s takvim sudom? Zar nije – blago rečeno – neobično hvaliti tu suradnju u vrijeme kada biskup Ante Ivas točno konstatira:

«Haag je isto što i Had. To što se dogodilo i što se sve vrijeme događa (ist. J.P.) u Haagu nalikuje na lucifersku, đavolsku pogubu pravde.»

I dok je Hrvatska burno reagirala na presude Vukovarskim krvnicima skore nezapaženo je prošla činjenica da je Žalbeno vijeće Haškog suda potvrdilo oslobađajuću presudu za bivšega načelnika štaba Vrhovne komande Armije BiH generala Sefera Halilovića kojem se, kao zapovjedniku, sudilo za ubojstva hrvatskih civila u hercegovačkim selima Grabovica i Uzdol, a koja su u rujnu 1993. počinili pripadnici Armije BiH. Halilović, kojeg se po zapovjednoj odgovornosti teretilo za ubojstvo u tim selima, je tako oslobođen. A najmlađe ubijeno dijete imalo je četiri godine. Ubijeno je zajedno s majkom koja ga je držala u naručju!

Presuda vukovarskim krvnicima je prvostupanjska, ali presuda generalu Haliloviću je konačna. Poslije nje morali bi se obustaviti svi postupci koje je Tužiteljstvo pokrenulo po tzv. zapovjednoj odgovornosti. Naravno, to se neće dogoditi.

A sjetimo se i Rimskoga prava: «Bolje je pustiti sto krivih nego optužiti jednoga pravednoga». Hrvatski pravednici su već osuđeni,

ili im se sudi. I u Haagu i u Hrvatskoj. To je još veći zločin i od neosuđivanja vukovarskih krvnika.

U Hrvatskoj se tako sudi generalima Norcu i Ademiju zbog stradanja navodnih civila iako postoje svjedočanstva od srpskih intelektualaca kako tamo nije bilo civila. Tako su Momo Kapor, Dragoš Kalajić i Nebojša Jevrić objavili svoje dojmove s putovanja po Baniji, Kordunu, Lici i Dalmaciji («Krajiški putopisi, časopis «Vojska Krajine», naznačen kao «List srpske Krajine, broj 4-5, srpanj-kolovoz 1993. godine; vidjeti također *Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Izlaganja na trećem stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine / 3, Zagreb, 2007*, str. 25-26.). Tako Momo Kapor piše kako je «*baba Danica Obradović na najisturenijoj jugozapadnoj koti pravoslavnog sveta u Divoselu u blizini Gospića*», gdje «*sedi za teškim mitraljezom 'broving' maskiranim lišćem (...) obučila svoje seljake da pucaju iz minobacača i mitraljeza*» (ist. J.P.): «*Zarasle su dvonedeljne čekinate brade, baba-Daničini ljudi razgovaraju sa prstom na obaračima automatskih pušaka.*»

A slično piše i Dragoš Karajić:

«*Prva oslobođena srpska država je neosvojiva jer je njezina vojska narod, a narod je vojska. Kroz vatrena krštenja kali se nova ideologija srpskog naroda, koja ujedinjuje najbolje vrline levice i desnice!*»

A u Zagrebu sudac garantira tim «civilima» da mogu slobodno doći i svjedočiti protiv hrvatskih generala. Ne moraju ni doći samo neka svjedoče! Oni koji su 738 dana nemilice granatirali Gospić svjedočit će protiv onih koji su to bombardiranje zaustavili! Bi li to bilo moguće da danas u Hrvatskoj nemamo vlast koja u kontinuitetu od 2000. godine sprovodi istu politiku?

*

Da, izborno je vrijeme. Čini se prema anketama da je besmisleno ovako govoriti kad oni koji govore da su Hrvati sposobni biti svoji na svome. Da nije istina da ne možemo živjeti u najljepšem kraju na svijetu bez tuđinskog nadzora. Ali to se samo čini. Bez obzira kako prođu ovi izbori hrvatska nacionalna ideja sigurno pobjeđuje. Možda nas i čeka dugotrajna borba da i naši ljudi shvate svoje vrijednosti. Uostalom baš ova generacija se može pohvaliti da je pobijedila u

pravednom oslobodilačkom ratu čime se može pohvaliti malo tko u svijetu. Zato i ne čudi što je bivši francuski vojni biskup Michel Dubost na međunarodnom vojnom hodočašću u Lurdu rekao ("Hrvatsko slovo", 3. siječnja 2003.) da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti. Nedavno mi je ove riječi prokomentirao don Anđelko Kaćunko: *«Evo što sam ja doživio u Lurdu na tome vojnom hodočašću sredinom svibnja 2005. Nakon nedjeljne međunarodne mise na trgu ispred Bazilike Sv. Krunice upoznao sam se s kolegama oko sebe. Bili su to vojni svećenici iz Češke, Slovačke, Njemačke, Italije... Mladi svećenik, koji je do mene bio tijekom cijele mise, bio je kapelan talijanske mornarice u zapovjedništvu u pomorskom središtu La Spezia. Kad sam mu rekao da sam Hrvat, stao me je grliti i gotovo plačnim glasom ponavljati: "Grazie, don Angelo, hvala, don Anđelko, vi ste naša budućnost, vi ste budućnost Europe..." Ja sam se gotovo šokirao ne očekujući takvu reakciju i kad sam se pribrao rekao sam: "Da, da, mi zajedno..." ali on me odmah prekinuo i nastavio ponavljati: "Ne, ne, nego vi, vi ste naša budućnost, Hrvati su budućnost Europe..." Itd. To je ponovio nekoliko puta. To ću zapamtiti dok god sam živ i taj mi je susret tako duboko u sjećanju kao da se jučer dogodio. Eto, ni danas ne mogu vjerovati da drugi o nama tako dobro misle, premda razumijem zašto. A mi, budući da poznajemo svoje mane i svoj jad, vjerojatno smo u svemu tome malko i prekritični prema sebi. Možda je i bolje tako. U svakom slučaju možemo reći da nitko sebe ne poznaje tako dobro kao što ga poznaju drugi. Kad je o Lurdu riječ, naši vojnici i policajci na tome hodočašću fasciniraju svojim ponašanjem i svojom pobožnošću cijeli svijet i zato su takve reakcije. Osim toga sve vojske svijeta, za razliku od običnoga puka, koji ima (dez)informacije samo s televizije, znaju dobro što je bilo u Domovinskom ratu i svake godine srdačno plješću pobjedničkoj Hrvatskoj vojsci.»*

Ako pažljivo pročitate riječi Thompsonovih pjesama vidjet ćete da on govori isto to. Nedavni veličanstveni zbor od 60 000 ljudi – većinom mladih - u Zagrebu pokazalo je da im neće uspjeti slomiti hrvatski narod. Pokušavaju nas slomiti stoljećima pa ne uspijevaju. I neće!

Zagreb, 26. listopada 2007.

**M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON U
OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA –
BILO JE I TO JEDNOM U HRVATSKOJ,
FORTUNA, ZAGREB, 2008.**

PISMO THOMPSONU

Poštovani gospodine Marko Perkoviću Thompsone,

Nadamo se da s prijezirom gledate na podmetanja i ovu prljavu kampanju koja se vodi protiv Vas. Zahvalni smo Vam na djelu, koje svojom glazbom, pjesmama i javnim nastupima darujete hrvatskom narodu i svim ljudima dobre volje. Vaši nastupi pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi.

Zato što cijenimo i poštujemo Vaš rad ovim putem Vam javno izražavamo potporu te želimo da Vas ne obeshrabre sitna, prizemna i priglupa podmetanja koja su se razbuknula poslije Vašeg iznimnoga nastupa na Trgu bana Jelačića u Zagrebu, koji su organizirali hrvatski branitelji.

U Zagrebu, 20. lipnja 2008.

Akademik Ivan Aralica
Akademik Smiljko Ašperger
Akademik Slaven Barišić
Prof. dr. sc. Ivan Biondić
Akademik Rafo Bogišić¹

¹ Akademik Rafo Bogišić («Jutarnji list, 23. 06. 2008.): «Zašto bi netko zabranjivao čovjeku da pjeva? Nekome smeta što pjeva domoljubne pjesme.

Mons. dr. Mile Bogović, biskup

Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu

Prof. dr. sc. don Josip Čorić²

General Ljubo Ćesić Rojs

Dr. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. misija u Švicarskoj

Dr. dr. h. c. Nikola Debelić³, dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik u m.

Julije Derossi, književnik

Zlata Derossi, prof.

Prof. dr. sc. Goran Dodig

Admiral Davor Domazet Lošo

Napadaju ga zbog navodne ustaške ikonografije, koju nisam primijetio na koncertima.»

Za «Jutarnji list», kada izdvajaju njegovo mišljenje, Bogišić je samo sveučilišni profesor (mada je iz njihova teksta očito da je akademik, dok je Vlatko Silobričić akademik. Valjda im se sviđa njegova izjava pa je on akademik a Bogišić nije («Ne sviđa mi se što kolege podupiru Thompsona. Potpisnici su konzervativci koji imaju autistični pristup nacionalnom identitetu i ne vjerujem da je motiv demokratska obrana čovjeka.») Navedeno je i mišljenje još jednog protivnika pisma. Ivo Banac predsjednik HHO-a kaže: »Oni imaju pravo istaknuti svoje mišljenje kao i svako drugi, mada svi dobro znaju da se ja s njima nikada ne bih složio. Ja takvo što nikada ne bih potpisao, ali to je moj osobni stav.»

² Prof. dr. sc. don Josip Čorić: «Pitanje za svakog poštenog čovjeka je suvišno ali radi kroatofoba i onih koji ne mogu mirno spavati dok se govori pozitivno o Hrvatskoj, potpisujem stotinu puta.»

Prof. dr. sc. don Josip Čorić («Jutarnji list, 23. 06. 2008., za njih je profesor Čorić samo «svećenik iz Splita»): «Thompson je najnapadanija osoba u Hrvatskoj i naša je dužnost bila da ga obranimo i damo mu podršku. Bio sam na koncertu i nisam primijetio nikakvo ustaško znakovlje.»

³ Prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić: «Imao sam čast dirigirati u Dubrovniku 24. studenog 1971. god. super svečani i nažalost zadnji koncert Vice Vukova prije njegova odlaska/spašavanja u inozemstvo i dirigirati nakon 18 god. listopada 1989.g. njegov prvi konc. nakon prisilne šutnje. O tome namjeravam nešto i napisati na paraleli Vukov - Thompson.» (Taj tekst je dan u slijedećem poglavlju.)

Prof. dr. Andrej Dujella
Marko Dumančić, odvjetnik
Zoran Galić, odvjetnik
Tomislav Grahovac, odvjetnik
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Mons. Ante Ivas, biskup
Ilija Ivezić, glumac
Dr. sc. Borka Jadrijević, docentica
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u mirovini
Akademik Dubravko Jelčić
Tomislav Jonjić, odvjetnik, publicist, glavni urednik Političkog zatvorenika
Josip Jović⁴, kolumnist i publicist
Don Anđelko Kaćunko, novinar i publicist
Prof. dr. sc. Ivan Karlić⁵
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Fra Ljubo Krasić, ravnatelj Hrvatskog Instituta, Chicago
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
Akademik Ivan Kušan
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Prof. Ive Livljanić, hrv. veleposlanik u m.
Prof. dr. sc. Branimir Lukšić
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić
Ante Madunić, odvjetnik
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u mirovini
Slavica Maras, glumica
Prof. dr. Marko Matić
Mate Matić, odvjetnik
Mr. sc. Dražen Matijević, odvjetnik

⁴ J. Jović: "Radi se o političkom progonu bez primjera u suvremenoj Europi."

⁵ Prof. dr. sc. Ivan Karlić: «Dakako da svi ovi besmisleni napadi na njega (Thompsona, op. J.P.), na njegove nastupe i na sadržaje njegovih pjesama imaju puno dublju pozadinu, to je jasno svakom mislećem Hrvatu. Stoga radosna srca stavljam na raspolaganje sebe, odnosno u ovom slučaju svoj potpis potpore.»

Mr. sc. Lujo Medvidović, književnik i odvjetnik
Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Dr. sc. Ljerka Mintas-Hodak
Prof. dr. sc. Božidar Nagy, D.I.
Dr. sc. Mijo Nikić⁶
Javor Novak, spisatelj
Tihomir Novak, ak. glazbenik
Željko Olujić, odvjetnik
Prof. dr. sc. Mladen Parlov⁷
Dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peaković-Mikuljan, književnica
Akademik Josip Pečarić
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Goran Petrač, ak. slikar
Nenad Piskač, književnik
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Akademik Stanko Popović
Mons. Dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
Prof. dr. sc. Tanja Pušić⁸
Domagoj Rešetar, odvjetnik
Fra Nikola Mate Rošić
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Jakov Sedlar, redatelj
Draško Semren, odvjetnik
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić

⁶ Dr. sc. Mijo Nikić: «Pridružujem se popisu osoba koje podržavaju plemenite ideje koje svojim pjesmama promiče pjevač Marko Perković Thompson.»

⁷ Prof. dr. sc. Mladen Parlov: «Tek sam danas, 26. lipnja, otvorio e-mail poštu, naime nalazio sam se izvan Splita, pa izražavam svoju potporu gosp. Marku Perkoviću, zahvalan za sve što je učinio i čini na promidžbi i obrani nacionalnog identiteta i ponosa.»

⁸ Prof. dr. sc. Tanja Pušić. «Bila sam s obitelji na iznimno mirnom i domoljubnom Thompsonovom koncertu i zbilja je sramotno da se u javnosti domoljublje na ovakav način kažnjava umjesto slavi.»

Marin Sopta, profesor

Petar Šale, odvjetnik

Branko Šerić, odvjetnik

Prof. dr. sc. Zdravko Tomac

Akademik Nenad Trinajstić

Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman

Prof. dr. sc. Nikica Uglešić

Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar

Mr. sc. Pero Vidović, Rim, Italija

Boris Vinčić, odvjetnik

Prof. dr. sc. Tomislav Živković

Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA

U Hrvatskoj je počelo zabranjivanje koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Prihvatanje zabrane ovih nastupa značilo bi dopustiti Hrvatsku u kojoj se ne smije pjevati. Hrvatski narod vjekovima iskazuje svoju radost, bol, vjeru i nadu pjesmom. Hrvatska glazba daje ljepotu našem životu i dostojanstvo našem narodu.

Žele zabraniti naše snove i naše pjesme!

Prošli smo bolna iskustva zabrane i suđenja javne riječi. Hrvatsko sjećanje je puno ponosa na one koji nisu prihvatili zabranu slobode misli, riječi, pisma i okupljanja.

Nemojmo dopustiti zabranu pjesme!

Mi smo odgovorno iskazali hrvatskoj javnosti da “nastupi Marka Perkovića Thompsona pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi”. S prezirom gledamo na zabrane njegovih koncerata i pozivamo i cijelu Hrvatsku da,

Ne prihvati i ne dopusti zabranu hrvatske pjesme - zabranom koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Zagreb, 18. 07. 2008.

Prof. dr. sc. Nediljko A. Ančić

Akademik Ivan Aralica

Davor Aras, prof.

Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik⁹

Olga Asić, domaćica

⁹ Od svega srca podpisujem podršku Marku Perkoviću Thompsonu. Pravi neprijatelji Hrvatske su hrvatske jugoslavenčine. Valjda će se ovaj narod opametiti i to shvatiti. A jednom mora i to biti. Hvala Ti na obavijesti i trudu jer znam da sigurno Ti ovo uporno vodiš. Ja malo nešto radim na području udžbenika. I to je važan front.

Akademik Smiljko Ašperger
Dipl. ing. Nenad N. Bach, skladatelj
Mile Balen, književnik
Ivan Balić, ekonomist
Katica Balog, politologinja novinarka
Dalibor Barić, konobar
Akademik Slaven Barišić
Prof dr. sc. Borna Bebek
Ante Beljo, Hrvatski Informativni Centar
Vladimir Benić, dirigent
Nikola Bičanić, mr.sc
Dr. Ivanka Bilić, spec. opće medicine
Nikola Bilić, dipl. inž.
Prof. dr. sc. Ivan Biondić
Dr. Boris Blašković, specijalist opće medicine
Akademik Rafo Bogišić
Mons. dr. Mile Bogović, biskup
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu
Vinko Brkan, član HVIDR-e Hrvatske i dogradonačelnik Trogira
Joso Brkljačić. trgovac
Nada Brkljačić, službenica
Dr.sc Paško Bubalo, zastupnik Hrvatskog državnog sabora u mirovini
Prof. dr. sc. Nikola Buble
Mr. sc. Vinko Burazer, odvjetnik
Željko Crnolatac, umirovljenik
General Miljenko Crnjac
Zdravko Curkan, umirovljenik
Vinko Cuzzi, županijski sudac
Joško Čelan, novinar i publicist
Emil Čić, glazbeni kritičar i publicist
Jozo Čikeš, predsjednik Pasionske baštine
Tomislav Čolak, prof.
Mirko Čondić, pukovnik HV u m.

Prof. dr. sc. don Josip Čorić¹⁰

Branko Čulo - dragovoljac i hodočasnik

Jadranka Čuljak Duvnjak, odvjetnica

Josip Čuljat, dipl. oec., nosilac Partizanske spomenice 1941.

Prof. dr. sc. Ante Čuvalo, predsjednik Association for Croatian Studies/ACS

Prof. Ikica Čuvalo

Mate Ćavar, hrvatski pjesnik i publicist

Mate Ćavar, umirovljenik

Ružica Ćavar, dr. stom. i dr. med., predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj

Prim.dr.sc Egidio Ćepulić, dr. med.

¹⁰ I u intervjuu prof. Čorića u «Slobodnoj Dalmaciji» od 27. rujna 2008. bilo je riječi o Thompsonu:

BRANITELJ THOMPSONA

- **A jeste li čitali komentare da ste vi svećenik desničar jer, citiram, stalno javno zagovarate lik i djelo Marka Perkovića Thompsona i njegov veliki navijač!?**

- Nisam navijač nego - Thompsonov branitelj! Branim ga od suludih napada zločestih ljudi, kao što bih branio svakoga drugog nevinoga U svoje vrijeme sam to činio, pod rizikom gubitka slobode, braneći Vicu Vukova Thompsonovu glazbu ne slušam često, ali ne dam na nj, on naprosto nije kriv Zamjeraju mu onaj stih. na ljutu ranu ljutu travu! Da je to ustaški stih!?! A meni je čaća govorio kako je njegov pradjed znao reći na ljutu ranu ljutu travu! Puno, puno godina prije nego što se Ante Pavelić začeo To su obične budalaštine Sad ću malo karikirati, ali zar se ne može reći neću jesti kruh, jer bi me mogao tko optužiti zbog ustaštva. Kruh je, naime, jeo i Ante Pavelić!.

- **Moram priznati: ovu vašu usporedbu baš i ne razumijem! Ali Thompsonu zamjeraju zbog ustaških kapa na njegovim koncertima... •**

- To su još veće budalaštine Onoj maloj što je kupila ustašku kapu i nosila je na Thompsonovu koncertu, ja, don Josip Čorić. dao bih dvije po ušima. skinuo joj je i rekao. "Ajde kući, šta ti imaš s ustašama, šta ti znaš o njima, kome su oni donijeli sreće!?! Hrvatskoj sigurno nisu!" Ali, što Thompson ima s njima!?! Zar će on skakati s pozornice i gledati tko u publici ima kakvu kapu!?! To je posao nekoga drugoga, policije! Nije on kriv što mu na koncerte dolaze budaštine s ustaškim kapama. I gotovo!

General Ljubo Ćesić Rojs
Prof. dr. sc. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih
kat. misija u Švicarskoj¹¹
Prof. dr. sc. Ante Ćorušić
Prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, svećenik
Josip Čuljat, dipl. oec., nosilac Partizanske spomenice 1941.
Mira Ćurić, novinar
Vlado Dadić, prof.dr.sc
Akademik Žarko Dadić
Dr. dr. h. c. Nikola Debelić, dirigent, sveuč. prof. i hrv.
veleposlanik u m.¹²
Ivan Debeljak, dipl. iuris
Zlata Derossi, prof.
Julije Derossi, književnik
Ivan Devčić, mornar
Prof. dr. sc. Goran Dodig
Admiral Davor Domazet Lošo
Željko Dorotić, gospodarstvenik
Dubravka Dragaš, dipl. Arheolog
Tomislav Dragaš, tapetar
Mate Drmić, prof.
Branka Dundović, umirovljenik
Vladimir Dundović, umirovljenik
Dr. sc. Tomislav Dragun¹³
Anđelka Dražić, njegovateljica
Prof. Tomislav Držić, novinar i urednik Hrvatskog lista

¹¹ Dragi Josipe,
eto jos jednom odgovaram da i mene staviš u to časno društvo
potpisnika...

Prijateljski,
fra Šito

¹² Debelićev tekst o Thompsonu dan je u slijedećem poglavlju.

¹³ Sa zadovoljstvom potpisujem Vaše pismo tj. potporu Marku Perkoviću
Thompsonu. Ispunjava me ponosom da se hrvatski intelektualci hrabro
izjašnjavaju i dostojanstveno brane pravo na istinu, ljudsko dostojanstvo i
pravo na Hrvatsku ljudskoga lica.

Prof. Malkica Dugeč, hrv. pjesnikinja¹⁴
Prof. dr. sc. Andrej Dujella
Prim.dr.Josip Dujella, spec.patolog
Stipe Ćipa Dukić kat. Svećenik
Josip Dukovac, dipl.ek
Marko Dumančić, odvjetnik
Radoslav Dumančić, pravnik
Ante Duvnjak, gospodarstvenik
Drago Duvnjak, dipl.ing
Marko Duvnjak, profesor
Dr. Ivo Dužević, psihijatar-psihoterapeut
Josip Elez, službenik
Marija Elez, nastavnik u m.
Petar Elez, nastavnik u m.
Alena Fazinić dr.sc
Mario Filipi, novinar
Ante Filipović, brigadir u m.
Milan Fjaka Lelas, umirovljeni pilot
Ivan Gabelica, odvjetnik
Juraj Galac, umirovljenik
Marija Galac, umirovljenica
Zoran Galić, odvjetnik
Sandra Galiot, umirovljenica
Slavko Galiot, prof, dipl. arheolog, pred. Udruge oboljelih
branitelja
Dunja Gaupp, Baden, Švicarska

¹⁴ Za Hrvatsku sam u kojoj nema Straha od riječi ni od djela, Za Hrvatsku u kojoj su sve pjesme prošle i sve ljubavi dobrodošle!!!"Kroz zvonke pjesme Marka Perkovića Thompsona svi se učimo voljeti svoju Domovinu i opredjeljujemo se samo za Istinu!

Vrlo poštovani gospodine Pečarić!

Sa zadovoljstvom potpisujem Vaše pismo tj. potporu Marku Perkoviću Thompsonu. Ispunjava me ponosom da se hrvatski intelektualci hrabro izjašnjavaju i dostojanstveno brane pravo na istinu, ljudsko dostojanstvo i pravo na Hrvatsku ljudskoga lica.

Osvin Gaupp, Baden, Švicarska
Milan Glibota, predsjednik Matice hrvatske Imotski
Mate Gogić, umirovljenik
Marija Seka Golac, umirovljenica
Martin Golac, umirovljenik Tomislav Grahovac, odvjetnik
Dr. sc. Mario Grčević
Josip Dodo Grospić, umirovljenik
Ljuba Grospić, agronom
Milan Grospić, dr. veterine
Prof. dr. sc. Vinko Grubišić
Prof.dr. Petar Gugić
Rajka Gugić, pravnica
Ivana Haberle, predsjednica udruge «Žene u Domovinskom ratu – Zadar»
Josip Hećimović Nikšić, dipl. inž.¹⁵
Mate Herman, ugostitelj
Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Prof. dr. sc. Alojzije Hoblaj
Fra Mladen Hrkač
Mr. sc. Dubravko Hunjet
Srećko Ilić, odvjetnik
Mons. Ante Ivas, biskup
Ilija Ivezić, glumac
Lovro Ivin, prof. povijesti
Kornelija Ivos, službenica
Dr. sc. Borka Jadrijević, docentica
Dr. sc. Krešimir Jakić, sveučilišni profesor u m.
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u m.
Akademik Dubravko Jelčić

¹⁵ Pridružujem se svojim potpisom u prosvjedu protiv napada zagrebačkih četokomunista na pjevača Marka Perkovića. Još jednom ponavljam da je sva ta halabuka uvod u likvidaciju, ubojstvo Marka Perkovića. Treba on sam uzeti 24-satno osiguranje. Nije se šaliti s Milanovićima i njegovom handžar divizijom (jeste li ikada pogledali izraz lica Ranka Ostojića?? - u usporedbi s Ostojićevim lice Ratka Mladića je više nalik na lice Majke Tereze).

Jakov Jelić dr.sc.

Vinka Jelić, prof.

Tomislav Jonjić, odvjetnik, publicist, gl. urednik Političkog zatvorenika

Josip Jović, kolumnist i publicist

Juraj Jug, umirovljenik

Zdenka Jug, umirovljenik

Prof. dr. sc. Vlado Jukić

Marko Jurić, novinar

Ante Jurić, predsjednik Australian Croatian Association Melbourne

Ing. Zrinko Jurić, tajnik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu

Fra Karlo Jurišić, prof.dr.sc

Dr. sc. Hrvoje Kačić

Don Anđelko Kačunko, novinar i publicist

Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije

Marija Kalafatić, dipl. ing. kemije

Pajo Kanjižaj, književnik

Prof. dr. sc. Ivan Karlić¹⁶

Akademik Andrija Kaštelan

Prof. dr. sc. Vladimir Katović

Pavao Slavko Keserović, dip. ing.¹⁷

Dr. Dragan Klarić, liječnik

Jakov Klarić, dipl. oec.

¹⁶ Hvala Vam da ste mi i ovom prigodom poslali ovaj dopis! Sa velikim zadovoljstvom pridružujem se Vama i ostaloj gospodi u izrazu podrške gospodinu Marku Perkoviću – Thompsonu. Radosna srca stavljam na raspolaganje sebe, odnosno u ovom slučaju svoj potpis potpore. Poštovani gospodine akademice,

Slažem se s Vama da previše šute i oni koji bi baš morali dizati svoj glas; dakako da bi nam bilo zasigurno drugačije da smo glasniji i složniji. Ipak, i noćas sam još jednom razaslao e-poštu na 20-ak adresa svojih kolega, zamolivši da reagiraju što prije. Neki su vjerojatno na godišnjem odmoru, no jedan dio već noćas i jutros mi je odgovorio i podržao inicijativu; vjerujem da su i Vama poslali svoj pristanak da ih se uvrsti na popis ...

¹⁷ Molim Te ubaci me u listu Protivnika Zabrane Domoljublja (nisam znao kako da se prijavim). Mislim da me dobro poznas' - tako da me možes' uvijek uvrstiti u liste domoljubnog smisla i za to imas moju punu punomoć'.

Prof. dr. sc. Stanislav Kliment
Josipa Kliment, ekonomistica
Mate Knezović, odvjetnik
Prof. dr. sc. Pavle Knezović
Zdravko Komšić, predsjednik udruge logoraša Vukovara
Prof. dr. sc. Ivan Kordić¹⁸
Ljerka Koren, službenik-lektor
Vazmoslav Koren, geometar u mirovini
Zvonimir Kos, profesor
Prof. dr. sc. Manja Kovačević
Prof. Kuzma Kovačić, akad. kipar
Fra Ljubo Krasić, ravnatelj Hrvatskog Instituta, Chicago¹⁹
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski
zbor
Prof. dr. sc. Šimun Križanac
Dr. sc. Mario Krnić, docent
Katarina Kronja, viša laborantica u m.
Ankica Krpina, dipl. iur.
Radoslav Krpina, ing. šumarstva
Stanko Krpina, dipl. ing. kemije
Vjekoslav Krsnik, novinar
Dr. Petar Kružić, stomatolog, predsjednik Hrvatskog Kršćanskog
pokreta Stuttgart

¹⁸ Naravno da potpisujem, punim imenom, prezimenom i titulom: prof. dr. sc. Ivan Kordić!

I moram Ti reći da sam pomalo deprimiran. Nevjerojatno je da nam trenutačna, posttuđmanovska politika veleizdajnika i pljačkaša Hrvatske želi određivati i što smijemo, a što ne smijemo pjevati.

Ovo je gore nego poslije Hrvatskog proljeća! Samo ne hapse, dakle, ne zlostavljaju tijelo, ali ubijaju dušu. Uvijek sam posjedovao kršćanski optimizam, ali se sada pomalo bojim da ni on nema šanse. Ne znam zašto o Thompsonu šuti službena Crkva. A progon Thompsona progon je Vjere, Ljubavi i Domovine. A to je gore nego "antidiskriminacijski" (zapravo diskriminacijski) zakon.

¹⁹ Podupirem umjetnicke, dostojanstvene i profesionalne koncerte M.P. Thompsona, kao i njegove pjesme i pjevanje puno vjere i zdrava rodoljublja.

casna sestra Aurelina Kutleša, Pakoštane²⁰
Dragan Kwiatkowski, akademski kipar
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Pepica Lebar, nastavnica u mirovini
Dr. sc. Damir Letinić, pedijatar
Nevena Letinić, dipl. ing. arh.
Grozdana Leskošek, umirovljenik
Dr. sc. Inga Lisac, sveučilišni nastavnik u m.
Prof. Ive Livljanić, hrv. veleposlanik u m.
Vladimir Loknar, dr.med. i publicist
Dr. Stjepan Lončarević
Jadranka Lučić, tajnica Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Prof. dr. sc. Branimir Lukšić²¹
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić
Ante Madunić, odvjetnik
Jadranko Madunić, prof.
Ante Tonko Mađerić, umirovljenik
Nikola Majnarić, prim.dr.
Dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u m.
Dr. Radoslav Marić, M. D.,²²
Vladimir Marić, odvjetnik

²⁰ Veliki Markane kako ga od milja svi zovemo. Hvala bogu da sa svojom ljubavi za naše svettnje: Boga, domovinu, obitelj! Rodoljubima dižeš duh a onoma koji ne vrijede i trebaju da su našim redovima!

²¹ **Je li Istra Hrvatska?**

Prilikom izglasavanja Zakona o sprječavanju diskriminacije u Hrvatskoj saborski zastupnik Kajin je glasovao za taj zakon. Neposredno nakon toga on traži da se vrši diskriminacija prema Thompsonu i da mu se zabrani koncert u Istri. Je li Istra Hrvatska?

²² Bio sam na putu u Kanadi. Pokopali smo mog brata Ljubu koji je pobjegao preko granice još 1953. godine, i pokazao komunističkim zločincima da oni nisu gospodari cijelog svijeta.

Molim vas uvrstite i moje ime u vas popis podupiratelja Marka Perkovica Thompsona. Ovom listom podupiratelja treba bombardirati sve novine i tv postaje svaki dan! I oni to moraju objaviti po svojoj službenoj dužnosti informiranja. Siguran sam da se lista otvori hrvatskom narodu da bi ju potpisali velika većina, a ne samo jedna četvrtina, koliko ih je glasovalo na predsjedničkim izborima!

Ivica Marijačić, novinar, glavni urednik «Hrvatskog lista»

Adalbert Marković, prof. dr.

Željko Maršić

Hrvoje Marušić, gradski vijećnik u Splitu

Prof. dr. sc. Matko Marušić

Marica Mataija, nastavnik u m.

Vlatko Mataija, nastavnik u m.

Prof. dr. Marko Matić

Mate Matić, odvjetnik

Petar Matić, dipl.iur

Akademik Slavko Matić

Mr. sc. Dražen Matijević, odvjetnik

Miroslav Međimorec, redatelj, publicist i umirovljeni diplomat

Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU

Vlasta Mihavec, dipl. oec.

Prof. dr. sc. Alka Mihelić-Bogdanić

Dr. Martin Mikecin, neuropedijatar

Vanja Mikecin, prof.

Marko Mikulandra, književnik i redatelj

Slavica Mikulandra, glumica

Miroslav Mikuljan, filmski redatelj

Ivan Milinković, električar

Mirjana Milinković, službenica

Marko Milinković, privatni namještenik

Nada Milinković, učiteljica u mirovini

Nikola Milinković, mehaničar

Josip Miljak, predsjednik Hrvatske Čiste Stranke Prava

Prof. dr. sc. Nikola Mirošević

Ana Močnaj, profesor

Ratimir Močnaj, dipl. ing.

Jadranka Modrić, dipl.iur.

Marija Mrakovčić, prof.

Dragica Mršić – Petričević, prof.

Jozo Mršić, književnik

Tvrtko-Andrija Mursalo, diplomat u m.

Prof. dr. sc. Josip Mužić

Nevenka Nekić, književnica
Prof. dr. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak Mostar
Tomislav Nürnbergger, dipl. ing. matematike
Željko Olujić, odvjetnik
Ivan Pandža - Hvidra Zagreb
Josip Papković, mr.sci
Marija Papković, dipl.iur
Ivo Paradžik, umirovljenik
Mercedes Paradžik-Robek, prof.
Prof. dr. sc. Mladen Parlov
Ana Pašalić, dipl.iur
August Pavičić, farmer
Ivanka Pavičić, domaćica
Josip Pavičić, književnik i nakladnik
Mladen Pavković, novinar i publicist
Ing Berislav Pavlović, Predsjednik Društva M. Hrvatske,
Vancouver, Canada Pero Pavlović, književnik
Prof. dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peakic-Mikuljan, književnica
Slavko Pecirep, liječnik²³
Akademik Josip Pečarić
Šimun Penava, zamjenik predsjednika Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Zvonimir Penović, književnik
Kaja Pereković, bivša predsjednica Društva hrvatskih političkih zatvorenika
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Stipan Perić, dipl.oec, predsjednik obrtničke komore HBŽ
Marija Perković, nastavnica u m.
Rade Perković, glumac
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor

²³ Puna potpora Marku Perkoviću Thompsonu. nećemo dozvoliti da niti jedan pjevač ili umjetnik, a pogotovu domoljub završi u ignoranciji jednoumlja kao što se dogodilo vrsnom pjevaču Vici Vukovu. Znamo tko je Kajin, znamo tko je Mesić, živio Thompson.

Miro Petry, umirovljeni saborski zastupnik
Domagoj Ante Petrić, novinar
dipl.ing Zlatko Pintarić
Nenad Piskač, književnik
Mr. sc. don Bernardo Pleše
Luka Podrug, dipl. iur.
Prof. Jasenka Polić Biliško²⁴
Nada Pomper, književnica
Stjepan Pomper, slikar
Akademik Stanko Popović
Mons. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
J. Ivan Prcela, urednik i publicist²⁵

²⁴ Javljam se s molbom da me uvrstite na popis osoba koje prosvjeduju zbog zabrane održavanja koncerta hrvatskom branitelju i sigurno trenutno najpopularnijem pjevacu, osobito pjevaču hrvatskih domoljubnih i religioznih pjesama - Marku Perkoviću Thomsonu. Vrijednosti o kojima pjeva i koje svojim nastupima promovira su vrijednosti na kojima počiva i na kojima je stvarana stoljećima hrvatska kultura i sreća je što u ovoj kulturnoj pustoši i anarhiji Thomson postoji.

Ujedno Vas molim da me redovno obavještavate o akcijama koje poduzimate. Mislim da bi trebali prosvjedovati protiv mnogih poteza hrvatske vlade, a osobito predsjednika, koji to ustvari i nije. Svakako bi trebalo prosvjedovati protiv privatizacije Brijuna osobe koja je podržavala srpsku agresiju na Hrvatsku - Šerbedžija - kao i koncerata svih takvih, npr Lepe Brene.

Molim Vas, mozda mozete saznati kojiko stipendista Titovog fonda radi na visokim i odgovornim položajima, na Sveučilištu, u Zagrebu, odnosno u Hrvatskoj?

²⁵ Mnogo cijenjeni akademiče Pečariću,

Uvelike cijeneći i Vaš vjersko-patriotski idealizam i taj isti idealizam Marka Perkovića Thompsona, pridružujem se i ja Vašoj plemenitoj akciji podupiranja toga našega najpopularnijega pjevača. U njemu nam progone i ono malo preživjelih herojskih branitelja naše vječne Hrvatske, dok slave i zaštićuju one koji u vrijeme Titove Strahovlade poklaše skoro cijeli moj naraštaj. Ovome svome POKLANOM naraštaju posvetio sam cijeli svoj život i uvijek mu ostajem vjeran.

J. Ivan Prcela, Urednik-autor OPERATION SLAUGHTERHOUSE i
HRVATSKOG HOLOKAUSTA

Darko pl. Prebeg mr. stroj. ing.²⁶
Dr. Antun Predanić, ginekolog
Gordana Primižić, prof. u m.
Zlatko Prtenjača, odvjetnik
Davor Prtenjača, odvjetnik
Dipl.Ing. Franjo Radošević, Predsjednik internacionalnog
savjetodavnog poduzeća
Mr. sc. Jakov Radovčić, paleontolog
Ozana Ramljak, profesor
Toni Ramljak, dipl. oec.
Prof. Markica Rebić, general u mirovini
Danijel Rehak, predsjednik Hrvatske udruge logoraša
Ivica Relković, publicist
Domagoj Rešetar, odvjetnik
Bojnik Mladen Rogić, dopredsjednik UHDDR-a grada Zagreba i
Zagrebačke županije
Miljenko Romić, akademski slikar
Mladen Roth, eur.ing
Marko Roša, dipl.ek
Nedjeljka Roša, dipl.ek
Fra Nikola Mate Roščić
Vedran Rožić, gradonačelnik Trogira i saborski zastupnik
Božidar Ručević, dipl. inž.²⁷

²⁶ Dižem svoj glas za Marka Perkovića Thompsona.

²⁷ Iz ovog u narodu hrvatskom svepodržavajućeg članka, akademika Pečarića, istinitog, pravednog i odlučnog - treba proizaći i pitanje: "Kada će Javno tužilaštvo pokrenuti postupak protiv hrvatskog sabornika Damira Kajina, jer je, mišljenja sam, teško povrijedio regule zakona o izazivanju međunacionalne mržnje povrijedivši sve stanovnike glavnog grada svih Hrvata Zagreba, jer da se u njemu može vikati o ubijanjima nekog etnosa , a u Umagu ne!? Nasuprot tome, ne suprostaviti se najavama da u Istri mogu pjevati Bajaga i/ili Brena, proširuje uvredu i na većinsko hrvatsko istarsko stanovništvo, a što razotkriva lik i djelo tog, izgleda, vrlo pokvarenog čovjeka.

Takvi su se nekada bojali Vice Vukova i pjesme "To je tvoja zemlja... tu sagradi dom...!" - takvi isti se danas u slobodnoj Domovini boje Marka Perkovića i pjesme "Lijepa li si...!" Na taj sramotni i uvredljivi čin šute

general-bojnik Željko Sačić
Martin Sagner, glumac
Iur. Darko Sagrak, predsjednik udruge «dr. Milan Šufllay»
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Jakov Sedlar, redatelj
Draško Semren, odvjetnik
Višnja Serdar, umirovljenik
Vlatko Serdar, umirovljenik
Dr. sc. Marina Skrobica, dizajner²⁸
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić²⁹
Stjepan Sraka, dr.stom.
Ivan Stamać, akustičar i skladatelj, izumitelj zvukovnog sustava
Morskih orgulja u Zadru
Barbara Stanić, pjevačica
Stjepan Jummy Stanić, estradni umjetnik
fra Miljenko Stojić, književnik i novinar
Ivan Stržić, književnik
Jaroslav Stučka, umirovljenik
Ivka Šaban, dipl.ing
Josip Šaban, mr.sc
Matilda Šaban, nastavnik u miru
Milan Šaban, nastavnik u miru
Elizabeta Šajatović, prof. u m.
Petar Šale, odvjetnik
Tamara Šarić, domaćica
Tomislav Šarić, ribar

mnogi novinari i mnogi mediji, a da li će i pravna država u neovisnoj i slobodnoj Republici Hrvatskoj!? Pitanje je sad?

Do tada podpisujmo i dalje!

²⁸ Oprostite, nisam razumijela način na koji se šalje podpora. To sve nije bitno. Glavno da je moje ime tamo skupa s imenima onih koji još uvijek vjeruju u slobodnu, čvrstu hrvatsku domovinu. Puno Vam hvala na svemu što radite u tom smislu.

²⁹ Čestitam na inicijativi. Potpisujem. Ja bi dodao neka se policija pobrine da pronadje one najvjerojatnije provokatore koji na koncertima izvikuju "Ubij Srbina". I to je izgovor Mesiću da kritizira organizaciju takvih koncerata.

Petar Šarinić, primarijus dr.med
Ivan Šarolić, književnik
Dr. Danica Šćukanec Predanić, stomatolog
Prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije
znanosti i umjetnosti
Branko Šerić, odvjetnik
Barbara Šešelj, M.A., knjižničarka
Stjepan Šešelj, književnik
Tvrtko Šešelj, računovođa
Tomislav Šimičević, dipl. ing. građevinarstva
Jasminka Šimičević, dipl. ing. građevinarstva, prof.
Renato Šintić, profesor u mirovini
Božo Škorić, dipl.ing
Kristina Škorić, umirovljeni prof.
Mr. Ljubomir Škrinjar
Branko Šoštar, ing
Adela Šubić, umirovljenica
Prof. dr. sc. Marijan Šunjić
Dr.sc Dragutin Taboršak
Ante Nadomir Tadić Šutra, pjesnik
Tuga Tarle, prof. filozofije
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Ana Tomljenović, publicist
Zora Trek-Čížek, upravni pravnik
Akademik Nenad Trinajstić
Zvonimir Trusić, utemeljitelj dragovoljaca Domovinskog rata,
ravnatelj Hrvatskog dokumentacijaskog centra
Damir Tučkar, dipl.ing
Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Aron Varga dipl. inž.
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
Damir Vidović, student
Ljilja Vokić, profesor
Dr. sc. Vladimir Vratović, sv. profesor u m.
Ljubica Vrdoljak, gradska vijećnica u Splitu

Prof. Vera Valčić Belić
Damir Vidović, student
Boris Vinčić, odvjetnik
Zlatko Vitez, glumac
Zdravko Vladanović, dipl. pravnik, brigadir u m.
Mr. sc. Božena Volarić, sveuč. nastavnik u m.
Rudolf Vouk, prof. dr. sc
Stanko Vrnoga, svećenik
Dr. sc. Petar Vučić
Vlč. Tomislav Vučur, upravitelj Župe Crnac
Dr. sc. Ante Vukasović
Grozdana Vukić, domaćica
Ivan Vukić, građevinski tehničar
Marija Vukić, medicinska sestra
Tomislav Vukić, mornar
Antun Vuković, umirovljenik
Petar Vulić, pjesnik, tajnik Udruge umirovljenih branitelja
Miroslav Zemljak, dipl. inž.
Prof. dr. sc. Ivan Zulim
Prof. dr. sc. Tomislav Živković
Fra Pavao Žmire, prof.dr.sc
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

PREDSTAVLJANJA KNJIGE *ZLOČINAČKI SUD U HAAGU*

Čavoglave – Dan domovinske zahvalnosti, 5.8.2008.

(,,)

Zagreb - 23. rujna 2008.

Dozvolite mi, na početku, da vas sve lijepo pozdravim i da vam se zahvalim što ste u ovolikom broju došli na današnje predstavljanje.

Zahvaljujem se Hercegovačkoj franjevačkoj provinciji što mi je, po tko zna koji put, omogućila predstavljanje moje knjige u ovoj prekrasnoj dvorani.

Knjiga je tiskana zahvaljući donatorima gospodi Ivu Paradžiku i Marijanu Medvidoviću, a samo predstavljanje su pomogli gospoda Frano Marušić i Velo Čerkez. Hvala im na tome kao i na svemu što su ranije činili da bi moje knjige ugledale svijetlo dana.

Naravno, posebna zahvalnost ide i predstavljateljima knjige. Kako su g. Pešorda i prof. Lang govorili na prvom predstavljanju knjige u Čavoglavama, ovdje ću samo ponoviti ono što sam rekao tamo:

«Damir Pešorda je sjajni kolumnist „Hrvatskog lista“. Vjerujem da ga čitate iz tjedna u tjedan. Bili smo zajedno - jedan do drugoga - na jednoj izbornoj listi iako smo znali da nemamo nikakve šanse u vrijeme kada hrvatski narod voli birati između onih koji su omogućili hvatanje generala Gotovine i onih koji su ga uhvatili. On je napisao i Pogovor u knjizi, na čemu mu također zahvaljujem.

Treba li uopće nešto reći o velikom humanisti profesoru Langu? To da je istinski borac za ljudska prava? Pa on jednostavno voli ljude. Ali i svoj narod! To drugo ga čini nepoželjnim za neke udruge koje se navodno bore za ljudska pravu. Zato je čak i on „desničar“. Jer voljeti svoj narod, svoju državu i doprinijeti njenom stvaranju im je kao nešto loše i nazadno. Mo'š misliti. Upoznali smo se davno - na prosvjedima zbog suđenja Virovitičanima. Tada smo nas dvojica prvi i uspjeli „probiti“ policijski kordon i zapaliti svijeće ispred vrata vojnog suda. Naravno, znamo za mnoge njegove akcije, ali i za njegove tekstove o Thompsonu – možete ih vidjeti i u ovoj knjizi. A

zajedno smo vodili akciju oko Pisma hrvatskoj javnosti povodom zabrane Thompsonovih koncerata.»

Što reći o akademiku Dubravku Jelčiću? Kako mu se zahvaliti? Ponosan sam na to što mi je prijatelj i što smo suradnici. On je, uz Dubravka Horvatića, najzaslužniji što sam se zadnjih osam godina mnogo intenzivnije okrenuo publicističkom djelovanju. Horvatićev odlazak u vječnost spriječio nas je u ispunjenju Horvatićeve želje da zajedno obilazimo hrvatske sredine predstavljajući naše knjige i da napišemo barem jednu knjigu zajedno. Ali zato sam ponosan što s akademikom Jelčićem imam tri zajedničke knjige, što je predstavljao skoro svaku moju knjigu i što smo u svim drugim akcijama s otvorenim pismima išli zajedno. Zahvaljujem mu i zato što je, pored prof. dr. don Josipa Čorića, napisao jedan od predgovora ove knjige. Znete li kako je don Josip u Čavoglavama komentirao tvrdnju Carle del Ponte da su Hrvati podli kurvini sinovi? Rekao je: "Mi bismo to doista i bili da nam je ona svima mater."

Zahvaljujem se i prof. Tomcu na sjajnom izlaganju. Naravno, neobično je to što se on zahvaljuje meni što sam ga pozvao da govori tako sjajno o mojoj knjizi i mom radu. A pozvao sam ga upravo zato što se, kako on kaže: »...u našim javnim istupima u mnogim stvarima razilazimo, što o nekim pitanjima različito mislimo. Međutim, u bitnim pitanjima se slažemo.» I izbor predstavljača je poruka! Uvjetno govoreći i on i prof. Lang pripadaju hrvatskoj ljevici, a akademik Jelčić i g. Pešorda hrvatskoj desnici. Naglasak je na «HRVATSKOJ». U normalnoj državi nema razlike između «ljevica» i «desnice» kada su u pitanju nacionalni interesi, ili kako prof. Tomac kaže u bitnim pitanjima. Kako Hrvatska nije takva država onda je bitno okupljati se i zajedno djelovati na tim bitnim pitanjima.

A normalno je da se u mnogo čemu ne slažemo. Na primjer ja ne vidim nikakvog rezultata iz «drugačije» politike Sanadera u BiH. U BiH je danas, a na to upozoravaju i hrvatski biskupi, položaj konstitutivnog hrvatskog naroda gori nego u vrijeme Jugoslavije. A da ne ponavljam kako mi ni danas nije jasno zašto je bolje uhapsiti Gotovinu nego ga ne uhapsiti. Ako je bolje ne uhapsiti ga, onda je jasno da ga se nije hapsilo u vrijeme Račanove vlasti jer je HDZ bio doista hrvatska stranka. Postojanje istinske hrvatske stranke u oporbi učinilo je to da ga se nije smjelo hapsiti.

Inače još prije izbora 2003. najavljivao sam ulogu vodstva HDZ-a u hapšenju generala Gotovine. Npr. tvrdnjom: «Kad gazda mijenja slugu uvijek nađe boljeg slugu.» Jedan moj tekst imao je naslov: «Ima li razlike između Sanadera i Mesića?». Odgovor je bio dan u podnaslovu: «Mesić je uzor Sanaderu!» Kada su mnogi dolaskom Sanadera bili iznenađeni njegovom politikom govorio sam im da sam to predvidio u mojim tekstovima, a da ja samo molim Boga da nisam u pravu. I danas bih volio da nisam u pravu!

Dakle, i ovakav izbor predstavljača je samo poruka da se svi trebamo okupiti oko zajedničkog kandidata na predsjedničkim izborima. Nije tajna da ja podržavam kandidaturu prof. dr. Miroslava Tuđmana, tj. da pripadam grupi oko akademika Ivana Aralice koji je to najavio u svom intervjuu «Hrvatskom listu». U «Večernjem listu» sam već spomenuo kako sam još 2000. na Amac mreži pisao (tada sam bio u Australiji) kako je HDZ odmah trebao odgovoriti na pokrenutu detuđmanizaciju (tj. rashrvačivanje Hrvatske) i na napade na obitelj Tuđman najavom da će njihov kandidat na slijedećim predsjedničkim izborima biti upravo Miroslav Tuđman. Tako bi poručili da im nije samo važna vlast – jer će ići s kandidatom koji nije član HDZ-a. A takva poruka bi itekako trebala zabrinuti detuđmanizatore jer bi morali računati i na vrijeme kada će im opet jedan Tuđman biti predsjednik države.

S prof. Tuđmanom sam se upoznao tek kada je predstavljao moju knjigu «Za hrvatsku Hrvatsku», dakle 2001. Njegovog oca, našeg Predsjednika, osobno nisam nikada upoznao. Posebno mi je bilo simpatično kako ga je zaintrigirao taj moj način pisanja, dakle to što prof. Tomac naziva «pisanjem matematičke istine u publicistici». Naime, želio je pročitati neku moju knjigu iz matematike. Srećom odgovorio sam ga od toga. Međutim, kada čitate njegove knjige vidjet ćete da ni on nije daleko o pisanja «matematičke istine». Druga zgoda je posebice neobična. U jednom svom radu došao je iz nekih statističkih podataka do jedne formule. Pokazao mi je taj rad i upozorio sam ga da je u matematici poznata metoda po kojoj može doći to takve formule. Bio sam šokiran kada je kompjutorski izračun potvrdio – s malim odstupanjem – ono do čega je on došao bez kompjutora. Ni danas mi nije jasno kako mu je to uspjelo!

A danas mi trebamo predsjednika koji je suprotnost sadašnjem. Dakle, čak i ono što bi se prof. Tuđmanu uzelo kao mana, npr. nije populist već vrhunski intelektualac, može se pokazati kao prednost. A da ne govorimo o tome da nam mediji neće biti dostupni. Ali, trebaju li prezimenu Tuđman i mediji?

Zato sam i rekao «Večernjaku da je Miroslav Tuđman naš najbolji mogući izbor. Uostalom to su već mediji i potvrdili. Spomenuto je niz imena. Uzbudilo ih je samo ime - dr. Miroslav Tuđman! Oni su svjesni koga se moraju bojati. Njihove reakcije pokazuju da nemaju namjere mijenjati svoju podaničku politiku prema Bruxellesu. Da su prihvatili Tuđmanovu kandidaturu, bili bi napokon i pobjednici na predsjedničkim izborima. Očito, kao i na prethodnim, draže im je izgubiti nego mijenjati taj podanički mentalitet.

A moraju se bojati i zbog činjenice da se ne može trpati u isti koš vodstvo i članstvo HDZ-a. Mnogi članovi HDZ-a misle isto što i mi. Mnogi od njih će glasovati za našeg kandidata.

Hoćemo li mi biti na visini zadatka? Hoćemo li se, kao na ovom predstavljanju, okupiti svi oko zajedničkog kandidata – onog kojega se oni jedino i boje?

Na kraju moram se zahvaliti Marku Perkoviću Thompsonu što je, kao i u Čavoglavama, prihvatio biti počasnim gostom ove promocije. U Čavoglavama sam spomenuo kako je Mladenka Šarić, u „Večernjem listu“ od 2. kolovoza 2008. navela moju tvrdnju da je Thompson jedan od najvećih živućih Hrvata. Interesantno je da je to glavna tema najave današnjeg predstavljanja na Portalu za pisce, umjetnike, novinare i znanstvenike «Webstilus» tekstem «Zaigrani akademik». Naime, ne prenose moju izjavu već tvrde da sam rekao kako je «Thompson najveći živući Hrvat». I tako naši pisci, umjetnici, novinarima (kojima to mogu i oprostiti) i znanstvenici (kojima ne mogu) pokazuju da ne razlikuju ove dvije tvrdnje. ne vide razliku između «jedan od najvećih» i «najveći». Uvijek se zabrinem nad hrvatskom znanošću kada vidim da imamo i takove znanstvenike. I onda iz Instituta Ruđer Bošković šalju elektroničkom poštom obavijesti ljudima da svi vide koliko su glupi. Prirodoslovci kojima je strana logika. Nevjerojatno!

Kao, strašno je da ja nisam rekao da je to neki znanstvenik, a onda kažu kako se «poigravam cjelokupnom znanstvenom javnošću uvodeći i druge akademike u svoju igru i navodeći ih da srozavaju svoj ugled potpisivanjem nekakve peticije u obranu lika i djela najvećeg živućeg Hrvata, gore spomenutog pjevača...» Dakle «poigravam» se s desetak akademika i preko četrdeset sveučilišnih profesora, a oni kao žale što neko od takvih navodno po mom izboru nije «najveći živući Hrvat». Ili se radi o piscu tko je toliko zaljubljen i moj «lik i djelo» da misli da je meni lako poigravati se s tolikim znanstvenicima. Inače sam tekst pokazuje uvjerenje autora u srpsku nadmoć nad Hrvatima, što je tipično za jugo-komuniste u Hrvatskoj: Zar je moguće da je netko živio u Beogradu, a ostao je Hrvat? Ili: Zar može netko biti Srbin rođen u Hrvatskoj, a voljeti Hrvatsku? Inače, iz njihova kuta zaista logična pitanja, jer oni žive u Hrvatskoj, vjerojatno se izjašnjavaju kao Hrvati, a i dandanas, kao i ranije, provode velikosrpske interese.

Naravno, mogao bih vas mnogo više zabavljati komentirajući ovaj priglup tekst, ali neću. Samo ću vas obavijestiti kako smo naš ugledni kolumnist Mate Kovačević i ja pri završetku sastavljanja knjige *Bilo je jednom i to u Hrvatskoj - Thompson u očima hrvatskih intelektualaca*. Tu će znatno biti proširen onaj dio knjige koju danas predstavljamo o njemu. A knjiga počinje velikim Thompsonovim intervjuom u kome on govori i o našim otvorenim pismima povodom napada na njega!

Naravno, ne mogu ne iskoristiti prigodu za jedan mali komentar. Naše «ljevičare», jugo-komuniste ili – najbolje je reći – boljševike opet je Thompson uzbudio izjavom, koja je prva među izjavama tjedna za «Hrvatski list» od 11. rujna 2008.:

«Doći ćemo u Istru, Pulu, u Arenu, u krajeve gdje još ima komunizma. Ubit ćemo komunizam. Mi nismo nasilnici, pobijedit ćemo ljubavlju jer ljubav ruši sve zidove.»

HL se pita: «Što je to loše opet rekao Thompson?»

Naravno da je boljševicima, jer Thompson nije govorio Istranima već samo boljševicima kojih još ima u vodstvu IDS-a, loše sve što je rekao. Zar njima nije strašno i sama pomisao na smrt komunizma? Pa Hrvatska je jedina država u kojoj komunizam živi, u kojoj komunisti vladaju, a boljševici zabranjuju koncerte. I još im

Thompson ponovo spominje ljubav, a nema većeg zločina za hrvatske boljševike od ljubavi prema hrvatskom narodu.

A ima i jedna mala nepreciznost i u Thompsonovoj izjavi. Naime, ne treba nigdje otići da bi ubijao komunizam. On to čini svojim pjesmama i svojim životom svakim danom. I zato ga toliko i napadaju!

SPLIT, 29. RUJNA 2008.

GOVOR JOSIPA PEČARIĆA

Dozvolite mi, na početku, da vas sve lijepo pozdravim i da vam se zahvalim što ste u ovolikom broju došli na današnje predstavljanje.

Zahvaljujem se splitskom Sjemeništu što mi je, po tko zna koji put, omogućilo predstavljanje moje knjige u ovoj kulturnoj dvorani.

Naravno, posebna zahvalnost ide i predstavljateljima knjige. Ponosan sam što su mi obojica prijatelji.

O prof. dr. Branimiru Lukšiću sigurno vam ne moram puno govoriti. Bivši i sigurno vaš ponajbolji župan uživao je veliku potporu u Tuđmanovom HDZ-u i sigurno je mogao i danas biti visoko plasirani političar u toj stranci da se je pomirio s «novim kursom» vodstva HDZ-a s kojim se ova stranka izjednačila s SDP-om u svojem podaničkom mentalitetu prema Bruxellesu – prema svjetskim moćnicima. Ali ima kod nas i onih koji su prije ljudi, a potom političari, a takav je zasigurno prof. Lukšić. Hvala mu i na tome!

Kako je prof. dr. don Josip Čorić predstavio knjigu u Čavoglavama, ovdje ću samo ponoviti ono što sam rekao tamo:

«Profesor dr. don Josip Čorić je uz akademika Dubravka Jelčića pisao i jedan od dva predgovora ove knjige na što sam mu posebno zahvalan. Moram priznati da sam na dragog imenjaka i posebno ljubomoran: ima mnogo više - od mene - tekstova koje su 'naše' novine odbile tiskati. Predstavljao sam njegove knjige pa znam da je to mnogo ugodnija pozicija od ove kada on predstavlja moju knjigu. Zašto? Pa kada govorite prije njega još vas netko i sluša. A tko će vas slušati poslije njega?»

Slučajno sam ovih dana doznao da se moram zahvaliti i Sigurnosno obavještajnoj agenciji (SOA-i). Zašto? Doznao sam da ih je posebno interesiralo i prošlotjedno predstavljanje u Zagrebu. Istina ne znam jesu li uspjeli registrirati svih 350-ak posjetitelja, ali morate priznati da su iskazali posebnu čast i svim tim posjetiteljima i meni svojom nazočnošću. Koristim prigodu i da ovdje – ukoliko im

nije bilo dovoljno to u Zagrebu – pozdravim one koji su ovdje svojim poslom.

Priča mi je bila posebno draga jer je jedan djelatnik dobronamjerno upozorio jednog svog prijatelja kako mu nije bilo pametno to što je bio nazočan na tom skupu. Podsjetilo me na jednu sličnu priču iz mog Kotora. Naime, kada je kotorski biskup Pavao Butorac pobjegavši u Dubrovnik i postavši dubrovačkim biskupom spasio živu glavu, Kotorska biskupija zadugo nije imala svoga biskupa. Kada smo ga napokon 1981. godine dobili (biskup dr. Marko Perić, umro u Rimu 1983. godine), bio sam nazočan sa cijelom obitelji. Jedan prijatelj, koji je radio u miliciji, poslije toga mi je rekao:

«Što si išao tamo, pa znaš da su vas ovi moji sve zabilježili.»

«I što mi mogu napraviti?» – upitao sam ga. «Mogu samo postići da odem iz ove zemlje. A kada su se drugi naučili na dobro, valjda ću i ja!»

Na našu žalost tu prestaje svaka sličnost ove i one države. Tko je to opasan ovim vlastima kada im je problem predstavljanje knjige jednog hrvatskog akademika i to u godini kada je u Trogiru u čast tog istog akademika organizirana međunarodna konferencija kojoj je bilo nazočno 135 matematičara iz 27 zemalja i kome je jedan međunarodni časopis posvetio jedan broj u kome su ugledni svjetski matematičari posvetili svoje članke? Misle li oni doista da to nije tako samo zato što navodno hrvatske novine o tome nisu izvijestile, kao što –uostalom – nisu napisali ni retka o predstavljanju u Zagrebu. Zanimljivo da je o konferenciji u Trogiru izvijestila samo «Slobodna Dalmacija» ali netočno – nisu se usudili reći da je ona bila organizirana meni u čast a povodom mog rođendana, već je rečeno: «Inače je upravo u Trogiru za trajanja skupa proslavio svoj 60. rođendan» Konferencija je bila u lipnju, a moj rođendan je bio u rujnu.

Ali ni to nije najgore. Naime, među predstavljačima u Zagrebu bili su: prof. dr. Zdravko Tomac, bivši ministar, saborski zastupnik i predsjednički kandidat, prof. dr. Slobodan Lang bivši saborski zastupnik i savjetnik predsjednika države, i akademik Dubravko Jelčić bivši saborski zastupnik. Što reći o zemlji u kojoj su takvi sumnjivi?

S druge strane to samo potvrđuje ispravnost naslova moje knjige. Naime, u njoj nisu dani samo tekstovi o Haagu, nego svi moji najnoviji tekstovi. Osnovna poruka jeste da je cijeli naš život u sjeni tog suda. Zato prirodno u njoj idu i tekstovi o znanosti, posebno o toj konferenciji. Prirodno su tu ušla i tri otvorena pisma hrvatskih intelektualaca. Dva od njih su u svezi onoga što se događa s najpopularnijim hrvatskim pjevačem Markom Perkovićem Thompsonom. Iako sam o tome sam pisao u više navrata ovdje ću vas samo podsjetiti što je u «Hrvatskom listu» od 28. kolovoza 2008. rekao veliki hrvatski književnik Ivan Aralica. Na pitanje:

Dotakli smo se i pjevača M. P. Thompsona. Smatrate li da je današnja država u moralnom i demokratskom smislu izobličena s obzirom da smo dospjeli u vrijeme zabrana. Njemu ne daju pjevati kao nekad Vukovu?

Aralica odgovara:

Između progona Thompsona, a to jest progon, i progona bilo kojeg pjevača ili intelektualca u vrijeme komunizma nema nikakve razlike. Progoni ga se zbog nacionalizma. U komunizmu je 95 posto političkih progona bilo zbog iste stvari. Dakle zbog pjevanja pjesama, knjiga i sl. Sada se to ponovno javlja. Doduše, kada se očitava taj slučaj do kraja, može se pronaći i nešto novo. Svi oni, osobito Mesić i oni koji ga slijede i savjetuju, mislili su da će kroz ovih desetak godina proganjanja nacije i vjere, postavljanja pitanja vjeronauka, dakle da će istisnuti i rodoljublje i vjeru. I kad nema pjesme, kad nema manifestacije, oni imaju dojam da su to i učinili, da su uspjeli jer vladaju dobrim dijelom medija i javnog mnijenja. Međutim, kad Thompson dođe na trg i skupi onoliku masu ljudi, oni vide da je njihov trud uzaludan, vide da vjera i nacija žive. Da su malo pametniji, mogli bi zaključiti sljedeće: vjeru i naciju nisu mogli istisnuti ni zatvori ni progoni za 50 godina komunističke represije, pa kako će ih istisnuti u slobodnoj zemlji bez komunističkog sustava, kako će ih uništiti njihove riječi preko televizije. Druga stvar ili druga novina je sljedeća: oni su do krajnje mjere frustrirani. Mesić nikad nije uspio okupiti veći skup, on uvijek govori skupinama od nekoliko desetaka ljudi. Nakon izgreda u vojarni u Splitu, on ima strah pred masom. Da

su ga tamo drukčije dočekivali i njemu pljeskali, onda bi i on drukčije reagirao. Ali on to nije doživio, čak ni u izbornoj promidžbi ne može to doživjeti.

A ovo što im je Aralica napisao o napadima na Thompsona može se prenijeti na ovakva predstavljanja i na mnogobrojne «nepoćudne» knjige koje se u Hrvatskoj prešućuju. A kada je to doista tako, onda je doista velika čast kada SOA misli da su i moje knjige, odnosno predstavljanja zaslužila njihovu pozornost, zar ne?

Njihova nazočnost je doista ponajbolja preporuka za samu knjigu. Ona piše o Hrvatskoj za koju su se hrvatski branitelji borili i izborili u veličanstvenom Domovinskom ratu. Piše – na žalost – i o Hrvatskoj kakvu danas imamo. Piše o o čudnovatoj Hrvatskoj u kojoj su sve vrijednosti postavljene naglavačke. Evo jednoga primjera. Prema Hininoj vijesti od 19. lipnja 2008. predsjednik ove države je izjavio u povodu Međunarodnog dana izbjeglica 20. lipnja:

Ratovi u kojima se raspala jugoslavenska federacija bili su praćeni etničkim čišćenjem i nemilosrdnim progonom i protjerivanjem stanovnika na nacionalnoj osnovi. Mada ni u jednom trenutku nema nikakve dvojbe o tome tko je rat započeo i na kome leži najveća odgovornost, žalosna je činjenica da je etničkog čišćenja i protjerivanja bilo na svim stranama.»

Možete li zamisliti neku drugu državu čiji predsjednik optužuje tu istu državu za »etničko čišćenje, nemilosrdni progon i protjerivanjem stanovnika na nacionalnoj osnovi»? I to lažno! A da tajna policija ne brine o takvom predsjedniku već o neakvim predstavljanjima knjiga – koji ukazuju na te koji tako govore o svojoj zemlji, i brinu o onome što petnaestak godina pjeva neki pjevač!

Da u takvoj zemlji čudesa mi danas živimo!

Hvala!

PROF. DR. SC. ZDRAVKO TOMAC

ZBOG DVIJE BAKLJE NE TREBA PREKIDATI UTAKMICU

Hrvatski nogometaši vole slušati domoljubne pjesme Marka Perkovića Thompsona posebno domoljubnu pjesmu *Lijepa li si*, u kojoj s puno ljubavi Thompson pjeva o ljepoti svih hrvatskih krajeva Dalmacije, Slavonije, Istre, Zagorja, Hercegovine. To je pjesma koja jača nacionalne emocije, domoljublje i slogu hrvatskog naroda.

Tu pjesmu voli 70 posto Hrvata (prema anketama) a osobno sam se uvjerio na koncertu Thompsona na Trgu bana Jelačića u Zagrebu, kako ju s ljubavlju pjeva s Thompsonom preko 100 tisuća Hrvata. Na žalost, na domoljubne koncerte Thompsona dolaze i grupice "maskiranih" i grupice huligana koje uvrjedljivo skandiraju, koje bacaju tamnu mrlju na domoljubni zanos goleme većine slušatelja Thompsonovih koncerata.

Umjesto da institucije hrvatskoga društva u skladu sa zakonima onemoguće provokatore, na žalost, moćne snage kojima smeta hrvatska sloga i domoljublje, nastoje optužiti ne samo pjevača nego i njegove slušatelje te zbog grupice maskiranih provokatora i huligana zabraniti koncerte hrvatskog branitelja i pjevača Marka Perkovića Thompsona.

Na sramotu hrvatske države i hrvatskog društva to se i dogodilo. Intervencijom političara iz državnog vrha prije svega Mesića i Kajina, stvoren je pritisak na osnovi kojeg je zabranjen koncert Marka Perkovića Thompsona u Umagu. To je prva zabrana u slobodnoj demokratskoj Hrvatskoj. Čak ju je osudio i Hrvatski helsinški odbor, što je opet izazvalo mrzitelje hrvatske sloge i hrvatskog domoljublja da pokrenu medijski linč i druge mjere protiv predsjednika HHO-a prof. dr. Ive Banca. Istodobno je pokrenut i pravi medijski i drugi linč protiv gradonačelnika grada Zagreba Milana Bandića jer je dozvolio Thompsonov koncert na Trgu bana Jelačića. Znaju te snage da će Bandić dobiti i naredne izbore i zato ga pokušavaju srušiti nedemokratskim sredstvima, bilo smiješnim pismom 26 zabrinutih demokrata, bilo izmišljanjem brojnih optužbi

i stvaranjem atmosfere u Zagrebu, koja sve uspjehe želi pretvoriti u neuspjehe. Već sam pisao da te snage ni prije nisu voljele Bandića, ali kap koja je prelila čašu za njih bio je Thompsonov koncert.

Sramotne su riječi IDS-ovog zastupnika Damira Kajina, koji je teško uvrijedio grad Zagreb i Zagrepčane i sve hrvatske domoljube kada je rekao da nije Istra Zagreb u kojem se mogu držati Thompsonovi koncerti koji izazivaju rasnu, nacionalnu i drugu mržnju.

Suprotno tome, dvije stotine hrvatskih intelektualaca svojim javnim pismom suprotstavilo se izmišljanju ustaštva i pokušajima da se zbog pojedinaca i grupica dovede u pitanje domoljublje i pravo na pjevanje domoljubnih pjesama u slobodnoj i suverenoj hrvatskoj državi.

U Srbu se slavilo četničko ubijanje i progon ličkih Hrvata

Oni kojima smeta probuđeno hrvatsko domoljublje, koji su se uplašili domoljubnog zanosa stotinu trideset tisuća građana Zagreba i njihovom pjevanju domoljubnih pjesama, nije dovoljno samo zabraniti koncert i slobodu pjevanja u Hrvatskoj, nego žele i kriminalizirati one koji ne misle kao oni te su se latili i krivičnih prijava. Tako su Udruga mladih antifašista, Margelov institut i zajednica Srba u RH podnijeli Općinskom državnom odvjetništvu u Zagrebu kaznenu prijavu protiv Marka Perkovića Thompsona. Zanimljivo je pogledati tko su potpisnici ove kaznene prijave. Za udrugu mladih antifašista grada Zagreba potpisnik je njezin predsjednik Mario Šimunković, koji ovih dana dobiva veliki medijski prostor koji nikako nije zaslužio. Evo zašto. Mario Šimunković potpisao je prije nekoliko mjeseci jedno sramotno javno priopćenje u kojem je nekoliko tisuća građana Zagreba, koji su u skladu sa Ustavom i zakonima i rezolucijom Vijeća Europe i Hrvatskoga sabora, mirno i dostojanstveno tražili da se Trgu maršala Tita vrati staro ime Kazališni trg. U tom priopćenju mladi "antifašisti" na čelu sa Šimunkovićem prosvjednike su oklevetali i strašno uvrijedili nazivajući ih neonacistima, čak "marširajućim neonacistima". To je teška optužba jer ona optužuje građane Hrvatske, među kojima su bili i sveučilišni profesori, biskupi, i branitelji i bivši ministri i saborski zastupnici, ne samo da su neonacisti nego da su

organizirani neonacisti koji se već spremaju za pokolje, jer su već organizirani, jer već marširaju.

Kada se tome doda da je i Predsjednik države tada podržao te navodne antifasiiste, koji izmišljaju fašizam i nacizam, i da je prilikom agitiranja za zabranu koncerta Thompsona povezoao domoljubne pjesme s rezanjem grkljana odnosno optužio da te pjesme i koncert mogu ponovno dovesti do zločina, razumljivo je zašto navodni mladi antifasisti dobivaju takvu medijsku potporu. Priopćenje mladih antifasista puno je rasne i nacionalne mržnje, uvrjeda i kada bi mi bili prava država onda bi protiv Marija Šimunkovića, kao potpisnika tog priopćenja, po službenoj dužnosti Državno odvjetništvo bilo dužno podnijeti krivičnu prijavu.

I drugi potpisnik kaznene prijave Alen Budaj, direktor fantomskoga *Margelovog instituta*, poznat je hrvatskoj javnosti jer je partner Mariju Šimunkovicu u optuživanju Hrvata, izmišljanju ustaštva i vrijeđanju svega što je domoljubno kod nas. I on je na sličan način izvrijeđao i optužio za ustaštvo i nacizam građane Hrvatske koji su tražili u skladu s rezolucijom Vijeća Europe i rezolucijom Hrvatskog sabora da se osude komunistički zločini.

Treći potpisnik kaznene prijave protiv Thompsona u ime zajednice Srba u RH, je prof. dr. Svetozar Livada. Treba uzeti i pročitati njegovu knjigu pa će svakom biti jasno koje političke stavove i kakvu antihrvatsku politiku zastupa prof. Livada. Tome treba dodati da je zajednica Srba u RH podnijela državnom odvjetništvu i kaznenu prijavu protiv Vlade demokratskog jedinstva, koje su činile sve hrvatske stranke, protiv Vlade koja je obranila Hrvatsku i dovela do međunarodnog priznanja Hrvatske. U toj kaznenoj prijavi Vlada se na monstuozan način optužuje da je planirala i svjesno provela ratni zločin nad Srbima u Hrvatskoj, odnosno, pokušava se kriminalizirati sve hrvatske stranke i svi koji su sudjelovali u obrani Hrvatske od velikosrpske agresije a Srbe pretvoriti u nevine žrtve. Najtragičnije je što prije nego što je Državno odvjetništvo odbacilo tu kaznenu prijavu, da je otvorilo istragu i da je predsjednik Vlade demokratskog jedinstva u svojoj izjavi za odvjetništvo morao braniti nevinost Vlade demokratskog jedinstva od monstuoznih optužbi da je Vlada bila organizator zločinačkih pothvata i zločina nad Srbima u Hrvatskoj.

Da ništa nije slučajno u Hrvatskoj i u tom "ludilu" ima sustava pokazuje i proslava navodnog dana ustanka u Hrvatskoj u Srbu. Ustanak u Srbu, koji se pokušava ponovno nametnuti kao početak borbe protiv fašizma, kao veliki antifašistički događaj, počeo je progonom preko 2000 Hrvata iz hrvatskog mjesta Boričevac, ubijanjem ljudi, čak su jednom svećeniku odrali kožu i totalnim razaranjem i paljenjem mjesta. Dakle, to je taj antifašizam koji koristi fašističke metode paljenja, progona i ubijanja.

Izgleda da neki žele i u Hrvatskoj rehabilitirati četništvo kao što je rehabilitirano u Srbiji. Već nekoliko godina u Srbiji su službeno četnici proglašeni antifašistima. Zato je tragično, žalosno i zabrinjavajuće ono što se dogodilo u Srbu. Pitam Zorana Milanovića, predsjednika SDP-a, jer mislim da na to imam pravo jer sam zajedno s Račanom i drugima izgrađivao hrvatski SDP, što je radio u Srbu, zašto je podržao tu manifestaciju koja slavi četničko ubijanje i progon Hrvata u Lici, kao početak antifašističke borbe. Pitam ga da javno odgovori kako je mogao reći da u Hrvatskoj antifašizma ne bi bilo bez Srba, kako je mogao podržati okupljanje, čiji je cilj bio rehabilitacija one. politike koju je hrvatski narod zajedno sa Srbima i drugima, koji prihvaćaju Hrvatsku kao svoju domovinu, srušio? Pitam Ivu Sanadera, predsjednika Hrvatske vlade, što mu je na tom skupu radio potpredsjednik Vlade Slobodan Uzelac, je li nazočnost potpredsjednika Hrvatske vlade znači podršku rehabilitaciji četništva i velikosrpske politike u Hrvatskoj? Mislim da se radi o načelnim pitanjima preko kojih se ne smije olako prijeći kao nevažnom incidentu kojem ne treba davati veliku pozornost.

Dakle, s jedne strane imamo pritisak i konkretne mjere da se izražavanje domoljublja stigmatizira, zabrani pa i krivično progoni izmišljanjem lažnih optužbi, a s druge strane imamo podršku rehabilitaciji četništva kao navodnom antifašizmu.

Zabrana Thompsonovog koncerta u Umagu *prva* je zabrana u slobodnoj demokratskoj Hrvatskoj

Da ne bi bilo zabuna, da smanjim mogućnost podmetanja, ponovno ponavljam ono što sam bezbroj puta rekao i napisao, hrvatskom narodu i hrvatskoj državi nisu na sreću donijeli ni slovo "U", ni "crvena zvijezda petokraka". Moramo nastojati i boriti se

svim sredstvima da se onemoguće nove podjele hrvatskoga naroda i da se u njegovu interesu provede efikasna borba protiv svih koji pokušavaju rehabilitirati slovo "U" i "crvenu zvijezdu petokraku" kao simbole totalitarnih sustava koji su nanijeli veliku štetu hrvatskom narodu.

Dakle, jedina ispravna politika je borba protiv svih totalitarizama i njihove obnove ili pokušaja amnestije. Međutim, u toj borbi treba biti pravedan, ne smiju se grijesi i zločini jednog totalitarizma uvećavati a drugoga skrivati i amnestirati.

Sve ovo sam napisao da bi obrazložio zašto je opasno ako država na pogrešan način u korist jednog totalitarizma vodi borbu protiv ostataka drugog totalitarizma. Država mora osuditi zabranu koncerata bilo koga, koja se ne temelji na slovu zakona i njegovoj dosljednoj primjeni nego na subjektivnoj volji pojedinaca ili moćnih političkih snaga, kako je to bilo u slučaju Thompson. Bojim se da su i ljudi pa i jedan broj političara, za koje se ne smije sumnjati da su hrvatski domoljubi, podlegli tom pritisku, te da vide izlaz u rješavanju nekih ekscenčnih situacija u represiji neutemeljenoj na zakonu. Bojim se da je ministar Primorac upravo zato što je i sam ljubitelj Thompsonovih pjesama pa i posjetitelj Čavoglava, pod dodatnim pritiskom ovih dana izjavio nešto što je vrlo opasno. Rekao je da zbog dvije baklje ili uvrjedljivog skandiranja i pjevanja treba prekidati športske događaje odnosno nogometne utakmice. Na žalost, u tome ga je podržala i potpredsjednica Vlade Đurđa Adlešić, jedini se tome suprotstavio s puno argumenata predsjednik HNS-a Vlatko Marković, rekavši da bi takva politika bila prava tragedija. Kada bi se prihvatila takva politika, to bi značilo da se nametnuta antihrvatska logika, koja je dovela do zabrane Thompsonovog koncerta, prenosi i na nogomet, da bi se zbog grupice huligana kažnjavali gledatelji kao što su zbog pojedinačnih ekscesa zabranom Thompsonovog koncerta kažnjeni mnogobrojni ljubitelji njegovih pjesama. Kada bi se zbog uvrjedljivog skandiranja grupe navijača ili zbog dvije baklje prekidale utakmice, onda bi trebalo odustati od nogometnog prvenstva jer bi uvijek bilo moguće da grupa huligana prekine utakmicu pa čak da i grupa navijača protivničkog tima dođe na utakmicu i prekine neku *Dinamovu* i *Hajdukovu* utakmicu. Time bi se ozakonio teror manjine nad većinom, kažnjavala bi se većina

zbog nesposobnosti države i državnih institucija da onemogući huligane i provokatore.

Umjesto prekida utakmice treba izbaciti iz tribina provokatore, isprazniti tribine i omogućiti većini da gleda utakmicu bez njihovih provokacija. To je već trebalo učiniti na nekoliko utakmica nakon sramnog ponašanja tristotinjak navodnih navijača *Dinama*, koji nanose veliku štetu i sramotu svim navijačima *Dinama* ali i svim Hrvatima i navijačima svih hrvatskih klubova. Zato bi ministar Dragan Primorac i potpredsjednica Vlade Adlešić morali narediti policiji da u slučaju bilo kojeg ekscesa izbací s utakmice provokatore. Ovako oni im ustvari daju potporu jer im daju važnost, pokazuju svoju nemoć pa im sugeriraju da naprave eksces, npr., na uzvratnoj utakmici *Dinamo - Domžale* kojim bi doveli do prekida utakmice čime bi pokazali svoju moć. Ali nije dovoljna samo represija. Potrebne su i druge mjere. Npr. ako se BBB-ovci ne riješe grupe koja terorizira sve nas, treba im oduzeti prostorije, treba ih rasformirati kao udrugu, itd.

Postoji mogućnost trajne zabrane ulaska na utakmicu kao i prekršajnog pa i krivičnog progona za kršenje zakona.

Isto je tako i s Thompsonovim koncertom. Ako se oni zabranjuju, onda se grupici provokatora daje strahovito velika važnost i moć. Zato apeliram na ministra Primorca i druge da se odupru pritiscima i da ne dozvole da oni kojima smeta hrvatsko domoljublje i njegovo izražavanje zbog pojedinaca i grupa, dovode u pitanje mogućnost izražavanja hrvatskog domoljublja.

Ispravna politika je borba protiv svih totalitarizama, njihove obnove ili pokušaja amnestije

Ovo što se događa sa slučajem Mirka Hrgovića nije samo stvar navijača *Dinama* i *Hajduka*, nisu samo ekscesi huligana i navijačke strasti. Čini mi se da iza toga stoje i određene snage u hrvatskom društvu koje su se jako zabrinule zbog nekih događaja i procesa, koji su se dogodili u povodu Europskoga nogometnog prvenstva. Zabrinulo je te snage veliko rodoljublje i vijorenje desetina tisuća hrvatskih zastava. Zabrinulo ih je što su izbornik Slaven Bilić i većina nogometaša javno manifestirali svoju katoličku vjeru. Zabrinula ih je sloga hrvatskoga naroda, zabrinulo ih je što su i Dalmatinci i purgeri, i Hercegovci i Istrani, i Hrvati iz iseljeništa

bili složni, što je hrvatstvo bilo jače od svih mogućih podjela. Zato su tražili načina kako da ponište to jedinstvo, kako da ponovno otvore podjele, sukobe i mržnju između dijelova hrvatskoga naroda.

Zato sam siguran da iza navijačkih strasti i u Zagrebu i u Splitu postoji neka nevidljiva ruka koja s njima upravlja i manipulira. Treba tim mladim ljudima zato objasniti da to što rade, u interesu svoga svetog kluba, bilo *Dinama*, bilo *Hajduka*, je protiv i *Dinama* i *Hajduka*. Treba im objasniti da vješanje lutke Mirka Hrgovića, časnog domoljuba iz časne hrvatske obitelji, čiji je otac poginuo u Domovinske ratu, je anti-hrvatski i antidomoljubni čin. Treba im objasniti da skandiranjem "Hrgoviću, cigane", vrijeđaju i svoje BBB-ovce koji su poginuli za Hrvatsku kao i Hrgovićevog oca. Isto tako treba objasniti onima koji pišu u Splitu uvrjednije grafite protiv Hrgovića proglašavajući ga Srbinom i izdajicom, da također rade i protiv *Hajduka*, Dalmacije i Hrvatske. *Dinamo* i *Hajduk* su veliki hrvatski klubovi, koji su više od športskih klubova, oni su i časne i značajne hrvatske institucije i zato je čast svakom Hrvatu igrati i u jednom i u drugom klubu.

Samo da podsjetim da se za vrijeme Hrvatskoga proljeća kada je probuđen zapretni hrvatski nacionalni ponos, na velikim skupovima skandiralo, ne slučajno: Savka, Tripalo, *Hajduk*, *Dinamo*. Kada su navijači jednog i drugog kluba zagrljeni išli u borbu za hrvatsku slobodu. Podsjećam da se tada govorilo u Dalmaciji: navijam za Hajduk da se zna odakle sam, a za Dinamo da se zna tko sam, jer su i Hajduk i Dinamo bili nacionalne institucije. Tada se nije smjelo isticati svoje hrvatstvo u politici, pa je onda nogomet bio način izražavanja svoga zabranjenog hrvatstva.

Danas, kad imamo svoju državu, treba nam zajedništvo i sloga, treba nam jedinstvo hrvatskoga naroda onako kako se pokazuje u navijanju za hrvatsku reprezentaciju. Treba nam i suparništvo *Dinama* i *Hajduka* i drugih klubova ali i razvijanje svijesti da je čast svakome Hrvatu igrati i za hrvatsku reprezentaciju i za *Dinamo* i *Hajduk* i druge hrvatske klubove, i da moramo energično suzbiti one koji pokušavaju razbiti to hrvatsko zajedništvo i slogu.

**J. PEČARIĆ I M. KOVAČEVIĆ, KRAJ
VREMENA VELEIZDAJNIKA?, ZAGREB,
2009.**

OČI U OČI SA ZDRAVKOM TOMCEM

Tomac: Dobro večer dragi gledatelji. Večeras ima čast da je sa mnom oči u oči naš veliki matematičar, akademik Josip Pečarić. Široka javnost vjerojatno ne zna kakav je on veliki kapacitet i koliko je cijenjen u svijetu, pa ću pročitati samo jedan podatak. U povodu 60-og rođendana akademika Pečarića u Hrvatskoj održana međunarodna konferencija istaknutih matematičara na kojoj je nazočilo 135 matematičara iz 27 zemalja svijeta, a jedan ugledni međunarodni časopis cijeli je svoj broj posvetio toj konferenciji i radovima koji su održani, gdje su matematičari govorili o Josipu Pečariću. Josip Pečarić je čovjek koji je i praktičar. Pričao mi je vrlo zanimljive priče iz Pakistana. Gospodin Pečarić često ide u Pakistan i tamo ima doktorande iz matematike i proizvodi u Pakistanu vrhunske znanstvenike matematičare. Zašto spominjem ovu konferenciju? Spominjem zbog toga što o toj konferenciji nisu izvijestile ni jedne naše novine, ni jedna naša televizija, osim Slobodne Dalmacije koja je i ono što je izvijestila, izvijestila pogrešno. Još nešto, Josip Pečarić je napisao knjigu karakterističnog naslova, pored 23 knjige publicističke koje je napisao kao matematičar, kaže „Priznajem Hrvat sam“, sa slikom „Wanted Hrvat“. Govorim to zbog toga što sam imao čast predstaviti sa drugim uglednicima jednu od njegovih knjiga u Zagrebu, to je ova knjiga „Zločinački sud u Haagu“. Uz mene su tu govorili i akademik Dubravko Jelčić i sveučilišni profesor Slobodan Lang i novinar, publicist Pešorda. Zašto govorim? Zbog toga što je to predstavljanje knjige u Dubravi bilo pod posebnim interesom obavještajnih službi, ali zato mediji o tome nisu rekli ni riječ. Pa onda ovaj naslov

„Priznajem Hrvat sam“. Pita se akademik Pečarić, kako to da potpredsjednik ratne vlade akademik Jelčić koji je bio i saborski zastupnik, profesor Lang koji je bio i savjetnik predsjednika Tuđmana, i koji je kao humanitarac odigrao jako veliku ulogu u ratu, koji je sjedio u Dubrovniku za vrijeme rata i u Bilu je vodio onu karavanu da spašava ljude u onoj bolnici, i on sam kao akademik, istaknuti znanstvenik pita kakva smo mi to zemlja? Što se događa sa Hrvatskom kada se prešućuje takav znanstvenik i kada se čak ne samo da prešućuje knjiga, nego se oni koji promoviraju tu knjigu stavljaju pod policijsku posebnu pažnju.

Dobro došli akademice!

Pa recite, zašto ste napisali knjigu „Priznajem, Hrvat sam“.

Pečarić: Prvo da vam se zahvalim na pozivu. Pozdravljam sve gledatelje televizije Z1.

Da počnem kao znanstvenik prvo s jednom malom korekcijom.

Ovaj časopis koji ste spomenuli, međunarodni časopis koji je posvetio jedan svoj broj meni, nije to učinio u vezi s mojim 60-im rođendanom i s tom konferencijom. Jednostavno, časopis je odlučio jedan broj posvetiti meni kao znanstveniku. Nevezano o mojim godinama.

Tomac: Da, to je još više.

Pečarić: I tu su po izboru vrhunska imena iz svijeta pisali članke koje su posvetili meni, ponavljam - ne u povodu mog rođendana. Druga je stvar za konferenciju, tamo to ide s posvetom za moj rođendan. Ima i drugih koji posvećuju članke posebno mom rođendanu neovisno od same konferencije.

Tomac: Vi ste koliko znam najcitiraniji hrvatski znanstvenik u svijetu.

Pečarić: Nisam, nego sam među svjetskim matematičarima po broju objavljenih radova - od kad postoji publiciranje matematičkih radova - bio točno deseti koji je prešao brojku pet stotina. Ja sada već imam objavljenih preko sedam stotina, blizu osam stotina radova.

Tomac: Ja sam čuo da ste jako mnogo citirani.

Pečarić: To samo kad se gleda sa matematičkog aspekta zato što ima malo matematičkih časopisa. Jednom je akademik Paar rekao da kad citiranost matematičara uzmete morate pomnožiti s brojkom 20 da bi vidjeli stvarnu sliku, u odnosu na biologe, fizičare koji imaju jako

puno časopisa i koji jako puno objavljuju. Tako kad matematičare usporedite s njima što se tiče citiranosti ili pak ako uspoređujete impakt faktore naših i njihovih časopisa onda to izgleda smiješno. Zato postoji neka srednja vrijednost da bi se moglo uspoređivati.

Tomac: Vidim da ste pravi matematičar. Ja kad sam predstavljao vašu knjigu onda sam rekao da vi i u publicistici, politologiji i politici upotrebljavate matematičku formulu, matematičku istinu. U matematici su dva i dva četiri, tako i kod vašeg pisanja, nema subjektivne interpretacije. Evo iz sitne netočnosti koje sam ja naveo vi ste odmah ispravili. To znači, vaše knjige su po mom mišljenju, jedan novi oblik publicistike, jer vi govorite matematičkim jezikom, matematičkom logikom. Vi ne dozvoljavate da se relativizira istina ili laž, nego precizno dajete dijagnozu sviđa li se to nekom ili ne.

Pečarić: Ja mislim da je malo ljudi u Hrvatskoj kojima se ja nisam zamjerio. I vama vjerojatno nekad.

Tomac: Da, i mi smo polemizirali.

Pečarić: Pa naravno, pa čak i na tom predstavljanju. Jednostavno, ja smatram da je dobro da ljudi različito misle, ali da je osnova da je Hrvatska uvijek u žarištu njihovih interesa, i da uvijek bez zadrške misle o dobru hrvatskog naroda i hrvatske države općenito.

Kao matematičar, meni je uvijek zabavna ta priča oko te dvije moje djelatnosti. Meni je bilo mnogo zabavnije kad sam to počeo raditi. Onda ljudi nisu mogli povezati da jedan matematičar može raditi ove druge stvari. Onda su mislili da postoje dva Josipa Pečarića.

Tomac: A možda i postoje.

Pečarić: Ima ali...

Tomac: U vama.

Pečarić: Da u meni.

Zašto to kažem, jer bi bilo zabavno da je ova konferencija bila u tom periodu kad su mislili da nas ima dva, onda bi na svim televizijama bilo riječi o „mojoj“ konferenciji jer bi mislili da se radi o onom samo matematičaru - znanstveniku, a ne o onom koji još brine za interes Hrvatske (Danas ako pišete nešto što je za interes Hrvatske ...)

Tomac: Dakle, Vi ste na crnu listu došli kao matematičar i znanstvenik zbog svojih publicističkih knjiga i članaka i onog što radite u borbi za obranu nacionalnih interesa.

Pečarić: Da. Ali tu je i hrvatski jal. Zbog toga sam Vas maloprije ispravio. Ne volim kad se kaže neka netočnost da ne bi ispali da sam ja Vama rekao o sebi nešto što nije točno, da bih ja na neki način od sebe pravio nekakvu veličinu – lažnu sliku koja nije istinita. Doista, nema potrebe. Toliko toga sam u životu uradio da nema potrebe da bilo tko kaže neki netočan podatak o meni. Jer i ta konferencija i taj časopis meni u čast su napravljeni zbog mog rada - znači zbog onog što sam uradio. Zato je dovoljno da se kaže točno ono što sam uradio, a toga doista ima.

Ako baš hoćete, pogledajte moj matematički opus. Mislim, skoro sve što je važno u nekoj znanosti, što je važno jednom znanstveniku - to sam ja i postigao.

Evo, vi ste spomenuli Pakistan, ali ja sam i u Hrvatskoj stvorio jednu znanstvenu školu iz koje je već izašlo 23 doktora znanosti. Napravio sam u Hrvatskoj dva međunarodna časopisa koji su svjetske razine. Prvi hrvatski matematički časopis koji je dobio impakt faktor, dakle uvršten SCIE listu bio je moj časopis. Poslije su ušla još dva, a sada je jedan novi moj časopis ušao i na Curent Contens listu. Dakle, ja sam stvorio jedini hrvatski matematički časopis koji je na Curent Contens listi.

Napisao sam iz matematike 6 monografija koje su i na engleskom jeziku, pored ovih koje su na hrvatskom. Znači, imam ja i puno ovih drugih knjiga – matematičkih - ne samo ove koje imamo ovdje.

I mnogi svjetski znanstvenici koji su se počeli baviti tom problematikom mene doživljavaju kao svog mentora jer su učili iz mojih knjiga. Tako da ima niz svjetskih znanstvenika koji mene doživljavaju kao svog mentora, a koje ja nisam nikad upoznao. A imam i puno suradnika. Po broju suradnika sam među prvih 40 u vrhu u svijetu: imam preko 150 suradnika iz cijeloga svijeta, stotinjak stranaca. Ti podaci su dovoljni. Zato sam vas ispravio. Treba o meni reći ono što je istina, a nikakve

Tomac: Znači, nema ni slobodne interpretacije, mora biti matematička preciznost. Ovo što sam ja rekao niste mi vi rekli, to su mi rekli drugi ljudi, pa ćemo im oprostiti. Nisam s Vama uopće razgovarao o ovoj emisiji. Mi se znamo iz tih raznih susreta. Oko bitnih pitanja - u obrani hrvatskih nacionalnih interesa- se slažemo. Ali samo još malo o matematici, pa ćemo onda prijeći na ono što će

naše gledatelje vjerojatno više zanimati. Recite, što se događa u Pakistanu? Koliko ste u zadnje vrijeme bili u Pakistanu?

Pečarić: Pa ove zadnje godine sam bio na Sabatikalu i sada su prva dva moja doktora tamo doktorirali. Obojica su već dobili posao na sveučilištima. Jedan je na prestižnom, jednom od najjačih sveučilišta u Pakistanu. Zapravo je bio i prvi doktorand iz te škole na kojem sam ja pozvan. To je ustvari School Mathematical Sciencies, skraćeno je zovemo SMS. To je škola pri sveučilištu u kojem se stvaraju samo doktori, a osim toga je i centar za razvoj matematike u Pakistanu. Oni, znači, jako puno posvećuju pažnje i matematičari. Za fiziku vjerojatno znate. Postoji takav sličan centar za fiziku u Islamabadu, a ovaj je u Lahoreu. Oni u tom centru dovode strane znanstvenike, vrhunske, i to se meni svidjelo. Svidjela mi se ideja da se dovedu znanstvenici, a ne da se djeca šalju u svijet. Jer kad se djeca pošalju u svijet oni tamo i ostanu - pogotovo oni najbolji. Na taj način se osigurava da oni najbolji možda ostanu doma.

Tomac: Da, to je prekrasno što radite. Ne bojite se tamo živjeti?

Pečarić: Oni vas čuvaju, posebno se vodi briga, ako ima neka opasnost upozore da ne biste izlazili i tako to. Ja se ne bojim, ne bi ni ovu publicistiku pisao da se bojim.

Tomac: Da, znam da se ne bojite.

Idemo sad na ono zbog čega imate velikih problema jer Vi se matematičkom preciznošću usudite reći vrlo precizno o međunarodnoj zajednici, pojedinim institucijama, ono što mi politolozi, sociolozi, pravnici, političari nekako ublažimo s nekim ljepšim formulacijama, ne tako radikalnim, ne tako oštrim. Pa evo napisali ste dvije knjige o Haškom sudu. To su, po mom mišljenju najpreciznije, najbolje knjige koje su dale sjajnu dijagnozu i istinu o Haškom sudu. Jedna se zove „Sramotni sud u Haagu“, a druga se zove „Zločinački sud u Haagu“. S obzirom da sam promovirao ovu drugu knjigu reći ću samo jednu rečenicu. Svi mi koji žestoko kritiziramo Haški sud, a nije nas baš puno u Hrvatskoj, koji pokušavamo govoriti istinu o tom Haškom sudu, mi tvrdimo da je to sud nepravde, da je to politički sud, da taj sud želi mijenjati povijest, da hapsi i sudi nevine, ali vi ste otišli dalje od bilo koga. Vi ste i u naslovu dali, ali to ste i dokazali, da je to zločinački sud u Haagu. Pa,

dajte obrazložite teze, argumente zašto tvrdite ne samo da je to sramotni sud, nego da je i zločinački sud.

Pečarić: Pa, za sramotni sam tvrdio do momenta kad su uveli ovaj termin o zločinačkoj organizaciji, o zločinačkom pothvatu. Istog momenta kad sam čuo da su oni uveli taj termin ja sam u prvom svom tekstu govorio o zločinačkom sudu u Haagu. Pa uzmite sam taj termin. Znači zločinački pothvat je njima nešto što je najnormalnije u svijetu. Imate okupirana područja svoje države, pa je vaše pravo, ali i obveza i po međunarodnom zakonu i pravu i po ustavu ove države da oslobodite taj prostor. Onda vam netko kaže da to što vi morate raditi je to zato što imate zločinačke namjere, a u pozadini toga stoji

Tomac: Znači oslobađanje vlastite zemlje je zločinački pothvat.

Pečarić: ... da ste vi zločinački narod. Tko bi se normalan usudio reći tako nešto. Zato imate tu i jedan drugi naslov. Na koricama ove knjige imate puzzle: kad ih spojite dobit će te „Bordel u Haagu“. To je treći naslov - jedan moj članak se i zove tako. Zaista, tko bi se normalan usudio reći da je nešto što je najnormalnije, ...

Tomac: Da proglasi zločinačkim pothvatom.

Pečarić: Već sama činjenica da se netko usudi to reći govori puno o nama. Da je netko o bilo kojoj drugoj zemlji to rekao bio strpan u ludnicu. Samo luđak može pomisliti da kad ideš oslobađati svoju zemlju, svoja okupirana područja, što po zakonu i po svim normama svjetskim moraš uraditi, da to radiš ne zato što to moraš raditi, nego zato što si zločinac. To je onaj nastavak priče o genocidnosti hrvatskog naroda.

Ako hoćete smatram da je sama činjenica da mi danas živimo tako da smo mi sve to vrijeme izloženi toj stigmi o zločinačkom pothvatu - zločin prema svima nama. Pa i ovo: zbog toga što kažem istinu ili kažem što mislim onda se krije moj znanstveni rad - zar to isto nije zločin? Znači, mi živimo i stalno smo izloženi njihovom zločinu. To je doista zločin prema svima nama: ne radi se samo prema našim generalima, koji su sjajni, koji su se herojski borili i bili glavni u obrani, koji su se izborili za državu, nego smo svi izloženi tome. Mi smo stalno pod jednim presingom, pa vi to na kraju krajeva znate bolje od mene, pod kakvim ste vi pritiscima, što ste vi sve doživljavate. Još ste vjerojatno na većem udaru nego ja, jer ja sam i

zaštićen - mene prešućuju zbog mog znanstvenog ugleda u svijetu. A vi ste izloženi jer ste bili političar, a ja nisam.

Tomac: Da, ali nije mi krivo što sam izložen, niti je vama krivo.

Pečarić: Što me prešućuju. Pa, dapače.

Tomac: Mi kao znanstvenici, mislim da sam i ja znanstvenik ne tako precizan i logičan kao Vi, jer politologija je znanost u kojoj vješt politolog ili pravnik može dokazati da je crno bijelo, bijelo crno i danas je u svijetu ustvari veliki problem...

Pečarić: Ja vama politolozima i pravnicima zavidim, ono što ja kažem u tri rečenice, vi možete pričati deset minuta.

Tomac: što se sve relativizira i što nema više preciznosti.

Ali da se vratimo još na taj zločinački sud u Haagu. On je zločinački i zbog toga što je optužio nevine ljude, što je hapsio nevine ljude, kao braću Kupreškić, kao najveće kriminalce, zločince s maskama, što ih je držao 4 godine u zatvoru onda ih je pustio kao nevine a da se nisu ni ispričali. On je zločinački i zbog toga što završava, ustvari ovo što ste vi govorili, svoj neslavni rad sa dva velika procesa, zapravo sudi hrvatsko državno i vojno vodstvu, na čelu sa predsjednikom Tuđmanom, pokojnim Tuđmanom, što sudi čovjeku koji se ne može braniti, on je prvooptuženi, onda je zločinački i zbog toga što, kao što ste rekli, legitimno pravo na obranu tretira kao zločinački pothvat. Ali kako je to moguće? Kako to da je to hrvatski narod, manje narod, ali na neki način i narod i državno i vojno vodstvo i stranke i mediji i državni vrh, da su na neki način se pomirili i prihvatili taj zločinački sud kao nešto što je navodno sud pravde koji će nama pomoći.

Pečarić: Da, to je pitanje. Teško je odgovoriti, ali je činjenica da su mnogi veliki Hrvati o našem narodu znali reći dosta i ružnih stvari. Upravo činjenica da je to moguće nije baš nešto lijepo za naš narod. Ali, zna se za naš narod da je takav, pa se zato može. Zato su tako govorili. Matoš je govorio da Hrvati znaju biti samo sluge, zapravo Šenoa je to rekao. I svi drugi, na kraju krajeva i Tuđman je govorio da ima 20 ili 25 posto onih koji su spremni prodati Hrvatsku ili kako je on to već rekao.

Tomac: Što mislite da li danas ima više ili manje u odnosu na Tuđmanovo vrijeme onih koji su spremni pokoriti se i prodati nacionalne interese?

Pečarić: Teško je uspoređivati zato što je Tuđman iz hrvatskog naroda izvukao ono najbolje, i ja mislim, a to sam i napisao, da su 10 Tuđmanovih godina, 10 najponosnijih godina u povijesti hrvatskog naroda, za razliku od ovih sadašnjih 10, za koje smatram da su potpuno suprotno od toga - da su one kojih ćemo se u povijesti stidjeti. Teško je uspoređivati jer danas je pritisak strašan. Uostalom, vidite na izborima. Na njima čak i katolička crkva govori da se bira od dva zla manje. Znači nema dobrog u Hrvatskoj. To oni kažu - nije samo Josip Pečarić to rekao.

Tomac: Pa i ja sam na neki način. Mi smo polemizirali i pred izbore i na promociji Vaše knjige oko sljedeće teze. Možda je to zanimljivo. Ja sam pred ove parlamentarne izbore pisao i govorio da se bojim da u Hrvatsku na vlast može doći, trijumfirat MPM: Mesić, Pusić, Milanović. I onda sam navodio argumente zašto mislim da bi to bilo još lošije za Hrvatsku nego što je bilo do toga dana i na neki način sam dao podršku HDZ-u i Sanaderu, iako nezadovoljan s politikom HDZ-a, sa stavom, pa ako nemamo dobro rješenje treba birati manje loše - ne trebamo dozvoliti još lošije rješenje. Onda ste Vi vrlo žestoko napali tu moju tezu i moj stav, pa smo onda nastavili našu polemiku na predstavljanju Vaše knjige. Ja sam vrlo ozbiljno shvatio Vašu kritiku, čak nisam više uvjeren da sam bio u pravu. Pa bilo bi zanimljivo da kažete zašto ste Vi smatrali da teza 'birajmo manje zlo' nije dobra.

Pečarić: Pa 'birajmo manje zlo' je bila za mene loša teza zbog toga što to dovodi do toga (to sam rekao na nekoj od tih promocija ili sam u nekom mom tekstu to i napisao) da mi danas živimo u nečem što ja nazivam pusićkina Hrvatska. Pa sama Pusićka je jednom rekla 'pa zašto bi ja bila protiv Sanadera kad on sprovodi moju politiku'.

Tomac: To je više puta rekla.

Pečarić: Da, to je više puta rekla.

Tomac: Zato je vjerojatno i postala predsjednik nacionalnog odbora iako je izgubila izbore.

Pečarić: Znači, što onda mi imamo? Dolaskom sa manjim zlo imamo pusićkinu Hrvatsku, a ja sam užasnut činjenicom što imamo pusićkinu Hrvatsku. Dakle, smatram da je veće zlo što imamo pusićkinu Hrvatsku od Milanovićeve politike, iako je činjenica da je Milanović pred tim izborima nastupao sa Pusićkinim stavovima. Sve

bitne teze su mu bile dio Pusićkine politike, ili slične njenim. Ali smatrao sam da, ako dođe do poraza HDZ-a, možda se pojavi oporba, a to je za Hrvatsku manje zlo. Ako ne postoji oporba, kao što imamo danas i kad svi rade isto, onda je za Hrvatskoj to najveće zlo.

Tomac: To znači, Vi smatrate da današnje političke stranke, parlamentarne političke stranke, jer ove neparlamentarne nemaju nikakvu ulogu, da ustvari vode vrlo sličnu ili istu politiku.

Pečarić: Istu! Razlikuju se u tome što je meni osobno bolje kad je HDZ na vlasti. Naime, i među HDZ-ovcima koji su na vlasti ima onih koji vole moju politiku pa i ja imam nekakve koristi od toga. Ali ja sam protiv njih - iz nesebičnih razloga - zato što smatram da je za Hrvatsku bolje da oni nisu na vlasti, i da se među njima probude oni koji su protiv Pusićkine Hrvatske, da počnu govoriti, da se bore za pravu, istinsku Hrvatsku i za hrvatske vrijednosti, za hrvatske vrednote. Bez toga vi imate jednu stalnu politiku u kojoj se ruši i ponos i dostojanstvo hrvatskog naroda. A taj ponos i dostojanstvo, kako ste i Vi sad konstatirali, je danas na najnižoj mogućoj razini. Sjećam se kako to može izgledati kad je Šušvar svojevremeno izgovorio ono „popu-pop, bobu-bob“, pa su mu u Hrvatskoj vikali 'Stipe, vrati se, sve ti je oprošteno'.

Tomac: Da, skandirali su Stipe Šušvar na nogometnim utakmicama, 'ajmo Dinamo, Stipe Šušvar'.

Pečarić: Ako vas dovedu na tako niske grane onda si sretan da imaš bilo što. Tako vam se pred izbore uvijek u HDZ-u nešto počne hrvatovati, Tuđman se uvijek spominje iako su sve uradili protiv Tuđmana, sproveli su detuđmanizaciju Hrvatske što je u stvari rashrvaćivanje Hrvatske.

Tomac: Još jedno pitanje o Haagu pa ćemo onda na druge teme prijeći, jer i o tom ste puno knjiga napisali i puno tekstova. Postoji li peta Haška kolona u Hrvatskoj? Da li bi ove optužnice bile moguće da bezbroj puta ti stavovi iz krivotvorenih optužnica nisu rečene tisuću puta u Hrvatskoj i u medijima i od istaknutih političara?

Pečarić: Definitivno! Definitivno je ta peta kolona strašna. To je ono što je Matoš rekao kako među Hrvatima ima više izdajica nego u svim europskim narodima zajedno. Znači, ja sam to nekada rekao da je to nekakva kompenzacija...

Tomac: I onda se čudite da ste na udaru, nakon ove izjave. (hehehehe dobro, dobro, dobro.)

Pečarić: Pa zato i jesam, ja sam matematičar i znam samo reći ono što mislim.

Tomac: Ono što mislite i ono što mislite da je istina.

Pečarić: I ono što mislim da je istina, naravno.

Tomac: Bez ikakvih kalkulacija.

Pečarić: I bez ikakvih kalkulacija. Zbog toga sam i bio uvjeren da o mojoj konferenciji neće biti nigdje riječi, mislim konferenciji posvećenoj meni, ali sam vjerovao da će ipak znanstveni program Hrvatske televizije nešto dati o tome, jer recimo jedan od onih 16 pozvanih predavača profesor Olkin je godinu dana prije bio u Ruđeru, držao predavanje, i oni su tada sa njim napravili razgovor. Sad je on s 84 godine došao iz Amerike meni u čast na moju konferenciji, a ja im nisam interesantan. A takvih kao on je bilo puno na toj konferenciji.

Tomac: Evo mi smo znanstvenici i profesori, Vi ste i akademik. Poznamo puno ljudi uglednih u svijetu. Kako je moguće to da u Hrvatskoj se istinski znanstveni rezultati, sa onim s čime bi se trebali ponositi prešućuju, zbog neke, ja ne znam, cenzure političke, autocenzure. Ja sam i profesor novinarstva. Uvijek me zanima zašto ti, moji bivši studenti, kad dođu na određene dužnosti, na televiziju, u medije, zaborave da im je osnovni zadatak govoriti istinu i braniti nacionalni interes.

Pečarić: Pa, radi se o interesima, osobni interes im je važniji. Smatram da postoje i uvijek oni političari koji nisu takvi, ali oni su onda maknuti. Onog momenta kad u vrh stranke dođe čovjek kojem su važniji osobni interesi, a ne interesi hrvatskog naroda, on napravi čistke u svojoj stranci. Mislim da niste ni Vi baš bezveze otišli.

Tomac: I u strankama, i u novinama.

Pečarić: U novinama pogotovo!

Tomac: Evo primjer Tihomira Dujmovića, sjajan kolumnist, jednostavno su mu jednog dana rekli, iz štednje, nađu uvijek razlog, tvoja kolumna se ukida. Ili Josip Jović koji može pisati u Slobodnoj Dalmaciji samo za izdanje za Bosnu i Hercegovinu.

Pečarić: Ma dosta ih je. Vukman...

Tomac: Prema tome postoje mnogi ljudi koji su vrsni novinari...

Pečarić: Maja Freundlich je odmah 2000-te bila maknuta, i niz drugih.

Tomac: Ujević, Crnjaković...

Pečarić: Da, jako je puno novinara koji su maknuti. Ako ćemo se vratiti Dujmoviću, ja čak mislim da je on bio kandidat za urednika Hrvatske televizije i onda je rečeno 'gdje mi hoćete dovesti tog desničara na televiziju'. To je bilo vrijeme kad je Sanader već došao na vlast. HDZ na vlast, a desničar ne može doći na televiziju. I to im je onda javna televizija. Ako hoćete, jedna od ovih naših akcija, kad već govorimo o televiziji, ako smijem na vašoj televiziji govoriti o drugoj televiziji...

Tomac: Ovdje sve smijete, dok sam ja dobio pravo da vodim emisiju, onda se smije govoriti sve.

Pečarić: Ja mislim da ste Vi bili potpisnik otvorenog pisma predsjedniku vlade oko Kruheka, bivšeg...

Tomac: Da, da.

Pečarić: Bilo je među potpisnicima 50 sveučilišnih profesora, akademika, biskupa, a niti jedna televizija o tome nije rekla ni slova, nije bilo ni u novinama, nigdje nisu objavili. A 50 takvih uglednih ljudi je to potpisalo. Par dana poslije toga su lijevo orijentirani „intelektualci“, među kojim su neki sa završenom srednjom školom (znate za one novinari i tako) napisali pismo svom predsjedniku stranke, predsjedniku SDP-a i o tome je tri dana bilo po svim dnevnicima na svim televizijama, pisalo se po novinama. Vidite, ako nešto prohrvatski govorite, što je za hrvatske interese ...

Tomac: Ne samo tri dana...

Pečarić: To je danima trajalo.

Tomac: Sad ćemo na jednu temu, tu ste i knjigu napisali sa Matom Kovačevićem, sabrali ste tekstove intelektualaca, biskupa, akademika, na temu Thompsona. Vi ste smatrali da je potrebno da intelektualci ustanu u obrani prava slobodi govora, slobodu pjevanja u Hrvatskoj i to ste pokrenuli. Pisali smo pisma, stotine nas je potpisalo, uglednih ljudi, borili smo se. Imate pravo, sva su ta pisma ostala daleko od javnosti, a onda nakon koncerta prije dvije godine, i prije godinu dana u Zagrebu je ta grupa lijevih, nazovi intelektualaca, jer među njima ima onih koji nisu ni fakultet završili, a zovu se intelektualci.

Pečarić: Da, da...oni se vole tako potpisivati.

Tomac: Oni su potpisivali jedno pismo u kojem su tražili Bandićevu ostavku i smjenu. Mislim da je i Kreger bio potpisnik tog pisma.

Pečarić: Možda je jedini sveučilišni profesor bio među njima, Vi to znate bolje.

Tomac: Da, već je počeo kampanju za smjenu, da on postane gradonačelnik. Onda se o tome pisalo mjesec dana.

Pečarić: Mjesec dana?

Tomac: Mjesec dana! To je bila glavna tema. Koje god si novine otvorio, koju god emisiju gledao, to je bila tema o kojoj se žestoko pisalo. Ali, kad sam već spomenuo Thompsona, jedna od velikih akcija koju ste Vi pokrenuli - Vi ste i konkretan čovjek - je da ste stali u obranu prava Marka Perkovića Thompsona, hrvatskog branitelja, da slobodno pjeva u Hrvatskoj i onda ste skupili tekstove (ima i tu tri biskupa, ima nekoliko akademika, sveučilišnih profesora, istaknutih novinara) u knjigu „Thompson u očima hrvatskih intelektualaca - bilo je to jednom u Hrvatskoj“ gdje ste branili pravo na slobodu u Hrvatskoj.

Pečarić: Mislim, prirodno je. Pa što je posao intelektualaca nego da rade to. Ali kod Thompsona je još posebno, što uvijek treba voditi računa zašto ga oni napadaju, a što nema veze sa pjevanjem. Ima veze samo utoliko što on kroz svoje pjesme vrši utjecaj na hrvatsku mladost. Nedavno sam to napisao na Internetu da se zapravo oni boje činjenice da na školovanje, što se tiče domoljublja, hrvatskog ponosa, časti i poštenja, na mlade ljude u Hrvatskoj, više utjecaj ima Thompson sa svojim pjesmama nego cijelo hrvatsko školstvo.

Tomac: Pa, ja se slažem sa vama.

Pečarić: I zato ga oni hoće zabraniti.

Tomac: Ja sam nešto slično rekao Thompsonu. On je došao na promociju moje knjige kao građanin, ljudi su ga primijetili, pa je na kraju morao zapjevati „Lijepa li si“. I onda sam vidio jedno oduševljenje kod ljudi, i starih i mladih, a vidio sam i to oduševljenje na koncertu. Bio sam na oba koncerta. Onda sam mu rekao 'Marko sad mi je jasno zašto su protiv Vas. Akademik Pečarić i ja napisali smo 40 knjiga skupa ...

Pečarić: Skupa.

Tomac: ... o tome, borimo se za ono o čemu Vi pjevate, ali Vaša pjesma više utječe na ljude nego sve naše knjige', rekao sam 'Sad mi je jasno zašto Vas se boje, zašto ne vole da Vi širite ljubav, patriotizam, domoljublje, vjeru, zašto ste vi toliko na udaru'. Evo, ispričajte, nakon što je ta knjiga izašla, išli smo u Pulu zajedno. U Pulu smo išli promovirati knjigu, i to je bio jedan veliki događaj jer je na kraju tamo Marko i govorio pred punom dvoranom, velikom dvoranom, branitelja.

Pečarić: 700 ljudi je bilo, i više.

Tomac: I na kraju je zapjevao „Lijepa li si“ i svi su pjevali. Ipak je zapjevao u Puli. I onda nas je poslije Kajin izvrijeđao sve zajedno i Vi ste ušli u polemiku. Dajte malo pričajte, jer to ljudi u medijima nisu imali prilike pratiti, što se događalo u Puli, i zašto je bilo važno da dođe on u Pulu, i mi da dođemo i da kažemo da ćemo ljubavlju pobijediti mržnju.

Pečarić: Ali interesantno je kako je Kajin napao nas, više vas promotore naše knjige, valjda mene kao autora nisu posebno. Kako je napao vas, a ne mene, ja sam odgovorio. On je pripisao vama činjenicu da su nekad neki na nekim koncertima pjevali 'ubi Srbina' ili što ja znam što nisu pjevali, i to je pripisao vama. I onda sam ja to u toj polemici, koja je na portalu Hrvatskog kulturnog vijeća izašla nedavno, napisao da je zapravo to njegovo priznanje da iza onih bombaša koji su u Pazinu postavili bombe...

Tomac: Nisu ga ni pokušali spriječiti...

Pečarić: ... stoji on. Jer ako vi stojite iza ovih koji viču na Thompsonovim koncertima, ako to vama pripisuje, znači da on sam pripisuje sebi ovo...

Tomac: Na koncertima koji će zabraniti!

Pečarić: Tako je. Dobro, on ima samo srednju školu, pa nije ni čudno da može takve gluposti pisati.

Tomac: Ali kandidirao se za predsjednika.

Pečarić: Pa čujte, i ovaj danas je postao predsjednik. Zašto ne bi i Kajin?

Tomac: (hahahaha) Nadam se da neće biti. Ali, recimo ta atmosfera u Puli, to je bila, pokazalo se da je ta Istra Hrvatska, ja nigdje nisam vidio takvo oduševljenje kao u Puli.

Pečarić: Ja mislim i da je najviše ljudi bilo na toj promociji. Pa čujte, prirodno je, ako se ljudima brani da slušaju onog kojeg vole, znaju da su apsolutno u pravu. Zapravo, to je zločin. I to možemo staviti u ovaj „Zločinački sud u Haagu“, jer samo u zemlji koja može prihvatiti to što joj se diktira kroz optužbe u Haagu, moguće su takve stvari. Meni je možda zanimljivije reći Vam da sam ja poslije toga išao u Beč.

Tomac: Da?

Pečarić: I u Beču, a i u Njemačkoj na Thompsonovim koncertima više nema protesta židovskih organizacija.

Tomac: To je zanimljivo.

Pečarić: Sad protestiraju samo Srbi, što je meni razumljivo. Rekao sam našim ljudima: „Nemojte se ljutiti na Srbe, morate im iskazati svoju sućut. Pa ipak su oni izgubili rat, i to što se oni boje i danas...“

Tomac: Jesu li izgubili rat ili nisu?

Pečarić: Rat jesu, ali ovo poslije to je druga stvar. Oni su uvijek dobitnici u miru, a gubitnici u ratu, obrnuto...

Tomac: Obrnuto od onog što je Milošević govorio.

Pečarić: Pa, Srbin je. Uvijek obrnete što Srbin kaže i doći ćete do istine.

Tomac: On je govorio da su oni pobjednici u ratu, a gubitnici u miru.

Pečarić: Pobjednici su samo ako netko drugi ratuje za njih. Zato sam rekao našima: „Iskažite Srbima sućut i kažite da Vi razumijete njihov strah. Jer doista to je „Bojna Čavoglave“! Kad su je slušali sigurno im se ledila krv u žilama. Oni se dan danas boje kad čuju tu pjesmu, pa je normalno da pišu proteste. Nije normalno kad to rade ovi iz Hrvatske. Novinari! Na Thompsonovom portalu spominju tko je pisao Beču iz hrvatskih novina, tko je tražio zabranu njegovog koncerta. Tako da sad imate situaciju da danas vani samo jugoslaveni iz Hrvatske i Srbi protestiraju protiv Thompsona. Ma ovi jugoslaveni, Vi znate jednu moju pitalicu o njima?

Tomac: Ne, recite.

Pečarić: Znate li koja je razlika između jugoslavena i četnika. Pa četnik je poštenu četnik, a jugoslaven je pokvareni četnik.

Tomac: Aha, dobro (hahahaha)

Pečarić: Prema tome, mene ne čudi...

Tomac: Nisam znao za to! Duhovito je. Duhovito!

Pečarić: Vama i je duhovito jer mislite isto kao i ja. Njima nije! „Feral Tribune“ je to svojevremeno tri-četiri puta, kad bi ja to negdje napisao, stavljao u onu njihovu rubliku 'Greatest Shits'.

Tomac: A znam ja to, ja sam poslije Tuđmana bio u uvjerljivom vodstvu pod tim „Greatest Shits“, dok sam bio u politici.

Pečarić: Pazite, svima je to bila čast. Ja sam napisao da je to najbolja stranica, jer ono što jugoslavenima smeta to je sigurno najbolje što je hrvatsko. Oni izvuku najbolju hrvatsku stvar i meni je žao što ta rubrika danas ne postoji. Jer, kad bi ti oni nešto izvukli točno bi znao što si dobro uradio. Znači, baš si pogodio u bit problema.

Tomac: Evo, Vi ste nekoliko knjiga napisali sa svojim prijateljem, akademikom Dubravkom Jelčićem. Evo dva izdanja knjige, vrlo lijepe knjige, „Tuđmanove tri sekunde“, „Povijesni prijepori“ još jedna. 'Za hrvatsku Hrvatsku' - ne to nije.

Pečarić: Ta je posvećena Tuđmanu.

Tomac: Ima još jedna, „Trijumf tuđmanizma“

Pečarić: Da.

Tomac: Evo, oko toga se slažemo, ja mislim da je povijesno već danas jasno, da na dugi rok povijesno....

Pečarić: Da.

Tomac: ... je Franjo Tuđman hrvatski velikan.

Pečarić: I pobjednik!

Tomac: I pobjednik. I da je on povijesni pobjednik i da će ostati upisan zlatnim slovima u hrvatskoj povijesti, možda kao najveći velikan u aleji hrvatskih velikana. Iako trenutno je proces radikalne detuđmanizacije i blaćenja Franje Tuđmana i njegove uloge još uvijek u punom naponu.

Pečarić: Ja mislim da je i Aralica nešto slično već i pisao baš u ovoj knjizi o Thompsonu. Toliko su glupi da ne shvaćaju da što više napadaju Tuđmana da je on sve veći i veći. Tu postoji i inat kod hrvatskog naroda. Što ga više napadaju, prirodno se nameće pitanje: zašto ga oni toliko mrže? Ljudi nisu toliko glupi.

Tomac: Ja mislim da vrijedi sljedeća teza. Najviše se napada domovinski rat, kao zločinački pothvat, branitelji, Franjo Tuđman i Gotovina kao simboli, ja bi rekao, hrvatske slobode, pobjede. Ako se ti simboli diskreditiraju onda se diskreditira sve to veliko što smo napravili jer se želi umjesto Domovinskog rata kao temelja ove

Hrvatske, nas vratiti na komunistički antifašizam kao navodni temelj kad je stvorena ova Hrvatska. Mislim da to, ta strategija je daleko otišla i zato kažem, povijesno je jasno trijumf tuđmanizma, povijesno je jasno da će on biti zabilježen kao jedini državnik iz ovog razdoblja, svi ostali će biti samo političari. Međutim, trenutno stanje je još uvijek na vagi, ne zna se što će se događati. Ja mislim da će presudnu ulogu odigrati naredni predsjednički izbori i da će tu imati šansu hrvatski narod da odluči hoće li se vratiti na državničku doktrinu i politiku Franje Tuđmana i obraniti nacionalne interese ili će biti izabran predsjednik koji će nastaviti mesićizaciju Hrvatske i radikalnu detuđmanizaciju Hrvatske. Znači jako je važno tko će narednih pet godina držati Hrvatski barjak, odnosno da li će ga uopće držati u rukama ili će reći 'Taj barjak je nešto konzervativno, idemo mi ponovno neki region stvarati.'

Pečarić: Da objasnim zašto se knjiga zove „Tuđmanove tri sekunde“. Možda su i zbog toga bila dva izdanja; drugo je prošireno. Naslov je uzet iz jedne rečenice, jednog drugog hrvatskog velikana, Brune Bušića. Jednom je vani, kada se polemiziralo o Hrvatskoj, tada je bila Jugoslavija, i kada je jedan od tih naših emigranata rekao 'pa što taj Tuđman, govori isto što i svi ostali', Bruno Bušić rekao „Upamtite jednu stvar, Tuđman govori to što govori, ali dobije li priliku, dobije li samo tri sekunde taj će napraviti Hrvatsku'. Prema tome, već po tome, vidite, Bušić je znao...

Tomac: Kad je to rekao?

Pečarić: Sedamdesetih. Znae kad je ubijen, prema tome sedamdesetih godina. Znači on je znao, što ne iznenađuje - on je bio suradnik Tuđmana, u institutu.

Tomac: Je, je, u institutu.

Pečarić: Bušić je znao s kim ima posla. Drugi nisu znali, ali on je znao tko je Tuđman i znao je njegova promišljanja, Bušić je znao da je jedini čovjek koji može napraviti Hrvatsku bio Tuđman. Ne znam koga se više napadalo, mislim na ovaj vaš redoslijed, ali je činjenica da je prvo počeo napad na Tuđmana jer je on simbol, stvaranje Hrvatske bez Tuđmana...

Tomac: Uvijek simbole moraš rušiti.

Pečarić: A on je glavni simbol jer bez njega ne bi bilo hrvatske države. Oni su svjesni toga da bez Tuđmana ne bi bilo hrvatske

države i zato se on napada. Odmah je počeo napad. Te 2000-te godine, tada sam bio još u Australiji i onda sam na internetskoj mreži Amac gdje su se okupljali intelektualci bliski HDZ-u...

Tomac: E da, bio sam sada, akademike, u Australiji 15 dana i svugdje su Vas spominjali i evo prenosim poziv da na jesen dođete ponovno na turneju u Australiju. Ja sam rekao da ću Vas pozvati, da sam siguran da ćete vi opet doći. Ti ljudi su to zaslužili, oni jako vole Hrvatsku.

Pečarić: Jednu knjigu sam im i posvetio. Vidite, ova knjiga se zove „Pronađena polovica duše“, a u podnaslovu „Deset godina sa australskim Hrvatima“. Iseljena Hrvatska su moja pronađena polovica duše. Znači, u onim olovnim vremenima, što se sve govorilo o hrvatskoj emigraciji. Kada sam 1992. godine došao u Australiju upoznao sam te ljude i shvatio sam što sam u dotadašnjem životu izgubio, ne znajući...

Tomac: Za svoju drugu polovicu duše.

Pečarić: Za svoju drugu polovicu duše, i zato se knjiga zove „Pronađena polovica duše“. I tu su najviše australski Hrvati, jer sam zahvaljujući mojoj matematici bio pozivan 10 godina za redom u Australiju. Ovo nije prvi poziv i ranije su me pozivali, ali su me znali zvati na njihova radija, hrvatskim programima. Intervjui, tražili bi moje mišljenje i slično.

Tomac: Eto vidio sam u njihovim novinama, imaju više novina i televiziju, prenijeli su i Vaš govor u Puli na promociji Thompsonove knjige. Stalno ste tamo prisutni. Ta ljubav naše iseljene Hrvatske daje snagu svakom tko ode tamo.

Pečarić: Ta njihova ljubav je stvarno nešto divno i nezaboravno. Jako sam ponosan zbog toga. A to što ste i sami vidjeli, osjetio sam osobno tamo. Doživljavali su me kao svoga. Jedan naš poznati iseljenik koji je bio pomoćnik ministra vanjskih poslova, zvao me je poluklokanom. Kao oni su već klokani, a ja sam poluklokan. Zgodna anegdota je kada sam bio u Melbourneu, a tada je dolazio novi hrvatski veleposlanik. Tada me je tadašnji generalni konzul u Melbourneu pozdravio rekavši kako je ljubomoran na mene jer ja svake godine idem u Hrvatsku. Znači, ja sam kao njihov pa idem u Hrvatsku, a ne obrnuto. Tako su me doživljavali. Oni su se prvi

zauzeli da počnem raditi ovo što ovdje s ovim knjigama i radim. U jednom momentu oni su me...

Tomac: Kad ste pronašli pola duše, a ta duša je njihova toliko hrvatska i domoljubna da ste onda morali početi pisati ove knjige.

Pečarić: Kada sam počeo objašnjavati što se dešava, govoriti o našoj političkoj situaciji, oni su mi rekli, 'Profesore, odmah ostavite matematiku, Vi ovo morate raditi, Vi morate ovo pisati'. Ima puno tih zgoda. Meni je najdraža bila, mada je teško neku izdvojiti, iz vremena kada je predsjednik Tuđman bio u Australiji. Sutradan je bila jedna hrvatska zabava u Melbourneu, a žena jednog našeg konzula mi je rekla:

- 'Profesore nisam znala da ste ponovno tu kod nas, a baš sam se sinoć Vas sjetila'.

- 'Kojim dobrom? Zbog čega?',

- 'Bili smo na večeri sa predsjednikom i kad smo ostali mi, jedna manja grupa, on nam je u povjerenju govorio o političkoj situaciji u Hrvatskoj. Znate, odmah sam se sjetila Vas jer govorio je sve ono što ste nam Vi govorili prošle godine na radiju'.

Tomac: Fino. Dobro, ide vrijeme. Znači ova knjiga je sjajna - „Trijumf tuđmanizma“; „Tuđmanove tri sekunde“ - stvarno je to izvrsno izabran naslov. Ja sam dobro poznao Franju Tuđmana i bio sam siguran, on se dugo spremao da u određenim povijesnim okolnostima napravi to što je napravio. On je čak smatrao da je to njegov životni zadatak, neka povijesna misija.

Pečarić: Ma da, ali ono što sam Vam htio reći u svezi s Australijom - uvijek misao ode, tj. vi ste me skrenuli s pohvalama iz Australije, pa se čovjek izgubi, htio sam Vam reći da sam u Australiji, onog momenta kad je počeo ogromni napad na Tuđmana, tj. detuđmanizacija, a onda je počeo napad i na obitelj Tuđman, na toj internetskoj mreži hrvatskih intelektualaca bliskih HDZ-u napisao da bi najpametniju stvar koju bi HDZ mogao napraviti u tom momentu bila da istakne kandidaturu profesora Miroslava Tuđmana za budućeg njihovog kandidata za predsjedničke izbore.

Tomac: Kada ste to rekli?

Pečarić: 2000-te godine! Odmah, čim sam osjetio da kreće napad na Tuđmana i na obitelj Tuđman. To bi bilo višestruko korisno. Prvo, Miroslav Tuđman nije član HDZ-a, znači, HDZ poručuje: vidite

nama nije u interesu da predsjednik bude iz naših redova, Miroslav Tuđman koji nije iz naših redova bit će naš kandidat. Drugo, Vi koji napadate obitelj predsjednika i samog predsjednika, ako ništa drugo, zamislite se što će biti kad opet Tuđman dođe za predsjednika. Onda bi se ipak morali malo zamisliti. Bi li sa tom žestinom i novinari i svi ostali išli na predsjednika? Drugačija je situacija bila kad je na vlast došao Tuđman. On je bio idealista, pa je pustio da su novinari koji su radili za UDBU i tko zna za koga sve, mogli i dalje pisati, mogli su raditi što hoće u Hrvatskoj. Ljudi obično zamjeraju predsjedniku Tuđmanu zašto nije napravio čistku među novinarima. Ali on je bio idealista. On ne bi ni stvorio Hrvatsku da nije bio toliko zaljubljen u hrvatski narod i da ga nije toliko volio i vjerovao u njega. On je vjerovao da će se ljudi promijeniti sad kad imaju svoju državu. Prije su radili što su morali, nije bila naša država, ali sad se to promijenilo i sad....

Tomac: Da, to je njegova čuvena pomirba. On je smatrao da živimo u povijesnim okolnostima, da prvi put Hrvate mora objediniti, da mora biti ta politika pomirba, ako ne bude većina Hrvata na jednoj strani nećemo uspjeti u ratu.

Pečarić: Ali ljudi sude po sebi. A i on je po sebi. On je bio takav. Ali nažalost nisu svi ljudi kao on. Smatram da je to ravnopravno podjela: 50 posto je onih kojima je samo vlastiti interes važan, a onih drugih 50 posto su idealisti kojima su ponos i takve stvari važnije. Meni su isto važniji ponos i te druge stvari pa se onda ponašam ovako kako se ponašam.

Tomac: Da se vratimo na predsjedničke izbore.

Pečarić: I onda sam ja to rekao za Miroslava Tuđmana, a poslije sam ga i upoznao i čitao njegove knjige. Pokazalo se da je on sam po sebi kao osoba izvrstan, čak je na neki način suprotnost svoga oca - potpuno su drugačiji, isti su likom ali su drugačiji.

Tomac: Da, otac je bio sjajan za rat i za ono što je trebalo napraviti, a Miro je za mir i za mirnu izgradnju Hrvatske.

Pečarić: Izvrstan. Iako, za mene je bitno da sin nikad ne bi prodao oca. Svjestan je koliko je to veliko što mu je otac napravio pa on sigurno ne bi napravio nešto što je protiv hrvatskog nacionalnog interesa. Nažalost, drugima ne možete vjerovati. Treća stvar je tu vrlo bitna: Miro Tuđman ili bilo koji kandidat te provenijencije jest

kandidat iza koga nema ni novinstva, nema medija. Ali Tuđman ima prednost nad svim ostalim zato što ima prezime Tuđman.

Tomac: Da li mu je to prednost ili mana?

Pečarić: Kod hrvatskog naroda bi to trebala biti prednost: oni koji bi glasovali za pokojnog predsjednika, trebali bi glasovati i za Mira. To može biti samo prednost! Nedostatak je, naravno, to što će ga ovi drugi žestoko napadati i zbog straha! Tu je najbitnije uočiti slijedeću činjenicu: pogledajte, koliko se do sada pojavilo drugih kandidata - državotvornih Hrvata. Novine koje slušaju ili Pantovčak ili Vladu se nisu uzбудili – uzbudili su se samo kad se pojavilo ime Miroslava Tuđmana. Znači boje se jedino njega. Meni nije jasno kako drugi to ne shvaćaju. Ja sam to i na onoj promociji rekao da je to tako očito, a i inače pitam: objasnite mi zašto se ne uzbuđi vlast kad se spomene bilo koga od nas, ali kad se spomene Tuđman oni se uzbuđuju, pa valjda nije zato što su...

Tomac: Dobro, Vi ste jedan od onih intelektualaca, ljudi, akademika, profesora, a ta se lista širi iz dana u dan, koji potpisuju i koji kandidiraju Miroslava Tuđmana. On je to već prihvatio. On je jedini kandidat koji je na vrijeme rekao: Ja ne čekam lokalne izbore, ni ovo, ni ono, ja idem otvoreno i jasno. Mislim da mu je najjača teza u odnosu na međunarodni položaj Hrvatske kada je rekao vrlo čvrsto „Hrvatska ne može biti izolirani otok, ali osnovno načelo hrvatske politike mora biti da ista pravila vrijede za Hrvatsku, kao i za Europsku uniju i sve druge zemlje.“ A da smo se mi držali tih istih pravila ne bi odstupili od ZERPA, ne bi prihvatili političke pregovore oko granice sa Slovenijom, ne bi prihvatili ove lažne optužnice i tako dalje.

Pečarić: Prvo je sa tim lažnim optužnicama, jer tu si propao...

Tomac: Tu si propao.

Pečarić: ... tu si se prodao. Ja sam 2002. godine u Dubrovniku držao predavanje o Haagu i onda sam rekao da se trebamo drugačije ponašati. Tada sam tvrdio da mi trebamo postaviti uvjet - samo jedan jedini uvjet - da bi ušli u Europsku uniju, a to je da nam se ispričaju zato što su sudjelovali u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku. Bez toga, ne interesira nas tako nešto. Zašto bih bio zajedno u nekoj državi s onima koji su poslali te horde ubojica na moju zemlju, zašto bi želio biti sa njima? Ne želim, neka mi se ispričaju za to što su uradili. Onda

bi oni bili u drugačijoj situaciji. To im se trebalo stalno ponavljati. Naravno, to nije moguće u Hrvatskoj gdje imate toliko prodanih novinara...

Tomac: A da je...

Pečarić: ... koji će, kao što ste rekli, sami proizvoditi optužnice protiv Hrvatske. A da je Hrvatska doista jedinstvena ona bi se tako mogla postaviti. I to je vrlo bitan moment kod izbora za predsjednika profesora Tuđmana. Ljudi su svjesni činjenice da on neće savijati kičmu u smislu da neće prodati ono što je bitno, a to je da neće prodati svoga oca. A što znači pobjeda Tuđmana na izborima? To znači da je hrvatski narod zreo da hoda uspravno, da ponovno hoda uspravno, da se ponaša onako ponosno i dostojanstveno kao što ga je naučio Predsjednik Tuđman - otac profesora Tuđmana. U tom slučaju, Tuđman je kao predsjednik mnogo jači, jer bi ga narod stvarno izabrao, jer zna kako je narod tim izborom pokazao želju da želi opet biti ponosan. A lako je biti predsjednik države ako imaš ponosan narod iza sebe.

Tomac: Apsolutno. Ali Miro ima još nešto. On je bio za vrijeme rata u bespućima Bosne i Hercegovine, 3 godine pripremao Oluju, stvarao je obavještajne službe, on je i kao osoba - ne zato što je Tuđman - kvalitetan kandidat! Ne smijemo previše, ako hoćemo da mu pomognemo, ne smijemo samo govoriti da je sin Franje Tuđmana.

Pečarić: Pa ja sam i rekao, kad sam govorio o njemu, koliko je on sposoban. Čitajte njegove knjige...

Tomac: Apsolutno. Ide vrijeme a ima toliko još zanimljivih tema. Evo izabrao sam nekoliko knjiga koji imaju šokantne naslove. Evo jedna knjiga Josipa Pečarića kaže „Brani li Goldstein NDH?“. „Kako su rušili HAZU?“ je isto vrlo intrigantna knjiga - kad jedan nije izabran za akademika onda je trebalo srušiti HAZU. Kaže „Hercegovac iz Boke“, „Za hrvatske vrednote“, „Za hrvatsku Hrvatsku“. Onda ima jedna knjiga na engleskom jeziku, nju sam zaboravio.

Pečarić: To je prijevod, mislite na „Srpski mit o Jasenovcu“.

Tomac: „Srpski mit o Jasenovcu“

Pečarić: S njom je povezana i ova „Goldsteinova“ knjiga...

Tomac: Ajde imamo još pet minuta, izaberite o čemu ćete, ne možemo...

Pečarić: Oh, o svemu tome. Evo kratko o svemu. „Srpski mit o Jasenovcu“: Bulajić iz Beograda ima Muzej žrtava genocida koji se samo bavi proizvodnjom žrtava Jasenovca. On je napisao knjigu „Tuđmanov jasenovački mit“ i to je '98 godine bilo već drugo izdanje. Nitko nije odgovarao na tu knjigu, pa sam odgovorio ja. Imao sam s njim i dvoboj na radiju „Slobodna Evropa“ gdje sam ga nagrdio. Taj razgovor imate u drugoj knjizi pa to možete i sami vidjeti. Knjiga na engleskom su prijevodi te dvije knjige. Naime, kada su australski Hrvati čuli taj razgovor, skupili su novce da se to prevede na engleski. I ta knjiga se dijelila po svijetu. To je što se toga tiče. Inače Goldsteini su vrlo važni u kreiranju lažne hrvatske povijesti. To smo mogli vidjeti nedavno u Jadovnom, To rade jako glupo, tako da kada se bude živjelo u Hrvatskoj državi u kojoj ne će predsjednik države stajati svojim autoritetom iza njihovih laži, to će biti lako raskrinkati, tj. pokazati da oni zapravo brane to što napadaju, jer kad nešto radite glupo i napadaš priglupo, onda je to obrana toga. To se moglo vidjeti u Jadovnom: sin Golstein je spomenuo nekih 20 i nešto tisuća žrtava Jadovna, a to je uzeo iz jednog svjedočenja iz 42-ge godine, koje je jedan četnik dao u Beogradu – to su mu neke ustaše rekle. I to je Goldsteinu - kao -povijesni dokaz. Što će vam više od toga, da umrete od smijeha nad takvim povjesničarima.

Tomac: U Vašim knjigama puno pišete o predsjedniku Mesiću, ja isto puno pišem i zanimljivo je o svemu smo pričali, nismo ga spomenuli.

Pečarić: Ja jesam, uz neke usputne komentare.

Tomac: Jeste. Ali da završimo upravo sa tim jamama i kostima. Predsjednik Mesić se pobunio zašto baš sada se otkapaju te kosti koje su komunisti pobili, da bi onda i rekao da ne treba podsjećati na to, da ih ne treba otkapati, da je to loše, da bi onda 20 dana kasnije išao u to Jadovno raditi ono što je napao što ovi drugi rade.

Pečarić: On nije napao, on je izjavio točno, da budem matematički precizan, on je samo protiv toga da se okapaju žrtve te koje su komunisti pobili...

Tomac: Da, a dobro, dobro.

Pečarić: Ja sam u jednom tekstu...

Tomac: A ove druge žrtve ne.

Pečarić: Ja mislim, dapače, da je ovo u Jadovnom bilo samo kontraudar.

Tomac: Da, da.

Pečarić: Upravo ova priča o Jadovnom je izvrsna za jednu paralela upravo sa njim. Maloprije sam Vam rekao kako je Goldstein uzeo lažno svjedočenje jednoga četnika i to su oni koristili u Jadovnu. A što vam je Mesić radio u Haagu? Zar nije lažno svjedočio u Haagu? Znači, on samo radi isto. On u Jadovnu i u Haagu radi isto. Ovamo su koristili lažno svjedočanstvo, podatak od jednog četničkog svjedočenja iz 42-ge godine, a i Haagu je on lažno svjedočio o agresiji Hrvatske na BiH.

Tomac: Dobro. Evo nažalost, vrijeme nam je isteklo, mogli bismo još dva, tri sata pričati o..

Pečarić: Još kad ste Mesića spomenuli, o njemu svakako bi mogli...

Tomac: ... zanimljivom društvenom i znanstvenom životu akademika Josipa Pečarića. Ja bi želio reći da hrvatski narod mora biti ponosan kad ima takvog čovjeka, znanstvenika, ali čovjeka koji iako je veliki znanstvenik, ne libi se da se bavi i ovim običnim pitanjima, da pokreće inicijative, i da čvrsto brani istinu i hrvatske nacionalne interese. Hvala Vam akademike na tome što radite, nastavite to, a vidim da ste se već i žestoko uključili u podršku Miri Tuđmanu jer mislite da bi to mogao biti kandidat koji bi mogao povesti Hrvatsku, izlaz iz ove krize.

Pečarić: Ja sam ponosan da sam u svom životu imao tih 10 ponosnih Tuđmanovih godina u kojima sam živio. Bilo bi lijepo da do kraja života još budem u takvih...

Tomac: Hvala lijepo dragi gledatelji. Srdačno Vas pozdravljam.

ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009.

VELIKI EKSPERIMENT S HRVATIMA?³⁰

1. Uvod

Čini se da je sve što se dešava na Sudu u Haagu dio velikog eksperimenta s Hrvatskom i Hrvatima. Ako je to tako, onda je sud u Haagu najznačajnija poluga u tom eksperimentu. Eksperiment je vrlo značajan za svjetske moćnike, jer će njegov uspjeh pokazati da ih nitko ne može zaustaviti u ostvarenju apsolutnoj vlasti u svijetu.

U Hrvatskoj je prvi koji je, koliko ja znam, pisao o Domovinskom ratu u kontekstu borbe svjetskih moćnika za ostvarenje svjetske vlasti bio Marko Matić. Radi se o tekstu „Sionisti“, „Hrvatsko slovo“, 11. rujna 1998. Iako je u samom tekstu Matić definirao što su njegovi "sionisti": "tako nazovimo one koji misle da su oni bogovi Zemlje", a samu definiciju "sionista" g. Matić daje u sklopu rečenice u kojoj spominje i "svjetsku trilateralnu vladu (SAD, Japan i Europa)", i on i „Hrvatsko slovo“ bili su napadnuti zbog navodnog antisemitizma. Ta hajka je dovela do smjene karizmatičnoga glavnog urednika Dubravka Horvatića.³¹

Nepunih pet godina kasnije Josip Jović je napisao knjigu „Život po protokolima“ u kojoj zapravo opisuju naš život u vremenu od

³⁰ Osmi stručni skup o temi Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» – što je to?, Zagreb, 4. prosinca 2009.

³¹ Reagirao sam tekstem: „Fenomen članka Sionisti“, „Hrvatsko Slovo“, 25. rujna 1998. (vidjeti također: Testimonia Croatica, časopis hrvatskih sjećanja, svjedočenja i dokumenata Godište I., Broj 2, Matica Hrvatska Split, 1998., str. 171-174.) dokazujući koliko su besmislene optužbe za antisemitizam.

dolaska na vlast „trećejanuarske“ vlasti i ona je dragocjeno svjedočanstvo eksperimenta nad našim narodom o kome govorim.³²

Konačno, niz izvanrednih članaka i knjiga o ovom pitanju napisao je admiral Davor Domazet Lošo. Naravno i drugi autori su pisali na ovu temu i dali izvrsne raščlambe. Spomenut ću samo Emila Čića i prof. dr. sc. Zdravka Tomca.³³

2. Osnova eksperimenta

Svaka borba za prevlast je neka vrsta rata. A poznato je da je najbolje djelo o umijeću ratovanja napisao kineski filozof Sun Tzu.³⁴ Osnova eksperimenta svjetskih moćnika je njegova tvrdnja:

"Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnom polju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu [...] Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje [...] Poništavajte sve vrjednote. Budite velikodušni u ponudama i darovima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate."

Dakle treba nekoj zemlji, koja se ili uz pomoć svjetskih moćnika ili sama dovede na vrhunac svoje povijesti, tj. ostvari trenutke najvećeg ponosa i dostojanstva, uz pomoć „najodvratnijih ljudi“ sve to uzeti.

Idealna zemlja za ovaj eksperiment bila je Hrvatska.
Zašto?

³² Knjigu sam imao čast predstaviti u Mostaru (prvo njeno predstavljanje) i u Zagrebu.

³³ Tu treba dodati i Domagoja Barića. Vidjeti npr. njegov najnoviji članak 'Bilderbergeri' kroje i hrvatsku sudbinu, „Hrvatski list“, 17. prosinca 2009.

³⁴ *Umijeće ratovanja* je djelo koje je, prije dobrih dvije tisuće godina, sastavio tajanstveni kineski ratnik-filozof, Sun Tzu. To je u svijetu još i danas najprestižnija i najutjecajnija knjiga o strategiji

Bog je Hrvatima, kako kaže priča, dao dio zemlje koji je za sebe sačuvao, ali ih je upozorio i da će biti okruženi narodima s kojima bi jedino on znao izaći na kraj.

Hrvati su se kroz cijelu povijest pokazali kao sjajni ratnici, ali u isto vrijeme – kako kaže Matoš – imaju više izdajica nego svi ostali europski narodi zajedno – imaju više „najodvratnijih ljudi“ od svih europskih naroda zajedno..

Sami su se i nametnuli svojom stoljetnom težnjom za slobodom.

Povijesne okolnosti su itekako pogodovala: pad Berlinskog zida u urušavanje višenacionalnih država.

Postojao je i čovjek koji je bio u stanju ostvariti tu njihovu težnju za slobodom – Otac hrvatske države Franjo Tuđman.³⁵

Hrvatska je bila u Jugoslaviji, dakle u zemlji čiji je hegemon bila pouzdana poslušnica svjetskih moćnika – Srbija. Poznato je iz povijesti da Srbi nisu nikada dobili niti jedan rat koji su sami vodili. Spremni su za ostvarenje ciljeva svjetskih moćnika žrtvovati dobar dio svoga naroda. Gubitnici u ratu, uz pomoć svjetskih moćnika, uvijek su pobjednici u miru! Nisu svi Srbi bili zadovoljni takovom ulogom svoga naroda u velikom eksperimentu s Hrvatima. Srpski akademik Vaso Čubrilović³⁶ upozorio je Slobodana Miloševića:

³⁵ To je najbolje opisao jedan drugi hrvatski velikan Bruno Bušić. Jednom je vani, kada se polemiziralo o mogućnosti ostvarenja slobodne Hrvatske, jedan naš emigranant tvrdio kako „taj Tuđman govori isto što i svi ostali“, Bruno Bušić rekao „Upamtite jednu stvar, Tuđman govori to što govori, ali dobije li priliku, dobije li samo tri sekunde taj će napraviti Hrvatsku.“

³⁶ Iz Wikipedije (na Srpskom): Dr Vaso Čubrilović (14. januar 1897, Bosanska Gradiška - 11. jun 1990, Beograd) je bio srpski akademik i historičar. Za vreme gimnazijskih dana je postao član organizacije Mlada Bosna. Bio je učesnik u atentatu na prestolonaslednika Franca Ferdinanda 28. juna 1914. godine u Sarajevu. Zbog njegove maloletnosti, sud ga je poštdeo smrtne kazne i osudio na 16 godina teške tamnice, koju je izdržavao u Sarajevu. Posle raspada Austro-Ugarske monarhije, krajem 1918. oslobođen je i odlazi u Srbiju. Po završetku rata, diplomirao, a kasnije i doktorirao istoriju na Beogradskom univerzitetu. Do početka Drugog svetskog rata radio je kao profesor na Filozofskom fakultetu u Beogradu od 1930. godine. Na tom mestu, sa kraćim prekidima za vreme rata, ostao je punih 40 godina. 7. marta 1937. objavio je svoje delo „Isterivanje Albanaca“. Po izbijanju rata i okupacije Jugoslavije, počeo je da propoveda antinemačku propagandu, odbio da prihvati mesto na Beogradskom univerzitetu za vreme okupacije, pa je zato uhapšen i odveden na Banjicu. Pušten je krajem 1943. godine i ostao je u Beogradu. Po formiranju prve privremene vlade DFJ, kao ugledni naučnik, zauzeo je mesto

„Ratuj s kim god hoćeš, samo nemoj s Hrvatima jer ćeš taj rat izgubiti. Slično je Miloševića – izgleda – upozoravao i Milovan Đilas.

Svjetski moćnici nisu mogli ništa izgubiti u prvom dijelu svoga eksperimenta. Ako Srbi pobjede po prvi put u ratu – odgovara im. Ako ne, eksperiment ide dalje!

3. Niz apsurda

Sama ideja da se može neki narod koji pobjedi u pravednom oslobodilačkom ratu, dovesti u stanje u kome bez problema biraju na izvorima „najodvratnije ljude“ i da se stide svojih najveličanstvenijih trenutaka u povijesti i onih koji su najzaslužniji za te trenutke čini se apsurdna. Ali veličina eksperimenta je upravo u tome. Pri tome se sama realizacija eksperimenta sastojala od cijelog niza sličnih apsurda. Ovdje ćemo spomenuti samo tri.

3.1. Embargo na uvoz oružja

Hrvatska je prvo zahvaljujući radu „najodvratnijih ljudi“ razoružana. Međutim, svjetskim moćnicima nije bilo ni to dovoljno pa je UN donio čuvenu rezoluciju o Embargu na uvoz oružja svim zaraćenim stranama. Zar nije apsurd u ratu razoružanog naroda protiv jedne od najopremljenijih vojski na kontinentu uvesti embargo na uvoz oružja – svojevrsno ukidanje prava na samoobranu jednom narodu. Pa svakoj budali je jasno da u takovoj situaciji oružje treba samo strana koja ga nema, zar ne?

S jedne strane, svjetski moćnici time pokazuju kako ne vjeruju da Srbi mogu i protiv razoružanih Hrvata ostvariti pobjedu u zadanih

ministra poljoprivrede (1945). Prestao je biti član Zemljoradničke stranke i prihvatio je liniju NKOJ-a i postao član KP Jugoslavije krajem 1945. godine. Po oslobođenju Beograda, Vaso Čubrilović je postao dekan Filozofskog fakulteta. Takođe je bio i član Komisije za obnovu Univerziteta i komesar za Filozofski fakultet. Po formiranju Vlade FNRJ, Vaso Čubrilović je bio ministar poljoprivrede (1945-1946) i ministar šumarstva (1946-1950) Osnivač je Balkanološkog instituta u Beogradu 1970. i bio je redovni profesor na katedri Istorije Jugoslavije, zajedno sa njenim osnivačem dr Jovanom Marjanovićem. Dobitnik je Oktobarske nagrade i Sedmojulske nagrade.

petnaestak dana. S druge strane mnogi Srbi vjeruju da nema sumnje u konačnu pobjedu, pa je njihova potpora agresiji još veća. Čubrilovićev zahtjev lakše je zaboraviti, zar ne?

Rezultat znamo: pobjeda Hrvata je time još veličanstvenija, a od svjetskih moćnika očekivani konačni pad bit će još drastičniji.

3.2. Vukovar

Kada je pao Vukovar jedan poznanik iz Srbije me je pozvao telefonom da bi se narugao mojoj tj. našoj boli. Rekao sam mu:

Da smo mi imali polovicu vašeg oružja sada bi smo mi bili u Zemunu, a vi na Bugarskoj granici. I koliko smo mi Hrvati glupi rekli bi vam:

„Pa gdje ste pobjegli toliko daleko. Pa naše je samo do Zemuna!“

Zapravo o apsurdima oko Vukovara pisao sam još 1996.³⁷ Naime, crnogorski nezavisni tjednik „Monitor“ povezao je Vukovar i Galipolje. Na Galipolju su Englezi žrtvovati Australce i Novozelance. Gubici među njima su bili ogromni - naravno ne i među Englezima. A Vukovar je srpsko Galipolje jer su Srbi imali daleko više žrtava od branitelja iako je, kako piše crnogorski tjednik, „za vrijeme borbi JNA, zajedno sa srpskim paravojnim formacijama, koncentrirala oko grada snage jačine 30.000 do 50.000 ljudi, dok je branitelj Vukovara bilo između 1500 i 1800 ljudi. Prednost srpske strane u tenkovima i topovima bila je upravo nevjerojatna 100:1. POBJEDA, uz ovakav odnos snaga – čude se u „Monitoru“ - uvrštena je u program proučavanja unutar tzv. jugoslavenskog školskog sustava i smatra se SVIJETLIM PRIMJEROM.“ „Monitor“ piše i o Ovčari i svemu što je uslijedilo nakon „svijetle“ pobjede.

Smatrao sam to čuđenje u „Monitoru“ neopravdanim pa sam napisao:

Naravno, onaj tko malo bolje poznaje srpsku povijest znat će da je veličanje takve pobjede kod Srba nešto najnormalnije. Iz

³⁷ „Vukovar i Galipolje“, Dom i Svijet, informativni tjedni prilog za iseljenike, br. 111, Večernji list (inozemno izdanje), 3. lipnja 1996.

jednostavnog razloga što to jest pobjeda. A Srbi nemaju pobjeda kojima se mogu dičiti u ratovima koje su vodili sami. Još krajem prošlog stoljeća zaratili su s Bugarima i bili poraženi za nekoliko dana. Dali su povoda i za Prvi svjetski rat. I tu su imali nekoliko "pobjeda" na početku rata kojima se ponose na isti način kao i s Vukovarom. Naime, tada su Hrvati u austrougarskoj vojsci bacali oružje i s podignutim rukama bi išli predati se svojoj "braći". A braća bi ih poubijala. Na isti način na koji se Monitor čudi slavljenju "pobjede" u Vukovaru, Srbima se čudio Krleža za slavljenje ovih pobjeda iz I. svjetskog rata. Ali, pitam se ja, pa čime onda da se pohvale. Pa u Vukovaru se ona šačica ljudi branila i odoljevala tolikoj sili 3 mjeseca, a u ovim pobjedama u Prvom svjetskom ratu ubijani su ljudi s rukama dignutim uvis!³⁸

³⁸ U tekstu je komentirano i ponašanje Australaca i uopće svjetskih moćnika.

A ima još jedna stvar. Danas se parafraziraju Miloševićeve riječi i kao "Srbi ne znaju da rade, ali znaju da bježe". Zaista, vukovarska epopeja hrvatskih ratnika, doprinijela je da četiri godine kasnije vidimo kako cijela srpska vojska iz tzv. "Krajine" bježi zajedno s narodom. Ipak tu se radi samo o "Krajini", dok je u I. svjetskom ratu bježala cijela cjelcata srpska vojska preko Albanije u Grčku. Istina, cijeli narod nisu tada mogli povesti sa sobom, jer ne bi uspjeli pobjeći. Visoke i surove su albanske planine.

A ovdje u Australiji 25. travnja svake godine je dan sjećanja na galipoljske žrtve. Mimohodi su vojnika ulicama australskih gradova. Očekujem i pobjednike iz tog I. svjetskog rata: Srbe. Prošle godine je cijeli svijet vidio njihov kukavičluk, a oni će opet marširati. Naučili ljudi "pobjeđivati". Kao u Vukovaru, ako imaju sve a protivnik ništa. Ili kao u Kninu kada su snage izjednačene! Vjerojatno je, mislim, Australcima neugodno što će i oni biti tamo. Ali varam se. U povorci su i četnici. Nose transparente s imenima Draže Mihajlovića i Ravne Gore. U prvi moment pomislim: Zar je moguće da idu četnici, da idu i oni koji su poslije "sjajne pobjede" u Vukovaru, a kojoj se ruga i Monitor, pjevali ulicama razrušenog Vukovara:

*"Slobodane, pošalji salate,
Bit će mesa, klat ćemo Hrvate".*

i to prenijele televizije širom svijeta! Zar je moguće da Australci na taj način skrnave svoje mrtve iz Galipolja? Jest. Još doznajem da su Hrvati grada Melbournea prosvjedovali s 17.000 potpisa ali bez uspjeha. Vjerovali ili ne!

Jedino racionalno objašnjenje koje mi pada na pamet je da možda Australci misle da su Englezi u II. svjetskom ratu izigrali Srbe na sličan način kao i njih na

Galipolju. Naime, engleske tajne službe su organizirale puč i velike demonstracije u Beogradu 27. ožujka 1941.

Rezultat je bio opet jedan rat koji je vodila sama srpska vojska (jer svaka Jugoslavija je Srboslavija) i opet je rat izgubljen za nekoliko dana. I kralj se našao u Engleskoj. I dok Nedić surađuje s Nijemcima, dotle kraljev general Draža surađuje i s jednim i drugim (knjiga dokumenata suradnje četnika s Njemcima beogradskog profesora Marjanovića može se naći i ovdje u Australiji). Čeka, po starom srpskom običaju, pobjednika kome bi se na kraju priključio. A usput vrše velika zvjerstva. Ali Draža se nije uspio uključiti u pobjednički tabor. Nisu ga htjeli saveznici. Ali ne zbog zvjerstava koja su četnici počinili nad Hrvatima (i katolicima i muslimanima), već iz jednog drugog razloga, veoma praktičnog. Saveznicima su trebale snage koje će se boriti s njima protiv njihovih neprijatelja. Jasno je da oni dobro znaju da od Srba to nisu mogli očekivati.

Da su njima dali oružje, tada ne tako moćno kao u vrijeme Vukovarske bitke, pa šta bi takvi vojnici, ako ih tako smijemo i nazvati, tada mogli nekome napraviti. Samo bi još više ratovali protiv nemoćnih, žena i djece. A Njemačka je sredinom rata još uvijek bila moćna, pa su Saveznicima zaista trebali stvarni saveznici. A na tom prostoru su postojale zaista samo dvije vojske koje su to mogle. Obje hrvatske: ustaše i dalmatinski partizani. Europa dobro zna i pamt hrvatske ratnike. Pa nisu oni iz čista mira donijeli odluku o embargu na uvoz oružja, u stvari na naoružavanje Hrvata. A znaju i malo povijest. Znaju da su Turci bili u Budimpešti, ali ne i u Zagrebu. Znaju Hrvate i iz Tridesetogodišnjeg rata. Znaju i što je Napoleon mislio o hrvatskim ratnicima. I zato je saveznička odluka da oružjem pomognu partizane, koje u svojim dokumentima i nazivaju hrvatskom vojskom, a ne srpsku vojsku, tj. četnike, bila izuzetno racionalna odluka. A srpski interes je zaštićen jer je Tito, nakon što je, opet veoma brzo, porazio četnike, njih sve primio u partizane. To je i bio početak pretvaranja partizana iz hrvatske vojske u ono što je postala JNA 1991. godine. Naravno, mala je vjerojatnost da su zato četnici marširali ulicama australskih gradova i ovog ANZAC DAYA. Vjerojatnije je da Australci i danas, kao u Galipolju, slijede englesku politiku. Politiku koja je u ovom ratu, kao nikad u povijesti, pokazala svijetu svoje pravo lice. Sjećam se da sam upravo u Melbourneu, o toj politici, o tzv. novom svjetskom poretku rekao na hrvatskom radiju. Naime, govoreći o njihovoj podršci takvim zločincima kakvim su se Srbi pokazali cijelom svijetu u ovom ratu rekao sam: "Kao da kažu: Pa to su, pobogu, učinili naši prijatelji. Pa kako netko može i pomisliti da ih treba kazniti!"

To bi izgleda trebao biti taj NOVI SVJETSKI POREDAK; njihovi prijatelji mogu činiti i vršiti genocid, a oni drugi se ne smiju ni braniti. Pitam se samo što je NOVO u tom Novom svjetskom poretku." Marširanje četnika australskim gradovima nam pokazuje da oni nisu odustali od takvog shvaćanja Novog svjetskog poretka. Nisu oni bez razloga spriječili kažnjavanje Srbije za učinjeni genocid. I još su ih nagradili. Ali krila su im dobro podrezana. Hrvatska je i te kako mnogo doprinijela tom podrezivanju.

Naravno, vidjeli smo i kako izgleda kada Hrvati imaju polovicu srpskog naoružanja. Sjećam se kako sam kolegama u Australiji komentirao hrvatske pobjede. Rekao bih im:

Sjećate se kako je srpska vojska trebala tri mjeseca osvajati praktično razoružani hrvatski grad Vukovar kojega je branila šaćica branitelja. Iz dana u dan dobijali ste vijesti o tim napadima. A vidite kako izgleda kada Hrvati napadaju. Prva vijest koju dobijete o napadu na neki grad jest: Hrvatska vojska osvojila je taj i taj grad!³⁹

3.3. Navodna podjela BiH

Sigurno je jedan od velikih apsurdna priča o tzv. podjeli BiH. Svjetski moćnici su u ostvarenju oduzimanja Hrvatima oreola „žrtve“ organizirale rat između Hrvata i Muslimana. Za sakrivanje tog apsurdna poslužila im je apsurdna priča o podjeli BiH od strane Tuđmana i Miloševića. Apsurdna tim više što je njima itekako bilo poznato ono na što stalno upozorava predsjednički kandidat prof. dr. sc. Miroslav Tuđman. To je sporazum o načelima ustavnog uređenja BiH, sporazum koji su potpisale sve tri strane u ožujku 1992., kao uvjet za međunarodno priznanje BiH. U tom sporazumu, poznatom kao Cutilleirov plan stoji: "BiH će biti država sačinjena od tri sastavne jedinice, temeljene na nacionalnim načelima ...".

Poznato je kako su „najodvratniji ljudi“ organizirali napade na dr. Tuđmana, koji je želio da se dogovoreno i ostvari, kroz priču o navodnoj podjeli BiH između Hrvatske i Srbije.

Poznata je i uloga lorda Ashdowna i famoznoj „Tuđmanovoj salveti“, a koju je razobličio u svojoj knjizi upravo Miroslav

³⁹ Tada mi je jedan australski kolega dao i najveću pohvalu. Komentirao je: „Doista, ova hrvatska vojska brza je kao Pečarić u matematici!“

Zanimljivo je kako se u priču kasnije doista upleo i Zemun. Znamo što su nazočni na Splitskoj rivi odgovorili Predsjedniku kada ih je poslije *Oluje* upitao što im još treba obećati. Tada se u Beogradu pričalo, da su nazočni vikali „Zemun, Zemun,...“, a ne „Vukovar, Vukovar,...“. I što se dogodilo? Zabilježen je veliki pad cijena nekretnina u Zemunu!

Tuđman.⁴⁰ O tome piše i akademik Aralica u svojoj najnovijoj knjizi „Život nastanjen sjenama“.⁴¹

Zapravo, cijela konstrukcija je jedan veliki apsurd. Tako sam je i opisao u trenutcima kada se pojavila, bore reći kada su „najodvratniji ljudi“ počeli svoju igru s njom. Pretpostavljam da je već dobro poznata moja „Priča o dobrom čoveku Slobi“. Priča je

⁴⁰ M. Tuđman, „Priča o Paddyju Ashdownu i Tuđmanovoj salveti“ (Zagreb, 2003.),

⁴¹ U intervjuu s Aralicom („Hrvatski listu“, 26. studenog 2009.) spominje se i taj dio iz knjige:

Poglavlje o Ashdownu i famoznoj Tuđmanovoj salveti toliko ironizirate da situaciju dovodite gotovo do praga apsurga. Uz ironiju kada govorite o Ashdownu, unosite i jedan zanimljiv element kao što su narodne kletve s posebnom opservacijom o njima.

Zbivanja kada se stavljaju u hambar našega sjećanja osamostale se od vremena kada su nastala. U slučaju ove ja bih rekao Ashdownove salvete mi to svi manje-više znamo, ali smo zaboravili da se to dogodilo upravo kada je počela Oluja. I to nije nikakva slučajnost i kada se njegova izjava o salveti stavi u kontekst u kojem ona nastaje, dakle dok traje Oluja, onda ne možete, a da ne vidite svu njezinu žalost i bijedu, i, naravno, posao jednog profesionalnog obavještajca. Kada sam to pročitao u meni se otvorila literarna slika kao kod slikara koji slika sliku, i onda sam to poglavlje ispisao na taj način na koji sam ga napisao.

Iz samog intervjuja izdvojen je slijedeći dio o britanskom lordu:

Ogorčen izjavama britanskog političara Paddyja Ashdowna koji je nakon tri mjeseca od eventualnog događaja na konferenciji za novinare u vrijeme Oluje iznio tezu o tome da je Tuđman na salveti podijelio Bosnu i Hercegovinu, što je izazvalo polemike kako u europskoj međunarodnoj zajednici, tako i u Hrvatskoj te dovelo do niza optužaba na račun prvoga hrvatskog predsjednika Franje Tuđmana, Aralica se, kako bi kazao što misli o tome britanskome lordu i njegovim tvrdnjama, poslužio hrvatskim narodnim pjesmama u kojima se koriste kletve, pa Aralica u knjizi kaže:

Rekli smo da ne ćemo, ali kad bismo ga kleli, opravdano, onda bismo mu ovakvu narodnu poeziju recitirali:

„Bog mu dušu s paklom sastavio!

I duša mu raja ne vidjela!

Zemljica mu kosti izmetala!

Kroz kosti mu trava pronicala!.....

(Tko nas rastavi, Mihovil Pavlinović:

Hrvatske narodne pjesme)

nastala 1995. godine i govori o tome kako sam reagirao na nečiju tvrdnju kako su u Karađorđevu Tuđman i Milošević dijelili Bosnu⁴²:

"Dakle i Vi tvrdite da je Milošević dobar čovjek. Naime, Vi vjerojatno susret u Karađorđevu zamišljate ovako: Milošević kaže Tuđmanu: "Znaš Franjo, mi imamo toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teških topova, toliko i toliko.... . A vi Hrvati imate tisuću kalašnjikova, isto toliko lovačkih puštica i dva topa. Ali, bre, Franjo, ja sam ti bre dobar čovek. Evo ruke - pola Bosne meni - pola tebi".⁴³

Kada sam to uradio prošle godine u Adelaideu, poslije nekoliko dana moja domaćica - Hrvatica mi je ispričala kako se susrela s jednim našim čovjekom koji je napadao Tuđmana zbog Karađorđeva. Ona će njemu: "Znaš, da je tu sada ovaj profesor, koji stanuje kod mene, on bi Ti rekao da tvrdiš da je Milošević dobar čovjek." Možete zamisliti koliki je to šok izazvalo kod njega. Začudio sam se, jer nije bila u društvu koje je raspravljalo o politici. "Točno, ali ja sam slušala sa strane, malo razmislila i rekla sama sebi: Čovjek ima pravo."

Hrvatica je malo razmislila i shvatila ono što mnogim našim političarima ni danas nije jasno.

Spomenut ću da je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman jedini koji je u svojim javnim nastupima koristio i ovu moju priču. Zanimljivo, ali ne i slučajno! Zar ne?

4. Sud u Haagu kao glavna poluga u eksperimentu

Sam Sud u Haagu nastao je u svijetlu apsurd.

Osnovan na zahtjev i želju Hrvatske da se po međunarodnom pravu sudi ratnim zločincima. Međutim, UN ga osniva s apsurdnim

⁴² Tekst koji je u rujnu 1996. poslan Hrvatskom Slovu. Nije tiskan.

⁴³ Priču "Dobar čovjek - Slobo" Nisam uspio tiskati u Hrvatskoj do 2000. godine kada je reakcija bila i u Hrvatskoj slična onoj u Australiji. Tada je tiskana u - Hrvatskom Slovu!

Inače prvi put je tiskana u Spremnosti 1999.

Statutom u kome se ne spominje glavni zločin – zločin protiv mira, tj. zločin agresije!

Tim činom omogućeno je da sam Sud postane ono što jest: Teatar apsurda. Za hrvatski narod je zbog svog učinka to zločinački sud, a na našim skupovima dan je niz apsurda ovog suda. Zato ću ih ovdje spomenuti samo nekoliko:

- od žrtve se pravi zločinac, a od zločinca žrtva;
- ne sudi se agresorima zbog agresije, ali u svim optužnicama protiv hrvatskih branitelja postoji optužba zbog izmišljene agresije;
- mimo međunarodnog prava, po kome su ratni zločinci oni koji su agresori, sada su i branitelji ratni zločinci. Najodvratniji ljudi u Hrvatskoj pokreću pravi linč protiv predsjednika Vrhovnog suda dr. Milana Vukovića koji upozorava na međunarodno pravo o tome, a Mesić i o tome govori neistine u Haagu
- sudi se čovjeku koji je spriječio najveći zločin. Naime, da general Gotovina nije spriječio Srbe u osvajanju Bihaća tamo bi se dogodio pokolj veći od onog u Srebrenici. Čak su i Amerikanci bili zgroženi željom njihovih europskih saveznika da se taj zločin dogodi, tj. činjenicom da im je bio poželjan jer bi poslije njega mogli proglasili Srbe pobjednicima u ratu;
- Mesić - glavni svjedok izmišljene agresije na BiH, zapravo zahvaljujući tom lažnom svjedočenju, postaje predsjednik Hrvatske;
- Račanova Vlada predaje Sudu u Haagu pravo na suđenje hrvatskim braniteljima;
- Obrana domovine postaje zločinački pothvat, a oni koji su obranili svoju domovinu – zločinačka organizacija;
- unatoč odluci samoga suda da se od Hrvatske ne može tražiti na stotine tajnih dokumenata, on ih šalje – mimo zakona – mnogo, mnogo više. Ima i očito falsificiranih, ali Sanaderova Vlada tada priskače u pomoć predsjedniku krivokletniku i potvrđuje autentičnost očito lažnih dokumenata.

Iako je niz lažnih dokaza, konstruiranih u samom Sudu i za koje je to i pokazano, i dalje se sudi hrvatskim generalima u Haagu. U Hrvatskoj najodvratniji ljudi jedva čekaju presude, da bi po njima mogli pisati lažnu povijest.

Ovih dani svjedoci smo još jednog apsurdna, tzv. priče o topničkim dnevnicima. Poznato je kako je u granatiranju Knina poginuo samo jedan srpski civil, pa je apsurd nad apsurdima inzistirati na važnosti topničkih dnevnika u procesu protiv hrvatskih generala. Pa svakoj budali je jasno kako je činjenica da je poginuo samo jedan civil samo sjajan pokazatelj kako je Hrvatska vojska gađala samo vojne ciljeve. Jedini logičan razlog u inzistiranju na tim dnevnicima je rasističke naravi: jedan poginuli srpski civil im je mnogo vrjedniji od tisuće poginulih Hrvata u sa zemljom sravnjenom Vukovaru i u drugim granatiranima hrvatskim gradovima.⁴⁴

Naravno, mnogim je stručnjacima, koji su radili u tom sudu, postalo jasno o kakvom se sudu radu pa su ga napustili. Jasno im je postalo da će rad u takvom zločinačkom političkom sudu biti tamna mrlja u njihovim biografijama. Zbog struke žrtvovali su sjajne karijere u takvim bogato nagrađenima projektima svjetskih moćnika – kakav je i Veliki eksperiment s Hrvatima, o kome govorimo u ovom tekstu.

5. Jesu li Thompson i Miroslav Tuđman jedina prepreka završetku Velikog eksperimenta s Hrvatima?

⁴⁴ U svezi s ovim apsurdom, je i kolumna koju je Aralica posvetio u svojoj knjizi nekadašnjem mirovnom posredniku Europske unije u bivšoj Jugoslaviji Nilsu Danielu Carlu Bildtu. I o tome je bilo riječi u spomenutom intervjuu u „Hrvatskom listu“:

... Na dan „Oluje“ Carl Bildt je izrekao ono što nas i danas tuče po glavi. Prvi je kazao da je Knin pretjerano granatiran i da treba predsjednika Tuđmana i sve ostale proglasiti zločincima i dovesti na Haaški sud.

Za Bildta u svom romanu još kažete da je neobrazovan, pijanac i da se na važnim političkim pozicijama nalazi zahvaljujući svom bogatom podrijetlu.

Ni te podatke nisam izmislio. Sve te podatke sam pročitao u novinama i zauzeo stav o tome.

Ostvarenje projekta po kome je agresija dobrodošla, a obrana malih naroda zločin je još jedna prednost koju donosi Veliki eksperiment, a izravna je zasluga Suda u Haagu.

Imam rijetku prigodu ponešto napisati za hrvatske novine. Evo moga pisma kojega sam napisao poslije objave jednog „mog“ teksta:

Poštovana glavni uredniče „Slobodne Dalmacije“,

Zamoljen da za vaš list napišem komentar o prošlotjednim događanjima, to sam i učinio. Rečeno mi je da napišem 20 redaka. Međutim, u „Slobodnoj Dalmaciji“ od 21. 11. 2009. godine objavili ste samo prvih 8 redaka moga teksta.

Šaljem vam svoj tekst (podcrtano je ono što ste skratili).

Lech Kaczynski: Poljska ne da križeve

JOSIP PEČARIĆ, akademik, Zagreb:

Od prošlotjednih događaja u svijetu pažnju mi je privukla reakcija poljskog predsjednika Lecha Kaczynskog na odluku Europskog suda za ljudska prava, po kojoj se moraju ukloniti križevi iz škola u Italiji. “Neka nitko ne računa da bi se u Poljskoj takav nalog mogao prihvatiti“, rekao je on. “Drugdje je to moguće, ali u ovoj zemlji nikad“. Svijet je povezan i događaji u jednoj zemlji zrcale se i drugdje. U Poljskoj, recimo, kao i u Hrvatskoj, ima 90 posto katolika. Predsjednik Kaczynski tako je zorno pokazao kako tu sličnost prestaje. Zašto? Francuski biskup Michel Dubost rekao je u Lourdesu da se divi Hrvatima, jer još njeguju vrjednote koje Europa gubi, iako bez njih ne može. Prva je: sloboda. Oni, koji su protiv nje u Europi, žele je „ubiti“ i u nama, što je zadaća Haaškog suda i njegovih hrvatskih poslušnika.

Drugo: istima smetaju i kršćanski korijeni Europe, o čemu svjedoči i ovaj europsko-poljski prijemor. Zato je Papa nedavno u Vatikanu upozorio Predsjednika RH na potrebu očuvanja katoličke tradicije u Hrvata (očito vezano uz Mesićev poziv na uklanjanja križeva iz javnih institucija). Još je značajnija poruka koju je Papa odaslao preko Marka Perkovića Thompsona, koji pjeva o ljubavi prema obitelji, domovini i Bogu. Zato ti isti priječe Thompsonu

ulazak u nju, ali ga i zato, dan prije Mesića, Papa prima u privatnu audijenciju.

Na kraju "kreativnog čitanja" te vanjskopolitičke vijesti koja se tiče i nas: Thompson je dolaskom u dvoranu Lisinski na skup potpore prof. Miroslavu Tuđmanu, pokazao koja je to politika. Uostalom, Tuđman je jedini od predsjedničkih kandidata potpisao pismo potpore hrvatskih intelektualaca Thompsonu. Mediji u Hrvatskoj gotovo odreda su ignorirali ili iskrivljavali njegovu posjetu Papi i nazočnost skupu u Lisinskom. Jasno je i zašto, zar ne?

-----⁴⁵

Vrijednosti o kojima pjeva Thompson, su u suprotnosti s vrijednost koje su poželjne u svijetu koji se ostvaruje i pomoću Velikog eksperimenta s Hrvatima. A Thompson ne pjeva samo o spomenutim vrijednotama. U nedavnom intervjuu Thompson je rekao da je prestao pjevati u Kninu na Dan domovinske zahvalnosti kada

⁴⁵ Nastavak pisma:

O čemu se tu radi?

Ne vjerujem da bi bilo gdje u svijetu na ovakav način skratili tekst jednom članu njihove nacionalne akademije znanosti i umjetnosti i tako pokazali svoje nepoštovanje te organizacije.

Radi li se o odnosu Vaših novina prema meni? Istina u prošlosti je bilo slučajeva kada sam se pozivao na zakon o medijima, a Vaše novine mi nisu objavile moja reagiranja. Istina je također da ste prošle godine izvjestili o međunarodnoj konferenciji „Mathematical inequalities and applications 2008“ u Trogiru i pritom niste stavili da je konferencija na kojoj je bilo nazočno 135 matematičara iz 26 zemalja bila posvećena meni povodom 60-e obljetnice moga rođenja. Po vašim novinama slučajno se dogodilo da sam ja na konferenciji proslavio rođendan (konferencija je bila u lipnju dok je moj rođendan u rujnu). A to doista nije moglo biti slučajno. A to jest žalosno. Pa te godine je i međunarodni časopis „Banach journal of mathematical analysis“ posvetio jedan broj meni. Ugledni svjetski matematičari bili su pozvani i objavili su svoje radove s posvetom meni, a broj je završen s intervjuom koji je glavni urednik napravio samnom. Taj časopis je nedavno uvršten i u SCIE i CC liste i to od njihova prva broja, što svjedoči o snazi samog časopisa (dakle, uključen je i taj broj posvećen meni).

I na kraju, kao najgora mogućnost: Radi li se o nekakvoj cenzura zbog sadržaja izbačena teksta?

Ipak se nadam da se radi o tehničkoj grješki i pozivam vas da moj prilog objavite u cjelosti.

*S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić*

su zatražili od njega da ne pjeva „Bojnu Čavoglave“⁴⁶ i (što je mnogo znakovitije) pjesmu „E, moj narode“. Jasno je i zašto. U toj pjesmi on pjeva i o najodvratnijim ljudima, njihovim gazdama i onim što zajednički rade s nama, ali i što mi trebamo uraditi da bi se od toga obranili.⁴⁷

⁴⁶ Bio sam u Beču s Thompsonom. Tamošnjim vlastima stigle su mnogobrojni srpski protesti zbog njegova koncerta. Rekao sam našim ljudima tamo: „Iskažete Srbima sućut i kažete da Vi razumijete njihov strah koji izaziva „Bojna Čavoglave“! Kad su je slušali za vrijeme rata sigurno im se ledila krv u žilama. Oni se dan danas boje kad čuju tu pjesmu, pa je normalno da pišu proteste.“

Kada sam gostovao u emisije „Oči u oči s Zdravkom Tomcem“ rekao sam i sljedeće:

„Nije normalno kad to rade ovi iz Hrvatske. Novinari! Na Thompsonovom portalu spominju tko je pisao Beču iz hrvatskih novina, tko je tražio zabranu njegovog koncerta. Tako da sad imate situaciju da danas vani samo jugoslaveni iz Hrvatske i Srbi protestiraju protiv Thompsona. Ma ovi jugoslaveni, Vi znate jednu moju pitalicu o njima?“

Tomac: *Ne, recite.*

Pečarić: *Znate li koja je razlika između jugoslavena i četnika. Pa četnik je pošten i četnik, a jugoslaven je pokvareni četnik. “!*

Zapravo, moj odgovor i nije bio najpravedniji. Ako sam razumio četnike, zašto ne i pokvarene četnike? S istim objašnjenjem!

I doista, nedavno su u jednom društvu sa zgražanjem komentirali vijest da su na 54. međunarodnom beogradskom sajmu knjige Predrag Lucić i Boris Dežulović svoju predstavu „Melodije Bljeska i Oluje“ u kojoj oni navodno pjesmom, poezijom i ironijom napaju primitivizam, nacionalizam, licemjerje, kleptokraciju i slične sitne boljke moderne Hrvatske. Rekao sam im:

„Meni se čini da se oni zapravo rugaju Srbima. Kao rugaju se nama, a zapravo se rugaju njima podsjećajući ih na njihove velike poraze. Kao da im kopaju po živoj rani, zar ne? Možda Lucić i Dežulović na kraju postanu Hrvati ☺!“

⁴⁷ Marko Perković Thompson:

E, moj narode

Od vremena još od Krista
Nova lica, scena ista
Vražje sile se trude
Da nas ne bude

Antikristi i masoni
Komunisti ovi, oni
Šire sotonske fraze
Da nas poraze

E, moj narode, e, moj narode

Da, „vražje sili, antikristi i masoni, komunisti ovi, oni“ su opjevani u Thompsonovoj pjesmi. A to znači da će Thompson i dalje biti na udaru i najodvratnijih ljudi i njihovih gazda.

Kako je sam Thompson prepoznao, ono što i niz hrvatskih intelektualaca, da je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman jedini koji je danas u Hrvatskoj sposoban da se suprostavi Velikom eksperimentu s Hrvatima, naredni izbori će nam dati odgovor na pitanje:

Jesu li Thompson i Miroslav Tuđman jedina prepreka završetku Velikog eksperimenta s Hrvatima?

A mi gluhi, nijemi, slijepi
Svatko u svom mraku strepi
Narod biran od Boga
Guši nesloga

Iz povijesti naše slavne
A i ove ne baš davne
Sve smo što nam je vrijedno
Stekli zajedno
E, moj narode, e, moj narode

*Uzmimo u ruke sudbinu i sreću
Ni ja više tako nemogu ni neću
Uzmimo u ruke sudbinu i sreću
E, moj narode, e, moj narode*

Generacije junaka
I pobjednička vojska jaka
Još se brine i gine
Zbog Domovine

S nebeskih tih visina
Daj nam Bože opet sina
Da nas vodi iz bijede
Sve do pobjede...e, moj narode

*Uzmimo u ruke sudbinu i sreću
Ni ja više tako nemogu i neću
Uzmimo u ruke sudbinu i sreću
E, moj narode e, moj narode*

RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.

„JUČER GLEDAM SLIKU NARODA, BACA CVIJEĆE PO HEROJIMA...”

Dopustite mi na početku da vas sve lijepo pozdravim, a posebno gđu Ankicu Tuđman i obitelj Tuđman.

Za razliku od drugih sudionika ne mogu se zahvaliti organizatorima na pozivu za sudjelovanje na ovom Okruglom stolu. Naime, spadam među one ljude koje bi mogli definirati kao razočarane optimiste. A takvi su najopasniji za uspjeh onih stavova koje inače zastupaju. Zato sam prestao javno nastupati. Bolje se sam maknuti nego da me vi maknete s govornice, zar ne? Međutim postoje neki „zločesti dečki” kojima ne mogu ništa odbiti. Oni, zapravo žele da me vi maknete s govornice.

Prvi od njih je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman koji me je pozvao na ovaj okrugli stol. Drugi je Mate Kovačević koji je tražio da sakupim sve svoje tekstove o Sudu u Haagu. Tako će knjiga *Rasizam Suda u Haagu* biti promovirana početkom lipnja.

Ovaj Okrugli stol se naziva *Pamćenje i suverenost*. Čini mi se da već sam naslov prve sekcije mog izlaganja puno govori o toj temi.

1. ZA „DVA DANA” OD „NARODA NADE” DO NARODA BEZ PONOSA I DOSTOJANSTVA

Ivica Marijačić u *Hrvatskom listu* od 5. svibnja 2011. kaže:

Velika prijevara i velika izdaja ostat će dugo mračna mrlja na savjesti svih onih koji su to dopustili. Je li narod svjestan jedne desetogodišnje izdajničke politike, je li se pokajao što je birao i održavao izdajnike na vlasti, je li taj narod svjestan i vlastite odgovornosti u tome smislu. Tko zna, ...

Zapravo, kao da je Marijačić pogodio smisao moga predavanja čiji je naslov samo polovina jedne strofe pjesme Marka Perkovića Thompsona *Kletva kralja Zvonimira*:

*Jučer gledam sliku naroda
baca cvijeće po herojima
a već sutra pobjednike sude
prodaše ih za Judine škuđe*

Zapravo je nevjerojatan fenomen takve promjene u jednom narodu, kako Thompson to simbolički kaže, u dva dana: Od najponosnijih ljudi do onih koje se može gaziti kako god hoćeš i koji na izborima biraju one koji to svima omogućavaju a i sami ih gaze. Od onih koji se ponose svojim herojima, do onih koji najbolje među sobom prodaju za Judine škuđe onima koji će im suditi tako da do kraja zgaze i posljednju trunku ponosa u njima samima.

Možemo li uopće reći da smo ljudi ako nemamo ponosa? Je li moguće da je najveća zasluga *jedinoga* hrvatskog predsjednika akademika Franje Tuđman što je od Hrvata načinio ljude? Pa dok je trajalo – trajalo je!

Još 1996. g. pisao sam⁴⁸:

Da, očito je kako su hrvatski standardi mnogo viši od standarda europskih zemalja. Pa nama su ipak važniji ljudi nego ljudska prava. Nama je problem što je u Rusiji pobijeno onoliko mnogo ljudi, a ne ima li negdje ili nema smrtnu kaznu. Mi smatramo da se treba pridržavati svojih odluka i primjenjivati ih ravnopravno na sve. A ne, recimo, donositi silne rezolucije o tome da se ne će priznati rezultati etničkog čišćenja, a onda prisiliti žrtve da to moraju učiniti. Naravno, u BiH. U Hrvatskoj je nešto sasvim drugo. Tamo se samovoljni odlazak Srba iz Hrvatske proglašava – etničkim čišćenjem.

Ponosan, kakvi smo tada skoro svi bili, završio sam taj tekst riječima:

⁴⁸ J. Pečarić, Jesu li važniji ljudi ili ljudska prava? Dom i Svijet, Informativni tjedni prilog za iseljenike, br. 118, Večernji list (inozemno izdanje), 22. srpnja 1996.

Dolazi vrijeme kada će, kao kod nas Hrvata, ljudi biti u prvom planu. I na to nas upozorava Sveti Otac. Kada srednjoeuropske vrijednosti postanu ideal imat ćemo drugačiju Europu i svijet. A to će biti tim prije što to shvate i sve srednjoeuropske zemlje. To će biti kad npr. Njemačka shvati kako ne treba klečeći čekati da uđe u Vijeće sigurnosti UN-a, nego se treba okrenuti Srednjoj Europi. Treba pomoći u sprječavanju povratka ideologiziranih društava na ovim prostorima i tako da primjer cijelom svijetu. Jedino takva jedinstvena Europa i jest moguća. Nikakva drugačija. Europa u kojoj će ljudi biti važniji od ljudskih prava. Europa u kojoj će ljudska prava biti nešto što proizlazi samo po sebi iz ljubavi prema ljudima.

Nisam samo ja tako mislio. Više puta sam upozoravao kako je bivši francuski vojni biskup Michel Dubost na međunarodnom vojnom hodočašću u Lourdesu, rekao⁴⁹ da se divi Hrvatima jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti? Jednom mi je ove riječi prokomentirao don Anđelko Kaćunko:

Evo što sam ja doživio u Lurdu na tome vojnom hodočašću sredinom svibnja 2005. Nakon nedjeljne međunarodne mise na trgu ispred Bazilike Sv. Krunice upoznao sam se s kolegama oko sebe. Bili su to vojni svećenici iz Češke, Slovačke, Njemačke, Italije... Mladi svećenik, koji je do mene bio tijekom cijele mise, bio je kapelan talijanske mornarice u zapovjedništvu u pomorskom središtu La Spezia. Kad sam mu rekao da sam Hrvat, stao me je grliti i gotovo plačnim glasom ponavljati: „Grazie, don Angelo, hvala, don Anđelko, vi ste naša budućnost, vi ste budućnost Europe...” Ja sam se gotovo šokirao ne očekujući takvu reakciju i kad sam se pribrao rekao sam: „Da, da, mi zajedno...” ali on me odmah prekinuo i nastavio ponavljati: „Ne, ne, nego vi, vi ste naša budućnost, Hrvati su budućnost Europe...” itd. To je ponovio nekoliko puta. To ću zapamtiti dok god sam živ i taj mi je susret tako duboko u sjećanju kao da se jučer dogodio. Eto, ni danas ne

⁴⁹ Hrvatsko slovo, 3. siječnja 2003.

mogu vjerovati da drugi o nama tako dobro misle, premda razumijem zašto. A mi, budući da poznajemo svoje mane i svoj jad, vjerojatno smo u svemu tome malko i prekritični prema sebi. Možda je i bolje tako. U svakom slučaju možemo reći da nitko sebe ne poznaje tako dobro kao što ga poznaju drugi. Kad je o Lurdu riječ, naši vojnici i policajci na tome hodočašću fasciniraju svojim ponašanjem i svojom pobožnošću cijeli svijet i zato su takve reakcije. Osim toga, sve vojske svijeta, za razliku od običnoga puka, koji ima (dez)informacije samo s televizije, znaju dobro što je bilo u Domovinskom ratu i svake godine srdačno plješću pobjedničkoj Hrvatskoj vojsci.

I Svetom ocu Ivanu Pavlu II. mi smo bili narod nade. To nam je i sam poručio kada je za svoj stoti posjet izabrao baš posjet narodu nade. A prva poruka, ona u Dubrovniku, bila mu je ona o slobodi.

A kao narod nade sigurno nismo dragi svjetskim moćnicima.

Njima svakako ne odgovara svijet kakav bi želio naš Papa, sada već blaženik!

Zato sam još 1992. godine u Australiji upozoravao tamošnje Hrvate da će svjetski moćnici, vidjevši da nisu uspjeli kroz velikosrpsku agresiju na Hrvatsku, preći na ono što je uvijek prolazilo kod našeg naroda: zavadi pa vladaj!

A pet godina kasnije sam⁵⁰:

Da, što znači to – rat je gotov. Kakav rat? Oružani jest gotov, ali u tom ratu znaš tko ti je neprijatelj. A danas je na djelu hladni, „prljavi“ rat protiv Hrvatske. Jer upravo je to ono o čemu govori i Davor Stier. Rat u kome ne znaš s koje strane i tko će te napasti. Sada je potrebna sva hrvatska pamet za obranu hrvatske države. I jedinstvo. Pa najnoviji događaji u BiH su pokazali koliko je zaista prljav rat koji je uperen protiv hrvatskog naroda. Ono što nisu Srbi i Muslimani postigli u ratu međunarodna zajednica im pokušava ostvariti „izbornim inženjeringom“, i tako uništiti opstojnost Hrvata u BiH. U

⁵⁰ J. Pečarić, **O (ne)jedinstvu Hrvata u Australiji**, Dom i Svijet, Informativni prilog za iseljenike Večernjeg lista, 22. rujna 1997.

stvari, ta vrsta rata protiv Hrvatske i hrvatstva traje sve vrijeme.

Da se mnogo toga nije promijenilo s priznanjem Hrvatske u njihovoj politici moglo se najbolje uočiti u Australiji te iste 1992. Sjeća li se još tko priče o Predsjednikovu avionu? Ona se prije mogla čuti u Australiji, nego u Hrvatskoj. Tamo su prije nego u Hrvatskoj počele priče o Predsjednikovoj kući. Sve sam lopovluk do lopovluka. Odmah se vidjelo i čemu te priče. Sve manje i manje novaca se skupljalo za pomoć Hrvatskoj. Mnogima je to bio i dobar izgovor da ne sudjeluju u prikupljanju pomoći za Hrvatsku. Ali na veliku žalost svih koji su vodili i vode dan danas specijalni rat protiv Hrvatske – nisu uspjeli spriječiti ni „Oluju“, ni „Maestral“, ni „Hrvatsko ljeto“. Dapače, nisu znali sami razriješiti to što su zakuhali u BiH pa su to morali učiniti hrvatski vitezovi! A Australija je članica Commonwealtha! Jasno je da Englezi imaju itekako puno mogućnosti u „svojoj“ državi laganije i jednostavnije raditi na razbijanju jedinstva među Hrvatima, nego što oni i njima slični to mogu u Hrvatskoj. Poznato je kako je UDBA imala mnogo svojih suradnika i među Hrvatima, a bila je itekako povezana s odgovarajućim organizacijama u zemljama koje su bile, i još uvijek jesu, protiv Hrvatske! Oni i danas djeluju i u Australiji i u Hrvatskoj. I dok se u Hrvatskoj zna što radi na primjer Soros, u Australiji su mogućnosti otkrivanja takvog subverzivnog djelovanja među našim ljudima mnogo teže. Pogrešno je takav utjecaj pripisivati samo žutom tisku u Hrvatskoj. Pa i mnoge od tih tiskovina su izravno plaćene od istih nalogodavaca i provode njihove interese! A na predavanju „Sramotni sud u Haagu“ u Dubrovniku, 7. studenog 2002.:

Zato je pravo pitanje je li hrvatska vlada tijekom Domovinskog rata ili bar u vrijeme stvaranja Suda u Hagu mogla reći svjetskim moćnicima istinu. A to je da su oni suodgovorni u velikosrpskoj agresiji i genocidu na hrvatski narod. Pače, Srbi i njihova agresija vjerojatno su bili samo oružje u njihovim rukama u borbi za njihovo čedo – Jugoslaviju, a ta njihova borba traje do dana današnjeg. Oni nisu odustali od toga i kada je velikosrpski agresor poražen.

I danas, poslije presude generalima u Haagu, očito je da su svjetski moćnici, dakle oni koji nisu željeli i još uvijek je ne žele, u svemu uspjeli. Teže nego što su očekivali – ali uspjeli su! Uspjeli su toliko da nam se s pravom svi smiju i rugaju. (Zar zapravo nisu ruganje ”pohvale” bivšeg američkog veleposlanika u Republici Hrvatskoj Petera W. Galbraitha što smo jedina zemlja u svijetu koja je izručila generale pobjedničke vojske da im se sudi.)

2. KAKO JE TO MOGUĆE?

Tehnologija koju su u tome koristili svjetski moćnici odavno je poznata. Opisao ju je Sun Tzu⁵¹. U nizu svojih članaka, pa i na ovim okruglim stolovima, upozoravao sam na njegove riječi:

Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnem polju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu [...] Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje [...] Poništavajte sve vrijednote. Budite velikodušni u ponudama i darovima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu niti u obećanjima, jer to donosi visoke kamate.

A ljudi koje je Sun Tzu opisao kao najniže i najodvratnije ima u Hrvatskoj mnogo. Na to su nas upozoravali i Šenoa, i Matoš, i Šegedin i Tuđman (Šenoa – tvrdeći da Hrvati znaju biti samo sluge, i Matoš – tvrdeći da Hrvati imaju više izdajica nego svi ostali narodi Europe zajedno. Šegedin je bio šokiran činjenicom da među Hrvatima ima tako mnogo pojedinaca koji strasno mrze svoj narod, a Tuđman govoreći o 20 posto onih koji ne vole Hrvatsku).

Međutim, izdajica ima svugdje, ali Hrvati im prepuštaju cijelu zemlju i sebe same na milost i nemilost. Među takvima biraju i predsjednike države. Zato sam i konstatirao da je akademik Franjo Tuđman JEDINI hrvatski predsjednik. Imamo još dva predsjednika RH, ali za njih se nipošto ne može koristiti pridjev „hrvatski”! Zato

⁵¹ *Umijeće ratovanja* je djelo koje je, prije dobrih dvije tisuće godina, sastavio najanstveni kineski ratnik-filozof, Sun Tzu. To je u svijetu još i danas najprestižnija i najutjecajnija knjiga o strategiji.

sam prilikom javnih nastupa volio reći kako su Englezi ukinuli smrtnu kaznu za sve zločine osim za zločin veleizdaje. A Hrvati takve biraju za predsjednike. Barem dva puta!

Zapravo, još sam te daleke 1992. godine upozoravao na nešto slično naše ljude u Australiji. Već na prvom susretu s nekim našim istaknutim ljudima u Melbourneu upozorio sam ih, kroz šalu, na nas – Hrvate iz domovine:

Znate, svi mi koji smo odrasli u komunizmu imamo jednog malog crvenog u svojim glavama. A znate, operacije na mozgu su vam najteže. I sam ponekad otkrijem da sam postupio onako kako diktira taj mali crveni. Onda odem pred ogledalo i pljunem u njega.

Takvih mojih nastupa sjeća se i gosp. Zdenko Maričić iz Geelonga, koji piše u *Vjesniku* od 22. veljače 1994. god.:

Poznati hrvatski matematičar, naš Bokelj Josip Pečarić, reče nam prije dvije godine da se u učvršćenju države Hrvatske i ostvarenju demokracije valja budno paziti „ideojugoslavenčića“ koji se, pritajen, još uvijek nada, a kod nekih jugonostalgčnih Hrvata strpljivo je skriven negdje u malom mozgu.

Nekoliko godina kasnije upozoravao sam ih kroz tzv. „*Sindrom zoološkog vrta*“ (prilikom gostovanja na hrvatskim radioprogramima u Melbourneu, Adelaidu, Sydneyu):

Ne zaboravimo da je u skoro svim bivšim komunističkim zemljama sada na djelu povratak komunista na vlast. To je ono što ja nazivam „sindromom zoološkog vrta“. Naime, životinja koja je predugo bila u kavezu, puštena iz njega nije sposobna sebi sama pribaviti hranu. I zato se želi vratiti u kavez. Jer, tamo je hrana redovita. Istina, sve je manje ima i sve je gora. Ali, ima je! Upravo se to dogodilo u Mađarskoj i Poljskoj. A glasovanje u Zagrebu pokazuje da se može desiti i kod nas. (O tome je predsjednik Tuđman i govorio na proširenom sastanku Vijeća obrane i nacionalne sigurnosti, baš u vrijeme mog boravka u Australiji).

A kroz pozive za povratak u domovinu vidljiva je moja bojazan da Hrvati u domovini ne će sačuvati domovinu:

U borbi za sutrašnju Hrvatsku vaš udio kroz vaš povratak od iznimne je važnosti. Povratkom vas, dakle ljudi neopterećenih „sindromom zoološkog vrta”, i vašeg kapitala, sudbina Hrvatske bit će zauvijek riješena. Imat ćemo hrvatsku Hrvatsku. Hrvatsku u kojoj će hrvatski interes uvijek biti najveća svetinja. U ratu su mnogi naši ljudi dali ili bili spremni dati svoj život za Hrvatsku. To su bili uglavnom ljudi iz domovine. U borbi za sutrašnju Hrvatsku vi morate na sličan način riskirati mnogo više nego do sada. Dobit ćemo i tu bitku, a onda će te upravo vi biti i najveći dobitnici. Zato ću vam i ja reći: VRAĆAJTE SE!

Međutim, čini se da je prva hvalevrijedna raščlamba o podjeli koja postoji u hrvatskom narodu, a zbog koje je moguće sve ovo što nam se događa, dana nedavno u tekstu akademika Pavla Pavličića.⁵²

3. JUŽNA I SJEVERNA HRVATSKA

O tekstu akademika Pavličića piše Domagoj Barić⁵³:

Vijenčev tekstopisac najprije napominje da se hrvatski jug i sjever razlikuju u shvaćanju sebe, ali i svoga odnosa prema velikome svijetu. Pavličić potom zaključuje da se južna Hrvatska „sama sebi sviđa”, dok sjeverna u to „baš nije sigurna”, ‘Južna je Hrvatska svagda spremna da se sa svijetom mjeri i uspoređuje, pa često i da zaključi kako je od toga svijeta bolja’, piše on, dok je ‘na sjeveru posve suprotno: polazi se od pretpostavke da je svijet bolji od nas, a ako nije baš, da je veći i jači, pa da zato moramo paziti da mu ugodimo i još više da mu ne idemo na živce’ (možda bismo, s obzirom na raspoloživu izbornu i drugu empiriju, mogli rabiti i dvojstvo sjeverozapad-jugoistok?)

⁵² P. Pavličić, *Klapa i bend*, Vijenac Matice hrvatske, 2. prosinca 2010.

⁵³ D. Barić, Dalmatinci bolji Hrvati od Purgera? – Jedan mogući odgovor na poticaj akademika Pavla Pavličića i Josipa Pečarića, Hrvatski list, 6. siječnja 2011.

I tu je već Pavličić s ponašanja u (popularnoj) kulturi prešao na kulturu, društvo i povijest u cjelini. 'Južni je svjetonazor – da pojednostavimo stvari – aktivan, dok je sjevernjački pasivan', kaže on. Dok južni Hrvati prihvaćaju takav 'aktivan stav', sjeverni Hrvati sebe i svoju zemlju ne shvaćaju 'kao subjekt, nego kao objekt'.

Iz toga, kaže dalje, proizlazi i međusobno nerazumijevanje i čuđenje. 'Samopouzdanim južnjacima izgleda sjevernjačka rezerviranost kao mekušstvo i kukavičluk', piše Pavličić. 'Rezerviranim sjevernjacima izgleda južnjačko samopouzdanje kao bahatost. Ne treba govoriti da je i jedno i drugo krivo'. Iako, dakle, autor i sam upozorava na opasnost od pojednostavljivanja, on se na kraju jasno opredjeljuje.

'A ipak kad bi se moralo birati, ja bih uvijek izabrao južnjački stav', zaključuje Pavličić, pisac koji je uvijek politiku tek potiho 'puštao u svoju butigu', ne ostavljajući pri tom nikad dvojbi o kakvoj je politici riječ. 'Ne samo zato što je (takav stav) dostojanstveniji i produktivniji, nego i zato što je u manjini: sjevernjaka ima više nego južnjaka, a i glavni grad nalazi se na sjeveru, pa cijela država pati od sjevernjačkih slabosti. A meni se čini da ovoj zemlji najviše nedostaje upravo samopouzdanje, upravo volja da se bude subjekt, a ne objekt.

(...)

Istina, uvijek je – i u proteklome desetljeću hrvatskoga novoga podčinjavanja – bilo onih koji su, kao i Pavličić, rado priznavali: vi ste bolji Hrvati od nas. Tako je, recimo, akademik dr. Josip Pečarić, veliki hrvatski matematičar, 17. prosinca 2003. godine usred tog Zagreba od čijeg sjevernjaštva, prema Pavličiću, 'pati cijela država', na promociji svoje knjige 'Hercegovac iz Boke' sebe proglasio Hercegovcem, iako je porijeklom Bokelj. 'Volim Hrvatsku kao Hercegovci', uzviknuo je, 'jer više od toga nije moguće'.

Doista sam često pisao o Hercegovcima, pa otud i knjiga koju spominje Domagoj Barić. Međutim, još prije mene o Hercegovcima

je knjigu napisao Joško Čelan. O toj knjizi govorio sam na predstavljanju u Zagrebu⁵⁴.

Iz tog teksta izdvojit ću što je o Hercegovcima rekao veliki hrvatski književnik akademik Slobodan Novak⁵⁵:

A kad ste već spomenuli nedavni Finkelkrautov intervju u Hrvatskom obzoru, moram još posebno reći, da je ono što izjavljuje o Hercegovcima, čista blasfemija. Očito, inspirirala ga je uvijek ona ista hrvatska inteligencija, koja je započela svoju rasističku hajku najprije o bijelim čarapama i vicevima, a sada dotjerala do paničnog alarma: čuvajte se Hercegovaca! Ne: čuvajte se Branka Horvata, Žarka Puhovskoga, raznih Lorgerica, Čičaka, Đukića, leptir-mašni, luđaka, nadaleko zaudarajućih komunjara; ne čuvajte se bjelosvjetskih spisateljica, publicistkinja, novinarki; ne čuvajte se Sorosa i njegovih pornografskih tiskovina u Zagrebu, Splitu i Rijeci – nego čuvajte se onih koji su tako krvavo branili Hrvatsku, jer su joj najodaniji sinovi, i kojih se Hrvatska nema zašto čuvati, jer oni čuvaju nju.

Zar se ove riječi akademika Novaka najbolje ne ocrtavaju na generalu Slobodanu Praljku, koji je u Haagu u obrani hrvatske države učinio više nego sve hrvatske vlasti od 2000. naovamo? Prijetili su mu Sudom u Haagu još od 1995. godine. U kolovozu 2001. tijekom boravka u Australiji pročitao sam da mu ponovno prijete. Tada sam na tribini u Sydneyu rekao sljedeće⁵⁶:

Pa nije slučajno da se na novim optužnicama iz Haaga spominje i general Praljak. Ovaj naš general, bivši redatelj, uspješni gospodarstvenik, čovjek koji je završio tri fakulteta (jedan od njih je i elektrotehnički), stalno upozoravao na tu prljavu ulogu suda u Haagu, i dokazuje da su Hrvati BiH u mnogo gorem položaju danas nego što su bili u Jugoslaviji.

⁵⁴ J. Pečarić, Hrvati u BiH i stranka / Kako-nam-je-bilo-dobro-pod-Srbima, Riječ na predstavljanju knjige Joška Čelana "Oklevetani narod" s predgovorom "Hercegovci žrtve apartheida" u izdanju ZIRAL-a iz Mostara, Hrvatsko slovo od 22. prosinca 2000. Također: Nezavisna Država Hrvatska, Prosinac 2000.

⁵⁵ Hrvatsko slovo, 13. rujna 1996.

⁵⁶ Spremnost, hrvatski tjednik, 28. kolovoza 2001.

Doista sam ponosan što je moju knjigu „Za hrvatsku Hrvatsku" u Zagrebu promovirao uz prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana i akademika Dubravka Jelčića upravo i general Slobodan Praljak. A čovjek takve biografije najviše i podsjeća na onog kome je moja knjiga bila i posvećena – Oca hrvatske države dr. Franju Tuđmana. Optužiti Praljka slično je željama svjetskih moćnika da se optuži Tuđman. Dok je bio živ nisu smjeli osuditi ni generala Blaškića, a kamo li Tuđmana. Pričali su svašta protiv njega i ovdje na australskoj TV. Tako su kolege upitale moju kćer o tome. Rekla mi je: „Ma koga oni optužuju. Naš Predsjednik je napisao više knjiga nego što su vaši političari u životu i pročitali." Tako će i generala Praljka danas optuživati oni koji mu nisu dostojni ni noge ljubiti. Ali u bordelima i rade samo takvi, zar ne?

General Praljak je napisao prvi predgovor mojoj knjizi „Sramotni sud u Haagu" (Zagreb, 2001.), a i vodio je samo predstavljanje knjige 31. siječnja u Zagrebu. Tada sam rekao:

Umjesto da se general boji optužbi za navodne zločine jer uviđa kako je to sudstvo kojemu istina ništa ne znači, pa se nevine ljude osuđuje na drakonske kazne, tužitelji i suci boje se suočiti s generalom jer znaju koliko će ispasti glupi i smiješni.

Skupili su hrabrost tek 2004.

Domagoj Barić nam u svom tekstu poručuje:

„Južni Hrvati su možda bolji od sjevernih, ali, na žalost, ne previše!“ Da bi potvrdio svoju tezu Barić navodi niz pojedinaca – južnih Hrvata, koji po svome djelovanju ne spadaju u južne Hrvate kako ih opisuje Pavličić. Zapravo ni ja, a vjerujem ni kolega Pavličić, nismo u našim stavovima mislili drugačije tj. kako se ono što govorimo odnosi na sve pripadnike onih dijelova našeg naroda o kojima smo afirmativno govorili. To je vidljivo i iz upozorenja koja sam davao australskim Hrvatima. Zapravo, uvijek se takav govor odnosi na nešto što bi mogli nazvati kritičnom masom u nekom kolektivitetu. Raščlambu akademika Pavličića zapravo sam doživio kao sjajnu podjelu koja postoji u našem narodu. Čitajući ono što je govorio o Južnim Hrvatima izgledalo mi je doista kao da opisuje kako sam

doživljam sebe. Pri tome nisam uopće posumnjao da on isto misli i o sebi samom. U kriznim vremenima osobine koje imaju „južni Hrvati” su takve da se – iako manjina – nametnu „sjevernim Hrvatima”. U miru je obrnuto. To zapravo opisuje Pavličić! Zato je moguće da danas u Hrvatskoj svugdje dominiraju oni koje je Sun Tzu opisao kao najniže i najodratnije.

4. DVA PREDSEDNIKA RH I PITANJE RATNOG ZLOČINA

Vjerojatno je za Sud u Haagu dovoljno samo reći što za njega misli predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus Željko Horvatić. On je 4. svibnja 2011. na tribina HKV-a *Nasilje nad Hrvatskom*, komentirajući presudu hrvatskim generalima, ustvrdio da taj sud ne treba ni nazivati sudom.

S obzirom da je sudac Alphonse Orie praktično prepisao optužnicu glavnih haaških tužitelja Carle del Ponte i njezina nasljednika Sergea Brammertza, osvrnut ćemo se na nedavnu Brammertzovu izjavu. M. Barišić u *Vjesniku* od 22. travnja 2011. piše:

...Svoje mišljenje o toj operaciji ovih je dana izrekao i glavni haaški tužitelj Serge Brammertz gostujući na konferenciji „Izazovi međunarodnih kaznenih istraga“, održanoj 20. travnja u Londonu, u organizaciji britanskoga Kraljevskog instituta za međunarodne odnose i Udruga za UN. „Oluja je bila legitimna akcija oslobađanja okupiranog područja“, jasno je kazao Brammertz koji je svoj istup počeo objašnjenjem o tome što je prethodilo toj hrvatskoj vojnoj operaciji.

Riječ je o hrvatskom teritoriju koji je nekoliko godina bio okupiran od lokalnih Srba potpomognutih Srbijom i Jugoslavenskom armijom, poručio je glavni haaški tužitelj dajući tako, za razliku od suca Alphonsea Oriea koji se time nije bavio u presudi, povijesni kontekst koji je prethodio toj hrvatskoj operaciji.

Brammertz je, očekivano, na spomenutom skupu ponovio i glavne teze tužiteljstva o udruženom zločinačkom pothvatu i zločinima za koje su hrvatski generali optuženi. Naglasio je

i kako činjenica da je „Oluja“ bila oslobodilačka operacija ne znači „da se u njezinu okviru mogu činiti zločini.“ Ponovio je i kako presuda hrvatskim generalima nije presuda protiv hrvatskoga naroda ili hrvatske države, nego protiv pojedinaca.

Jasno je da se konferencija na kojoj je mogao sudjelovati jedan Brammertz i jedino mogla održati u Velikoj Britaniji. Tamo ga sigurno nitko nije poučio onome što kaže profesor Horvatić:

„Onaj tko tvrdi da je u presudi Haaškoga suda 'Oluja' proglašena legitimnom, a da je riječ o pojedinačnoj odgovornosti, upada u *contradictio in adiecto*“, rekao je, dodavši kako „sintagma *zajednički zločinački pothvat* nema podlogu u međunarodnom pravu, nego konstrukciju koja ga je pretvorila u presudu u politički *pamflet*. Presuda je, kako napominje, „u suprotnosti i sa statutom suda koji govori o individualnoj odgovornosti.“

Horvatić je ismijao tvrdnju „kolega“ iz Haaga kako nisu sudili Hrvatskoj, a osudili su cijeli državni i vojni vrh – i žive i mrtve!

Vidimo kako Brammertz spominje nekakve zločine za koje su generali optuženi (zgodna konstrukcija jer ih se ne optužuje za zločine koje su počinili). Čak i ne spominje ratni zločin. Je li ga u Londonu netko upozorio ili je sam naučio ono na što već godinama upozorava umirovljeni sudac Ustavnog suda Milan Vuković:

Ratni zločin se definira u Ženevskoj konvenciji od 12. kolovoza 1949. (PROTOKOL I. i PROTOKOL II.).

Odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. kaže:

„Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!“

Zapravo, sucima u Haagu, koji su dobili zadaću od svjetskih moćnika da osude Hrvatsku, jedino je ostala činjenica da je u tako velikoj operaciji, a pogotovo poslije nje, moralo biti i zločina poslije svih zvjerstava koje su okupatori počinili.

Na to su računali od samog početka. Zato u Statut Suda u Haagu nisu stavili zločin protiv mira, tj. zločin agresije iako je Opća skupština Ujedinjenih naroda usvojila i objavila Deklaraciju o definiciji pojma 'agresija', broj 3.314, od 14. prosinca 1974.

Zašto? Zbog jednostavnog razloga što bi onda za ratni zločin mogli optužiti samo agresora. Ovako su mogli raditi što su htjeli i što je rezultiralo da se danas za Sud u Haagu, kako reče profesor Horvatić, ne može uopće reći da je sud!

Kako je dr. Milan Vuković još 1995. godine upozorio na to, tj. da treba praviti razliku između ratnog zločina (koji čine agresori) i zločina u ratu (onih koji prekorače samoobranu) imamo stalne napade na njega od strane onih koje je Sun Tzu opisao kao najniže i najodvratnije ljude, odnosno pripadnika „vučjeg čopora“ kako ih je nazvao admiral Davor Domazet Lošo.⁵⁷

Naravno, kako se od takovih jedino može očekivati oni nikada ne kažu što je doista Vuković rekao nego prvo lažno prikažu njegovu izjavu pa onda napadaju tu navodnu Vukovićevu izjavu. Kako se taj postupak ponavlja kroz svih ovih 16 godina to pokazuje kako su oni koji vuku konce na lutkama u Haagu sve vrijeme znali da je to jedina stvar na koju bi se na kraju mogli uhvatiti.

Zato i ovdje ponovimo što je dr. Vuković kao sudac Ustavnog suda napisao u svom Izdvojenom mišljenju u predmetu Banimir Glavaš (*Narodne novine* 20/07 od 19. veljače 2007.):

Smatram potrebnim istaknuti da je temeljni ratni zločin po međunarodnom pravu ZLOČIN AGRESIJE (Rimski Statut, Londonski Statut iz 1945., Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva, usvojen od Komisije za međunarodno pravo OUN 1996., Rezolucija br. 3314 Opće skupštine OUN od 14. prosinca 1974.). U svakom slučaju je trebalo imati u vidu odredbe Dopunskog protokola uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949. (PROTOKOL I. i PROTOKOL II.) kojima se „ratni zločin“ definira ili određuje, ispunjenjem uvjeta: da postoji međunarodni „oružani sukob u kojem se narodi bore protiv kolonijalne dominacije i strane okupacije i protiv

⁵⁷ O najnovijem takvom napadu vidjeti tekst M. Vukovića: *Idiotška teza* Nacionalova novinara Zorana Ferića: Hrvatski list, 5. svibnja 2011.

rasističkih režima, koristeći se pravom naroda na samoopredjeljenje, potvrđenim Poveljom Ujedinjenih naroda i Deklaracijom o principima međunarodnog prava". Protokol II. nešto detaljnije razrađuje te temeljne postavke.

Daljnji uvjet za postojanje kaznenog djela ratnog zločina jesu „kvalificirani oblici nasilja“, opisani u članku 3a-d, Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata, od 12. kolovoza 1949. godine.

Međunarodno pravo, u pravilu, ne poznaje ratni zločin kod onoga koji se brani, jer obrambeni rat koji se vodi u granicama napadnute države nije, u međunarodnom pravu, kvalificiran kao agresivni rat i nije ratni zločin, što jasno proizlazi iz odredbi članka 3. stavka 1. Protokola II., gdje se kaže:

(citira dio koji smo gore naveli)!

Nesporno je da je na Hrvatsku izvršena agresija Srbije, Crne Gore, Jugoslavenske Armije s oružanom pobunom dijela srpskog pučanstva u Republici Hrvatskoj. Tu činjenicu nedvojbeno registrira i utvrđuje Deklaracija o Domovinskom ratu od 13. listopada 2000. (*Narodne novine* broj 102/2000.).

U takvom ponašanju onih koje je Sun Tzu opisao kao najniže i najodvratnije ljude, odnosno pripadnike „vučjeg čopora“, treba ponovno podsjetiti i na uloge dva predsjednika RH.

Što se tiče Stjepana Mesića ovih dana je napisano jako puno o njegovoj veleizdaji. Zato ću ovdje podsjetiti samo na taj dio oko pitanja ratnog zločina i zločina u ratu. Ili kako je o tome Stjepan Mesić lažno svjedočio u Haagu⁵⁸:

Tvrdim da je svatko sposoban počiniti zločine. Nema nacije, ili pripadnika nacije koji su izuzeti iz te mogućnosti. Samo Milan Vuković, sudac Vrhovnog suda Hrvatske, tvrdi da Hrvat ne može počiniti zločin. Mislim da je ta izjava indikativna za Vrhovni sud, njegovog čelnika i psihozu u Hrvatskoj.

⁵⁸ Predmet IT-95-14.A, Svjedočenje S. Mesića, 16. – 19. 3. 1998.

Interesantno je da se danas napada Mesić, a ne napada drugi Predsjednik RH Ivo Josipović. Naravno, on brani Mesića i haašku presudu, kako kaže dr. Zdravko Tomac „možda i zato što se i on boji odgovornosti jer je on pisao Račanu i Mesiću prijedlog rezolucije kojima se na milost i nemilost operacija *Oluja* ostavlja haaškome istražitelju”⁵⁹. Sjetimo se da je Josipović sveučilišni profesor na Pravnom fakultetu koji nas je sve ovo vrijeme učio da hrvatski generali trebaju ići na taj sud „pravde“ i dokazati svoju nevinost iako pravo poznaje samo to da sudovi trebaju dokazivati krivnju! Čestitao je Sanaderu na uhićenju generala Gotovine.

U Uvodu knjige *Responsibility for war crimes: Croatian perspective – selected issues* / Ivo Josipović, ed. – Zagreb, Pravni fakultet, 2005. – (Monografije Pravnog fakulteta u Zagrebu Monographiae Facultatis iuridicae Zagrabienensis), Josipović kaže:

Republika Hrvatska, država koja je nastala iz krvavog raspada bivše Jugoslavije, odigrala je direktnu i značajnu ulogu u razvoju novog međunarodnog kaznenog prava. Hrvatska je bila među prvim zemljama koje su preporučile osnivanje ad hoc tribunala za bivšu Jugoslaviju. Njezini su građani bili žrtve ratnih zločina, ali su također bili i optuženi pred Haškim tribunalom. Hrvatska ima bogatu povijest i suradnje i sukobljavanja...

Zapravo, očito je njegovo stalno izjednačivanje zločina agresora i branitelja suprotno međunarodnom pravu. To je išlo tako daleko da je za potrebe takvog izjednačivanja napisao i knjigu *RATNI ZLOČINI – Priručnik za praćenje suđenja*, Osijek, 2007.

U njoj se može vidjeti i ovo:

- POJAM AGRESIJE SE U TOJ KNJIZI OD 123 str. NI JEDNOM NE SPOMINJE
- Zločin protiv mira – 3 puta
- Od poznatih dokumenata iz međunarodnog prava (koje spominje dr. Vuković u svom Izdvojenom mišljenju u predmetu Branimir Glavaš) ovaj sveučilišni profesor u knjizi

⁵⁹ Dr. Zdravko Tomac, Krivokletnik Mesić na čelu zločinačkog pothvata protiv Hrvatske!, “Hrvatski list”, 5. svibnja 2011.

spominje Rimski Statut, a Londonski Statut iz 1945. – ne spominje.

- Josipović ne spominje ni Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva, što ga je prihvatila Komisije za međunarodno pravo OUN 1996.
- Ne spominje ni Rezoluciju br. 3314 Opće skupštine OUN od 14. prosinca 1974.
- Dopunski protokol uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949. (PROTOKOL I. i PROTOKOL II.) – spominje ali ne i dio koji je važan za obranu hrvatskih generala i same RH. Ponovimo taj dio:

Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!

Naravno, to i ne čudi kada znamo da Josipović kao ne razumije razliku između agresije i obrane, između ratnog zločina i zločina u miru.

To je tako očito i iz priče kada je „na kavi“ primio mladu hrvatsku književnicu Ivanu Simić Bodrožić. Kao dijete je 1991. g. izbjegla iz Vukovara, otac joj je nestao:

„Od nekih komšija koje su se noć nakon „oslobođenja“ tamo zatekle, čuli smo da je posljednji put viđen na Ovčari, a vjerujte, tko god se tamo zatekao, nije završio dobro.“

Evo, iz njenog pera, kako je to izgledalo kod Josipovića:

– Kako je bilo u Vukovaru s predsjednikom Tadićem? – pitam, to me stvarno zanima, a i tih sam dana silom prilika bila izvan zemlje.

– Ooo, sjajno je bilo! – odgovara Josipović oduševljeno.

– A što je s tim dokumentima koje je donio? Moj otac je, naime, nestao na Ovčari pa me baš zanima...

– A s tim? Pa ne znam, nisam ja to gledao. Točka.

– Aha. Točka.

(Kasnije se ispostavilo da je riječ o rendgenskim snimcima i povijestima bolesti pacijenata vukovarske bolnice iz '89., '90. Valjda za slučaj, ako je netko od tih pacijenata još živ, pa mu na sljedećoj kontroli zatreba. Inače, postoji divna fotografija primopredaje tog paketa važnog sadržaja. Zbilja povijesni trenutak.)

– Ali, on je pokazao baš pravu volju. Naravno, bilo je tu nekih, eto, kako da kažem, kojima se to nije svidjelo, ali, znate kako je to... – kaže Josipović.

– Dobro, ljudi možda misle da prije formalne isprike još neki preduvjeti trebaju postojati. Ipak, to je prvi dolazak u Vukovar, pitanje nestalih, recimo... A i vezanje posjeta Paulin Dvoru i Vukovaru, nije to baš isto.

Ovdje samo želim napomenuti da sam to rekla jedino iz razloga što je napad na Vukovar bio dio službene politike tadašnje Jugoslavije, dok s Paulin Dvorom, gdje su ubijeni srpski civili, to nije bio slučaj.

– Kako to mislite? – trgne se Josipović. – Tamo su divljački ubijeni civili!

– Znam da jesu, i žao mi je, samo... Prekine me i nastavi sad već grmjeti.

– A znate li vi kako su ih ubijali?

– Ne – gotovo postiđeno kažem.

– Stavljali su ih u burad i onda kotrljali niz neko brdo... - objasni. Ovdje ću vas poštediti detalja koje sam morala slušati, a kad je s tim završio, nastavio je dalje.

– Ili zamislite da ste vi obitelj Zec – kaže predsjednik meni.

– Da vas netko tako odvede usred noći, i ta djeca, pa to je strašno!

(Riječ je o srpskoj obitelji mučenički ubijenoj usred rata, u Zagrebu).

Kimam glavom i zamišljam, i zaista, to je užasno i strašno, ali ne znam zašto bih to sada zamišljala jer mojoj obitelji u

ratu se dogodilo sve što se moglo, osim što nisu ubijeni baš svi članovi. I ponovno kažem:

– Žao mi je.

Kad pokušam reći bilo što drugo osim toga, predsjednik me prekine. Više ga baš i ne slušam, više mislim o tome koja sam ja budala. Povremeno se priblerem i onda ga vidim kako mi pokazuje press-clippinge o sebi, nezadovoljan veličinom članka koji su dnevne novine posvetile njemu i njegovim povijesnim izjavama, u odnosu na veličinu članka koji su posvetile branitelju iz Vukovara koji je izjavio kako Tadić mora osuditi režim i od njega se ograditi.

Naravno, mlada književnica nije mogla ni pomisliti da Predsjedniku njene države nije ni najmanje stalo do njenog oca. Na njeno: „**Moj otac je, naime, nestao na Ovčari pa me baš zanima...**” : **NI RIJEČI!**

Zapravo, malo kasnije, rekao joj je nešto kao:

„Što mi tu cmizdrite kad Vam nije pobijena cijela obitelj.“

Da, zašto bi njega zanimala sudbina njena oca. Pa on je Hrvat.

Mlada je, pa je povjerovala da on samo ne razumije ponajbolje o čemu se radi pa mu je htjela objasniti **kako je napad na Vukovar bio dio službene politike tadašnje Jugoslavije, dok s Paulinim Dvorom, gdje su ubijeni srpski civili, to nije bio slučaj.**

Zapravo, pravo pitanje je kolika je Josipovićeva uloga u pisanju same presude. Sjećate li se kako je na završetku suđenja kada je svima bilo očito koliko su isprazne haaške optužnice u srazu s obranama hrvatskih generala Josipović izjavio kako su se zločini dogodili i za to netko mora odgovarati. Zapravo se nameće dojam kako i on misli kako je Hrvatska agresor i da su stoga i hrvatski ratnici izvršili ratni zločin.

Možda kao pravnik Josipović i nije izravno pisao optužnicu, ali je ona pisana kao da jeste. A ako i nije, jedno je sigurno: danas svi iz Haaga, vlasti u Hrvatskoj i mediji u Hrvatskoj (oprostite mi ne mogu izgovoriti hrvatski mediji) o presudama u Haagu, tom zločinu prema

generalima i cijelom hrvatskom narodu, samo ponavljaju Josipovićevo:

„ZLOČINI SU SE DOGODILI I ZA TO NETKO MORA ODGOVARATI!“

Treba li reći da misle na zločine koje su učinili ili navodno učinili Hrvati!

Ili kako je to lijepo pokazao Josipović mladoj književnici Ivani Simić Bodrožić. Razgovor je počeo njegovim pitanjem:

„I, recite, koji je vaš problem?“

Kada je doznao da joj je otac nestao tamo na nekoj Ovčari, lijepo joj je objasnio da to ne može biti problem. Pa, pobogu, otac joj nije Srbin.

Da, na koga je mislio **Marko Perković Thompson** kada u istoj pjesmi kaže:

*Prodali su naše snove Judini sinovi
suho zlato bacili u blato
buđenje je bilo tako lijepo, možda prekasno
i nevinom krvlju plaćeno
Ej, umorna zemljo izmučena
ima li još tko umrijeti za te*

*Prodali su naše snove Judini sinovi
suho zlato bacili u blato
pred vratima tuđim opet za pravdu molimo
težak sada križ mi nosimo*

*Ej, umorna zemljo izmučena
ima li još tko umrijeti za te*

Ili da se narugamo na način na koji je to nedavno učinio bivši američki veleposlanik u Hrvatskoj Peter Galbraith.

Kineski filozof Sun Tzu nije ni sanjao da će njegovo djelo tek danas dobiti svoju ispravnu interpretaciju. On je govorio o najnižim i najodvratnijim ljudima kao o nečem lošem. Ali mi znamo da su takvi ljudi nešto najbolje moguće, zar ne? A oni koji su najistaknutiji ispred svih takvih u svijetu sigurno su oni najniži i najodvratniji u Hrvatskoj. Pa tko se drugi može pohvaliti time da je jedini u

povijesti, u prošlosti, sadašnjosti i budućnosti, izručio generale pobjedničke vojske da im sude i pri tome odigrao najznačajniju ulogu u njihovoj osudi!

5. UMJESTO ZAKLJUČKA

Ali, činjenica je da su i zbog takvih svojih „zasluga” i Mesić i Josipović birani za predsjednike RH.

Zato ću završiti ovaj tekst nastavljajući s citiranjem Ivice Marijačića s početka ovog teksta:

...ali sada u Splitu žele osuđenom Gotovini dati ulicu ili trg, baš kao što su, podsjeća Nenad Ivanković autor knjige „Što smo mu učinili”, i Atenjani nakon osude na smrt podigli spomenik Sokratu, a njegove tužitelje prognali. Gotovina i Markač su živi. Strašan će biti njihov susret s nezahvalnom Hrvatskom kojoj su dali slobodu, a ona njima robiju, još strašniji sa svim ovim manjim ili većim izdajnicima. Ako su imalo ljudi, oni to u moralnom smislu ne bi smjeli preživjeti. Franz Kafka i njegov Jozef K. pomažu nam da pronademo nešto utješno: slava će nadživjeti Antu Gotovinu, sramota će nadživjeti Stjepana Mesića, Ivicu Račana i Ivu Sanadera kao i sve njihove stereotipne podanike.

Nadajmo se da će biti barem tako. Istina, Hrvate je nešto malo uznemirila presuda u Haagu, ali brzo su to zaboravili. (Zapravo, trajalo je to i doslovno – DVA DANA.) Dapače, i dalje im je najpopularnija osoba predsjednik Josipović.

S druge strane, Ivice Marijačić je nepravedan prema njemu kada ga nije stavio rame uz rame s Mesićem, Račanom i Sanaderom, jer je on vjerojatno u presudi hrvatskim generalima odigrao ključnu ulogu. Podsjetimo se:

- 1. Od 1995. godine imamo stalne napade na one koji prave razliku između agresora i žrtve, tj, na one koje prave razliku između ratnog zločina i zločina u ratu.**
- 2. Stručnjak za pitanje ratnog zločina s Pravnog fakulteta u Zagrebu jest prof. dr. sc. Ivo Josipović, koji je ovakve poglede na kraju elaborirao u knjizi RATNI ZLOČINI –**

Priručnik za praćenje suđenja, Osijek, 2007., skrivajući od hrvatske javnosti sve ono što je u međunarodnom pravu u suprotnosti s željenim postavkama.

- 3. Josipović je autor Deklaracije o predaji nadležnosti Haaškome tužiteljstvu za Oluju i Bljesak. Time je napisana i optužnica i presuda generalima.**
- 4. Suprotno pravnim normama, tvrdio je da generali trebaju otići na Sud dokazati nevinost.**
- 5. Čestita Sanaderu na uhićenju generala Gotovine.**
- 6. Na završetku suđenja Josipović je izjavio kako su se zločini dogodili i za to netko mora odgovarati. Kada to kaže na završetku suđenja nevinima – jasno je da želi njihovu osudu. Danas se svi iz Haaga, vlasti u Hrvatskoj i mediji u Hrvatskoj drže tog naputka!**

Da, ostaje nam samo nadati se da će slava nadživjeti Antu Gotovinu, sramota će nadživjeti Stjepana Mesića, Ivicu Račana, Ivu Sanadera i Ivu Josipovića kao i sve njihove stereotipne podaničke.

Okrugli stol: Pamćenje i suvremenost

Portal HKV-a, 13. svibnja 2011. i 18. svibnja 2011.

Napomena: Tekst je dan I u knjigama : J. Pečarić, Hajka na Thompsona, Zagreb, 2012. i M. Međimorec, J. Pečarić, General Praljak IV. S prijezirom odbacujem Vaše podaništvo, Zagreb, 2018.

UZ PREDSTAVLJANJE KNJIGE „RASIZAM SUDA U HAAGU": OPET NAPAD „S DESNA"?

Knjiga „Rasizam suda u Haagu” predstavljena je i u Zadru. Predstavili su je prof. dr. sc. Mladen Ančić, prof. dr. sc. Vanda Babić, dr. sc. Zlatko Begonja, dr. sc. Đani Bunja i glavni urednik Hrvatskog lista Ivica Marijačić.

Zanimljivost ovog predstavljanja bilo je napad na nju, vjerovali ili ne, s desna. S druge strane, lijep pokazatelj je li dobro ono što radite jesu napadi koji uslijede zbog toga. Kada napad dođe od nekog tzv. vašeg istomišljenika onda možete biti sigurni da ste uradili nešto što nekima doista smeta. Tako sam svojevremeno i zbog pisama hrvatskih intelektualaca Marku Perkoviću Thompsonu bio napadnut s „desna”.

„Istomišljenik” mi kaže kako je *govoriti o „haaškom rasizmu” – notorna gluparija*. A prebacuje mi kako su *sintagme: „Haaški bordel”, „Zločinački sud”, „Carla del Ponte – kurva” i tomu slično, glupave (pače: i opasne!)*.

Tvrđnja kako je nešto glupo i opasno jest gluparija sama po sebi.

Priča o glupariji zvanoj haaški rasizam zapravo bi trebala postati školski primjer nečega što se zove „kratka pamet“. Naime, „istomišljenik“ je jedan od supotpisnika pisma Haaškom tribunalu gdje izrijekom stoji: *Povodom rasističkih Haaških presuda 15. travnja 2011*. Skoro 500 ljudi je do sada potpisalo isto (među njima desetak akademika, jedan biskup, preko osamdeset sveučilišnih nastavnika i znanstvenika itd.). I onda im on poruči kako su glupi, a on je eto pametan jer je baš on taj koji zna da je to gluparija. Jadničak, zaboravio da je i on potpisao.

Gluparija zvana *haaški bordel* posebno je zanimljiva. Svima je jasno da kada se netko prodaje – onda je to prostitucija. Ne obična, nego mnogo gora – intelektualna prostitucija. Tužiti i suditi onako kako to rade suci u Hagu upravo je to. Svojevremeno je dragi prijatelj general Slobodan Praljak, u trenutku kada je bio pušten iz Haaga, rekao da je do tog momenta više od 30 pravnika napustilo taj sud, jer su bili svjesni da će im takav rad biti velika mrlja u njihovim karijerama. A i ovih dana čujemo kako kukaju zbog nedostatka kadrova. Na samom

predstavljanju je Iвица Marijačić govorio o svojim iskustvima iz Haaga i o ogromnim novcima koje dobivaju za plaće, što ih navodi da slušaju svjetske moćnike i sude onako kako im oni dirigiraju. Ne zaboravimo dodati da se ne radi samo o novcu. Pa tužitelji se mogu odnositi prema Hrvatskoj kao njezini vladari. Zar se Carla del Ponte nije upravo tako i ponašala? Naravno, tako nešto je moguće zbog sluganstva hrvatskih vlasti.

Gluparija zvana *zločinački sud* može se uzeti kao sjajan primjer hrvatskog sluganstva. Normalno da sud govori o „zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije“ za oslobađanje hrvatskih okupiranih područja i za cijelo hrvatsko političko i vojno vodstvo na čelu s Ocem hrvatske države akademikom Franjom Tuđmanom. Ali, doista je strašno, pače opasno, da netko za taj sud tvrdi da je zločinački, zar ne? Zanimljivo je spomenuti kako je na nedavno održanoj tribini prof. dr. sc. Zdravko Tomac rekao kako sam ja prvi za Sud u Haagu rekao da je zločinački i da su najnovije presude pokazale kako sam u pravu. Dr. Tomac ne samo da ne zna da je tvrdnja o rasizmu Suda u Haagu glupa i opasna, nego ne vidi isto ni za istu takvu glupu i opasnu tvrdnju o zločinačkom sudu. Ali zato je tu „istomišljenik“ da ga nauči, zar ne?

A još reći da je Carla del Ponte – kurva. Strašno. U redu je kada ona tvrdi da su Hrvati podli kurvini sinovi, ali reći nešto slično njoj, strašno je, zar ne? Zapravo, radi se o sjajnoj konstataciji prof. dr. sc. don Josipa Ćorića, koji je za tu tvrdnju Carle del Ponte rekao kako je to nemoguće jer bi značilo da je svima nama Carla del Ponte – majka! Zato mi je drago što „istomišljenik“ ovo pripisuje meni, jer sam doista ljubomoran na don Josipa što je on smislio ovaj „glupavi i opasni“ komentar riječi Carle del Ponte.

Zapravo, čini mi se da je najvažniji dio teksta mog „istomišljenika“ napad na dr. Milana Vukovića (koji je po *Večernjem listu* jedan od 100 najzaslužnijih za nastanak hrvatske države) koji je organizirao desetak simpozija „Haški sud – zajednički zločinački pothvat – što je to?“, a svi referati su ove godine ponovno objavljeni u dva sveska. Zašto? Cijeli rad Haaškog suda zasnovan je na nečemu na što je prvi u Hrvatskoj ukazao upravo dr. Vuković još 1995. godine. Naime dr. Vuković još tada upozorava kako treba praviti razliku između ratnog zločina (koji čine agresori) i zločina u ratu (onih koji prekorače

samoobranu). Od tada imamo stalne napade na njega od pripadnika „vučjeg čopora“ kako ih je nazvao admiral Davor Domazet Lošo. O najnovijem takvom napadu vidjeti tekst M. Vukovića: *Idiotska teza Nacionalova novinara Zorana Ferića*. Hrvatski list, 5. svibnja 2011.

Naravno, kako se to od takvih jedino može očekivati oni nikada ne kažu što je doista Vuković rekao, nego prvo lažno prikažu njegovu izjavu pa onda napadaju tu navodnu Vukovićevu izjavu. Kako se taj postupak ponavlja kroz svih ovih 16 godina to pokazuje kako su oni koji vuku konce na lutkama u Haagu sve vrijeme znali da je to jedina stvar na koju bi se na kraju mogli uhvatiti.

Zato i ovdje ponovimo što je dr. Vuković kao sudac Ustavnog suda napisao u svom Izdvojenom mišljenju u predmetu Branimir Glavaš (*Narodne novine* 20/07 od 19. veljače 2007.):

Smatram potrebnim istaknuti da je temeljni ratni zločin po međunarodnom pravu ZLOČIN AGRESIJE (Rimski Statut, Londonski Statut iz 1945., Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva, usvojen od Komisije za međunarodno pravo OUN 1996., Rezolucija br. 3314 Opće skupštine OUN od 14. prosinca 1974.). U svakom slučaju je trebalo imati u vidu odredbe Dopunskog protokola uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949. (PROTOKOL I. i PROTOKOL II.) kojima se „ratni zločin“ definira ili određuje, ispunjenjem uvjeta: da postoji međunarodni „oružani sukob u kojem se narodi bore protiv kolonijalne dominacije i strane okupacije i protiv rasističkih režima, koristeći se pravom naroda na samoopredjeljenje, potvrđenim Poveljom Ujedinjenih naroda i Deklaracijom o principima međunarodnog prava“. Protokol II. nešto detaljnije razrađuje te temeljne postavke.

Daljnji uvjet za postojanje kaznenog djela ratnog zločina jesu „kvalificirani oblici nasilja“, opisani u članku 3a-d, Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata, od 12. kolovoza 1949. godine.

Međunarodno pravo, u pravilu, ne poznaje ratni zločin kod onoga koji se brani, jer obrambeni rat koji se vodi u granicama napadnute države nije, u međunarodnom pravu, kvalificiran kao agresivni rat i nije ratni zločin, što jasno proizlazi iz odredbi članka 3. stavka 1. Protokola II., gdje se kaže:

„Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države“!

Nesporno je da je na Hrvatsku izvršena agresija Srbije, Crne Gore, Jugoslavenske Armije s oružanom pobunom dijela srpskog pučanstva u Republici Hrvatskoj. Tu činjenicu nedvojbeno registrira i utvrđuje Deklaracija o Domovinskom ratu od 13. listopada 2000. ("Narodne novine", broj 102/2000.).

Koliko je to bilo važno pokazuju nam uloge dva predsjednika RH u tome.

Što se tiče Stjepana Mesića, podsjetimo se samo kako je o tome lažno svjedočio u Haagu (Predmet IT-95-14.A, Svjedočenje S. Mesića, 16. – 19. 3. 1998.):

„Tvrđim da je svatko sposoban počiniti zločine. Nema nacije, ili pripadnika nacije koji su izuzeti iz te mogućnosti. Samo Milan Vuković, sudac Vrhovnog suda Hrvatske, tvrdi da Hrvat ne može počiniti zločin. Mislim da je ta izjava indikativna za Vrhovni sud, njegovog čelnika i psihozu u Hrvatskoj.“

Ali, zar nekoga uopće iznenađuje što Mesić nije govorio istinu. Svojedobno su Mađžari mjesec dana prosvjedovali jer su doznali da

njihov premijer jednom nije rekao istinu. Znao sam tada upitati prijatelje:

– *Znate li kada bi Hrvati isto tako prosvjedovali mjesec dana?*

– *!?*

– *Pa kada bi uhvatili Mesića da jednom kaže istinu!*

I dok je Mesiću reći neistinu bilo pravilo, Ivo Josipović to radi mnogo suptilnije. Kako sam na to već upozoravao, vjerojatno me je zato „istomišljenik” usporedio s dr. Vukovićem. Zato ću ponoviti ono što sam već više puta napisao o toj ulozi Ive Josipovića:

1. *Od 1995. godine imamo stalne napade na one koji prave razliku između agresora i žrtve, tj. na one koje prave razliku između ratnog zločina i zločina u ratu.*
2. *Stručnjak za pitanje ratnog zločina s Pravnog fakulteta u Zagrebu jest prof. dr. sc. Ivo Josipović, koji je ovakve poglede na kraju elaborirao u knjizi „RATNI ZLOČINI – Priručnik za praćenje suđenja, Osijek, 2007.“, skrivajući od hrvatske javnosti sve ono što je u međunarodnom pravu u suprotnosti sa željenim postavkama.*
3. *Josipović je autor Deklaracije o predaji nadležnosti Haaškome tužiteljstvu za Oluju i Bljesak. Time je napisana i optužnica i presuda generalima.*
4. *Suprotno pravnim normama tvrdio je da generali trebaju otići na Sud dokazati nevinost.*
5. *Čestita Sanaderu na uhićenju generala Gotovine.*
6. *Na završetku suđenja Josipović je izjavio kako su se zločini dogodili i za to netko mora odgovarati. Kada to kaže na završetku suđenja nevinima – jasno je da želi njihovu osudu. Danas se svi iz Haaga, vlasti u Hrvatskoj i mediji u Hrvatskoj drže tog naputka!*

Zapravo, te riječi mogu ukazati na nebuloznu konstrukciju o glupim i opasnim sintagmama. Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman je napisao da je moje pisanje na tragu riječi kardinala Kuharića koje navodim u knjizi:

„Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.”

A naša vlast se ponaša upravo suprotno. Možete li uopće zamisliti naše današnje vlasti koje slijede moju tvrdnju od prije petnaestak godina da smo mi daleko iznad EU-a i da moramo sniziti svoje kriterije da bi ušli u nju. Zar svjetski moćnici koji ne razlikuje agresiju od obrane, ratni zločin od zločina u ratu, žrtve od napadača, ne pokazuju kako su daleko iza nas. A prije desetak godina sam tvrdio da mi trebamo postaviti samo jedan uvjet za ulazak u EU – da nam se ispričaju zbog sudjelovanja u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku! A kada netko iz Hrvatske govori tako nešto, to je opasno i štetno, zar ne? Hrvati moraju slijediti svoju vlast. Trebaju suditi sve one koji su najzaslužniji za stvaranje neovisne Hrvatske. Pa oni su se usudili usprotiviti svjetskim moćnicima koji neovisnu Hrvatsku nisu željeli. Sud u Haagu prestaje sa svojim radom. Ali tu su sudovi u Hrvatskoj. Svi će doći na red, zar ne?

HRSvijet, 23. lipnja 2011.

‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.

ZDRAVKO TOMAC

MATEMATIČKA ISTINA

Predgovor knjizi akademika Josipa Pečarića: *Ako voliš
Hrvatsku svoju*

Akademik Josip Pečarić je čovjek s mnogo talenata i izvanredne energije ali i organizacijskih sposobnosti. On je hrvatski znanstvenik kojemu su radovi najviše objavljivani u znanstvenim časopisima u svijetu. Jedan je od vodećih svjetskih matematičara, a u njegovu se čast organiziraju velike međunarodne znanstvene konferencije. Njegovo je područje djelovanja cijeli svijet, tako da pored svih svojih obveza stigne i predavati u dalekom Pakistanu i tamo "proizvoditi" doktore matematike.

Mislim da je akademik Josip Pečarić jedinstvena pojava i osobnost u znanstvenom svijetu. Jer, iako je najpoznatiji hrvatski matematičar i znanstvenik, on je istodobno i jedan od najplodnijih hrvatskih publicista. Godišnje objavljuje dvije knjige u kojima piše o svojoj Hrvatskoj koju beskrajno ljubi, o problemima i dostignućima. Nema događaja za nacionalne interese kojega Pečarić ne komentira i o kojem ne piše. Vrlo je kritičan i u ruci ima pravi duhovni mač kojim udara bez milosti po petoj koloni i neprijateljima hrvatskog naroda. Organizirao je mnoge peticije, znači nije samo znanstvenik individualac, nego je i sjajan motivator i organizator, koji pokušava pokrenuti uspavanu hrvatsku elitu kako bi shvatila da u sudbinskim danima borbe za sudbinu hrvatskog naroda nema pravo šutjeti i žmiriti na zlo protuhrvatske politike koja se širi i jača. Više puta sam

zajedno sa akademikom Pečarićem pokretao neke društvene akcije i peticije te smo se zajedno borili za istinu o Domovinskom ratu, suprotstavljali smo se krivotvorinama, suprotstavljali smo se petoj hrvatskoj koloni, branili smo istinu o teškoj sudbini Hrvata u Bosni i Hercegovini i njihovoj borbi. Borili smo se protiv nepravdi Haaškog suda, a što je po mom mišljenju najznačajnije, branili smo hrvatske heroje od groznih napada i krivotvorina. O toj borbi akademik Josip Pečarić razlikuje se od svih nas drugih koji se borimo za iste ciljeve kao i on. On je matematičar i za njega nema kompromisa, za njega je dva i dva četiri i ne može biti ni tri ni pet. Tom matematičkom logikom on se kao jedan od vodećih hrvatskih publicista u svojim tekstovima, esejima, kolumnama i knjigama služi matematičkom metodom. Nije spreman na trule kompromise, nije spremna prešutjeti istinu ma koliko ona gorka bila. Ponekad sam i sam bio malo začuđen pa i uplašen misleći da pretjeruje u nekim svojim reakcijama. On je vrlo argumentirano Haaški su nazvao zločinačkim Haaškim sudom. Mislim da je bio u pravu. Uvijek kaže punu istinu, ništa ešučuje, ne taktizira i zato ima mnogo neprijatelja. Zato nije čudno da glavni mediji u Hrvatskoj prešućuju značajne konferencije u njegovu čast. Nije slučajno što akademik Josip Pečarić faktično nema pristupa hrvatskoj televiziji i hrvatskom radiju, što nema velikih intervjuja koje je zaslužio u glavnim hrvatskim medijima, što nema prikaza njegovih knjiga. Oni koje on s pravom kritizira imaju strategiju kritizirati, prešutjeti i ignorirati njegov lik i djelo. Mi znanstvenici politolozi i sociolozi često smo skloni relativiziranju određenih događaja, procesa i pojava, spremni smo na određene kompromise. Za razliku od nas, Pečarić uvijek kaže bobu bob a popu pop, bez obzira na posljedice za njega i njegovo djelo. Zato je on izuzetna osobnost, izuzetna pojava u hrvatskom znanstvenom, političkom i društvenom životu. Veliki je domoljub, traži i bori se da hrvatski narod za svoje vođe izabere domoljube, ljude koji vole Hrvatsku, koji ju ne mrze, koji ju ne podcjenjuju, koji ju ne vrijeđaju kako to rade Stjepan Mesić, Ivo Josipović, Zoran Milanović, Vesna Pusić, Milorad Pupovac i drugi. Zato je njegovo oštro pero i u ovoj knjizi sjajno seciralo djelovanje sadašnje hrvatske nenarodne vlasti, odnosno zašto je potrebno razbuditi hrvatski narod kako bi izašao na

izbore i promijenio nenarodnu vlast. Za Pečarića je to uvjet izlaska iz krize.

U Pečarićevom društvenom djelovanju značajno mjesto zauzima borba za iznošenje istine o hrvatskim domoljubima, o hrvatskim herojima koji se sustavno sotoniziraju i napadaju upravo zato što vole svoj hrvatski narod, što su se žrtvovali za svoj hrvatski narod ali i zato što hrvatski narod njih voli. Pečarić polazi od stajališta da je izuzetno značajno za prošlost, sadašnjost i budućnost hrvatskog naroda obraniti istinu o našim velikanima, osobito o dr. Franji Tuđmanu. On spada u grupu od tridesetak intelektualaca koji su, okupljeni uz prof. dr. Miroslava Tuđmana, iz godine u godinu govorili istinu o Franji Tuđmanu, suprotstavljali se krivotvorinama i procesima detuđmanizacije. Dakle, stalna tema Pečarićevog djelovanja i njegovih knjiga jest prvi hrvatski predsjednik Franjo Tuđman. I u ovoj Pečarić vrlo oštro i argumentirano pokazuje svu bijedu Tuđmanovih protivnika i argumentirano odgovara na njihovo protuhrvatsko djelovanje. On spada u one ljude koji je godinama podržavao hrvatskog branitelja i pjevača Marka Perkovića Thompsona, koji se suprotstavio njegovoj sotonizaciji, koji je borio protiv zabrane njegovog nastupanja u Puli i drugdje. U svojim sjajnim tekstovima pokazao je svu bijedu kritičara Marka Perkovića Thompsona, pokazao je i dokazao je da ga napadaju zbog njegove popularnosti, zbog toga što ga hrvatski narod voli a posebno zbog toga što Thompson svojim pjevanjem budi emocija i ljubav prema hrvatskoj domovini i hrvatskom narodu, osobito prema Hrvatima u Bosni i Hercegovini, koji su ugroženi, čiji se opstanak dovodi u pitanje. Bio je inicijator objavljivanja knjige članaka i političkih eseja hrvatskih intelektualaca koji su govorili istinu o Marku Perkoviću Thompsonu kao čovjeku ljubavi, a ne mržnje. Sjećam se s kakvim oduševljenjem smo dočekani na promociji knjige u Puli, istoj Puli u kojoj Marku Perkoviću Thompsonu ne dopuštaju pjevati u Areni. I u ovoj knjizi ima niz sjajnih analiza o Marku Perkoviću Thompsonu, kroz koje akademik Pečarić razobličuje petu hrvatsku kolonu i djelovanje nenarodne vlasti.

Znatan dio knjige posvećen je hrvatskom mučeniku i heroju Dariju Kordiću. U prvom dijelu knjige, pod naslovom "Dario Kordić", akademik Pečarić konstatira da je on svojim životom i djelom

moralna veličina koja je svojom čvrstinom porazila one koji su ga nepravedno osudili i one koji ga pokušavaju progoniti kao navodnog ratnog zločinca i ubojicu do kraja njegovog života. Pečarić posebno ističe da je, za razliku od mnogih drugih, Dario Kordić izuzetna moralna veličina, jer je odbio optuživanjem drugih skinuti krivnju sa sebe. Dario Kordić odbio je ponudu da optuži Tuđmana i Šuška za ono za što su njega lažno optuživali i da se nagodi sa sudom. Dakle, odbio je optužiti druge kako bi skinuo optužnicu sa sebe. I tu je veličina Darija Kordića o kojoj akademik Pečarić opširno piše. On pokazuje i dokazuje da je Dario Kordić bio ponosan što se borio za iste ideale s Tuđmanom i Šuškom te da mu nije padalo na pamet pokušati ih optužiti. Kordić je smatrao da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti. Na isti način se ponašao i drugi hrvatski heroj kojem još uvijek sude, Slobodan Praljak, koji je odbio bilo kakvu nagodbu i optuživanje Franje Tuđmana, rekavši da je Franjo Tuđman stvorio Republiku Hrvatsku i spasio Bosnu i Hercegovinu te da bi bilo sramotno prihvatiti bilo kakvu trulu nagodbu sa sudom kojemu je ustvari i bio cilj da suđenjem Kordiću, Praljku i drugima optuži Franju Tuđmana, državno i vojno vodstvo Hrvatske kao udruženi zločinački pokret kako bi se Hrvatska mogla optužiti da je nastala na zločinu.

Dakle, Dario Kordić je jedna od središnjih osoba ove nove Pečarićeve knjige. Kroz sudbinu Darija Kordića Pečarić prikazuje političke borbe u Hrvatskoj, djelovanje pete kolone ali i hrvatske nenarodne vlasti. Pečarić smatra da je borba za istinu o Dariju Kordiću presudna za našu budućnost. On smatra, s pravom, da je potrebno angažirati svjetske pravne eksperte koji bi znanstveno dokazali neodrživost Kordićeve presude i krivnje. Nakon što su oslobođeni Gotovina i Markač, s nadom da će biti oslobođeni i Praljak, Prlić i drugi, protivnicima Hrvatske kao nacionalne države hrvatskog naroda, protivnicima ravnopravnosti naroda u Bosni i Hercegovini ključna je presuda Dariju Kordiću. Oni žele na toj pravomoćnoj sudskoj presudi kako tako opravdavati svoje monstruozne optužbe protiv hrvatskog naroda u Bosni i Hercegovini i protiv Tuđmanove Hrvatske. Moralna rehabilitacija Darija Kordića i ljubav i zahvalnost koju mu pokazuje hrvatski narod strašno su uznemirili petu haašku kolonu i nenarodnu vlast te su krenuli u

sramotnu sotonizaciju Darija Kordića i svih onih koji su ga prihvatili kao slobodnog čovjeka sa svim ljudskim pravima, a koji su ga prihvatili kao mučenika i kao čovjeka koji govori o ljubavi i širi ljubav a protiv svake mržnje.

Druga bitna ličnost nove Pečarićeve knjige sisački je biskup dr. Vlado Košić. U mnogo tekstova u ovoj knjizi Pečarić piše o biskupu Košiću kao velikom humanistu i domoljubu koji, slično Pečariću, ne kalkuilira, koji se bori za istinu, koji se bori za prava svakog čovjeka bez obzira što je svjestan da će od mnogih doživjeti strašne napade. Biskup Košić posjećivao je u zatvoru Darija Kordića, držao je mise. Dočekao ga je i u zagrebačkoj zračnoj luci i pred nekoliko tisuća ljudi molio zajedno s Kordićem. Navodim kao vrlo značajan sljedeći tekst iz knjige, piše Pečarić:

Zato sam s radošću pročitao kako je u Frohnleitenu kod Graza 28. ožujka održana sv. Misa, po želji Daria Kordića, a koju su predvodili biskupi mons. Valentin Pozaić, mons. Vlado Košić i mons. Juraj Jezerinac

U homiliji je biskup Košić istaknuo kako je sam ovaj susret zapravo propovijed za sebe: "To što si Ti, Dario, na slobodi, pa makar i privremenoj, te činjenica da si želio da se okupimo ovdje, u crkvi i slavimo sv. Misu te da smo se okupili u ovako velikom broju, Tvoji najbliži – obitelj i prijatelji, već sve govori. Ali treba to i istaknuti riječima: to znači najprije da si nam mnogima drag, da Te volimo i da se za Tebe molimo; to znači da se Ti moliš za nas i za našu Domovinu, da si izdržao do sada noseći teški križ uzništva tolike godine, ali i da konačno malo po malo stižeš do kraja tog križnog puta. Mi se tome veselimo i svi mi se molimo dobrom Bogu da Ti okonča taj Tvoj put križa i vrati Te Tvojjoj obitelji, na što imaš puno pravo i što si zaslužio svojim ustrajnim uspravnim stavom pred nepravednom osudom i onima koji Te ne razumiju, kao što ne razumiju ni našega Gospodina koji je prvi bio nevin osuđen i nosio za sve nas ljude teški križ, bio raspet na njemu, umro, ali i treći dan uskrsnuo od mrtvim", poručio je biskup Košić Dariju, te dodao kako su i mnogi naši Hrvati trpjeli i trpe nepravde i osudu i tamnicu, ali – najvažnije je da se nisu dali slomiti, da stoje uspravno i vjeruju u

pobjedu istine i kad-tad pravorijek pravednosti u korist našeg hrvatskog naroda.

Biskup je rekao kako bi Dario mogao najbolje protumačiti pročitano Riječ Božju i kako on to čini svojim životom, svojom žrtvom, svojom neviđenom ljubavlju kojom obuhvaća sve ljude, i svoje najbliže, i svoj hrvatski narod, kako u Hrvatskoj tako i u Bosni i Hercegovini, i sve druge narode, i prijatelje i neprijatelje.

<http://narod.hr/eu/biskup-kosic-dariju-kordicu-mnogi-hrvati-su-trpjeli-ali-najvaznije-je-da-se-nisu-dali-slomiti/>

Biskupove riječi podsjetile su me da sam odmah nakon presude Kordiću napisao kako je Sud u Haagu nešto najsramotnije što je svijet stvorio jer je Dario Kordić jedan od najzaslužnijih za opstojnost Hrvata u BiH.

U ovoj knjizi akademik Pečarić pokazuje da neprijatelji hrvatskog naroda ne mogu do kraja života oprostiti Dariju Kordiću upravo to što je jedan od najzaslužnijih za opstojnost Hrvata u Bosni i Hercegovini. Zbog toga je on za njih zločinac nad zločincima, kojeg treba izopćiti iz ljudske zajednice kao da ima kugu. Taj "zločin" koji mu ne opraštaju jest veliki doprinos organiziranju hrvatskog naroda u obrani hrvatskog doma, svoje obitelji, u obrani opstojnosti hrvatskog naroda u Lašvanskoj dolini i Bosni i Hercegovini u cjelini.

Znaju njegovi tužitelji i progonitelji da Dario Kordić nije zločinac, da nije ubojica, da nije kriv za ono za što su ga optužili i presudili. Ali baš zato u strahu od istine koja bi neprijatelj hrvatskog naroda dovela do velike teškoće oni su krenuli u pravi križarski rat ne samo protiv Darija Kordića, nego i biskupa Košića i Katoličke crkve i svih onih koji se bore za istinu o Dariju Kordiću. Jer kroz borbu za istinu o Dariju Kordiću borimo se za istinu o hrvatskom narodu kao žrtvi agresije.

Jer, nakon što je, ipak, na kraju krajeva, u konačnoj presudi Haaškog suda utvrđeno da Gotovina i Markač nisu zločinci, da hrvatsko državno i vojno vodstvo na čelu s Franjom Tuđmanom nije provelo udruženi zločinački pothvat etničkog čišćenja Srba, neprijateljima hrvatskog naroda još je važnije istrajati na sotoniziranju Darija Kordića i Hrvata iz Srednje Bosne.

Suđenje Hrvatima iz Srednje Bosne od početka je bio lakmus papir za davanje odgovara na pitanje: *Tko su istinski Hrvati domoljubi i zagovaratelji istine i pravde, a tko su peta hrvatska kolona i kukavice i izdajice koji su spremni žrtvovat svoje heroje i pomagati da se krivotvorinama pretvaraju u navodne zločince, ubojice i ne ljude?* Ovo je prilika da javno kažem i o jednom osobnom kontaktu s Darijem Kordićem. Prilikom mise na hipodromu, koju je slavio Papa Ivan Pavao II., iza mene i moje supruge, između ostalih, sjedio je i Dario Kordić. U kratkom razgovoru rekao sam mu da mora biti jako oprezan jer da imam informacije kako se spremaju velike optužbe protiv Hrvata iz Srednje Bosne, kako se spremaju i velike podvale pa i organiziranje zločina za koje će onda optužiti Hrvate. Dario Kordić mi je rekao da paze što rade i nasmiješio se i rekao: ništa ne ćemo raditi bez dogovora s vama u Zagrebu jer naša borba za slobodu je jedinstvena. Kasnije se dogodilo ono što se dogodilo. Hrvati u Srednjoj Bosni su napadnuti, Britanci su poticali sukobe, Muslimani Bošnjaci su krenuli u osvajanje Srednje Bosne. Oni su bili agresori a Hrvati su se branili a britanska politika je preko Haaškog suda krivotvorinama i lažima pokušala dokazati obrnuto. Pohapsili su Hrvate, od njih deset sedam je oslobođeno kroz nekoliko godina a kola su se slomila na Dariju Kordiću ali njega nisu mogli slomiti i zato im je on i dalje trn u oku. U zatvoru nisam posjetio Darija Kordića, ali sam mu preko Ante Đapića, koji ga je išao posjetiti, poslao pismo u kojem sam ga podsjetio na naš tadašnji razgovor te mu zaželio da bude čvrst jak i da pobijedi nepravdu. Ante Đapić mi je donio njegov odgovor, jedno dugo emotivno pismo u kojem je Kordić opisao svoju vjeru, svoje obraćenje i kako je u zatvoru postao drugi čovjek, mnogo jači. Cijelo vrijeme sam se borio za istinu i pokušao sam dokazivati i kao mnogi drugi da Kordić nije kriv, da Hrvati u Srednjoj Bosni nisu agresori, nego žrtve koje su očajničkom snagom branili živote svojih obitelji, svoje domove i svoju opstojnost. Dakle, spadao sam u one malobrojni intelektualce koji su od početka branili istinu i suprotstavljali se lažnim optužnicama. U toj borbi za istinu upoznao sam a kasnije se i sprijateljio i krenuo u zajedničku borbu s akademikom Josipom Pečarićem.

Zbog svog političkog djelovanja ja sam došao na udar te sam, ne slažući se s hrvatskom politikom, napustio politički život. Tako da

sam nakon odlaska s političkih dužnosti sve svoje vrijeme posvetio borbi za istinu o Domovinskom ratu i borbi za rehabilitaciju hrvatskih heroja. Međutim, još dok sam bio potpredsjednik Hrvatskog sabora i predsjednik Odbora za vanjsku politiku bio sam tretiran kao crveni ustaša, kao nacionalist i šovinist, kao neprijatelj koga treba istjerati iz javnog života. Bio sam prisluškivan i kontroliran. Pismo Darija Kordića spremio sam u stol u kabinetu u Hrvatskom saboru i zaključao ga, ali su mi ga svejedno ukrali. Ne mogu prežaliti što ga nisam fotokopirao i što nisam imao prilike objaviti ga kao izvanredno svjedočanstvo velikog čovjeka, mučenika kojega nikakve patnje nisu mogle slomiti, dapače, koje su ga učinile još čvršćim i jačim.

U svojoj knjizi Pečarić piše o hrvatskoj sramoti, o hrvatskom ponosu. On piše o svim najvažnijim događajima u posljednje dvije godine. Zato je ova knjiga dragocjena ne samo kao svjedočanstvo burnih vremena u kojim živimo, nego i kao poticaj hrvatskim domoljubima kako bi se angažirali u predstojećim sudbinskim danima u kojima je nužno još jedanput obraniti istinu o Vukovaru, o Domovinskom ratu, o dr. Franji Tuđmanu, o hrvatskim herojima Gotovini, Markaču, Kordiću, Praljku i drugima. Bila mi je izuzetna čast surađivati i zajedno raditi s akademikom Josipom Pečarićem. S obzirom da sam ga mogao bolje upoznati i kao čovjeka i kao znanstvenika kroz naš zajednički rad, s još više argumenata mogu tvrditi da je akademik Josip Pečarić jedan od vodećih hrvatskih ljudi u borbi za istinu i, što je posebno značajno, da svojim emocijama i svojim domoljubljem potiče uspavani hrvatski narod da shvati kako smo još uvijek narod nade koji može odlučiti o svojoj sudbini. Prva prilika za to su sljedeći predsjednički izbori. Ova je knjiga svojevrsni pledojae zašto bi bila katastrofa kada bi hrvatski narod ponovno za predsjednika izabrao Ivu Josipovića. Dakle, akademik Josip Pečarić uvijek je jasan u svojim stavovima, a baš zato što smatra da je Ivo Josipović prava katastrofa nije se kolebao u svojoj knjizi to pokazati i dokazati.

Prof. dr. sc. Zdravko Tomac

SLOBODAN LANG: 'HRVATI NE MRZE ŽIDOVE, NITI USTAŠE IH NISU MRZILE'

Prof. dr. sc. Zdravko Tomac nedavno je (vidjeti npr. *Dr. Zdravko Tomac o Davoru Butkoviću: On je zaista novinarska sramota*, Portal HKV-a, 15. 07. 2014.) napisao o prof. dr. Slobodanu Langu:

Za njih je (jugonostalgičare ili srpske slugu u RH, op. J.P.) krajnji desničar i čuveni humanist Slobodan Lang koji je za vrijeme rata bio svuda gdje je najteže kako bi pomogao ne samo Hrvatima nego i Bošnjacima i svima kojima je trebala pomoć. Slobodan Lang trebao bi dobiti Nobelovu nagradu za mir za ono što je radio i radi jer on je čovjek dobra i ljubavi, ali zato što se bori za istinu i što je posjećivao i dočekao Darija Kordića, automatski je svrstan u krajnju desnicu.

Zato ne iznenađuje što jedan takav borac za DOBRO, kakav je Lang, u najnovijem tekstu (vidi Prilog) kaže već u naslovu: 'HRVATI NE MRZE ŽIDOVE, NITI USTAŠE IH NISU MRZILE'. I doista, istinskim Hrvatima mržnja je strana. Što ne znači da u RH nema mržnje. Upravo oni o kojima piše profesor Tomac stalno siju svoju mržnju prema hrvatskom narodu i hrvatskoj državi.

Rugajući se svim ovim mrziteljima svega hrvatskoga Tomac spominje i mene:

Tu je i akademik Josip Pečarić, čuveni matematičar, najcitiraniji hrvatski znanstvenik. Možda će Pečarića optužiti jer često ide u Pakistan, gdje proizvodi matematičare i doktore znanosti, da ide tamo po upute od Al Quaide kako organizirati terorističke akcije.

Na nedavnoj konferenciji u Trogiru koja je bila organizirana povodom mog tisućitog rada u matematičkim časopisima bio je i jedan od mojih pakistanskih doktora matematike Muhammad Adil Khan, Assistant Professor, Department of Mathematics, University of Peshawar, Pakistan. Vidite odakle je on stigao. Sa sjevera Pakistana iz kraja gdje i jesu Talibani. Očito je poslan na tu konferenciju da mi da daljnje instrukcije od Al Quaide, zar ne?

Na konferenciji je bila i prof. dr. sc. Shoshana Abramovich iz Izraela u pratnji sa svojim suprugom, koji je inače sveučilišni profesor u SAD-u. To je otežalo Adilovu misiju, ali nismo otkriveni u svojoj subverzivnoj raboti. To je očito iz prepiske profesorice Abramovich

i predsjednice Organizacionog odbora konferencije prof. dr. sc.
Milice Klaričić Bakula:

Naslov: Re: Conference

Šalje: milica

Datum: Pon, srpanj 28, 2014 6:53 pm

Prima: shoshana

Dear Shoshana,

thank you for your kind letter (you always know what to say!).

I am sorry that I was running around during the conference and we did not have much time to talk. It is always a pleasure to see you and Shaul (I always tell stories about you two to my husband :-)). You have such a vigor and so much experience about many things that I can just wish to achieve 1/100 of that. Not to speak about mathematics :-))).

I wish you many more years of happy, healthy (at some point happy=healthy:-))) and productive life and I hope that we will meet again (maybe in 2 years if not at CIA14).

With kindest regards,

Milica.

> Dear Milica,

>

> I apologize for not writing earlier as I was too busy with

> private matters. The conference in Trogir was one of the

> very best that I ever attended. The conference was very well

> organized without which it could not be as successful.

> Mathematically it was a great conference in which all

> participants could enjoy each and every talk.

> Last but not least, the atmosphere and the social events

> were great.

> I believe that many subjects discussed in the conference can

> further be developed and I hope to cooperate with the

> Croatian inequality group in the near future on some of

>these subjects.

> For me it is always a pleasure to meet my Croatian friends

>and colleagues. I wish you the very best and success in

>Mathematics and everything else.

> Shoshana

>

> -----

> This message was sent using IMP, the Webmail Program of

>Haifa University

Šalu na stranu, zanimljivo je da Pakistan i Izrael nemaju međusobne odnose, ali Shoshana je surađivala s mojim pakistanskim doktorandima. Jednom mi je rekla:

Slobodno izostavite moje ime u tim radovima. Ja ću surađivati na njima, ali ne bih voljela da oni imaju nekih problema u Pakistanu zato što sam im ja –Židovka - suautorica.

Krasno od Shoshane, zar ne? Naravno nisam prihvatio tako da danas ima više radova u kojima su suradnici iz Pakistana, Izraela i Hrvatske.

Shoshana i Shaul su svojevremeno pročitali moju knjigu *Serbian myth about Jasenovac* i više od deset primjeraka razdjelili poznatim knjižnicama u Izraelu. Jedan primjerak i Jad Vashemu.

Vratimo se i prof. Langu. Nadam se da ću mnoge od vas, koji čitate ovaj moj komentar, vidjeti u Čavoglavama. A to me opet podsjeća na velikog humanistu profesora Langa. Kada je svojevremeno pokrenuta velika hajka na Thompsona, upravo mi je prof. Lang bio najbliži suradnik za pismo *Hrvatskoj javnosti o zabrani koncerata Marka Perkovića Thompsona*, a *Otvoreno pismo predsjedniku Saborskog odbora za ljudska prava* bili smo i jedini supotpisnici. Profesor Lang je napisao i cijeli niz sjajnih tekstova boreći se za ljudska prava našeg velikog domoljubnog pjevača i hrvatskog branitelja (vidjeti npr. knjigu M. Kovačević i J. Pečarić, *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca*).

Josip Pečarić

**PROPADE IM CRVENA HRVATSKA,
ZAGREB, 2015.**

**JOŠ O OTVORENOM PISMU
(TRI PISMA)**

Poštovana gospodo Markić,

poštovana gospodo Karamarko i Kujundžić,

Puno hrvatskih građana tražilo je da vam ponovno uputim pismo koje smo vam poslali profesor Tomac i ja još 13. svibnja 2014., a na koje nikada nismo dobili vaš odgovor.

Podsjetit ću vas zašto su oni to tražili od mene. U pismu smo profesor Tomac i ja konstatirali kako bi vaši kandidati na predsjedničkim "trebali potpisati sporazum da će u drugom krugu ne samo podržati nego se i uključiti svim snagama u korist onog kandidata koji uđe u drugi krug.

Takva strategija bila bi plodonosna jer bi u prvom krugu stimulirala mnoge birače koji inače ne bi izašli na izbore (a njih je skoro 50%) da izađu na izbore.

Uvjereni smo da bi takav Vaš postupak Hrvatski narod zdušno pozdravio.

A u drugom krugu bi sa velikom vjerojatnošću glasovali za zajedničkog kandidata i oni koji inače ne bi glasovali."

S poštovanjem,

akademik Josip Pečarić

U Zagrebu, 8. prosinca 2014.

Poštovani prof. dr. sc. Tomac i akademiče Pečarić,

naravno, ulažemo sve snage i ovaj projekt je zasnovan na tome da nam je cilj maknuti Ivu Josipovića i prekinuti crvenu nit.

I do sada smo pokazivali da smo spremni na suradnju, što smo dokazali i u Vukovaru. Da nismo pokazali širinu i spremnost na borbu za više interese, Sabo bi opet bio izabran za gradonačelnika. Nažalost, s druge strane nema znakova spremnosti na projektu nacionalnih interesa.

Srdačan pozdrav,

Prof. dr. sc. Milan Kujundžić

Poštovani profesore Kujundžić,

Zahvaljujem se na Vašem odgovoru, koji ste poslali još 8. 12. 2014., jer je itekako mnogima važno znati tko od kandidata za predsjednika RH doista želi "Prekinuti crvenu nit" kako ste naslovili Vaš odgovor. Doista mi je žao što je Vaš odgovor poslan na moju e-mail adresu koju više ne koristim. S druge strane drago mi je što sam Vas sreo na Thompsonovom koncertu i to ne samo zato što sam doznao za Vaš odgovor.

Naime, mnogim našim ljudima puno govori o našim političarima njihov odnos prema Thompsonu. Naime, Thompson je najnapadaniji naš umjetnik i svima je jasno da je to zato što je branitelj i što u svojim pjesmama pjeva o hrvatskim vrjednotama. Kako neki političari to ne razumiju? Pa pokazivanjem solidarnosti s simbolima hrvatstva, što Thompson doista jest, pokazuju kolika je njihova spremnost u obrani Hrvatske.

To znaju mnogi, pa naravno i Vukovarski stožer koji je puno puta do sada dokazao da mu je jedini interes Hrvatska:

Vukovarski stožer prije Thompsonova koncerta posjetio branitelje prosvjednike

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/140898-vukovarski-stozer-prije-thompsonova-koncerta-posjetio-branitelje-prosvjednike-evo-sto-su-im-poklonili-foto.html>

Također mi je bilo posebno drago što Vam je predsjednik HNES-a prof. dr. sc. Zvonimir Šeparović uručio publikaciju HNES-a u kojoj je tiskana osuda trenutnog predsjednika RH i kandidata i na ovim izborima. To je u povijesti nezapažen slučaj da tako ugledna grupa intelektualaca optuži predsjednika države za veleizdaju.

Kako naslov Vašeg odgovora govori o potrebi prekidanja crvene niti očito je profesor Šeparović knjižicu dao u prave ruke.

Ipak se nadam da niste u pravu kada kažete kako “s druge strane nema znakova spremnosti na projektu nacionalnih interesa“ i da će doći do dogovora koji bi omogućio da nikada više u Hrvatskoj ne budu na vlasti oni koji ne vole ni svoj narod ni svoju državu i koji su već ili optuženi ili osuđeni kao etički veleizdajnici.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

Zagreb, 21. 12. 2014.

Primjedba. Moj odgovor g. Kujundžiću i njegovo pismo objavljeni su u ‘Večernjem listu’ od 21. 12. 2014. s naslovom: *Akademik Pečarić: Thompsona napadaju jer je branitelj i pjeva o hrvatskim vrijednostima*

PREDGOVOR KNJIGE "100 POSTO ZA HRVATSKU"

Pred nama je nova knjiga Mladena Pavkovića "100 posto za Hrvatsku". I ranije je Pavković znao tiskati knjige u kojima bi davao razne članke i dokumente, ali su to bile knjige vezane za pojedine osobe značajne za Hrvatsku: Kordić, Markač, Gotovina, Marić. Ova knjiga nam pokazuje kako se prosvjed ispred Ministarstva branitelja u Savskoj 66 pretvorio u instituciju od velikog značenja za hrvatsku državu, tako da danas adresa Savska 66 odmah asocira na šator na toj adresi u kojem prosvjeduju naši invalidi Domovinskog rata. Zapravo danas dvije takove udruge hrvatskih branitelja predstavljaju nezaobilazne faktore u obrani Hrvatske. Prva je Stožer za obranu hrvatskog Vukovara. Vlast je pokušala svim silama uništiti Stožer i nije uspjela. O tim pokušajima sam napravio knjigu "Vukovar i njegov stožer". Sada imamo sličnu knjigu o braniteljima u Savskoj 66.

Iako su ih na prosvjed natjeralo niz poteza vlasti kojima im se oduzimaju mnoga prava i izjednačavaju s agresorom, bit njihovog prosvjeda sadržan je ponajbolje u transparentu, koji svi mogu vidjeti prolazeći Savskom: 1991. PROTIV JUGOSLAVIJE – 2014. PROTIV JUGOSLAVENA. Admiral Davor Domazet Lošo je slično tome ustvrdio kako smo se 1991. suprotstavili agresiji, a danas imamo unutarnju agresiju. Čini mi se da sam te Jugoslavene ponajbolje opisao još krajem osamdesetih u pitalici:

Koja je razlika između četnika i Jugoslavena?

Četnik je poštenu četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik!

Zapravo, upozoravao sam mnogo puta da nam se može dogoditi da ponovno imamo te "pokvarene četnike" opet na vlasti u RH. Moje knjige su pune takvih tekstova. Evo samo dva primjera. Zdenko Maričić iz Geelonga piše u Vjesniku od 22. veljače 1994.: "Poznati hrvatski matematičar, naš Bokelj Josip Pečarić reče nam prije dvije godine da se u učvršćenju države Hrvatske i ostvarenju demokracije valja budno paziti 'ideojugoslavenčića' koji se, pritajen, još uvijek nada, a kod nekih jugonostalgčnih Hrvata, strpljivo je skriven negdje u malom mozgu."

I („Spremnost“, 27. travnja 1999.): Sjedeći u autobusu (u Adelaideu, op. JP) Ankica je čula zgodne komentare. Malo podalje sjedili su dva Srbina i uspjela je čuti komentare jednog od njih: "Hrvatsku smo dobro porušili na početku. Ali Hrvati su se uspjeli izvući. Za nekoliko godina će sve to obnoviti i živjeti odlično. Ali ako dođu komunisti opet na vlast, onda će se vratiti u Jugoslaviju, pa ćemo mi raditi po starom." Moj komentar je bio: "Treba li ovo komentirati? Pametniji Srbin od mnogih u Hrvatskoj" („Pronađena polovica duše“, Zagreb, 2002., str. 106.-107. i 250.-251.).

Zato nisu izostali ni najprljaviji napadi na branitelje iz Savske 66. A s druge strane nema iole značajnije osobe među onima koji vole Hrvatsku koji ih nisu posjetili. O nizu takovih posjeta čitat ćete i u ovoj knjizi. I sam sam u svojoj kolumni (Glas Brotnja, 30. 10. 2014.) opisao jedan takav posjet:

DRUŽENJE S GLOGOŠKIM, DEUROM I KLEMMOM

Obradovala me je vijest da je jučer naše branitelje posjetio i moj dragi prijatelj Marko Perković Thompson u društvu s drugim mojim prijateljem generalom Željkom Glasnovićem.

‘Ovo je borba dvaju svjetonazora, jedan njeguje kršćanske vrijednosti, Domovinski rat i sve ono što je stečeno i na čemu je ovaj narod podignut. I drugi koji je potpuno antinacionalan i antibraniteljski, potpuno antinarodni’, rekao je Thompson (dnevno.hr, 29. 10. 2014.,)

Jedino mi je žao što se nismo dogovorili da dođemo zajedno, jer smo jutros naše branitelje posjetili predsjednik HKV-a veliki hrvatski književnik Hrvoje Hitrec i ja.

S druge strane, lijepo je bilo jer smo se mogli ponovno sresti s dragim prijateljem generalom Markačem, koji je već nazočio na predstavljanjima nekoliko mojih knjiga, a u knjizi o njemu sam svojevremeno napisao jedan od predgovora. Poslije toga zadržali smo se u poduljem razgovoru s Đurom Glogoškim, Antom Deurom i Josipom Klemmom.

Šalili smo se na Josipovićevu tvrdnju kako je među braniteljima i dobro situirani poduzetnik i ništa mu u životu ne fali, jer je bilo očito da misli na Klemma. Zapravo, smiješno je da to kaže Josipović za

kojega neki tvrde da je najbogatiji sveučilišni profesor u Hrvatskoj. To me podsjeća na njegovo nedavno prozivanje predsjedničkog protukandidata Kujundžića zbog liječničkih plavih kuverata. A za Kujundžića se ne zna za nikakve plave kuverte, a za neke njegove mutne poslove se itekako zna, na što ga je Kujundžić naravno podsjetio. Josipoviću je to normalno ponašanje jer su mediji u njegovim rukama pa zna da ga neće ismijati za takove gluposti. Tako je i protukandidatkinju Grabar Kitarović prozvao da je zamrzнула plaću u NATO-u (što je normalno jer predsjednička kampanja nije ni počela), a on je zamrznuo profesuru na Pravnom fakultetu. Naravno gdje Kolinda ga je na to također podsjetila.

Meni je najsmješnije kada se Josipović u svojoj borbi za crvenu Hrvatsku poziva na to da je Tuđman bio partizan, a pri tome "zaboravlja" da mu je otac bio predsjednik partijske komisije koja je poslje Hrvatskog proljeća odlučivala o sudbini desetak tisuća Hrvata: kome zatvor, kome gubitak posla, kome ovo, kome ono. A znamo da je Tuđman tada "zaradio" zatvor, a Josipović je otac bio uzor u definiranje "Nove pravednosti". (Što im je Klemm odgovorio pogledajte na portal narod.hr, 30. 10. 2014.).

Nekako mi je najzabavnija tema u jučerašnjem razgovoru bila izjava potpredsjednika Hrvatskog sabora, Nenada Stazića, koji je, komentirajući taj spontani prosvjed branitelja i stradalnika Domovinskog rata ispred Ministarstva branitelja, u emisiji Hrvatskog radija, dana 28. listopada, izjavio da su branitelji „politička grupacija, odnosno Sinn Fein, vojno krilo HDZ-a“.

Evo nekoliko zanimljivih reagiranja na tu izjavu (Krsnikov je to komentirao na MrežaTV, a vidjeti i reagiranje saborskog zastupnika Josipa Đakića, Hrvsvijet, 29. 10. 2014.).

Već na dolasku su se i stali branitelji rugati na račun potpredsjednika Sabora pitajući nas jesmo li i mi dio tog vojnog krila. Ali Glogoški je bio sjajan pokazujući kako on može iz svojih kolica biti opasan u vojnim akcijama.

A zapravo Stazić je izjednačujući 100-postotne invalide Domovinskog rata s vojnim krilom Sein Feina pokazao koliko sam bio u pravu kada sam ove velikosrpske slugе, koje su danas na vlasti nazvao najogavnijim među najogavnijima. Naime, veliki kineski

ratnik i filozof Sun Tzu je najogavnijima nazvao one koje možeš kupiti da rade za neprijatelje svog naroda, odnosno svoje države.

Ovdje imamo još goru situaciju, jer smo mi u ratu porazili neprijatelje i to tako da ih je njihov vođa Slobodan Milošević usporedio sa zečevima.

Pred hrvatskim braniteljima Srbi su bježali kao zečevi, a Stazić i njegovi se još više plaše 100-postotnim invalidima Domovinskog rata.

Zato su se naši branitelji pred Ministarstvom s pravom rugali tim najogavnijim među najogavnijima, zar ne?

A na tvrdnje Sun Tzua još nas više podsjeća predsjednik Josipović, od HNES-a optuženog za veleizdaju (dana 19. 12. 2014. HNES je donio i etičku osudu Josipoviću za veleizdaju, JP). S tom optužbom je i počelo predstavljanje Tomčeve knjige Crveni predsjednik. (Vidjeti npr. i tekst Ive Međugorac, dnevno.hr, 29. 10. 2014.).

O Josipovićevoj suradnji sa Srbijom progovorila je i njegova protukandidatkinja (Hrsvijet, 29. 10. 2014.), a o njegovoj suradnji sa Srbijom vidjeti i mišljenja niza poznatih Hrvata na Portalu HKV-a, 29. 10. 2014.

Mislio sam vam jutros poslati ovu dragu mi priču o druženju s našim braniteljima. Nisam, jer sam znao da će vam biti draže pročitati što je rekao na predstavljanju knjige Crveni predsjednik naš veliki domoljub biskup Vlado Košić. Srećom, jer se danas dogodio nastavak te jučerasnje priče. Odlazio sam s fakulteta i u Savskoj "naletio" na kolonu branitelja koja se vraćala iz Sabora. Neki branitelji su me prepoznali i pozvali da im se pridružim. Tako sam nastavio druženje s Glogoškim, Deurom i Klemmom na čelu kolone sve do šatora ispred Ministarstva. Doista prekrasno, zar ne?

O tom posjetu pisao je i Hrvoje Hitrec na Portalu HKV-a 03. 11. 2014.

I Stožer i branitelji iz Savske 66 pomogli su mnogima koji nisu shvatili kolika je mržnja vlasti prema svemu što je hrvatsko. Zato je nemjerljiv njihov doprinos pobjedi Kolinde Grabar Kitarović na predsjedničkim izborima. Zato je prvo što je napravila nakon pobjede bio posjet braniteljima u Savskoj 66. Tim više ne iznenađuju novi izljevi sirove mržnje od strane "ljevičara" kojima je jasno da ništa neće biti od njihova sna koji im je Josipović obećao – ništa od Crvene

Hrvatske. Tu posebno možemo spomenuti Jelenu Lovrić, zato što se radi o bivšem članu Centralnog Komiteta SKH, koja je kao kolumnist stekla izvjestan ugled u Hrvatskoj zato što se suprotstavljala Miloševićевой politici. Međutim, vrlo brzo je postalo jasno da ona nije bila za Hrvatsku, kako su mnogi naivno vjerovali, već je bila protiv Miloševićeve politike jer je shvatila da on zapravo ruši Jugoslaviju. Zato njoj nikada hrvatski branitelji nisu bili, blago rečeno, dragi. Svo vrijeme je stalno i bila protiv i pisala protiv hrvatske države i onih koji su najzaslužniji u njenom stvaranju. Zato ne čudi niz reagiranja na njene izljeve sirove mržnje. Među ostalim reagirao je i autor nove knjige Mladen Pavković. Međutim ovdje ću posebno dati kako je reagirao prof. dr. sc. Zdravko Tomac (dnevno.hr, 21. 01. 2015.):

"Jelena Lovrić 100% invalide pretvara u pretorijansku gardu Kolinde Grabar Kitarović i prijeti građanskim ratom i prelijevanjem nezadovoljstva na ulicu. Očito je da gospođa Lovrić nikada nije, a ni neće oprostiti hrvatskim braniteljima što su srušili njenu Jugoslaviju, što su porazili agresorske tenkove JNA koje je ona prizivala u počecima agresije na Hrvatsku.

Kada je bilo najteže, kada su branitelji i građani ginuli od velikosrpskog i četničkog agresora braneći svoje domove i svoju domovinu Jelena Lovrić je pozivala tenkove JNA da pregaze Hrvatsku i da naprave konačno reda u Hrvatskoj. Evo dokaza za tu tvrdnju. Miroslav Lazanski, koji je bio Kadijevićev "čovjek od povjerenja", koji je kao novinar Danas-a napustio Hrvatsku i otišao služiti u Srbiju (sada je novinar beogradske Politike), piše da mu je Jelena Lovrić u svibnju 1991. godine, dakle uoči donošenja odluke o samostalnosti Hrvatske rekla: "Kada će već jednom ta tvoja JNA da izvrši puč i ode ovo sve dođavola pa i mi." Jelena Lovrić je cijelo vrijeme optuživala Franju Tuđmana i državno i vojno vodstvo Hrvatske na sličan način kako je to činila velikosrpska promidžba odnosno tvrdila je da je Hrvatska država utemeljena na zločinu, da je Hrvatska agresor na Bosnu i Hercegovinu te izjednačavala odgovornost Miloševića i Tuđmana pretvarajući velikosrpsku agresiju u navodni sukob s podijeljenom odgovornošću. Jelena Lovrić je cijelo vrijeme izmišljala ustaštvo i sudjelovala u širenju velikosrpske

promidžbe da je Tuđmanova Hrvatska navodno nastavak Pavelićeve ustaške NDH.

Navest ću nekoliko primjera njene sirove mržnje prema svemu što je hrvatsko. U Jutarnjem listu od 05.03.2014. napisala je između ostalog napadajući biskupa Košića. "Tvrdnja biskupa Košića o postojanju pete kolone onih koji nikada nisu željeli slobodnu i samostalnu Hrvatsku poziv je na mržnju i bratoubilački rat." Zatim je dodala: "Tragično je da se u takvu hušačku kampanju uključuju i najviši crkveni velikodostojnici. Ne samo da sudjeluju nego je i intoniraju. Homilija, koju je održao sisački biskup Vlado Košić nije samo skandalозна. Njegova se molitva za Hrvatsku pretvorila u pravu političku, sotonsku misao." Zatim je takve svoje grozne optužbe, izmišljene, uzela kao krunski dokaz da bi zatražila da se takvi poput biskupa Košića izoliraju i da se stvori "sanitarni kordon oko biskupa Košića i Karamarkovih nostalgičara za jamama". Tim teškim uvredama i optužbama biskup Košić izložen je zbog istine koju je rekao, jer je istina da postoji peta kolona. Ove optužbe, ali i njeno cijelo djelovanje pokazuju da je ona jedan od perjanica pete kolone. Jelena Lovrić je u ratu prizivala tenkove JNA, danas joj se priviđaju sotonske mise. Danas vidi bjesnilo, danas traži sanitarne kordone i izolacije ljudi koji govore istinu. Jelena Lovrić posebno mrzi hrvatske branitelje jer oni su zaustavili agresorske tenkove koje je ona pozivala. To im nikada ne može oprostiti. Posebno mrzi vukovarske branitelje i Stožer za obranu hrvatskog Vukovara te ih izjednačava sa Martićevim harambašama i balvanašima. Ona stalno piše da su vukovarski branitelji opasnost za demokraciju. Ona ih potpuno izjednačava sa Martićevim balvanašima i harambašama te kaže: "Baš kao što su svojedobno harambaše srpske pobune nasrnuli na Hrvatsku postavljajući balvane po prometnicama tako i danas samozvani stožeraši skidajući dvojezične ploče napadajući institucije hrvatske države."

U svojoj sirovoj mržnji prema svemu što je hrvatsko, u lažima i podmetanjima, i nakon provedenih demokratskih izbora za predsjednicu Hrvatske ona se nije mogla suzdržati od novih izljeva sirove mržnje. Kako nije mogla pronaći dokaze ona ih je izmislila. Pored vukovarskih branitelja i stopostotnih invalida, pored sirove mržnje prema Stožeru za obranu hrvatskog Vukovara i

prosvjednicima u "šatoru" najviše mrzi Hercegovce jer su oni za nju najveći nacionalisti i opasnost za hrvatsku državu kao i branitelji.

(...)

Hrvatski branitelji su s puškom u ruci stvorili i obranili hrvatsku državu. Strašno je i neprihvatljivo da novinarka, koja nije bila na njihovoj strani nego na strani agresora, sada dobiva ogromni medijski prostor, kako bi ponovno branila agresora, a optuživala branitelje. Dakle, ne radi se samo o sirovoj mržnji nego o organiziranom petokolonaškom djelovanju.

Mržnja prema biskupu Košiću je očekivana. Spomenimo samo da je u čestitci što ju je biskup sisački uputio Kolindi Grabar-Kitarović povodom njezine pobjede na predsjedničkim izborima veoma je veliku pozornost i mnoge reakcije izazvala sljedeća rečenica:

“Također se nadam, budući da ste prva predsjednica koja nije bila u Komunističkoj partiji, da ćete uspjeti izvući našu Domovinu iz udbaško-komunističkih ralja u koje su ju nažalost gurnuli dosadašnji političari”

Biskup uvijek kaže istinu, zar ne?

Zapravo i riječi profesora Tomca odnose se na mnoge “hrvatske” ljevičare. Taj bijes i mržnja koja izvire iz tih “naših” ljevičara samo pokazuje koliko su oni protiv kojih je usmjerena ta sirova mržnja zapravo najzaslužniji što smo na putu da jednom zauvijek ostvarimo najosnovniju zadaću pred kojom kao narod stojimo:

Osigurajmo da nikada više na vlasti budu oni koji ne vole ni svoj narod ni svoju državu i koji su zbog toga lagana roba za sluganstvo bilo kome tko je protiv hrvatskih nacionalnih interesa.

Akademik Josip Pečarić

Zagreb, 25. 01. 2015.

ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

"MI ILI ONI" – MI KOJI NE VOLIMO HRVATSKU ILI ONI KOJI JE VOLE

Milanovićevu izjavu "Mi ili oni" svaki iole misleći Hrvat dobro je razumio: Mi koji ne volimo (bolje reći mrzimo) ili oni koje vole Hrvatsku i hrvatski narod. Čini se da je Milanoviću došla u ruke moja knjiga čiji naslov sve govori: *"Ako voliš Hrvatsku svoju"*. Ili je pročitao sjajnu propovijed biskupa Košića na obljetnici smrti hrvatskog predsjednika akademika Franje Tuđmana. A možda je konačno shvatio i zašto je Biskupska konferencija pred izbore upozorila Hrvate da predsjednik države mora voljeti svoj narod. Tko bi mogao znati što je po srijedi, zar ne?

Umnažanje brojki žrtava u logoru Jasenovac bila je najvažnija karika u "discipliniranju" Hrvata u ostvarenju Titove tvrdnje o tome da će prije Sava poteći uzvodno nego će Hrvati imati svoju državu. Nasljednici jednog od deset najvećih zločinaca u prošlom stoljeću nikako sebi ne mogu oprostiti što nisu uspjeli potvrditi njegovo životno geslo tj. spriječiti nastanak hrvatske države.

Ali, mijenja li se nešto u samom Spomen području Jasenovac? U najnovijem Hrvatskom tjedniku tiskano je pismo dr. sc. Stjepana Razuma, predsjednika Društva za istraživanje trostrukoga logora Jasenovac (Hrvatski tjednik, 2015., br. 552, od 23. IV. 2015., str. 7):

***Nepristupačne službene stranice JUSP-a Jasenovac na omrežju:
Priznaje li JUSP da je popis žrtava lažan?***

U danima smo kada Europa i Hrvatska obilježavaju prestanak Drugoga svjetskoga rata. Svake se godine u Jasenovcu, gdje se

nalazio ratni i poratni logor, obilježava tzv. proboj logoraša koji se dogodio 22. travnja 1945., ali do danas u nerazjašnjenim okolnostima. I ove će se godine u Jasenovcu zasigurno sastati skupina tzv. antifašista koji će veličati taj događaj, bacajući istodobno sve prokletstvo na Nezavisnu Državu Hrvatsku. No ovogodišnje obilježavanje tog proboja događa se u posebnim okolnostima. Naime, Javna ustanova Spomen-područje Jasenovac učinila je svoje službene stranice (www.jusp-jasenovac.hr) nepristupačnima javnosti. To se dogodilo već početkom mjeseca travnja. Članovi Društva za istraživanje trostrukoga logora Jasenovac smatraju da je to pozitivna reakcija uprave JUSP-a Jasenovac na novinsku nizanku Tomislava Vukovića, "Kako je nastao mit o 20.101 ubijenom djetetu u jasenovačkom logoru", koju objavljuje u "Glasu Koncila" od prvoga ovogodišnjega broja pa do sada. Vuković je u toj nizanki dokazao da su na poimeničnom popisu žrtava jasenovačkoga ratnoga logora tisuće kloniranih, tj. umnoženih žrtava. Nakon dugog niza godina, u kojima je kampanjski, neznanstveno i netočno umnažala žrtve, uprava JUSP-a Jasenovac sada je konačno učinila korak unatrag. Pred njom se nalazi veliki izazov kako prebroditi tu neugodu zatečenosti u laži i krivotvorenju. Za sada je popis na njihovoj mrežnoj stranici samo nedostupan, ali će ga trebati i izbrisati. Trebat će netko priznati da su namjerno i neznanstveno širili laž i neistinu. Trebat će konačno u muzeju u Spomen-području mijenjati postav tako da se maknu sva imena ugravirana na visećim prozirnim podlogama. Sa zanimanjem ćemo pratiti kako će to uprava JUSP-a Jasenovac, danas na čelu s ravnateljicom Natašom Jovičić, izvesti. Najčasniji način ispravljanja pogreške jest priznati pogrešku.

Titova bista je otišla s Pantovčaka. Zato se Jasenovac, najdomoljubniji poklik na svijetu ZA DOM SPREMNI i sl. i dalje moraju koristiti u protuhrvatske svrhe.

Tako Premijer na obilježavanju 70. obljetnice proboja logoraša iz logora u Jasenovcu nije 'zaobišao' niti predsjednicu Kolindu Grabar Kitarović, koja je uklonila Titovu bistu s Pantovčaka:

"I kada političar, kada javno odgovorna osoba koju je birao hrvatski politički narod, kaže da je veličanstvena atmosfera na stadionu na

kojem se skandiralo, odnosno *urlalo da si spreman dati život za dom i domovinu*, onda je bolje da to prešuti ili da hladno i dostojanstveno ode s tog stadiona. To nije veličanstvena atmosfera, to je tužna atmosfera, to je turobna atmosfera. Volim Hrvatsku i volim da pobijedi 10:0, ali ne na takav način, ne po svaku cijenu, ne država po svaku cijenu. Ova država! Ova Hrvatska! *Živjele antifašističke ubojice na stotine tisuća Hrvata*, živjela moderna i humana Hrvatska", poručio je Milanović i zaključio obraćanje (italikom sam označio moja pojašnjenja u njegovom govoru, JP).

Na spomen Josipa Broza Tita odjeknuo je pljesak okupljenih. S pravom. Ipak je Josip Broz Tito uvršten među deset najvećih zločinaca prošlog stoljeća, a Ante Pavelića nema nigdje na toj listi.

Naravno, pogriješno je govoriti samo o poslijeratnim ubojstvima i zločinima. Partizani su itekako bili izvrsni u tome i tijekom rata, pa su Titove zasluge još i veće. Zato je u pravu Milanović kada kaže:

"Za mene je u 2. svjetskom ratu postojala samo jedna hrvatska vojska, to su bili hrvatski partizani i partizani Hrvatske", istaknuo je premijer Zoran Milanović te dodao da će na njih uvijek biti ponosan. "Naime, regularna vojska države u kojoj su djelovale paravojne postrojbe o kojima govori Milanović nisu ni približno pobile toliko Hrvata koliko partizani.

Poznato je da su ovi "antifašisti" s pravom blagonaklono gledali na velikosrpski fašistički napad na Hrvatsku devedesetih. Pobijedili su ih istinski antifašisti hrvatski branitelji. Normalno jer je cilj regularnih i inih vojski koje su tada napale Hrvatsku bio pobiti, protjerati, ... što više Hrvata.

Ljupko je ipak vidjeti kako Milanović ponavlja kako voli Hrvatsku. Valjda je shvatio da je "antifašist" Josipović izgubio predsjedničke izbore jer je velikom broju Hrvata postala očita njegova tj. njihova mržnja prema svemu hrvatskom.

U Splitu je čak spomenuo kako se prave popisi onih koji ne vole Hrvatsku. Je li mislio na od HNES-a osuđene i optužene za etičku veleizdaju: Josipović, Pusićka, Mesić, Pupovac, Lončar, Teršelička i on sam? Jedno je ne voljeti Hrvatsku. Ali biti veleizdajnik!

Zgodno je pogledati kako na "antifašizam" gleda prof. dr. sc. Zdravko Tomac bivši potpredsjednik Tuđmanove ratne Vlade nacionalnog jedinstva te bivši predsjednički kandidat SDP-a, a danas član Predsjedništva HNES-a:

*"Razumljivo je to što se događa. Posve je očito da postoji velika moć i velik utjecaj udbaških i KOS-ovskih struktura na hrvatsku politiku. Oni se kriju pod krinkom antifašista i brane totalitarni komunistički sustav koji i danas, na žalost, ima jake oslonce i sudionike u sferi društvene moći u Hrvatskoj. Ta se struktura sada osjeća ugroženom jer je napadnuta s više frontova. Zato se tako grčevito brane. Do posljednje su kapi krvi pokušali braniti izručenje Perkovića i Mustača. Čak su i Ustav htjeli mijenjati ne bi li spriječili suđenje tim udbašima. S razlogom su se bojali da će to otvoriti nove procese. To suđenje doista otvara nove procese. Pokazalo se, naime, da te strukture (udbaške i kosovske) imaju velik utjecaj u hrvatskom pravosuđu. Njemačka je zato morala zaštititi svjedoke koje Hrvatske institucije nisu htjele štititi. Druga je ključna stvar pobjeda **Kolinde Grabar Kitarović** na izborima. I zbog nje se osjećaju ugroženima. Predsjednica je najavljivala da će se suprotstaviti svim totalitarizmima. Ne samo ustaškom, već i komunističkom. Kada je bistu Tita maknula s Pantovčaka, digla se strašna hajka. Čak su joj oduzeli i pokroviteljstvo nad Danom pobjede. Spremali su joj koncert zvižduka u Jasenovcu, jer ide na Bleiburg. No, predsjednica je u Jasenovac mudro otišla sama i rekla ono što je trebala reći. Strategija im je pala u vodu. Predsjednica će ići i u Bleiburg, a oni se s time ne mire. Treća činjenica koja ugrožava strukture vezene uz obavještajne službe bivše države jest da je Hrvatska članica EU pa se mora držati demokratskih standarda. Demokratski standardi prijetnja su, dakako, totalitarnom sustavu", primjećuje dr. **Zdravko Tomac**, bivši član Socijal-demokratske partije, te bivši potpredsjednik Tuđmanove ratne Vlade nacionalnog jedinstva.*

Ista retorika Mesića, Josipovića, Šešelja i Nikolića

Tomac potom primjećuje kako Mesić i Josipović u isto vrijeme stvaraju nekakav antifašistički blok te istodobno 'kreću u odlučan boj'.

"Mesić stalno govori o nekakvoj obnovi ustaštva. Ističe da to nije staro ustaštvo, već nekakvo novo ustaštvo. Slične izjave daje i Ivo Josipović. Valja primijetiti da iste teze u Srbiji guraju i eksponenti velikosrpske politike. Četnički vojvoda Nikolić, Šešelj i Vučić govore isto što i Mesić te Josipović. Oni, dakle, zajednički idu u novi boj. Sve to je povezano s proslavom Oluje. To je trebalo biti centralno mjesto gdje će se odbaciti optužbe vezane uz tu veličanstvenu vojnu akciju. Tri su temelja za odbacivanje svih optužbi protiv Oluje. Prvi je Tuđmanov arhiv, gdje se vidi da ta akcija nema nikakve veze s ustaškom politikom te da je Hrvatska bila napadnuta i da je Oluja bila oslobodilačka akcija. Drugi temelj je presuda Haškog suda, u kojoj je rečeno da je Oluja bila legitimna vojno oslobodilačka akcija, a treći temelj je presuda Međunarodnog suda pravde prema kojoj je Hrvatska bila žrtva agresije, dok je Srbija agresor. Dvadeseta godišnjica Oluje bi trebala biti krunski događaj na kojem će Hrvati konačno proglasiti pobjedu. Nekome je to jako smetalo. Smeta i dalje velikosrpskoj politici koja tvrdi da je general Gotovina ustaša. Ovdje je riječ o spoju mentalnih komunista sa velikosrpskom politikom, a možda i britanskom politikom. Shvatili su da su njihovi interesi ozbiljno ugroženi, zbog čega kod njih vlada velika nervoza. Sada pokušavaju spasiti što se spasiti može", pojašnjava dr. Tomac.

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/13448/Mesi%C4%87-Josipovi%C4%87-UDBA-i-velikosrbi-zajedno-u-odlu%C4%8Dnom-boju-protiv-Oluje.htm>

O nastupu fašista, ispričavam se antifašista sve govori već sam naslov prikaza Marcela Holjevaca *Skup u Jasenovcu: Lešinarjenje nad žrtvama i politikanstvo umjesto pijeteta*

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/skup-u-jasenovcu-lesinarjenje-nad-zrtvama-politikanstvo-umjesto-pijeteta>

Izdvojit ću i podnaslov:

Skup u Jasenovcu je više djelovao kao skup poraženih 1995. godine nego kao odavanje pijeteta žrtvama nacizma. Pupovac kaže da se 'Hrvatsko društvo mora oduprijeti fašizaciji i nacizaciji'. Upravo to smo 1991. i uradili.

Naravno, treba pročitati cijeli njegov tekst. Mnogima će biti jasnije zašto sam u Lisinskom njihovu hrvatsku nazvao Jugoslavenska, tj. Srpska Hrvatska.

Zašto sam Milanovićeve tvrdnje o pozdravu ZA DOM SPREMNI promijenio, objašnjava i Damir Kalafatić:

Ako je itko u našoj Hrvatskoj domovini bio istinski borac protiv srbijanskog fašizma to su onda bili hrabri, antifašistički borci HOS-a koji su ponosno na svojim odorama nosili domoljubnu oznaku 'za Dom spremni'. Tijekom borbe za slobodu protiv srbijanskih fašista-četnika i Titine yugo-armade ta oznaka nikomu nije smetala a danas nekima poput kurira Slavka i sličnih mu ljigavih tipova, itekako smeta.

Slično prof. dr. sc. Andriji Hebrangu koji je nedavno "antifašizam" izjednačio s fašizmom mislim i ja. Ali ne smeta mi kada ga se još nazove 'CRVENI FAŠIZAM' kao Luka Podrug u emisiji *Bujica*. Kazao je i kako se svi mrzitelji Hrvatske zovu antifašistima. Evo prikaza njegovog nastupa na Direktno.hr: 24. 4. 2015. jer Podrug daje niz primjera njihovog djelovanja:

(<http://direktno.hr/en/2014/direkt/13475/Podrug-Komunisti-su-kao-i-Srbi-ubiju-vas-i-ka%C5%BEEu-da-su-vam-pomogli.htm>)

PODRUG: KOMUNISTI SU KAO I SRBI, UBIJU VAS I KAŽU DA SU VAM POMOGLI

Politički tajnik HČSP-a i autor spomenika IX. bojne HOS-a u Splitu Luka Podrug u emisiji 'Bujica' uoči najavljenog okupljanja 2. svibnja izrazio je ogorčenje svim političkim opcijama, budući da pravednu bitku branitelja nisu prenijeli u Sabor i smijenili Zorana Milanovića, Predraga Matića i Bojana Glavaševića.

"Zamislite da vam četnici ubiju oca, a vi budete naučnik njihove ideologije", rekao je Podrug koji je pomoćnika ministra branitelja nazvao Pupovčevim šegrtom.

Na velikom skupu 2. svibnja za Hrvatsku nastupat će i Thompson kojeg, za 'razliku od drugih koji ga osporavaju', Podrug ima samo riječi hvale.

"Od legendarnih Čavoglava kojom su pobijedili četnike pa do "za dom spremni", su molitve. Njegove pjesme su politički program i svjetlo u svakom smislu", rekao je Podrug koji očekuje da će 2. svibnja okupljeni Vlasti uputiti crveni karton za hitan odlazak.

Ukazao je na drugo lice ministra obrane Predraga Matića pozivajući se na snimke u kojima je Matić govorio o nacionalnoj antikomunističkoj vlasti, o ovoj ekipi koja je došla na vlast. Osim toga, rekao je da je ministar obrane Ante Kotromanović bio u kontaktu s Ivom Sanaderom.

"Kotromanović se pokušavao dodvoriti Sanaderu. Bio je s njim u vezi i oni su nam stalno kroz stožer nastojali provoditi HDZ-ov politiku. Mi smo se opirali", rekao je Podrug koji je pozvao sve branitelje da nakon promjene vlasti 'sastave zakon o pravima hrvatskih branitelja koji do sada nije donijela niti jedna vlast'.

Napomenuo je kako se sva prava branitelja svode na invalidnost i bolesti što je nesreća, a prava, naglasio je, treba crpiti iz same činjenice dragovoljnosti sudjelovanja u Domovinskom ratu.

Komentirao je Milanovićev govor u Splitu u kojem je oporbu nazvao zlom, a kojeg su mnogi okarakterizirali kao govor mržnje.

"On je medicinski fenomen, ali treba liječiti one koji su za njega glasovali. Nekontroliran je i pitanje je koliko je psihički stabilan. Nevjerojatno je da je tako bahat i vuče za nos cijelu naciju. Od njega se ne očekuje da razgovara s braniteljima. On je sa svima zavađen. Hrvati rijetko uključuju mozak, to je problem", rekao je Podrug.

Smatra kako je antifašizam crveni fašizam te ukazuje kako se svi mrzitelji Hrvatske zovu antifašistima.

"Komunisti rade kao i Srbi, oni vas ubiju i kažu da su vam pomogli, njima je laž u korijenu. Oni nisu toliko nesposobni, koliko Hrvatsku ne vole. Postoje oni koji je vole i koji je vode, a vode je oni koji je ne vole", rekao je Podrug.

Autor spomenika IX. bojni HOS-a ispričao je kako je odvjetnik Zvonimir Hodak u ime zajednice IX. bojne HOS-a podnio kaznenu prijavu protiv nepoznatih počinitelja koji su razbijali čekićem spomenik.

"DORH je prije nekoliko dana odbacio prijavu, a u obrazloženju kažu da su obavili razgovor s Podrugom. Ja javno govorim da nisam s nikim razgovarao. Osim ako policija prisluškuje razgovore i smatra ih informativnima. Ne sumnjam da me prisluškuju. Nitko me nije pozvao na razgovor, a u rješenju odbačaja kaznene prijave piše da sam saslušan", kazao je Podrug.

Istaknuo je 'fenomen' prema kojem Tomislava Karamarka proglašavaju najnegativnijom osobom, a predsjednik HDZ-a dobiva sve izbore za redom.

"Mrze ga, jer je Hrvat kao i Brkić i sadašnje vodstvo HDZ-a, a malo ih je u politici. Mi smo prijatelji, domoljubi, Hrvati. Unutar HDZ-a će prevladati domoljubna opcija, uvesti će lustraciju, pomest će ih i uvest politiku ljubavi i odanosti prema državi. Od vodstva očekujem da se to promjeni. Apsolutno vjerujem sadašnjem vodstvu HDZ-a. Po nikakvim uvjetima ne bi surađivali s prošlim HDZ-om. Što više sadašnji HDZ napadaju uvjereniji smo da su na boljem putu", rekao je Podrug.

Progovorio je o problemu u Hajduku ističući kako je Torcida sasvim rodoljubna i desna, ali da njom manipulira vodstvo. Izrazio je nadu da će se navijači probuditi.

Navijački neredi su režirani u vrhu države, ukazuje Podrug, da bi se na taj način uzeli glasovi Kolindi Grabar Kitarović i HDZ-u u Splitu i Dalmaciji.

(Crveni) Fašisti su svjesni da moraju učiniti sve kako ne bi izgubili na parlamentarnim izborima. Hrvatska u rukama onih koji je vole jest definitivni poraz krucijalne misli jednog od najvećih zločinaca prošlog stoljeća o tome kako će prije Sava poteći uzvodno nego Hrvati imati državu. Doista je njima MI ILI ONI. Računaju na činjenicu da su svi glavni mediji u njihovim rukama. Bili su i na predsjedničkim izborima pa su ih izgubili. Ali što im drugo preostaje? Prije nego što je ustvrdio kako Hrvati rijetko uključuju mozak Luka Podrug je citirao jednu moju izjavu kao poruku pred slijedeće izbore:

Ugasite televizor, uključite mozak!

Predsjednički izbori pokazali su da Hrvati sve više uključuju mozak, zar ne?

Glas Brotnja, 27. 4. 2015.

Dragovoljac.com, 27. 4. 2015.

Kamenjar.com, 27. 4. 2015.

DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI!, ZAGREB, 2015.

KAKAV TREBA BITI HRVATSKI INTELEKTUALAC?

Marijan Majstorović, koji me je svojevremeno kao glavni urednik „Fokusa“ pozvao na suradnju, a kasnije na zahtjev iz Sanaderovog HDZ-a najurio iz „Fokusa“, a pri tome i krivotvorio razgovor s akademikom Jelčićem, ponovno me uči kakav treba biti hrvatski intelektualac. Kako je to izgledalo prvi put vidjeti knjigu:

D. Jelčić i J. Pečarić, *Povijesni prijepori*, Zagreb, 2006.

Jelčić u svom djelu daje tekst razgovora Nenada Piskača s njim (str. 101-104), a ja u svom dijelu tekst *Krivotvorenje Jelčića*, (str. 305-313.) ukazujem na intelektualnu obradu Jelčićeva teksta u Majstorovićevom „Fokusu”.

Tada je nepoćudni akademik Josip Pečarić u Jelčićevom intervjuu postao nepovjesničar bez imena i prezimena, a autor krivotvorenog intervjuja Nenad Piskač postao je Branko Banić. (Zapravo poznati hrvatski književnik i kolumnist je i danas u Majstorovićevoj poduci o hrvatskim intelektualcima. Naime, on spada u moje trabante. Pogledajte Piskačev tekst: *Tko i zašto ustašizira akademika Josipa Pečarića?* Portal HKV-a, 01. 09. 2015.) Akademik Jelčić je tada dao i izjavu o toj krivotvorini (ili cenzuri ako hoćete) HINI!

Dakle, još tada poučen od tako velikog autoriteta g. Majstorovića kakav treba biti hrvatski intelektualac veoma ozbiljno sam prihvatio njegovu tvrdnju da sam tzv. hrvatski intelektualac jer sam sa svojim trabantima branio Thompsona i „Bojnu Čavoglave”:

Nastavlja se podriivanje hrvatske samostalnosti od strane tzv. hrvatskih intelektualnih kadrova. Akademik Josip Pečarić sa svojim trabantima još žešće i nemilosrdnije ustrajava na povijesnom

hrvatskom pozdravu ZA DOM SPREMNI! U prošlom sam broju napisao kako je taj pozdrav hrvatski, kako je u redu, samo nije u redu sada ga aktualizirati kada se približavaju izbori za Sabor i kada je vladajuća crvena koalicija pred izglednim porazom zbog lijenosti, neznanja i nerada. Stoga, jedino tko od poraza može spasiti Kukuriku koaliciju su oni koji na ovaj način, protiv svake logike, nastoje doći u središte medijske pozornosti. Kako je ovo politička tema od velike važnosti za sadašnji hrvatski politički trenutak, u Hrvatskome fokusu postavili smo anketu s pitanjem: Tko stoji iza peticije da se pozdrav ZA DOM SPREMNI! uvede u vojnu uporabu? Najviše glasova dobili su „provokatori“, „netko drugi“, pa „neznalice“. Neovisno o tomu kojih je više, provokatora ili neznalice, jednako nam se piše.

<http://www.hrvatski-fokus.hr/index.php/uvodnik/14611-provokatori-i-neznalice-ne-posustaju>

A da. Prvo, da malo provjetrimo stvari. Nikome razumnome nije dovoljno to što se netko proglasio domoljubom, desničarem, konzervativcem ili antikomunistom. To treba dokazati na djelu. Nije rijetkost da se upravo najglasniji zagovornici antikomunizma služe komunističkim metodama diskvalifikacije i samoproglašenim neupitnim pozicijama monopolista u svemu. Pitaju li se ti ljudi, kao Majstorović, u čemu je razlika između onih koje oni navodno kritiziraju, neokomunističkih apologeta i navodnih ljevičara, i njega. I jedni i drugi monopoliziraju pravo na sve u društvu. Ničim pozvani. Evo, na primjer, na temelju čega bi hrvatskoj javnosti ili društvu općenito bila relevantna anketa koju je proveo Majstorović? Koje stručne, znanstvene i ostale reprezentativne elemente zadovoljava takva anketa, kako bi njeni rezultati, koje on uzima kao Bogom dane, trebali biti neupitni. Odgovor je, na istim elementima počiva njegova anketa i uporište, na kojima već desetljećima djeluje recimo Slavko Goldstein i njegov agitpropovski stroj sa odsjeka za povijest Filozofskoga fakulteta u Zagrebu. Koliko god ti elementi i polazišta imali različiti predznak, njihova bit je ista. Nevaljala. Moje i stajalište mojih kolega i prijatelja je da se sve, pa i ono, ili prvenstveno ono što mi zastupamo, mora smjeti i moći evaluirati. Jedino tako možemo biti različiti od onih koje kritiziramo i osporavamo. Pa Majstorović ponovno nešto ne kaže tj. krivotvori. On uopće ne spominje glavni dio našeg Pisma. Valjda su njemu

Thompson i Bojna Čavoglave posve nebitni. Posve mu je nebitan Domovinski rat u cijeloj priči! Doista, takove visoke kriterije za hrvatskog intelektualca ja doista ne mogu ispuniti, zar ne? Npr. ako bi "Rankovićeva krajiška milicija" došla po Majstorovića, pa ga odvela u bajbok, mi bismo pisali peticiju i za njega. Provokatori i neznalice kakvi jesmo.

Zapravo Majstorovića komentiram samo zato što je pisao o mojim trabantima. Stvarno me nitko nije nahvalio kao on. Da bu se u to uvjerili predlažem vam da obavezno pročitate tekstove „mojih trabanata“ koji *još žesće i nemilosrdnije ustrajavaju* na obrani Domovinskog rata. U najnovijem Hrvatskom tjedniku Mirela Pavić, Zvonimir Hodak i don Anđelko Kaćunko, a u 7Dnevno Marko Ljubić, Zdravko Tomac, Nikola Štedul. Zapravo, prof. dr. sc. Zdravko Tomac i nije potpisnik Pisma ZDS, ali je dao sjajno pojašnjenje onoga što ja pokušavan uraditi u svojim tekstovima (sigurno mnogo manje uspješnije od njega):

Drugo mišljenje je da je slogan „Za dom spremni“ u Domovinskom ratu potpuno odvojen od NDH, Pavelića i ustaške politike, da je on spontano nastao u borbi protiv četničko fašističke agresije kao odgovor branitelja da su spremni obraniti svoj dom i svoju domovinu. Dakle, to mišljenje, koje i osobno zastupam, jer sam kao potpredsjednik Ratne vlade se svakodnevno suočavao s tim problemom, potpuno je odvojeno od ustaškog pozdrava „Za Pavelića i dom spremni“ i nema nikakve veze s ustaštvom.

Politički ciljevi Tuđmana i Ratne vlade jasno su definirani stvaranjem demokratske antifašističke Hrvatske nasuprot NDH. Umjesto totalitarne NDH Tuđman i Vlada u novom Ustavu utvrdili su Hrvatsku kao demokratsku višestranačku državu sa najvišim ljudskim pravima. Donijeli smo i ustavni Zakon o pravima manjina, koji je na najvišoj razini jamčio manjinska prava, a posebno srpske manjine.

Pozdrav „Za dom spremni“ je nastao u borbi protiv novog srpskog fašizma, koji je osporavao i dom i domovinu. I zato je bio tako masovno prihvaćen. Dakle, nisu u pravu oni koji tvrde da u Domovinskom ratu nije dan novi sadržaj pozdravu „Za dom spremni“. Zato ima osnove i prijedlog da se taj pozdrav u Domovinskom ratu rehabilitira kao izvoran i potpuno različit od

ustaškog pozdrava jer su se branitelji borili za potpuno drukčiju Hrvatsku od ustaške Hrvatske.

Zato svi oni koji nas napadaju „zaboravljaju“ spomenuti da mi u Pismu jasno kažemo da je ono nastalo s ciljem obrane Marka Perkovića Thompsona i njegove kultne pjesme iz Domovinskog rata „Bojne Čavoglave“! Da se odmah razumijemo, Marka Perkovića mi ne bi branili da to istodobno nije duboko simboličko i političko pitanje, samo srce svih problema koje današnja Hrvatska ima. Marko se sam sjajno brani, zar ne? Braneći Marka i njegovu pjesmu, njegovo djelo, zapravo mi branimo i promičemo, što je daleko važnije, poruku naraštajima hrvatskoga naroda da pritisak na nas, na naše vrednote nije ni poželjan, ni civiliziran ni opravdan, da ga ne smijemo trpjeti i da je vrijeme da svoju sudbinu uzmemo kao i svaki uljudan i slobodan narod u svoje ruke. Bez tutora i mentora koji nikada nisu bili dio nas. Mene osobno i jako puno ljudi koje poznajem to je prvenstveno motiviralo, a Thompsonu bih pomogao osobno na tisuće načina, s tim što treba razlikovati osoban odnos od simbolike koju njegovo ime nosi. Ovo je važnije i od Thompsona i od mene.

Naravno, da je sve to u cilju izbora. Predsjedničke izbore smo dobili jer su hrvatski državotvorni komentatori shvatili kako treba inzistirati na tome kako Josipović ne voli hrvatsku državu ni hrvatski narod. Od posebnog značaja je što je izuzetnu ulogu u tome odigrala Crkva u Hrvata. Zato je i naslov moje knjige tiskane uoči tih izbora bio „Ako voliš Hrvatsku svoju“.

Najnovija poruka je dana u naslovu moje najnovije knjige „Živjela nam antifašistička tj. braniteljska Hrvatska“. Pročitajte Tomčev tekst. Uvjerite se sami da Vam profesor Tomac poručuje isto to! Parlamentarni izbori odvijat će se u uvjeravanju državotvornih Hrvata kako je partizanski pokret važniji od branitelja. Bježeći od ovakvih inicijativa s kojima se pokazuje da su hrvatsku državu stvorili branitelji, a ne „antifašisti“, bježi se od istine. Bježi se od branitelja. Bježi se od Hrvatske!

ž <http://kamenjar.com/kakav-treba-biti-hrvatski-intelektualac/>

PROF. DR. SC. ZDRAVKO TOMAC**FAŠISTI SU ONI KOJI POZDRAV ZA DOM
SPREMNI! PROGLAŠAVAJU FAŠISTIČKIM**

Po ne znam koji puta ponovno je velikosrpska četnička politika na čelu sa četverolistom Nikolić, Vučić, Vulin i Dačić, pokrenula novu agresiju na Hrvatsku zloupotrebljavajući problem uvođenja ćiriličnih natpisa u Vukovar.

Vukovarski branitelji suprotstavili su se uvođenju ćiriličnih natpisa jer sjećanja na fašističke zločine još su previše bolna a za Vukovarce četiri ćirilična slova S bila su i ostala su simbol okupacije, zločina i fašističke politike. Živa su i sjećanja kako su četnici prije nego što su pobili zarobljenike pjevali “Druže Slobo, pošalji nam salate, bit će mesa klat ćemo Hrvate.” Ta velikosrpska politika danas se obnavlja, nije se odrekla svojih pretenzija na Vukovar, napravila je Memorandum 2 gdje je obnovila svoje fašističke imperijalne ciljeve i dosljedno ih provodi. Vukovarci koji su ostali živi, koji su se vratili iz logora, među kojima mnogi još nisu našli svoje najmilije, tu politiku su na svojoj koži osjetili kao fašističku. I zato su osjetljivi na nove velikosrpske pretenzije i obnovu četničko fašističke politike prema Hrvatima. Agresivnosti velikosrpske politike nema kraja. Proglasili su se nadležnim za navodne zločine za koje su u logorima iznuđena priznanja mučenjem hrvatskih branitelja, te podižu optužnice protiv vukovarskih branitelja s ciljem da se napravi jedna velika povijesna inverzija, da se velikosrpski fašisti koji su učinili grozne fašističke zločine pretvore u žrtve a da se hrvatske žrtve pretvore u fašiste, koji sada oduzimaju prava nevinim Srbima i prema njima vode, navodno, fašističku i rasističku politiku. Vukovarski branitelji i pučanstvo Vukovara već nekoliko godina molilo je Hrvatsku vladu i Hrvatski sabor da ih zaštite od nove velikosrpske agresije, molili su i preklinjali Vladu da donese zakon kojim bi se ne ukinula nego odgodila primjena ćirilice na javnim ustanovama dok se rane ne zaliječe. Dakle, nitko nije tražio da se bilo koje pravo ukine Srbima. S pravom se tražilo da se zbog strašnih sjećanja i trauma

roditelja koji još nisu pronašli svoje pobijene sinove odgodi primjena ćirilčnih ploča jer su ih doživljavali kao pobjedu i uskrснуće one fašističke politike koja je nanijela toliko zla Vukovaru i Vukovarcima. S druge strane, velikosrpska politika vrlo je vješto iskoristila ogromne pogrješke Milanovićeve vlade i Kukuriku koalicije, koji nisu shvatili da inzistiranje velikosrba na ćirilice nije borba za ravnopravnost jezika i pisma nego da se radi o političkoj borbi kako bi se povratkom tih simbola fašističke srpske politike Vukovar obilježio kao srpski grad, kako bi se stvorila nesnošljiva atmosfera i kako bi Hrvati počeli bježati iz Vukovara a Srbi se doseljavati i kako bi Vukovar po nacionalnom opredijeljenošću postao većinski srpski grad. Velikosrbi se ne bore za ravnopravnost pisma nego se bore za dominaciju jer nisu odustali od svojih pretenzija na Vukovar, uostalom tri puta je javno predsjednik Srbije, četnički vojvoda Tomislav Nikolić, koji je i osobno sudjelovao u agresiji na Vukovar rekao da je Vukovar srpski grad i da tu Hrvati nemaju što da traže. Skočila je na noge stara i nova protuhrvatska peta kolona, koja je i u proslavi Oluje i u pokušajima gradskog vijeća Vukovara da pronađe izlaz iz aktualne krize i da promjenom statuta nađe kompromisno rješenje vidjela obnovu i jačanje ustaštva i fašizma. Gradsko vijeće nije ukinulo ćirilicu nego ju postepeno uvodi, u skladu s Ustavnim zakonom u kojem jasno piše da uvođenje ćirilice ne smije biti nasilno i da ne smije dovesti do međunacionalnih sukoba, da ne smije dovesti do ukidanja prava srpske manjine ali niti do ukidanja prava hrvatske većine. Ta stara hrvatska peta klon, kojoj se pridružuju sada pred izbore i neki novi vrlo agresivni članovi poput neovisnog zastupnika Branka Vukšića, počela je grmjeti i optuživati kako u Hrvatskoj buja fašizam i nacizam, kako navodno i predsjednica države i biskupi podržavaju fašističke i ustaške manifestacije. Ustvari došli su do iste strategije koju propagira četnička velikosrpska državna politika, a koja stalno ponavlja krivotvorine da je hrvatski narod bio i ostao fašistički i ustaški narod, da je i Tuđmanova Hrvatska, ali i ova Hrvatska nakon Tuđmana i dalje ustaško fašistička država, u kojoj se prema Srbima vodi rasistička politika. Zbog takvog stanja duhova u Hrvatskoj konačno bi trebalo u Hrvatskoj otvoriti raspravu u Hrvatskom saboru o tim optužbama, ne samo iz Srbije nego i iz Hrvatske, te jasno

utvrditi što su fašistički i ustaški simboli, a što je izmišljanje ustaških i fašističkih simbola. Treba konačno jasno reći da je u Domovinskom ratu masovno upotrebljavan pozdrav “Za dom spremni” kao odgovor na četničku agresiju i da su hrvatski branitelji na taj način odgovarali četničkom agresoru koji ih je nazivao ustašama. Dakle, pozdrav “Za dom spremni” je pozdrav hrvatskih branitelja, a kako hrvatski branitelji nisu ustaše nego domoljubi onda stigmatiziranje toga pozdrava kao ustaškog znači prihvatanje lažnih optužbi da je Domovinski rat bio ustaški pokret. U tom kontekstu nastala je i pjesma Čavoglave, u ratnim obrambenim operacijama kao pjesma podizanja morala hrvatskim braniteljima. Ta pjesma se pjeva godinama na oduševljenje branitelja i na zgražanje onih izvana i iznutra koji sustavno pokušavaju Tuđmanovu Hrvatsku pa i današnju Hrvatsku, i Domovinski obrambeni rat proglašiti obnovom ustaštva i fašizma. Nitko ne spori da se i za vrijeme NDH upotrebljavao sličan pozdrav. Tada se pozdravljalo “Za Pavelića i dom spremni”, ali s drugom konotacijom i s drugim sadržajem nego u Domovinskom ratu. Pozdrav “Za dom” je bio i prije ustaša i prije Domovinskog rata i u svakom povijesnom razdoblju imao je određeno značenje. Zato pjesmu Čavoglave koja počinje s pozdravom “Za dom spremni” proglašiti ustaškom pjesmom je velika krivotvorina i kleveta, jer Domovinski rat nije se temeljio na ustaškoj politici nego na politici stvaranja demokratske više stranačke slobodne Hrvatske, koja nema nikakve veze s fašističkom državom niti sa NDH. Dakle, ustaški pozdrav glasi “Za Pavelića i dom spremni” i njega treba diskriminirati, a pozdrav “Za Dom spremni” je braniteljski pozdrav u kojem se izražava spremnost obrane doma i domovine upravo od velikosrpskog fašizma. Strašno je što i neki saborski zastupnici i navodno hrvatski političari sve one koji iz bilo kojih razloga upotrebljavaju pozdrav za dom spremni automatski proglašavaju ustašama i fašistima. Očito da ne znaju što su to fašisti. Trebalo bi Branka Vukšića i druge hrvatske političare i nevladine udruge i novinare podučiti što je to fašizam. Čak da se i složimo da pozdrav “Za dom spremni” nije sasvim korektan ne može se čovjek koji misli da to nema veze s ustaštvom proglašavati ustašom i fašistom. Strašno je ako netko pjeva tobož neku nacionalističku pjesmu u svatovima, na zabavama, privatno to proglašavati fašizmom i ustaštvom. Tu

pjesmu je pjevao i bivši hrvatski predsjednik Stjepan Mesić i to javno na skupu a ne privatno, koji je danas počasni predsjednik Antifašista Hrvatske. Pa bi po tome i on morao biti proglašen fašistom i ustašom. Zato je važno ne podleći novoj ofenzivi iz Srbije ali i iz Hrvatske u kojoj se ponovno svuda vidi jačanje fašizma i ustaštva u Hrvatskoj, u kojoj se ponovno tvrdi da u srcima mnogih Hrvata i Hrvatice živi ustaška zmija, da je Hrvatska fašizirana i ustašizirana država. Posebno je opasno kada dio "hrvatske" politike i medija prihvaća velikosrpske optužbe da su u Vukovaru na vlasti fašisti i rasisti koji ukidaju prava Srbima, koji poručuju Srbima da nisu dobro došli u Hrvatsku. Pitam te navodno hrvatske političare ako Srbi nisu dobro došli u Hrvatskoj kako to da u Hrvatskoj vladi, kada se uzmu zajedno ministri, zamjenici i pomoćnici ima preko trećinu Srba iako ih u Hrvatskoj ima svega pet posto, i kako to da se nitko ne buni protiv toga. Što bi se dogodilo u Srbiji da ima samo pet posto u Vladi Srbije Hrvata. Kako to da u Srbiji, koja navodno vodi politiku ravnopravnosti Hrvata ni u Vladi ni u parlamentu nema ni jednog Hrvata. I ono što je najvažnije, konačno treba za sva vremena utvrditi istinu o tome tko su bili fašisti u Vukovaru. Tko je u Vukovaru masovno ubijao ne samo hrvatske vojnike nego i ranjenike, žene i djecu? Tko je na fašistički način likvidirao ljude? Tko je iz Vukovara prisilno istjerao sve Hrvate? Tko je stvorio koncentracijske logore za Hrvate u Srbiji? Tko je silom nametao četiri S i ćirilicu? Tko je masovno silovao, pljačkao, palio i ubijao? Sve su to radili četnici velikosrbi ali i Srbi, koji danas izigravaju žrtve navodno hrvatske fašističke politike. Ovčara i druga stratišta dokaz su da su Srbi vodili nacističku i fašističku politiku. Da nisu samo pjevali četničke pjesme nego da su masovno klali i ubijali i vršili neviđeno etničko čišćenje. Koncentracijski logori u koje je odvedeno nekoliko tisuća Vukovaraca, koji su stvoreni u Srbiji, u kojima su logoraši mučeni i ubijani tipični su za fašističko-nacističku politiku. I jedno i drugo ne razlikuje se od onog što je radio Hitler i nacisti. Dakle, jedini fašisti i nacisti bili su velikosrpski agresori. Cilj njihove agresije je bio da fašističkim nacističkim zločinima pobiju i nasilno iseke sve Hrvate iz Vukovara i drugih područja Hrvatske koje su si zacrtali kao dio buduće velike Srbije. Ti fašistički zločini vršeni su nametanjem ćirilice kao obveznog pisma i nametanjem srpskog jezika kao

obveznog jezika. I Vukovarci su s pravom ta četiri srpska S doživljavali kao simbol nacističke i fašističke četničke velikosrpske politike. A što se dogodilo danas? Danas mnogi koji su učestvovali u toj politici jednom izdajničkom pokorničkom hrvatskom politikom postali su policajci i vlast koja vrši novi teror nad Hrvatima. Samo da posjetim kakva se strašna halabuka podigla na Franju Tuđmana i Hrvatsku kada je Hrvatska odlučila da umjesto dinara hrvatski novac bude kuna. To se proglašavalo krunskim dokazom obnove ustaške države. Tvrdilo se da zbog toga Hrvatska neće moći ući u Europsku uniju, da će Srbi i antifašisti odbiti upotrebljavati taj ustaški novac. Tuđman je imao snage da odbaci te optužbe i da kaže da, iako je kuna bila novac za vrijeme NDH, to ne znači da je taj naziv diskriminiran za sva vremena. I uostalom himna "Lijepa naša" je bila himna za vrijeme NDH i zato su i prema njoj u komunističkoj Titovoj Jugoslaviji dugo godina bile rezerve i narod ju je sa strahom pjevao. Mnoge stvari koje su se događale i u NDH, iako je bila kvislinška država i fašistička ipak je bila činjenica i ne može se reći nije postojala. Ona je postojala i ljudi su u njoj živjeli i nemoguće je da sve što se tada, svi nazivi i sve što se događalo da se diskriminira kao ustaško i fašističko za sva vremena. Hrvatska povijest nije počela niti završila s NDH niti je počela niti će završiti s ovom državom. Hrvatski narod ima svoj povijesni kontinuitet i u tom povijesnom kontinuitetu neki stari nazivi i pojave imali su različito značenje u različitim vremenima. Crvena zvijezda petokraka imala je pozitivno značenje u početku ustanka protiv fašizma i nacizma. Na kraju, nakon oslobođenja, crvena zvijezda je dobila drugačije značenje kada su Titovi vojnici izvršili masovne likvidacije, pravi genocid nad hrvatskim narodom noseći crvenu zvijezdu petokraku. Tada je taj simbol slobode kompromitiran i prestao je biti simbol slobode. Još više taj simbol crvene zvijezde petokrake je kompromitiran u Vukovaru i Srebrenici, kada su pod tim simbolom izvršeni strašni fašistički zločini i likvidacije. Zato je taj simbol za mnoge također sporan i jednako kompromitiran kao i slovo U. Ali opasno bi bilo sve one koji i danas misle da je crvena zvijezda petokraka u određenom razdoblju bila simbol slobode proglasiti boljševicima, staljinistima i fašistima. Isto je i sa slovom U i drugim simbolima iz prošlosti. Uostalom jedno je na verbalnoj razini veličati određene ideologije i

totalitarizme a drugo je na djelu provoditi fašističku ili staljinističku politiku. Zbog svega toga moramo se javno pobuniti protiv svih onih koji žele sakriti fašističku i nacističku četničku velikosrpsku politiku u Vukovaru i stvarne fašiste i naciste koji su počinili zločine pretvoriti u žrtve hrvatske politike. Dakle, gospodine zastupniče Vukšiću, nemate pravo govoriti o obnovi fašizma u Hrvatskoj, jer nitko u Hrvatskoj ne zagovara koncentracione logore, nitko u Hrvatskoj ne zagovara likvidacije Srba, nitko ne ukida slobode i prava ljudi, bez obzira na vjeru, naciju i spol, nitko ne uvodi represivni fašistički režim. Dakle, ako svega toga nema, ako nemamo ni jednu stranku koja je fašistička i nacistička, koja zagovara otvoreno rasnu politiku, onda je sramotno vlastitu domovinu pretvarati u fašističku državu u kojoj navodno buja fašizam, koji je toliko navodno narastao da traži uvođenjem masovnih mjera represije i masovna hapšenja pa i stvaranje logora za nove fašiste i ustaše. Sramotno je demokratsku Hrvatsku, sramotno je hrvatske branitelje koji su stvorili tu demokratsku Hrvatsku, sramotno je tisuće onih koji su prošli fašističke srpske logore lažno optuživati da su postali novi fašisti. Sramotno je prihvatiti novu velikosrpsku agresiju koja pokušava srpske fašiste, koji su načinili strašne zločine u Vukovaru pretvoriti u navode žrtve rastućeg hrvatskog fašizma i rasizma. Konačno je došlo vrijeme da mi u Hrvatskoj, gledajući se u oči, kažemo jedan drugom punu istinu, da se suprotstavimo onima koji stalno lažno optužuju vlastiti narod i hrvatske branitelje. Može se o ćirilici u Vukovaru govoriti na različite načine, jedino se ne može i ne smije govoriti da je suprotstavljanje zbog konkretnih problema koji nisu riješeni nasilnom uvođenju ćirilice dokaz da su vukovarski branitelji postali fašisti i nacisti i opasni rasisti, koji navodno ugrožavaju temeljna ljudska prava Srbima. Znam da sam već dosadan jer to stalno ponavljam, ali i ovaj puta je to potrebno stalno ponavljati, niti slovo U niti crvena zvijezda petokraka kao simboli ne donose dobro hrvatskom narodu i zato ih ne treba upotrebljavati. Zato je potrebno na vrijednostima Domovinskog rata i pluralističke demokratske slobodne Hrvatske i Tuđmanovoj pomirbi tražiti izlaz iz sadašnje krize. Hrvatska želi dobre odnose sa Srbijom, ali ti dobri odnosi se ne mogu razvijati na novim lažnim optužbama protiv Hrvatske. Oni se mogu graditi samo na

priznavanju istine. Ako srpska državna politika želi izvršeni genocid i fašističke zločine u Vukovaru izbrisati spužvom zaborava te fašiste i naciste proglasiti navodnim žrtvama izmišljenog hrvatskog fašizma i ustaštva onda te odnose nije moguće razvijati. Treba jasno reći Hrvatska želi pomoći Srbiji da uđe u Europsku uniju ali to mora biti demokratska Srbija a ne četnička Srbija koja obnavlja imperijalnu srpsku politiku prema Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini.

dr. Zdravko Tomac,
Katolički tjednik

<http://kamenjar.com/tomac-fasisti-su-oni-koji-pozdrav-za-dom-spremni-proglasavaju-fasistickim/>

PROF. DR. SC. ZDRAVKO TOMAC, Fašisti,
lažni antifašisti i peta ofenziva

ZDS I STATUT GRADA VUKOVARA IZBEZUMILI PETU KOLONU U HRVATSKOJ!

Dnevno.hr: 09. 09. 2015.

Kada se povežu izjave četničkog državnog vodstva Srbije u posljednje vrijeme, izjave i politika svetosavske Pravoslavne crkve i pete protuhrvatske kolone u Hrvatskoj, nema dvojbe da petu ofenzivu vode zajednički i usklađeno pušu u isti rog

Protehrvatska peta kolona pokrenula je novu “petu ofenzivu” protiv Hrvatske.

Dva su povoda. Promjene Statuta Grada Vukovara i pismo predsjednici Republike i predsjedniku HDZ-a Tomislavu Karamarku o pozdravu “Za dom spremni”, koje je potpisalo više od tri tisuće ljudi na čelu s akademikom Josipom Pečarićem, koji je i inicijator pisma.

I na promjene Statuta Vukovara i pogotovo na pismo sručila se prava lavina uvreda, zavladała je prava histerija. Nema ni jedne grube riječi, ni jedne uvrede koja nije javno izrečena, osobito protiv Josipa Pečarića i hrvatskih biskupa Valentina Pozaića i Vlade Košića. Nakon što je zadarski nadbiskup Želimir Puljić progovorio o pozdravu “Za dom spremni” i spomenutom pismu, ustvrdivši da u nas nema tabu tema i da o toj temi treba ozbiljno raspravljati ako toliki broj ljudi javno iznosi svoje mišljenje zbog kojih su sotonizirani, i na njega se obrušila peta kolona.

Istu sudbinu doživjela je i promjena Statuta Grada Vukovara. Vukovarska vlast i vukovarski branitelji proglašeni su ne samo ustašama, nego fašistima i rasistima najgore vrste. Predloženi su i neki nevjerojatni prijedlozi koji pokazuju koliko su još komunistički totalitaristi snažni, koliko još ne odustaju od represije prema svima onima koji drukčije misle. Javili su se brojni policajci ljudskih duša,

svi oni koji su u ovih 25 godina postojanja hrvatske države provodili prave ofenzive protiv hrvatskog naroda i branitelja, protiv hrvatskih nacionalnih interesa. Tako da bi se ova ofenziva, po ugledu na ofenzive u toku NOB-a, mogla nazvati peta ofenziva. Još je nešto interesantno. Na skoro istovjetan način ofenziva je pokrenuta od strane državnog vodstva Srbije, posebno četničkog četverolista Nikolić- Vučić- Vulin i Dačić. Njima se pridružila i svetosavska srpska Pravoslavna crkva na čelu s patrijarhom Irinejom koji je usred Hrvatske najprije zaskočio nadbiskupa Puljića i mimo protokola ga triput izljubio da se pred TV kamerama pokaže tko određuje protokol, tko vlada. Da bi zatim iznio nevjerovatnu laž i uvredu ustvrdivši da su Srbi, doduše, činili zlo Hrvatima ali mnogo manje nego Hrvati Srbima. Kada se povežu izjave četničkog državnog vodstva Srbije u posljednje vrijeme, izjave i politika svetosavske Pravoslavne crkve i pete protuhrvatske kolone u Hrvatskoj, nema nikakve dvojbe da tu ofenzivu vode zajednički i usklađeno odnosno da pušu u isti rog.

Velikosrpski fašisti – žrtve, hrvatski antifašisti – fašisti!

Pokušavaju napraviti kopernikanski obrat. Velikosrpski fašisti, koji su učinili grozne fašističke zločine, pretvaraju se u žrtve, a istinski hrvatski antifašisti, na čelu s vukovarskim braniteljima, pretvaraju se u fašiste, koji sada oduzimaju prava nevinim Srbima i prema njima navodno vode fašističku i rasističku politiku. Zato je važno ne podleći novoj ofenzivi iz Srbije ali i iz Hrvatske u kojoj se ponovno svuda vidi jačanje fašizma i ustaštva u Hrvatskoj. Posebno je opasno kada dio "hrvatske" politike i medija prihvaća velikosrpske optužbe da su u Vukovaru na vlasti fašisti i rasisti koji ukidaju prava Srbima, koji poručuju Srbima da nisu dobrodošli u Hrvatskoj. Pitam te navodno hrvatske političare ako Srbi nisu dobrodošli u Hrvatskoj kako to da u hrvatskoj vladi, kada se uzmu zajedno ministri, zamjenici i pomoćnici ima više od trećinu Srba, iako ih u Hrvatskoj ima svega pet posto, i kako to da se nitko ne buni protiv toga.

Mislim da je krajnje vrijeme da Hrvatski sabor otvori ozbiljnu argumentiranu raspravu, da utvrdi koliko se realizirala Deklaracija o Domovinskom ratu, ocijeni hrvatsku unutrašnju i vanjsku politiku i

argumentirano odbaci napade na Domovinski rat, a pogotovo napade da je Hrvatska nasljednica NDH, da je fašizirana i ustašizirana država. Potrebno je činjenicama s najvišeg mjesta pokazati i dokazati da u Hrvatskoj u borbi za stvaranje i obranu samostalne Hrvatske nije bilo ni ustaštva ni fašizma ni nacizma, što se tiče hrvatske politike i hrvatskih branitelja. Ali isto tako treba pokazati i dokazati da se Hrvatska ponovno borila protiv novog srpskog fašizma, koji je pokušao oteti Hrvatskoj velike dijelove hrvatskog teritorija, spriječiti pravo hrvatskoga naroda na vlastitu državu te ognjem i mačem i genocidom kao ciljem rata stvoriti veliku Srbiju. Tijekom obrambenog rata, rata protiv novog fašizma, Hrvatska se u svom Ustavu jasno odredila da stvara državu koja je antifašistička, nasuprot NDH, znači da nema nikakve veze s NDH-om, Pavelićem i ustaštvom.

U Hrvatskoj ne postoji ni fašistička niti nacistička desnica

Ni u vrijeme Domovinskog rata ni danas u Hrvatskoj, osim pojedinačnih ekscesa, nije bilo ni ustaštva ni fašizma. Nema ga ni danas, za razliku npr. od Njemačke, Nizozemske i drugih država gdje je jaka nacistička i fašistička desnica, u Hrvatskoj ne postoji ni jedna politička stranka koja bi mogla dobiti zastupnika u Hrvatskom saboru, a koja se zalaže za fašizam. U Hrvatskoj nema političke snage koja zagovara fašistička i nacistička načela. Zato je sramotno demokratsku Hrvatsku, zato je sramotno hrvatske branitelje koju se stvorili demokratsku Hrvatsku, zato je sramotno one koji su potrošili fašističke i srpske logore lažno optuživati da su postali novi fašisti. Još je sramotnije kada navodno hrvatski političari srpske fašiste u Vukovaru i drugdje pokušavaju pretvoriti u navodne žrtve rastućeg hrvatskog fašizma i nacizma.

Treba još jedanput ponoviti, a što nije teško dokazati bezbrojnim činjenicama, da je jedini fašizam koji je u Hrvatskoj postojao bio četnički velikosrpski fašizam.

Bez obzira na želju pape Franje da Crkva u Hrvata bude most prema Srpskoj pravoslavnoj crkvi, a onda i Ruskoj, u provođenju velike Papine ideje o ekumenizmu kao projektu izlaska iz sadašnje svjetske krize, i Crkva u Hrvata, ali i hrvatska državna politika moraju istinom pokazati da patrijarh Irinej podvaljuje i masno laže kada tvrdi kako

su Hrvati u Domovinskom obrambenom ratu činili Srbima više zla nego Srbi Hrvatima. Nisu Hrvati stvorili ni jedan koncentracijski logor za Srbe, ali Srbi jesu, tisuće Vukovara držali i mučili u koncentracijskim logorima u Srbiji. Nisu Hrvati masovno ubijali ranjenike, ali Srbi jesu načinili Ovčaru i druge masovne grobnice. Nisu Hrvati ispalili ni jedan metak na srpske gradove u Srbiji, ali su Srbi sustavno razarali ne samo Vukovar nego i Dubrovnik, Zadar, Vinkovce, Osijek, Županju, Slavonski Brod, Sisak, Karlovac, pa čak i Zagreb.

Srpski agresori ponašali su se kao fašisti i riječju i djelom

Hrvati su optuživani da su prekomjerno granatirali Knin u kojem je poginuo jedan Srbin. Ali se skriva i ne priznaje istina da su Srbi razarali hrvatske gradove sustavno i planski, samo u Slavonskom Brodu ubijen je jedan razred djece a Vukovar je razoren do temelja. Nisu Hrvati željeli ni pedalj srpske zemlje, ali srpski agresori su željeli veliki dio Hrvatske i Bosne i Hercegovine priključiti velikoj Srbiji, a to su radili sustavnim razaranjem i ubijanjem. Nisu Hrvati masovno silovali Srpkinje, ali Srbi jesu Hrvatice.

Dakle, nema nikakve dvojbe da su se Hrvati u Domovinskom ratu borili protiv novog srpskog fašizma, da su Srbi bili fašisti, ne po tome što su govorili i pjevali nego po tome što su radili. Nisu samo pjevali “Slobo, pošalji nam salate, bit će mesa klat ćemo Hrvate”, nego su to sustavno na djelu i radili.

Nakon svih tih činjenica, čovjeku pamet stane, kako je moguće da patrijarh Irinej dođe u Hrvatsku i govori kako su Hrvati načinili više zla Srbima!

Nakon svega što se dogodilo u Vukovaru, teško je ostati miran na izjavu ministra Vulina da se danas u Vukovaru provodi fašistička i rasistička politika prema Srbima.

Nakon što su Srbi učinili strašne zločine u RH i BiH, samo u Srebrenici su pobili osam tisuća zarobljenika, i na Kosovu, nakon što su istjerali više od milijun Hrvata, Bošnjaka i Albanaca, teško je ostati miran na izjave četničkog državnog vodstva Srbije da je Oluja bila najveći zločinački pothvat poslije II. svjetskog rata. Oni ne priznaju ni odluke Međunarodnog suda pravde ni Haaškog tribunala, oni su krenuli u novu strašnu agresiju na Hrvatsku na koju se mora

odgovoriti. Hrvatska ne smije podržavati četničku Srbiju i njen put u Europsku uniju. Bez obzira na pritiske koji dolaze od moćnih međunarodnih snaga, koji zbog svojih interesa i odnosa s Rusijom i zbog straha da Srbija ne ostane u potpunom zagrljaju Putina, pokušavaju na štetu hrvatskih nacionalnih interesa davati velike ustupke Srbiji i njenoj politici.

Neprihvatljiva nova njemačka politika prema Hrvatskoj

Moramo se suočiti s istinom da i naša prijateljska Njemačka, zbog svojih interesa, obnavlja politiku Zapadnog Balkana, u kojoj Hrvatska dobiva specijalnu ulogu koja ne odgovara našim nacionalnim interesima.

Mi ne možemo promijeniti globalnu svjetsku politiku. Ne možemo promijeniti politiku Rusije, Turske, Njemačke i Velike Britanije i posebno SAD-a, ali možemo čvrsto braniti naše interese i, što je još važnije, možemo i moramo se obračunati s hrvatskom petom kolonom koja već godinama sustavno i na isti način, kao i četnička fašistička srpska politika, krivotvorinama i lažima napada hrvatsku državu i hrvatski narod, a ne samo Domovinski rat.

Već je degutantno ponavljati i citirati petu protuhrvatsku kolonu, koja domoljublje proglašava ne samo ustaštvom nego i fašizmom i nacizmom, koja izmišlja fašizaciju i ustašizaciju Hrvatske, koja na isti način brani srpski fašizam kao i Srbija, koja svoje fašiste i fašističku politiku pokušava naknadno pretvoriti u žrtvu navodno fašističke hrvatske politike.

Pojmovi fašizam i ustaštvo olako se rabe i zlorabe

Mora se konačno reći i istina o lažnim hrvatskim antifašistima. Ne mogu biti antifašisti niti se tako nazivati oni na čelu s Titom koji su masovno ubijali i stvarali tisuće masovnih grobnica, ubijali bez suda, koji su ustvari napravili genocid nad hrvatskim narodom. Isti taj genocid nastavio se i u Domovinskom ratu, posebno u Vukovaru i Srebrenici, ali i drugdje.

Dakle, u Hrvatskoj se ne polazi od činjenice, ne polazi se od istine, olako se rabe i zlorabe pojmovi fašizam i ustaštvo.

Žarko Puhovski, dvostruki krivokletnik i lažni svjedok optužbe i na suđenju kolegama studentima 1972. godine i na suđenju u Haagu,

kada je lažno tvrdio da je Hrvatska stvorena na zločinu i da je Oluja bila etničko čišćenje Srba, ponovno je dočekao svojih pet minuta. Ni manje ni više Žarko Puhovski cinično predlaže da bi najbolje bilo u Hrvatskoj provesti referendum, kako bi se promijenilo ime Republika Hrvatska u NDH.

Što taj prijedlog znači? On znači da Puhovski smatra da je hrvatski narod ustaški narod, da jednako misli kao i Josipović, da potajice u srcima Hrvata žive ustaške zmijske, da je Hrvatska stvarno zmijska ustaška dolina. Taj prijedlog znači da on misli da je upotreba pozdrava za vrijeme Domovinskog rata "Za dom spremni" dokaz da je Domovinski rat za cilj imao obnovu ustaške države. I Ante Tomić je na istoj ideologiji, kao i do sada. On također zlurado konstatira s veseljem, da je domoljublje "odvratno čuvstvo". To je ta politika izmišljanja fašizma i ustaštva jer oni domoljublje izjednačavaju s ustaštvom i fašizmom.

Strašno je bilo čitati hrvatske novine i slušati izjave političara, novinara i intelektualaca koji su opredjeljenje da je brak zajednica muškarca i žene i da ju treba zaštititi Ustavom proglasili fašizmom.

Rehabilitacija Tomićeva "odvratnog čuvstva"

Stvoren je cijeli pokret sustavnog sotoniziranja hrvatske predsjednice Kolinde Grabar Kitarović koja je svojom politikom i nastupima rehabilitirala domoljublje od "odvratnog čuvstva" u nešto lijepo i plemenito. Kako ju narod slijedi razrađene su cijele strategije kako banalizirati hrvatsku predsjednicu, kako je izjednačiti sa Severinom, kako ju obezvrijediti kao osobu i kao državnicu. Dakle, imamo u Hrvatskoj fašiste koji su, posebno u Vukovaru, na djelu provodili fašizam. I imamo lažne antifašiste za koje genocid nad hrvatskim narodom poslije II. svjetskog rata nije bio fašizam i zločin nego antifašistička pravedna odmazda. Međutim, srpski fašisti i četnici koji su pretvoreni u antifašiste idu dalje, oni ne prihvaćaju podjelu odgovornosti, oni pokušavaju skinuti odgovornost sa srpskog fašizma i okriviti ne samo hrvatske branitelje nego i hrvatski narod.

Zbog svega toga treba stalno ponavljati da nitko nema pravo nazivati se antifašistom koji je na bilo koji način učestvovao ili podržavao masovna ubijanja poslije II. svjetskog rata, koji je učestvovao ili

podržavao genocid nad hrvatskim narodom, koji je učestvovao ili podržavao stvaranje logora. Isto tako i danas nove generacije lažnih antifašista nemaju pravo nazivati se antifašistima ako opravdavaju taj genocid nad hrvatskim narodom i ako brane komunističke zločine. Dobro, već sam puno pisao o Titovom genocidu nad hrvatskim narodom i lažnim antifašistima. Optimist sam jer proces detitoizacije, usprkos svim otporima, dobro ide i nitko ga neće moći zaustaviti. On će biti završen nakon promjene vlasti na sljedećim parlamentarnim izborima.

Zato ću se pozabaviti aktualnim fašistima koji se lažno predstavljaju kao antifašisti.

Povijesne činjenice su utvrđene da je četnički pokret bio fašistički i u II. svjetskom ratu i u velikosrpskoj agresiji na RH, BiH i Kosovo. Utvrđeno je i na najvišim međunarodnim sudovima da su Srbi genocidnom politikom pokušali stvoriti veliku Srbiju, da masovni zločini i genocid nisu bili posljedica ratnog kaosa nego planirano sredstvo ostvarivanja velike Srbije. Dokazano je da je genocid učinjen u Srebrenici, Vukovaru i drugdje. Dokazano je tko su bili fašisti. Dakle, da su to bili Srbi.

Konačno je došlo vrijeme da se kaže puna istina. Nisu te fašističke zločine činili samo četnici, nego ih je činio i Titov JNA, čiji su vojnici nosili crvenu zvijezdu petokraku na svojim kapama. Činjenica je da su tu politiku vodili ključni ljudi, članovi najužeg državnog vrha Srbije. I da su imali, onda i danas, podršku Srpske pravoslavne crkve.

Danas su četnici službeno rehabilitirani i u II. svjetskom ratu i u srpskoj agresiji u raspadu Jugoslavije i postali su antifašisti. I danas ti fašisti, koji su se prekrstili u antifašiste, na čelu s državnim vodstvom Srbije vrlo sustavno pokušavaju ono što su izgubili u ratu ostvariti u miru. Velikosrpska politika nije mrtva. Svi ciljevi iz Miloševićevog doba su obnovljeni, samo se sada ostvaruju na drugi način.

Dakle, nema nikakve dvojbe da je u raspadu Jugoslavije i velikosrpskoj agresiji postojao samo jedan fašizam, to je bio srpski fašizam. Udarne pesnice su bili četnici, ali i transformirani Titov JNA u srpsku vojsku i znatan dio srpskog naroda, i u RH i u BiH i u Kosovu, ali i u Srbiji.

Neće biti mira i sreće na ovim prostorima dok se ne raskrinka ta nova velikosrpsko-četnička fašistička agresija. Umjesto suočavanja s istinom na djelu je u Hrvatskoj izmišljanje hrvatskog fašizma i ustaštva. Najbolji primjer je sve ono što se događa vezano za uporabu slogana “Za dom spremni”, za vrijeme Domovinskog rata.

Nadbiskup Puljić je u pravu

Zato je u pravu nadbiskup Puljić kada predlaže da bi o toj tabu temi trebalo otvoriti kompetentne, stručne i znanstvene rasprave, kako bi se dali odgovori na slijedeća bitna pitanja oko kojih se vode velike ideološke političke borbe.

Prvo i najvažnije pitanje je utvrditi što je značio pozdrav “Za dom spremni” u Domovinskom ratu. Postoje različita mišljenja. Prvo je mišljenje da je to bio i ostao ustaški pozdrav i da je i u Domovinskom ratu značio isto što i za vrijeme NDH. Na bazi takvog pojednostavljivanja logično je da se tvrdi da je u vrijeme Domovinskog rata, a i danas, svi oni koji koriste izraz “Za dom spremni”, obnavljaju ustašku politiku i zalažu se da se rehabilitira ustaška politika u domoljubnu, kao što se rehabilitirala i četnička politika.

Drugo mišljenje je da je slogan “Za dom spremni” u Domovinskom ratu potpuno odvojen od NDH, Pavelića i ustaške politike, da je on spontano nastao u borbi protiv četničko fašističke agresije kao domoljubni odgovor branitelja da su spremni braniti i obraniti svoj dom i svoju domovinu. Dakle, to mišljenje, koje i osobno zastupam jer sam kao potpredsjednik Ratne vlade se svakodnevno suočavao s tim problemom, potpuno je odvojeno od ustaškog pozdrava “Za Pavelića i dom spremni” i nema nikakve veze s ustaštvom. Politički ciljevi Tuđmana i Ratne vlade jasno su definirani stvaranjem demokratske antifašističke Hrvatske nasuprot NDH. Umjesto totalitarne NDH Tuđman i Vlada u novom Ustavu utvrdili su Hrvatsku kao demokratsku višestranačku državu sa najvišim ljudskim pravima. Donijeli smo i ustavni Zakon o pravima manjina, koji je na najvišoj razini jamčio manjinska prava, a posebno srpske manjine.

Pozdrav “Za dom spremni” je nastao u borbi protiv novog srpskog

fašizma, koji je osporavao i dom i domovinu. I zato je bio tako masovno prihvaćen.

Dakle, nisu u pravu oni koji tvrde da je u Domovinskom ratu nije dan novi sadržaj pozdravu "Za dom spremni". Zato ima osnove i prijedlog da se taj pozdrav u Domovinskom ratu rehabilitira kao izvoran i potpuno različit od ustaškog pozdrava jer su se branitelji borili za potpunu drukčiju Hrvatsku od ustaške Hrvatske. Možda su Branko Borković, Pečarić i drugi pretjerali kada su predložili da to bude registrirano kao službeni pozdrav u Hrvatskoj vojsci, ali su pokrenuli korisnu raspravu, jer po mom mišljenju, Hrvatska mora utvrditi punu istinu o upotrebi, političkim ciljevima i karakteru toga pozdrava u Domovinskom ratu. Ako bi prihvatili podvale da je to samo ustaški koljački pozdrav, kako pišu hrvatski mediji, onda se nikad nećemo obraniti od obnovljenih napada iznutra i izvana koji će taj pozdrav stalno koristiti da bi amnestirali istinske srpske fašiste, da bi stigmatizirali hrvatske branitelje, koji su bili istinski antifašisti i pretvorili ih u ustaše i fašiste. Potrebno bi bilo otvoreno i demokratski raspraviti i o tome što taj pozdrav znači danas, kada se masovno upotrebljava i koristi na sportskim utakmicama.

Je li to ustaški pozdrav? Je li veliki dio naših mladih zaražen ustaštvom i fašizmom? Je li to pozdrav podrške Domovinskom ratu? Je li on ima istu konotaciju kao i skandiranje Vukovar, Vukovar? Moje mišljenje, o kojem sam puno puta pisao, da danas taj pozdrav ima i različiti sadržaj i političke ciljeve od pozdrava u Domovinskom ratu. On je djelomično podrška Domovinskom ratu, ali i izraz revolta mladih koji nemaju posla, kojima se nudi odlazak u inozemstvo kao jedini spas, koji su nezadovoljni državnom, a ne samo sportskom politikom, te na taj način prosvjeduju, izražavaju svoje nezadovoljstvo.

Međutim, upotreba tog pozdrava je višeslojna, ima tu i huliganstva i prkosa i želje da se vlasti pokaže da im se ne može zabraniti da na stadionu viču ono što žele, jer u Hrvatskoj ne postoji verbalni delikt. Najopasnije je ovo što se danas događa, da se sve trpa u istu vreću, da nema diferencirane politike i da se nanosi strašna šteta hrvatskom narodu što ga i peta hrvatska kolona, a ne samo srpski fašisti,

proglašavaju ustaškim i fašističkim narodom na temelju upotrebe toga pozdrava.

Da zaključim, u cijeloj ovoj gužvi dobro je da je ta tema otvorena. Bilo bi korisno o njoj raspravljati argumentirano i mirno, ali izgleda da to još uvijek u Hrvatskoj nije moguće

<http://kamenjar.com/tomac-fasisti-su-oni-koji-pozdrav-za-dom-spremni-proglasavaju-fasistickim/>

ZDS I KUKAVIČLUK: OD THOMPSONA DO THOMPSONA

Naslov odgovora Marcela Holjevca (7Dnevno, 18. 09. 2015.) „*Ne ići glavom kroz zid nije kukavičluk*“ bio mi je doista simpatičan. Podsjetio me je na još jednu beogradsku priču. Naime, profesor Borelli koji je bio voditelj Hidro odsjeka na Građevinskom fakultetu i bio dopisni član JAZU (danas HAZU) jednom mi je rekao:

„*Mislio sam da sam ja najtvrdoglaviji čovjek na svijetu, ali Tebi Pečariću skidam kapu.*“

Ali kada sam počeo čitati nisam mogao vjerovati svojim očima. Holjevac misli da sam ja tvrdio da nisam autor peticije. Zar je moguće da njemu nije jasno da sam se, kao znanstvenik kome je itekako važno pitanje autorstva, ograđivao od svake primisli da je PRIJEDLOG moj.

Pa zar netko uopće može ne razumjeti što znači rečenica iz Peticije ZDS:

„Zato od vas štovana Predsjednice RH i štovani predsjedniče HDZ-a tražimo da usvojite sugestiju Mladog Jastreba (podcrtao JP) i predložite izmjene zakona o hrvatskoj vojsci tj da se pozdrav ZA DOM - SPREMNI uvede u službenu vojnu uporabu.“

Pa zar netko uopće može pomisliti da autorstvo Peticije ZDS pripisujem Mladom Jastrebu, a on tu Peticiju nije ni potpisao.?

Ili to samo Holjevac i dalje ustrajava na ono što je već napisao – ja sam onaj gluplji!

Zapravo mi se itekako sviđa biti u društvu s biskupima Pozaićem i Košićem i mnogim drugima koji su potpisali Peticiju, a kako nas netko doživljava ne govori o nama nego o njemu! Zato priznajem, ako je ovo njegovo pametno – glup sam!

Dobar dio njegovog teksta je prihvatljiv, ali onda opet kreće s onim što je po meni blago rečeno kukavičluk:

„*Bitno je kako će takav potez, kao što je uvođenje tog pozdrava u HV, biti protumačen u redovima NATO pakta, EU-a, naših prijatelja i saveznika poput Njemačke. Time bismo, naročito Angelu Merkel i*

druge političare koji podržavaju HDZ kojem ste se obratili, i koji su članovi EPP-a, doveli u vrlo neugodnu situaciju.

Hrvatska bi bila izložena diplomatskom pritisku, a dobit nam od toga ne bi bila nikakva. To nije, dakle, stvar kukavičluka, već jednostavno procjene je li nam to u interesu, treba li nam to i koja je cijena toga. Politička cijena koju bi Hrvatska platila

bi svakako bila prilična, a što bismo dobili time? Jedno veliko ništa. Što bi Srbi dobili? Argument više da mogu iz svoje zemlje, koja je valjda uzor demokracije i ljudskih prava, lamentirati o "ustaškoj" Hrvatskoj.“

Doista nisam političar pa me doista ne zanima koje bi probleme imali te osobe koje su dopuštali i proganjali hrvatske generale zato što je tim stranim političarima, a vjerojatno i njima, oslobođanje okupiranih područja svoje domovine bio Udruženi zločinački pothvat. Ono što je po Meronu nerazumno, ti političari se nisu usuđivali niti se danas usude spomenuti. Možda bi kolega Holjevac, koji po prirodi svoga posla mora pratiti što Ti političari rade i govore, mogao podsjetiti me kada su oni na ove „Srpske dobitke“ spomenuli da je i u presudi za genocid jasno rečeno da je izvršena (fašistička – kolega Holjevac bi barem trebao pročitati tekstove prof. Tomca u tjedniku za koji piše) agresija na Hrvatsku u cilju stvaranje homogene Velike Srbije uz niz genocidnih radnji. Tomac kaže:

Drugo mišljenje je da je slogan „Za dom spremni“ u Domovinskom ratu potpuno odvojen od NDH, Pavelića i ustaške politike, da je on spontano nastao u borbi protiv četničko fašističke agresije kao odgovor branitelja da su spremni obraniti svoj dom i svoju domovinu. Dakle, to mišljenje, koje i osobno zastupam (podcrtao JP uz nadu da i prof. Tomac neće biti uvršten među nas gluplje), jer sam kao potpredsjednik Ratne vlade se svakodnevno suočavao s tim problemom, potpuno je odvojeno od ustaškog pozdrava „Za Pavelića i dom spremni“ i nema nikakve veze s ustaštvom.

Politički ciljevi Tuđmana i Ratne vlade jasno su definirani stvaranjem demokratske antifašističke Hrvatske nasuprot NDH. Umjesto totalitarne NDH Tuđman i Vlada u novom Ustavu utvrdili su Hrvatsku kao demokratsku višestranačku državu sa najvišim ljudskim pravima. Donijeli smo i ustavni Zakon o pravima manjina,

koji je na najvišoj razini jamčio manjinska prava, a posebno srpske manjine.

Pozdrav „Za dom spremni“ je nastao u borbi protiv novog srpskog fašizma, koji je osporavao i dom i domovinu. I zato je bio tako masovno prihvaćen. Dakle, nisu u pravu oni koji tvrde da u Domovinskom ratu nije dan novi sadržaj pozdravu „Za dom spremni“. Zato ima osnove i prijedlog da se taj pozdrav u Domovinskom ratu rehabilitira kao izvoran i potpuno različit od ustaškog pozdrava jer su se branitelji borili za potpuno drukčiju Hrvatsku od ustaške Hrvatske.

Tomac po običaju sjajno pokazuje kako je mnogim Hrvatima važniji Domovinski rat od onog prije. Od Holjevca kao vrsnog kolumniste očekivao sam da svojim tekstovima razbija kukavičluk hrvatskih političara, a ne da ih podržava u tome (mogao bi negdje naći i ono što je kardinal Kuharić govorio o klečanju na koljenima pred velikima). I ovaj njegov odgovor pokazuje kako nije shvatio osnovnu poruku našeg pisma: NIJE BITNO samosvjesnim Hrvatima danas, hoće li ZDS biti pozdrav u HV ili neće, već je presudno bitno da SMIJE BITI te da ta odluka ovisi ISKLJUČIVO od hrvatskoga naroda, a ne od nametnutih stereotipa koji su ga držali i još uvijek drže u okovima.

Nije bitno nadalje, što Srbija misli, bitno je ONEMOGUĆITI njene operativce u Hrvatskoj da hrvatskome narodu nameću njeno mišljenje, a neka ona, figurativno rečeno laje iza granice koliko i što hoće.

A da je bio blizu razumijevanju toga pokazuje ono što dalje piše:

„Tko su ta gospoda kojima smeta Marko Perković i njegova pjesma "Čavoglave" da

bi njima itko iz Hrvatske trebao bilo što dokazivati ili se za bilo što pravdati?

Pa i dokazivati da mi imamo pravo vikati "Za dom spremni"? Da, ako smo demokratska država, ako postoji sloboda govora, imamo. Da, ako je Marko to pjevao za rata i nitko se nije usudio buniti se, neka se ne bune gospoda "srpski dragovoljci, banda, četnici", ni sad. No, trebamo li mi stoga svoje prijatelje i saveznike dovoditi u neugodnu situaciju?"

Sad već ne znam javlja li mi Holjevac da potpisuje Peticiju ZDS.

Ili nije pročitao da ona počinje rečenicom:

“Najavljeno je kako će šibenska policija kazniti (podcrtao JP) pjevača Marka Perkovića Thompsona zbog uzvikivanja pozdrava ZA DOM SPREMNI na velikom koncertu u Kninu, Pozdrav je dio Thompsonove pjesme BOJNA ČAVOGLAVE koju on izvodi već 25 godina. SVATKO u bilo kojoj demokratskoj sredini smije pjevati i recitirati stihove te pjesme sve dok ona nije službeno ZABRANJENA. Pjesma, nastala u vrijeme kada je Hrvatska bila razoružana, a UN joj je zabranio naoružavanje tj. prepustio je velikosrpskoj agresiji, dizala je moral naroda.

Može li i smije li netko kažnjavati, zabranjivati ili prekrajati riječi te pjesme koja je dio povijesti hrvatskog naroda?”

Meni je nemoralno kad Holjevac piše što je napisao o Bojni Čavoglave, a ne smeta mu najava kažnjavanja zbog toga! Zato mi je i drago što i nije, ako nije, pročitao Pismo.

Ako jest izgleda mi kao da je Holjevac samo prespavao ovih zadnjih petnaestak godina. Naime, veliki napadi na pozdrav *Za dom spremni* počeli su s promjenom vlasti početkom ovog stoljeća. Odmah se počelo s napadima na Thompsona i Bojnu Čavoglave koja počinje s tim pozdravom. Kako svjedoči Mario Filipi *tako se pozdravljalo na bojišnicama širom zemlje, na mjestima gdje si bio siguran jedino da si živ tog trenutka. Niti pet sekundi života unaprijed nije se moglo predvidjeti. Bio je to pozdrav na svim bojišnicama i u svim postrojbama, ne samo u HOS-u. Nije to bio službeni pozdrav proklamiran na nivou države, nego spontana manifestacija otpora na prvoj crti, među nitima mreže smrti, kao poruka neprijatelju. „Čekaju te oni koji su za dom spremni umrijeti“*. To su prepoznali mnogi u Hrvatskoj pa smo pisali otvorena pisma i knjige (vidjeti npr. M. Kovačević i J. Pečarić, Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj, Fortuna, Zagreb, 2008.; J. Pečarić, Hajka na Thompsona, Zagreb, 2012. J. Pečarić, Propade im crvena Hrvatska, Zagreb, 2015. pp.372). Narod je masovno odlazio u Čavoglave.

Bilo je očito da s takvim napadima nisu imali uspjeha. Prije bi se reklo izazvali su suprotno od očekivanog.

Zatim su počeli s policijskim gonjenjem onih koji bi se usudili izgovoriti ZDS.

Je li Holjevac shvatio da smo zbog najave kažnjavanja Thompsona zbog pjevanja Bojne Čavoglave u Pismu i upozorili na oslobađajuće sudske presude u svezi s pozdravom ZDS?

Zar nije logično na prijetnje kažnjavanjem odgovoriti s ukazivanjem na takve presude?

Na portalima se o tome piše i danas:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/sud-utvrdio-pozdrav-za-dom-spremni-je-stari-hrvatski-pozdrav-827566>

Obično se spominje i druga takova presuda: Presuda Prekršajnog suda u Zagrebu, 23. 12. 2009.

Postoji i treća koju dajem u prilogu.

Političarima to nije bilo dovoljno. Baš njih briga za sudske presude. (Njima se tresu koljena pred stranim činovnicima nižeg ranga., zar ne?) Nastavili su s pritiscima na pravosuđe. Policija je morala i dalje prijavljivati one koji koriste taj vlastima nepoćudan pozdrav. O tome se raspisala Slavica Lukić u Jutarnjem:

JUTARNJI ISTRAŽUJE Znete li koliko je ljudi kažnjeno zbog ustaškog pozdrava 'Za dom spremni'? Rezultati su poražavajući!

<http://www.jutarnji.hr/na-sudu-od--2010--samo-13-kazni-za-uzvik--za-dom-spremni-/1413042/>

Nju naravno ne zanima zašto se ljudi i dalje proganjaju unatoč sudskim presudama. I još se zgraža što sudci, očito pritisnuti od političari, nisu dosljedniji u svojoj poslušnosti prema političarima pa dosuđuju minimalne kazna.

Evo kako joj se u istom broju 7Dnevno narugao sjajni kolumnist Zvonimir Hodak (čita li ga g. Holjevac?) :

Slavica Lukić je provela u Jutarnjem listu empirijsko istraživanje o neprogresivnom odnosu pravosuđa prema starohrvatskom pozdravu ZDS. Zgrožena, Slavica je uzela kao bazičnu godinu 2010. g. Naslov "Istraga : kako sudovi tretiraju ustaški pozdrav". Kaže naša Slava: "Na sudu od 2010. g., samo 13 kazni za uzvik 'Za dom spremni'". Zamislite, u tih 13 kazni nema čak nijedne doživotne robije. Nema ni smrtno kazne. Nema ni statistike koliko je "zločinaca" oslobođeno. Ni empirijska istraživanja nisu što su nekad bila.

Spomenimo samo dio njenog teksta:

„Državno odvjetništvo dosad ni u jednom slučaju, pa ni u onom reprezentativca Josipa Šimunića koji je "Za dom spremni" uzviknuo

pred punim stadionom i televizijskim gledateljima, taj poklič nije tretiralo kao kazneno djelo.“

Vidite kako oni koji sprovode velikosrpsku politiku u RH, koriste i njihove metode („Laž je Srbima najviše pomogla u povijesti“). Svi znamo da je Joe uzviknuo: ZA DOM. A tridesetak tisuća ljudi je uzvratilo: SPREMNI!

A da je ZA DOM stari hrvatski usklik, valjda ni većina staljinista s Katedre za povijest FF-a ne bi negirala (osim Klasića, kako je to nedavno G. Borić u Hrvatskom tjedniku), zar ne?

Druga je stvar, što mnogi od nas smatraju da se uz ZA DOM podrazumijeva i SPREMNI, i da samo postoje inačice jednoga te istoga. Naime, „bilo koji nacionalni pozdrav može biti njegovanje tradicije, ali može i napredovati“, kako je srpski povjesničar Dragan Petrović objasnio to što Srbi koriste pozdrav s tri raširena prsta kojim su slavili sva zvjerstva u Domovinskom ratu i koji je „napredovao“ u Miloševićevo vrijeme! A to naši političari ne smiju reći stranim političarima kada ih optuže zbog ZDS. Holjevac ima pravo misliti da to nije kukavičluk, ali meni jest i to i mnogo toga drugoga.

Holjevac svoj tekst završava ovako:

ZDS u pjesmi je jedno, ZDS na službenim dokumentima nešto posve deseto. To je onda službena politika, pa će se tako i tretirati.

Međutim, predsjednik HČSP-a Josip Miljak me je upozorio na sljedeće:

Poštovani akademike, evo jedan prilog raspravi o pozdravu Za dom spremni i ustaštvu. HČSP je jedina politička stranka koja u službenim aktima ima registriran pozdrav: Za dom spremni. Kada sam zbog toga bio na sudu po prijavi načelnika prve PP Zagreb, Velimira Tišme (inače Srbina), sutkinja Vlatkica Jurić je bila zaprepaštena kako je to moguće da HČSP ima to u službeno potvrđenom Ustavu (Statutu), i morala s velikim žaljenjem donijeti oslobođajuću presudu. U definiciji presude je izbjegla jasno određenje, pa sam se ja žalio na tu oslobođajuću presudu (naravno da se nemam pravo žaliti na oslobođajuću presudu), što mi je drugostupanjski sud i kazao u rješenju. Bila je sporna naša zastava koja je visjela na zgradi u Frankopanskoj 2, Zagreb, na kojoj je ispod stranačkog grba naš pozdrav; Za dom spremni. Sutkinja je mene oslobodila jer kao nisam ja osobno, kao odgovorna osoba izvjesio tu

zastavu, pa ne mogu direktno biti odgovoran. Stoga sam se i žalio na presudu, jer se ostavlja prostor za inkriminaciju legalno registrirane stranačke zastave. To je bilo negdje 2009/10.

To je dakle sudski spor o zastavi, a o spomeniku u Splitu i ne tako davnim događanjima oko tamošnjeg spomenika vjerojatno svi dobro znaju.

<http://www.gradjanska-akcija-official.com/mi-pripadnici-ix-bojne-hos-a-smatramo-da-je-za-dom-spremni-isto-sto-i-crkveni-pozdrav-hvaljen-isus-i-marija/>

S obzirom da sam i ja u grupi onih glupljih, normalno je da meni nije jasno zašto *službeno potvrđeni Statut* jedne hrvatske stranke ne spada u službene dokumente.

Na kraju, što reći? Najbolje je citirati Fusnote za fah idiote iz Hrvatskog tjednika, 17. 09. 2015.:

Ante Tomić, Jutarnji list:

„Je li Sanader bio baš takva sramota? Prije bih rehabilitirao njega nego stari hrvatski pozdrav 'Za dom spremni'“

HT: Hrvati bi se prije odrekli tebe nego svoga starog pozdrava.

S obzirom da sam iznio više nego dovoljno argumenata za stavove koje zastupam, osobno ne namjeravam više polemizirati o ovome pitanju da se ne pretvori u retoričko nadmudrivanje bez svrhe i novih saznanja čitateljima. Za mene je ova polemika završena.

Akademik Josip Pečarić

OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.

PISMA BEZ ODGOVORA?

U svezi s Pismom HAZU uputio sam još nekoliko pisama nadbiskupima Puljiću i Bozaniću. Nisam dobio odgovore na njih, ali čini se da su ti odgovori sadržani u biskupskoj poruci za parlamentarne izbore (vidjeti Pismo iz Pakistana).

Evo tih pisama.

Naslov:Za Oca Nadbiskupa

Datum:Mon, 31 Aug 2015 12:34:36 +0200

Šalje:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima:tajnik@zadarskanadbiskupija.hr

<tajnik@zadarskanadbiskupija.hr>

CC:ured@predsjednica.hr, Matko Marušić, Stjepandic, Josip, Marin Barisic V. Pozaic, Vlado Košić, Ante Ivas, Mile Bogovic, Josip. Mzljak, Andrej Dujella>, Stanko Popovic, M. Hraste, A. Kastelan, Žarko Dadić, F. Krsinic, S. Gamulin

Štovani i dragi Oče Nadbiskupe,

Doista sam Vam zahvalan što ste na svoja leđa preuzeli dobar dio hajke koja je pokrenuta na nas potpisnike Pisma Predsjednici RH i Predsjedniku HDZ-a.

Glede pozdrava ZDS smatram da je nama potpisnicima peticije ključna njegova uloga i uporaba u Domovinskom ratu 90-ih godina i da se to lako može iščitati iz našeg Pisma. U Domovinskom ratu taj je pozdrav stekao konotaciju i važnost zbog koje ima izuzetnu

prihvaćenost u domoljubnom dijelu hrvatske javnosti, a koja vremenom samo raste i ne jenjava. Da je u Domovinskom ratu taj pozdrav bio rabljen i izvan jedinica HOS-a, zorno svjedoči Thompsonova pjesma Bojna Čavoglave, jedna od dviju ili triju najvažnijih i najutjecajnijih hrvatskih ratnih pjesama, a koju danas pokušavaju inkriminirati.

A vidi se iz našeg pisma da mi branimo Thompsona i Bojnu Čavoglave. A najbolje vrijeme je da se nekoga i nešto brani je kada su taj i to napadnuti, zar ne?

Jutarnjem listu sam poslao tekst u kome spominju spašavanje generala Branimira Glavaša, kada ste i Vi bili potpisnik i sudjelovali u nečem doista plemenitom. Podcrtao sam što su izbacili i čega nema u danas objavljenom mom reagiranju. Taj dio koji govori o našem spašavanju Glavaša nisu! Pisao sam i Slobodnoj Dalmaciji i Večernjem listu. Vidjet ćemo što će se s tim pismima dogoditi.

Gđu Predsjednicu sam pozvao da potpiše Pismo HAZU, koje Vam prilažem. Ako, gđa Predsjednica potpiše to pismo, bilo bi mi doista žao da na njemu nema i Vašeg potpisa odmah iza njena. Pogotovu zato što su naši zahtjevi slični onome što Vi predlažete.

Uz veliko HVALA pozdravlja Vas Vaš,
akademik Josip Pečarić

P.S. Zvonimir Hodak na svoj duhovit način komentira napade na Vas:

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/kod-ljevicara-uvijek-isti-problem-ne-mogu-napraviti-stoj-na-glavi-ni-da-se-na-glavu-postave-826348>

29.8.2015. u 7:53, Josip Pecaric je napisao/la:

Poštovana gđo Predsjednice RH,

Vaš neprimjeren odgovor na pismo koji smo uputili Vama i Predsjedniku HDZ-a o pozdravu *Za dom spremni* pokrenuo je pravu hajku na nas potpisnike. Samo jučer sam morao napisati tri reagiranja na takove napade. Npr. samo je u Jutarnjem listu od 27. 08. 2015. bilo tri takova članka. U prilogu Vam dajem moje reagiranje na te

članke iz Jutarnjeg lista.

Kao što vidite meni ne smeta ta hajka kada sam ja u pitanju, ali ne mogu ostati ravnodušan na napade koje doživljavaju drugi potpisnici.

Zapravo ja (a vjerujem i drugi potpisnici) bih Vam trebao biti zahvalan jer je kao posljedica te hajke došlo i reagiranje Crkve u Hrvata, tj. Hrvatske biskupske konferencije. Pogledajte ovaj dio tog reagiranja:

Ostajući na demokratskoj razini, imao bih prijedlog s obzirom na ovu i slične teme o kojima se nerijetko traži očitovanje putem peticije ili referenduma. Pogotovu kad se radi o dvoznačnim i nedovoljno definiranim pojmovima koji najčešće izazivaju napetosti i prijepore. Ili pak ako ideje i prijedlozi daju široku mogućnost manipulacije ljudskim osjećajima, vrijednostima ili tome slično. A čini se da pozdrav "Za dom spremni" ulazi u to područje dvoznačnosti i nejasnoće, navodi Puljić.

"Smatram, stoga, kako bi bilo korisno i svrsishodno o određenom predmetu, koji u danom trenutku zaokuplja javnost, prirediti prigodan skup ljudi od struke koji će dati svoje stručne i znanstvene priloge. A nakon toga, temeljem zaključaka s toga skupa eventualno poduzeti očitovanje putem potpisa ili referenduma. U protivnom, postoji opasnost da se neku zanimljivu inicijativu 'privatizira', a ona može imati obilježja šireg, općeg interesa, pa je šteta ako nema znanstvenu i stručnu podlogu. Pogotovu ako nosi 'političku' ili neku drugu etiketu, što je onda izlaže još većoj pogibelji i mogućnosti manipuliranja, navijanja i stvaranja nepotrebnih napetosti i društvenog raslojavanja, umjesto konstruktivnih rasprava, razgovora, dogovora i zaključaka", kaže se u izjavi predsjednika HBK-a Želimira Puljića.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/oglasila-se-crkva-stav-oko-pozdrava-za-dom-spremni-je-osobna-stvar-svagog-pojedinca-825834>

Zapravo, Crkva u Hrvata pokazuje ne samo kakav je primjeren odgovor na naše Pismo Vama i Predsjedniku HDZ-a već je potpuno u skladu s jednim drugim pismom koji smo profesor dr. sc. Matko Marušić i ja uputili mojoj akademiji tj. Predsjedniku HAZU akademiku Zvonku Kusiću.

U prilogu Vam dajem i to pismo i pozivam Vas da budete njegov potpisnik. Na taj način Vaš doprinos da se u RH počne postupati onako kako traži i HBK i potpisnici ovog pisma bio bi nemjerljiv. Upravo zato mogu reći kako bi mi bila velika čast, a siguran sam i profesoru Marušiću i ostalim potpisnicima da Vaš potpis bude na prvom mjestu.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

Naslov:Za Oca Nadbiskupa2

Datum:Fri, 4 Sep 2015 23:41:54 +0200

Šalje:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima:tajnik@zadarskanadbiskupija.hr

CC:ured@predsjednica.hr, Matko Marušić, Stjepandić, Josip, Marin Barisic V. Pozaic, Vlado Košić, Ante Ivas, Mile Bogovic, Josip. Mzljak, Andrej Dujella>, Stanko Popovic, M. Hraste, A. Kastelan, Žarko Dadić, F. Krsinic, S. Gamulin

Štovani i dragi Oče Nadbiskupe,

Čitajući Vaš komentar napada kojima ste izloženi ovih dana, zbog kojih sam Vam se i zahvalio u prethodnom e-mailu, moram priznati da me je iznenadila slijedeća Vaša tvrdnja: *Zapravo, “izjava indirektno kritizira, a ne podupire način prikupljanja potpisa bez prethodnog stručnog i znanstvenog obrazloženja”, kaže mons. Puljić.*

<http://narod.hr/kultura/nadbiskup-puljic-manipulatori-su-izvrnuli-cinjenice-podmetnuli-kukavicje-jaje-i-pripisali-mi-ono-sto-potpisnici-peticije-traze>

Zapravo, ne bi mi bilo drago da i Vi mislite da je moja zahvala Vama – provokacija. Zato ću pokušati malo pojasniti moj pogled na ovu Vašu tvrdnju.

U prethodnom pismu podsjetio sam na Pismo biskupa i akademika kojim smo spašavali život Branimiru Glavašu. Vi ste bili potpisnik. Počeo sam skupljati potpise u petak u 14h, a poslao ga HINI u subotu

u 10h. Glavaš je pušten te subote.

Bi li on danas uopće bio živ da smo tada tražili stručno i znanstveno obrazloženje?

Ovo pismo je pisano u obranu Thompsona i Bojne Čavoglave. Prijetili su sudom.

Zapravo, kao da smo predvidjeli ovaj Vaš prigovor, pa smo u Pismu upozorili na oslobađajuće sudske presude u svezi s pozdravom ZDS, jer se Mladi Jastreb, a ne mi, pozivao na povijest pozdrava:

Postoje i sudske presude da se radi o starom hrvatskom pozdravu (vidjeti npr.:

<http://www.hrsvijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/19334-sud-utvrdio-pozdrav-za-dom-spremni-je-stari-hrvatski-pozdrav>).

Zar nije logično na prijetnje kaznenim prijavama odgovoriti s ukazivanjem takovih presuda? Na portalima se o tome piše i danas:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/sud-utvrdio-pozdrav-za-dom-spremni-je-stari-hrvatski-pozdrav-827566>

Obično se spominje i druga takova presuda. Ona je posebno istaknuta u najnovijem „Hrvatskom tjedniku“: Presuda Prekršajnog suda u Zagrebu, 23. 12. 2009.

Postoji i treća koju Vam šaljem u prilogu.

Međutim, predsjednik HČSP-a Josip Miljak me je upozorio na još jedan takav slučaj:

Poštovani akademice, evo jedan prilog raspravi o pozdravu Za dom spremni i ustaštvu. HČSP je jedina politička stranka koja u službenim aktima ima registriran pozdrav: Za dom spremni. Kada sam zbog toga bio na sudu po prijavi načelnika prve PP Zagreb, Velimira Tišme (inače Srbin), sutkinja Vlatkica Jurić je bila zaprepaštena kako je to moguće da HČSP ima to u službeno potvrđenom Ustavu (Statutu), i morala s velikim žaljenjem donijeti oslobađajuću presudu. U definiciji presude je izbjegla jasno određenje, pa sam se ja žalio na tu oslobađajuću presudu (naravno da se nemam pravo žaliti na oslobađajuću presudu), što mi je drugostupanjski sud i kazao u rješenju. Bila je sporna naša zastava koja je visjela na zgradi u Frankopanskoj 2, Zagreb, na kojoj je ispod stranačkog grba naš pozdrav; Za dom spremni. Sutkinja je mene oslobodila jer kao nisam ja osobno, kao odgovorna osoba izvjesio tu zastavu, pa ne mogu direktno biti odgovoran. Stoga sam se i žalio na

presudu, jer se ostavlja prostor za inkriminaciju legalno registrirane stranačke zastave. To je bilo negdje 2009/10.

To je dakle sudski spor o zastavi, a o spomeniku u Splitu i ne tako davnim događanjima oko tamošnjeg spomenika vjerojatno svi dobro znaju.

<http://www.gradjanska-akcija-official.com/mi-pripadnici-ix-bojne-hos-a-smatramo-da-je-za-dom-spremni-isto-sto-i-crkveni-pozdrav-hvaljen-isus-i-marija/>

Ponavljam: kada se nekomе prijeti sudom, najprirodnije je ukazati na suprotne sutske postupke, što je u našem slučaju učinjeno,. Zato ne razumijem Vašu primjedbū.

A ovdje je bilo riječi o nečemu mnogo goreм. „Bojna“ se napada zato što je to jedan od simbola Domovinskog rata. Pogledajte kako dva pogleda na ZDS tumači

prof. dr. sc. Zdravko Tomac koji nije potpisnik našeg Pisma. Pogledajte kako on objašnjava naš pogled::

Drugo mišljenje je da je slogan „Za dom spremni“ u Domovinskom ratu potpuno odvojen od NDH, Pavelića i ustaške politike, da je on spontano nastao u borbi protiv četničko fašističke agresije kao odgovor branitelja da su spremni obraniti svoj dom i svoju domovinu. Dakle, to mišljenje, koje i osobno zastupam, jer sam kao potpredsjednik Ratne vlade se svakodnevno suočavao s tim problemom, potpuno je odvojeno od ustaškog pozdrava „Za Pavelića i dom spremni“ i nema nikakve veze s ustaštvom.

Politički ciljevi Tuđmana i Ratne vlade jasno su definirani stvaranjem demokratske antifašističke Hrvatske nasuprot NDH. Umjesto totalitarne NDH Tuđman i Vlada u novom Ustavu utvrdili su Hrvatsku kao demokratsku višestranačku državu sa najvišim ljudskim pravima. Donijeli smo i ustavni Zakon o pravima manjina, koji je na najvišoj razini jamčio manjinska prava, a posebno srpske manjine.

Pozdrav „Za dom spremni“ je nastao u borbi protiv novog srpskog fašizma, koji je osporavao i dom i domovinu. I zato je bio tako masovno prihvaćen. Dakle, nisu u pravu oni koji tvrde da u Domovinskom ratu nije dan novi sadržaj pozdravu „Za dom spremni“. Zato ima osnove i prijedlog da se taj pozdrav u Domovinskom ratu rehabilitira kao izvoran i potpuno različit od

ustaškog pozdrava jer su se branitelji borili za potpuno drukčiju Hrvatsku od ustaške Hrvatske.

Srdačno Vas pozdravlja,

Vaš,

akademik Josip Pečarić

P.S. U tjedniku 7Dnevno imate izvrstan tekst prof. dr. sc. Josipa Jurčevića o napadima na Vas, koji su prenijeli i neki portali:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/zlonanamjerni-tekst-o-hrvatima-crkvi-die-zeitu-poslan-iz-eph-827442>

Naslov:Pismo HAZU

Datum:Sun, 13 Sep 2015 22:49:06 +0200

Šalje:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima:biskupi-tajnistvo@zg-nadbiskupija.hr

CC:tajnik@zadarskanadbiskupija.hr Vlado Košić,

Marin.Barisic, Ante Ivas, V.Pozaic, Mile Bogovic, Josip

Mrzljak, Josip Stjepandic

Štovani Oče Kardinale,

Štovani Oče Nadbiskupe,

S velikim zadovoljstvom pročitao sam Vašu današnju homiliju u Mariji Bistrici.

Doista ste u pravu kada kažete:

"Stoga noseći s njime Križ Kristov, mi se ne bojimo istine i spremni smo na argumentirano suočenje s cjelovitom istinom tog tragičnog ratnog razdoblja. Svetost blaženog Alojzija neće biti zastrta nikakvim pokušajima zemaljskih interesa, iako ga se nastoji i dalje ocrnjivati."

Zar ta poruka nije istovjetna s onom danom u Pismu HAZU, koje je potpisalo puno znanstvenika i uz njih jedan hrvatski nadbiskup i pet biskupa?

Suočeni s toliko neistina o blaženom Alojziju Stepincu, zar nije logično očekivati da je puno neistine rečeno i o ostalim dosadašnjim "spoznajama" iz naše povijesti.

Koji su razlozi da to niste potpisali Pismo HAZU Vi i ostali biskupi

Crkve u Hrvata.

Ne mogu vjerovati da mislite da se to odnosi samo na blaž. Stepinca. Možemo li riješiti hrvatske probleme boreći se za istinu samo o našem blaženiku, a ne i o drugim spornim pitanjima?

Potpisnici Pisma HAZU samo su izrazili spremnost na argumentirano suočenje s cjelovitom istinom tragičnog ratnog i poratnog razdoblja, uz prirodni zahtjev da HAZU bude ona ustanova pod čijim će se okriljem to provoditi.

Naravno, svjestan sam kako će Vaši potpisi izazvati napade na Crkvu u Hrvata, kao što je ovih dana izazvao naš pokušaj obrane Thompsona, Bojne Čavoglave i zapravo Domovinskog rata. (Inicijativa ZDS). Zapravo mnogi nisu shvatili ili "nisu shvatili" značaj te inicijative kao snažan poziv hrvatskome narodu i poruku vladajućim politikama, da se rasprava o političkim ciljevima, (bolje reći epohalnim krivotvorinama) prihvatljivim ili ne, mora postaviti bez kompleksa i nametnute povijesne krivnje Jugo-komunističke i velikosrpske politike. Ali zar to i nije sadržano u poruci kardinala Kuharića:

Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima,... Tko to može danas pokazati hrvatskom narodu ako ne Crkva u Hrvata?

S velikim poštovanjem,
akademik Josip Pečarić

P.S. MOLIM VAŠE TAJNIŠTVO DA MOJ E-MAIL POŠALJE I OSTALIM BISKUPIMA CRKVE U HRVATA.

Za Vašu informaciju:

13.09.2015 19:24 | Srna

Kozarska Dubica - U "Spomen-području Donja Gradina" u Kozarskoj Dubici danas je počela dvodnevna Međunarodna konferencija o stradanju srpskog naroda u ustaškom logoru Jasenovac u čijem radu, osim, srpskih stručnjaka, učestvuju i gosti iz Rusije i Izraela.

Konferenciju posvećenu sedamdesetogodišnjici proboja jasenovačkih logoraša organizira Srpska pravoslavna crkva u

suradnji sa Javnom ustanovom /JU/ "Spomen-područje Donja Gradina".

Direktor JU "Spomen-područje Donja Gradina" Milorad Bukva izjavio je da Srpska pravoslavna crkva danas praznuje Sabor jasenovačkih novomučenika, te da je tim povodom Njegovo presveštenstvo episkop slavonski Jovan jutros služio Svetu liturgiju u pravoslavnoj crkvi u Jasenovcu, na teritoriji Hrvatske.

"U organizaciji Srpske pravoslavne crkve u Spomen-području Donja Gradina počela je Međunarodna konferencija o stradanju Srba u logoru Jasenovac, a o odnosu Crkve prema fenomenu stradanja srpskog naroda u tom logoru govorio je episkop slavonski Jovan /Čublibrk/, gosti iz Rusije i Izraela, drugi crkveni velikodostojnici, teolozi i teoretičari", precizirao je Bukva.

On je potvrdio da će konferencija, koja se održava u Donjoj Gradini, biti nastavljena sutra u 10.00 časova.

Sveti novomučenici jasenovački, odlukom Svetog arhijerejskog sabora Srpske pravoslavne crkve, obilježavaju se 13. septembra.

Naslov:Pismo Ocu nadbiskupu

Datum:Fri, 15 Jan 2016 15:35:31 +0100

Šalje:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima:tajnik@zadarskanadbiskupija.hr

CC:Vlado Košić, vpozaic

Štovani i dragi oče nadbiskupe,

Pročitao sam što ste odgovorili na pitanje o pozdravu ZDS u Hrvatskom tjedniku od 14. 01. 2016.

Čini mi se da samo jedna rečenica u njemu nije logično utemeljena, a to je kada kažete: *Predsjednica je u tom kontekstu dobro odgovorila kad je to nazvala "provokacijom"*.

Zapravo, Predsjednica uopće tako nije odgovorila. Poručila je preko drugih i trećih da je to neozbiljno, na razini provokacije. Na peticiju uopće nije reagirala, iako je na to obvezna.

Ali recimo da ste u pravu i Predsjednica jeste provokacijom nazvala Peticiju ZDS u kojoj se traži zaštita branitelja Marka Perkovića Thompsona i njegove pjesme "Bojna Čavoglave". Činjenica je da su svi koji su zazivali "vraćanje u prošlost i povezivanje suvremene

Hrvatske, koja je stvorena na žrtvi naših branitelja, s nečim što se događalo u Drugomu svjetskom ratu" prešućivali zašto je Peticija pisana.

Svidalo se to nekome ili ne "Bojna Čavoglave", koja počinje s pozdravom ZDS, u hrvatskom narodu je prihvaćena kao simbol Domovinskog rata.

G. Oskar Šarunić mi je 01. 01. 2016. napisao:

Ovo sam neki dan stavio na facebook - Nisam baš siguran jesam li dobro shvatio Naime na ZI su se zbunili kad je netko zaželio pjesmu Marka Perković Thompsona "Čavoglave". Poslije nekog mucanja uspio sam shvatiti da je zabranjen početak te pjesme radi uzvika "Za dom" i da mora namjestiti da pjesma počne nakon uzvika.

Komentirao sam ovako:

Ne treba se iznenaditi ako Vlast doista pokušava razdvojiti početak "Bojne Čavoglave" tj. uzvik "Za dom – spremni" od ostatka pjesme. Kao što znate stalno su izbjegavali spominjanje Thompsona i "Bojne" u napadima na našu Peticiju ZDS. Znači već kakvim su sve napadima bilo izloženi potpisnici Peticije, ali očito im nije uspjelo "izbrisati" činjenicu da je Peticija pisana da bi se zaštitio Thompson i Čavoglave. Otud nova priglupa strategija: Misle da poslije 25 godina pjevanja "Bojne" mogu uvjeriti narod da ona ne počinje s ZDS i da se radi o Domovinskom a ne o Drugom svjetskom ratu. Sluganstvo vlasti prema svjetskim trećerazrednim činovnicima, pa i onim iz nogometnih saveza tjera ih na tako priglup postupke. Jedan od takvih je i najnoviji napad na Josipa Šimunića.

Naravno potpuno je analogan napad na mog kolegu akademika Reinera zbog ideje o vraćanju naziva Hrvatski državni sabor, s tom razlikom što smo mi svojom Peticijom branili hrvatskog branitelja i pjesme – simbola Domovinskog rata.

Logično je da je naša obrana u skladu s onim o čemu Vi govorite, a ne reagiranje naše predsjednice.

Sa štovanjem,
akademik Josip Pečarić

J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.

MOJ GOVOR NA PREDSTAVLJANJU KNJIGE „DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE“ U SPLITU

Dozvolite mi da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim se organizatoru Hrvatskoj udruzi Benedikt i predsjedniku Udruge g. Vidi Popoviću, domaćinu Dominikanskom samostanu u Splitu predstavljačima i dragim prijateljima jednom od najboljih hrvatskih kolumnista i publicista Josipu Joviću i dr. sc. Josipu Stjepandiću koji je napisao i sjajni Predgovor knjizi, a suautor je i prvog pisma u knjizi – Peticije ZDS. Poseban gost nam je Marko Perković Thompson, zbog koga je i napisano to prvo pismo – pismo obrane hrvatskog branitelja i njegove pjesme "Bojna Čavoglave" od najava kažnjavanja.

Mnogi u Hrvatskoj govore kako se u medijima stalno nameću priče o ustašama i partizanima, a zapravo se radi o suptilnom pokušaju da se hrvatski branitelji i Domovinski rat poistovjete s nametnutom slikom o Ustašama i NDH. Na to, čini mi se bez nekog velikog uspjeha, pokušavam upozoriti svojim knjigama. O tome govorim već u naslovu prethodne knjige „ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, T.J. BRANITELJSKA HRVATSKA".

Zapravo radi se tome da je dojučerašnja vlast u Hrvatskoj predvodila provođenje velikosrpskog Memoranduma SANU 2. po kome se izjednačavaju agresori i napadnuti. U tom cilju je ponajbolje stalno govoriti o ustašama, proizvoditi nekakav fašizam i tako natjerati Hrvate da se stalno brane i tako ne stignu ni pomisliti na činjenicu da su nedavno preživjeli i pobijedili u ratu protiv velikosrpskog fašističkog agresora. Pobijedivši velikosrpske fašiste hrvatski branitelji su postali istinski antifašisti.

Pozdrav ZA DOM SPREMNI im je u tom pogledu posebno važan jer su ga koristili Hrvati i u Drugom svjetskom ratu i u Domovinskom

ratu pa tako velikosrpskim slugama iz RH (znate za moju tvrdnju iz 1987. kako Srbi dijele Hrvate na Ustaše i Srpske sluge i kako ja ne volim biti sluga) pruža idealni primjer za izjednačavanje NDH i Domovinskog rata i svih nas koji volimo hrvatsku državu i radujemo joj se.

Na žalost, ima i Hrvata koji se boje suprotstaviti se takovim poistovjećivanjima jer bi morali jasno i glasno reći da to rade velikosrpske sluge u cilju sprovođenja spomenutog Memoranduma SANU 2.

A srpske sluge u Hrvatskoj itekako znaju koliko je veliki značaj "Bojne Čavoglave" i pozdrava ZDS u Domovinskom ratu. Zato se od 2000. godine stalno napadaju i Thompson i ZDS, a ne spominje četnička pjesma "Slobodane, šalji nam salate / Bit će mesa, klat ćemo Hrvate, a danas – zbog našeg pisma – pokušavaju razdvojiti sam početak "Bojne" tj. pozdrav ZDS od ostatka pjesme (valjda iz uvjerenja da glupi Hrvati ne znaju da je to jedna jedina i neponovljiva "Bojna Čavoglave").

To je tako zorno pokazao Prosvjed zbog zabrane Z1 televizije. Ono što bi Hrvatima trebalo biti najvažnije jeste priznanje Milanovića o njegovom sudjelovanju u velikosrpskom Memorandumu SANU 2 (podsetit ću vas da je on od HNES-a etički osuđen za veleizdaju) . "Jučer smo vidjeli filofašistički marš u Zagrebu, to je ono što donosi HDZ, to nećemo dozvoliti, to se neće raditi u Zagrebu, najstrašnije u toj priči, da je to predvođeno dvojicom filofašista, a jedan od njih je potpredsjednik Sabora. Prvi put da dužnosnik dođe pred instituciju, i to pred jedno neovisno vijeće, i upadne jednoj građanki, Zagrepčanki, uglednoj novinarki, koja samo radi svoj posao, poklanjajući joj četničke kokarde i insinuira da nije Hrvatica."

Doista, što može biti veće priznanje služenju Memorandumu od poistovjećivanja onih koji su pobijedili velikosrpske fašiste s – vjerovali ili ne – fašistima. Istina je da možemo tako shvatiti i njegove tvrdnje poslije gubitka vlasti da su većina Hrvata Ustaše, a očit dokaz je i dok je vlast bila u njihovim rukama kada su željeli povući tužbu za genocid protiv velikosrpskog fašističkog agresora. Time su sigurno bitno utjecali na nedonošenje pravedne presude. Ali i takva presuda kakva jest pokazuje da su sve radili kao izvršitelji velikosrpskog Memoranduma SANU 2, jer je u njoj jasno označen

agresor koji je u cilju osvajanja hrvatskih teritorija vršio genocidne radnje. Da su uspjeli s povlačenjem optužbe lakše bi im bilo "dokazati" da su naši branitelji zapravo fašisti, zar ne?

Prof. Zdravko Tomac (direktno.hr, 30. 09. 2016.) kaže:

Kažnjavanje televizije Z1 trodnevnom zabranom emitiranja i neargumentiranom presudom da se na toj televiziji dogodio govor mržnje, agencija za telekomunikacije stala je u obranu četništva a neopravdano kaznila one koji govore istinu o četništvu.

Time je učinjena nevjerojatna šteta hrvatskom narodu i posebno hrvatskim braniteljima. Hrvatski narod i hrvatski branitelji borili su se protiv četničke agresije u Domovinskom ratu. U trajnom sjećanju generacija hrvatskog naroda ostat će snimka četnika kako pjevaju u okupiranom Vukovaru "Slobo šalji nam salate bit će mesa klat ćemo Hrvate"

Zapravo je i sama obrana četništva itekako važna u Memorandumu SANU 2 jer se time osigurava još veći pritisak na branitelje kroz njihovu fašizaciju i poistovjećivanjem sa slikom koja je stvorena o NDH. Koliko su jadne te velikosrpske sluge ponajbolje nam pokazuje Igor Vukić, čiji je otac Srbin kao dijete bio u Jasenovcu. Naslov njegovog najnovijeg teksta u Hrvatskom tjedniku (28. 01. 2016.):

NDH i ZAVNOH u Ustavu bi trebali zamjeniti mjesta – AVNOJ i ZAVNOH borili su se za Jugoslaviju i u ime toga cilja masovno su pogubili čitave narodne skupine.

Međutim mislim da je to što SPC provodi velikosrpsku politiku ovdje manje značajno.

Koliko su srpske sluge uspješne u tome vidimo i ovih dana kada se neki poznati branitelji i pravaši ograđuju od pozdrava s kojim su njihovi prijatelju ginuli u Domovinskom ratu. I to danas kada su ispali smiješni sličnim napadima na prijedlog da se Hrvatski sabor ponovno nazove Hrvatski državni sabor!

Ovdje je još značajnije što se to događa povodom Prosvjeda za TV Z1 povodom tvrdnji gđe Rakić koje su očito rasističke. Zato sam namjeravao poslati navedenoj gđi pismo:

PODNESETE OSTAVKU ZBOG RASISTIČKOG VRIJEĐANJA HRVATA!

Poštovana gđo Rakić,

Obraćam Vam se zbog poznate činjenice da je Vijeće za elektroničke medije, kome ste Vi predsjednica, donijelo odluku o oduzimanju koncesije televiziji Z1 na tri dana. Oduzeta je zbog emitiranja emisije "Markov trg" koju je urednik i voditelj Marko Jurić objavio porukom svima koji šeću Cvjetnim trgom da budu oprezni jer je blizu crkva u kojoj stoluju četnički vikari.

Ne mislim da ste Vi i članovi Vijeća toliko priglupi da niste odmah shvatili da se radi o satiričnom završetku emisije, jer bar spominjanje „četničkih vikara“ je očita asocijacija na „ustaškog vikara“ kako je blaženog Stepinca nazvao jedan član Vlade RS.

Zapravo i da nije satira to bi značilo da tvrdite kako su Hrvati niža rasa pa ne mogu govoriti isto što kaže neki srpski ministar, zar ne? (ne treba nas čuditi kada i sam Porfirije kaže da je to "medijski napad pojedinaca i udruga na SPC, njene svećenike i srpski narod u RH, pa njihova vojska je "jučer" bježala poput zečeva; JP).

Još više sam se šokirao vidjevši što ste odgovorili g. Juriću („Bujica“, 27. 01. 2016.), a o čemu je pisao i sam Jurić:

*Na kratkom razgovoru u Agenciji za elektroničke medije pitao sam **Mirjanu Rakić** da mi citira u kojem sam djelu svoje satiričke objave širio mržnju ili poticao na nasilje.*

Mirjana Rakić mi je odgovorila: "Vaša ideja ne potiče građane na misao da žive u sigurnoj državi."

<http://www.maxportal.hr/marko-juric-sto-sam-sve-rekao-mirjani-rakic-i-zasto-ona-brani-pupovcev-govor-mrznje-2/>

Doista je priglupa tvrdnja da satira može poticati građane da ne žive u sigurnoj državi, pa ne vjerujem da ste na to mislili. Ostaje mi objašnjenje kako Vi smatrate da su Hrvati priglupi ljudi, koji ne znaju što je satira, pa je tako nešto doista moguće! Ti priglupi Hrvati su po Vama shvatili Jurića kako tvrdi da će „četnički vikari“ iz crkve doista juriti po Cvjetnom trgu s noževima u rukama, zar ne?

Mene, kao pripadnika hrvatskog naroda, ste duboko povrijedili, a uvjeren sam i mnoge druge Hrvate. Zato smatran da je najmanje što možete učiniti jeste Vaša neopoziva ostavka na funkciju koju ste iskoristili da tako rasistički vrijeđate nas Hrvate.

Akademik Josip Pečarić

Zagreb, 28. 01. 2016.

Odustao sam od slanja takovog pisma jer je očito da je besmisleno pisati Mirjani Rakić. Primjerenije bi bilo o tome pisati Hrvatskom (državnom) saboru ili DORH-u, zar ne?

Vratimo se Milanoviću. Zapravo, znamo da ljudi teške kvalifikacije koje se odnose na njih kažu za druge. A Milanović je izgleda koristio i riječ "filonacizam". A rasizam i jest nešto što je vezano uz nacizam, zar ne? Da doista ljudi puno toga kažu sami o sebi, zar ne?

Drugo pismo govori o najavi zabrane knjige o Jasenovcu u kojoj se daje istina o ovom logoru. Laži o Jasenovcu su oduvijek imale važnu ulogu u borbi za očuvanje Jugoslavije. To se danas još proširuje jer pričajući o Jasenovcu skriva se istina o brojnim srpskim konc-logorima devedesetih godina prošlog stoljeća. O tome treba pogledati članak dr. sc. Stjepana Razuma "Logor Jasenovac je komunističko-velikosrbski mit", Hrvatska vjernost. Časopis za hrvatski martirologij. Gospić, 10./2015., br. 11, kolovoz 2015., str. 55-58. Dakle i tu srpske sluge u RH pomažu realizaciji velikosrpskog Memoranduma SANU 2.

Kako u tom članku dr. Razum govori i o drugom našem pismu, ja ću svoje izlaganje završiti s tim djelom njegova teksta:

Pismo Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti

Povodom nerazumnog napada navedenih samoproglašenih "učitelja" na članove Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, prof. dr. sc. Matko Marušić i akademik Josip Pečarić sastavili su pismo predsjedniku Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, Zvonku Kusiću, u kojem traže da Akademija donese deklaraciju o slobodi znanstvenoga istraživanja i "da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega". Taj je zahtjev supodpisalo oko 200 akademika, biskupa, profesora i znanstvenika. Zahtjev je vrlo važan prije svega zbog toga što se preko njega, a osobito preko zahtijevane deklaracije o slobodi znanstvenoga istraživanja oslobađa hrvatsku sveobću, a osobito znanstvenu javnost od nametnutih autoriteta koji sebe smatraju vlasnicima istine, a sve ostale, koji tu istinu propituju, guraju na stranu. Uvažavajući ovaj zahtjev Akademija će osloboditi znanstvene

moćnosti hrvatskih znanstvenika i pospješit će očišćenje hrvatskoga javnoga prostora, zagađenog jugoslavenštinom i totalitarističkim komunizmom. Neki novinari tim povodom pišu da se ovim zahtjevom traži lustracija hrvatske sveučilišne zajednice.

Bez obzira na prijam ovoga zahtjeva kod Akademije, već je sam zahtjev polučio veliki uspjeh zbog toga što je hrvatska javnost postala svjesna da su joj samoproглаšeni jugokomunistički autoriteti nepotrebni i da je došlo vrijeme da se ti autoriteti konačno uključe u hrvatsku stvarnost ili da nestanu s javne pozornice.

HVALA!

2. veljače 2016.

www.hu-benedikt.hr.

PISMO GLAVNOM UREDNIKU „VIJESTI“ G. JOVOVIĆU

Poštovani g. Jovović,

Moram priznati da me nije iznenadio Vaš odgovor:

Naslov: Molim za objavu mog odgovora na napad vašeg novinara

Datum: Tue, 12 Apr 2016 11:28:39 +0200 (CEST)

Šalje: Mihailo Jovovic <mihailo.jovovic@vijesti.me>

Prima: pecaric@element.hr

Poštovani,

Vrlo rado ću objaviti Vaš odgovor, ako ga prethodno prilagodite crnogorskom Zakonu o medijima.

S poštovanjem

Mihailo Jovović

glavni urednik

Naime, pretpostavio sam da će te procijeniti da u mom tekstu ima puno činjenica koje ne bi bilo “zdravo” dati vašim čitateljima. Moja procjena je bila zbog samog dosta priglupog “napada” Vašeg novinara, pa je bilo i logično da će te ga neobjavljivanjem mog odgovora na neki način pokušati zaštititi pogotovu što ste mu dali izbornu promidžbu u kojoj on svoje protivnike proglašava ustašama. Moram se pohvaliti jer je takvo moje razmišljanje bilo točnija procjena od uvjerenja jednog mog kolege akademika iz DANU koji je vjerovao da Vam ja svojim reagiranjem povećavam tiraž:

Dragi Josipe,

Čitam jutros tvoj tekst kojeg si napisao kao reagovanje na brljotine objavljene u crnogorskom tabloidu. Žao mi je što te toliko iritiraju čaršijska ogovaranja, da ne kažem nešto gore, u provincijskim novinama. Nekad su to bile prave novine, sa ozbiljnim novinarima i piscima. Kažem nekad... Najviše bi trebalo da se ja uzbuđujem zbog gluposti kojima su popunili dvije strane svojih nesrećnih novina. Ali

mene to zabavlja, i nije mi ni na kraj pameti da se uvaljujem u njihov glib... To nije trebalo ni tebi. Tvoje vrijeme je mnogo dragocjenije... Dobro nam došao u DANU.

PS. Čujem da su ove prljavštine diktirane sa drugog mjesta. . I od pisca, koji više nema ništa vrijedno u svojoj mrčenoj glavi. Ali o tome kad se vidimo.

jadnu stvarnost, i da im reagovanjem povećavam tiraž...

Odgovorio sam mu samo:

Pa morao si primijetiti da je i mene zabavljalo:)

Ipak nisam bio siguran hoćete li ipak shvatiti da će objavljivanje teksta dvostrukog akademika imati učinak o kojem je pisao moj kolega ili Vas je osobno pogodilo sve ono o čemu sam pisao, a što se može naći i na Internetu jer je više hrvatskih portala prenijelo moj odgovor. Čini se da je ipak po srijedi ovo drugo jer moj odgovor niste objavili, ali jeste novi tekst Vašeg novinara u kome on ponavlja tvrdnje koje sam u svom tekstu ismijao:

“To navodno, radim time što sam prenio dio Pečarićevih šovinističkih, čak i fašisoidnih stavova koje je on promovisao u skoro 30 svojih knjiga i brojnim nastupima na javnoj sceni u Hrvatskoj gdje je javnost konsternirana njegovim “ustašlukom”, kako to nazivaju čak i desnici naklonjeni mediji iz Zagreba. Pečarić poznat po svom matematičkom geniju koji ja ne sporim, ali i po svom vrlo problematičnom svjetonazoru, pogotovo kad je period NDH u pitanju, za HGI je bio drag gost... Primijenimo stoga, iz logike svima poznati induktivni silogizam koji kaže da iz dvije istinite premise nužno proizlazi istinita konkluzija:

1. Ustašluk dr Pečarića sablažnjava čak i desničarsku javnost u Hrvatskoj

2. Pečarić je “iskazao izuzetnu potporu HGI - ju i poželio uspjeh na izborima”, a on je njima bio drag gost.

Zaključak: HGI dijeli politički svjetonazor dr Pečarića.

Činjenica da veliki dio tog svjetonazora čine vrlo problematični stavovi o npr. Jasenovcu, ili Pečarićeva inicijativa da se ustaški

pozdrav iz “Za dom spremni!” uvede kao novi pozdrav aktuelne hrvatske vojske, nije moj, već problem ekipe iz HGI ...”

Prvo bi Vas kao urednika koji objavljujete ovakav tekst zamolio koji su to “desnici naklonjeni mediji iz Zagreba”. Naime ovako neuk kao što jesam osim tjednika *Hrvatskog slova* ja ne znam za takove medije.

Objavljujete tekst novinara koji pokušava podučiti logiku jednog matematičara za kojeg sam tvrdi da je poznat po svom matematičkom geniju. Zar vam nije smiješno da govori o mojim nastupima i doista misli da su na njima nazočni oni koji su konsternirani mojim ustašlukom. Valjda hoćete reći kako ti ljudi nisu baš pametni kada dolaze slušati me.

Naravno, postoji u RH i takovih o kojima piše Vaš novinar. To i jesu ljudi koji nisu zadovoljni što je Hrvatska pobijedila u Domovinskom ratu i koje ja obično nazivam srpskim slugama, a uvijek me zabavljaju kada reagiraju na moju pitalicu:

-Znate li koja je razlika između četnika i Jugoslavena?

-Četnik je pošten i četnik, a Jugoslaven je pokvaren i četnik!

Posebno je priglupo da i pored mog (kod Vas neobjavljenog) odgovora ponavljate tvrdnju o pozdravu ZA DOM SPREMNI.

Naime, pozdrav je bio u zakonu o HOS-u koje su bile legitimne postrojbe Hrvatske vojske koje su zaustavile Srpsko-Crnogorsku agresiju na Hrvatsku i pobijedili u tom ratu. Zaustavili? Pa HOS-ovci su bili strah i trepet agresora, pa je doista smiješno da neke novine u Crnoj Gori koja je bila agresor na Hrvatsku proglašava njihov pozdrav ustaškim. To postaje i smiješno kada znamo da su i Crnogorci napadali Dubrovnik i držali ga u okruženju, a iz opkoljenog grada stigao je poziv za pomoć Glavnom stožeru HV:

“Molimo vas, ako nam ne možete poslati još HOS-ovaca, pošaljite nam njihove oznake jer se srpsko-crnogorski agresori panično boje kada vide znakove HOS-a na našim braniteljima!”

Možda se time želite narugati sami sebi, na način kako se tijekom rata crnogorski “Monitor” rugao Srbima koji su slavili pobjedu i osvajanje Vukovara. Naime u “Monitoru” su itekako znali kakav je bio odnos snaga u vrijeme kada su Srbi pokazali svoju veliku hrabrost i usudili se napasti razoružanu Hrvatsku kojoj je VS UN-a

zabranio i kupovinu oružja da bi se obranila. Valjda su u UN-u znali da Srpsko-Crnogorski agresor može pobijediti samo kada smo mi bez oružja. A ta priča o pozdravu Za dom spremi i oznakama HOS-u u Dubrovniku sve kaže, zar ne?

Za vašu informaciju ministar Hasanbegović je prije nekoliko dana u Splitu mimo protokola položio vijenac na spomeniku palim HOS-ovcima. To vam je onaj ministar kojemu su pronašli sliku s kapom jednog HOS-ovca, pa su ga srpske sluge u RH napale na način na koji je to učinio Vaš novinar tvrdeći da je to ustaška kapa. Srpskim slugama u RH nasjednu i takove novine kao što je francuski Le Monda pa oni to ponove u pitanju najpopularnijem hrvatskom ministru i ispadnu smiješni:

Je li vam žao što ste se družili s ustaškim simpatizerima 1990.-tih ? Postoji ta fotografija na kojoj nosite ustašku kapu...

Nikada nisam nosio „ustašku kapu". Potpuno sam zaboravio na tu fotografiju! Nastala je 1993., čini mi se, u Splitu gdje sam kao dvadesetogodišnji student slučajno susreo članove dobrovoljačke postrojbe legalne hrvatske vojske i fotografirao sam se s dijelom njihove uniforme. Taj, čiju sam kapu nosio na glavi je poginuo dvije godine kasnije u ratu u Bosni, u sklopu završnih hrvatsko-bošnjačkih savezničkih ratnih operacija protiv srpske vojske kojom je zapovijedao general Ratko Mladić. Za mene je bila i ostala čast da sam upoznao čovjeka koji je dao svoj život za obranu svoje domovine.

(Inače za zapovjednika HV-a, koja je pobijedila u bitci za Dubrovnik, generala Bobetka vežu me drage uspomene. Svojevremeno sam na osnivanju generalske udruge kojoj je on bio na čelu, jedini govornik koji nije bio visoki časnik HV-a, na zahtjev velikog generala bio upravo Josip Pečarić. Valjda na to misli Vaš novinar kada kaže da sam kontroverzan.)

Vaš novinar spominje moje problematične stavove o Jasenovcu. Zanimljivo je zato vidjeti kako je ministar Hasanbegović, koji je doktor povijesnih znanosti (molim Vas nemojte pomisliti da ja mislim da on o tome može znati više od Vašeg novinara) u spomenutom intervjuu odgovorio na pitanje o Bleiburgu i Jasenovcu:

Tijekom 50 godina, bilo je zabranjeno komemorirati zločine počinjene u Bleiburgu, dok su manipulacije zločina počinjenih u Jasenovcu i pretjerivanje s brojem žrtava bili jedan od sastavnih elemenata jugoslavenskog komunističkog režima i njegove ideologije.

Inače i jučer sam govorio na skupu Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta (HNES) u prepunoj velikoj dvorani "Mimare" i nazočni su velikim pljeskom iskazala svoju, kako nas podučava Vaš novinar, konsterniranost. A govorio sam o svojoj prvoj knjizi o Jasenovcu. Onoj iz 1998. godine koju je izdao Hrvatski institut za povijest (pri tome ne dvojim da Vaš novinar o Jasenovcu zna mnogo više nego što znaju u tom institutu – izdavaču moje knjige). Sigurno je već sam naziv moje knjige vrlo problematičan Vašem novinaru. Evo dio mog jučerašnjeg govora:

„Mi iz HNES-a smo ponosni što smo nas dva podpredsjednika pisali o tom mitu o Jasenovcu još 1998. godine. Dr. sc. Josip Jurčević autor je knjige „Nastanak Jasenovačkog mita“, a ja knjige „Srpski mit o Jasenovcu“.

Danas je možda potrebno istaknuti kako je podnaslov moje knjige bio: Skrivanje istine o beogradskim konclogorima.

Danas zahvaljujući ljudima iz Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac znamo kako je u tom logoru pronađeno manje od 500 kostura, dok je recimo poznato da je samo u Sajmištu, beogradskom logoru koji je u početku bio isključivo logor za Židove, stradalo 8000 Židova.

A ubijeni su na stravičan način. A pogubljeni su na ulicama Beograda, na ulicama glavnog grada jedne države.

Jučer je ulici u kojoj su počinjala ta pogubljenja, u starom dijelu grada Beograda, trebao biti podignut spomenik jevrejskim žrtvama Holokausta. U ulici u kojoj su u specijalnom kamionu – „dušegupki“, otrovnim gasom gušili logoraše. Dakle, spomenik su trebali postaviti u ulici u kojoj bi krenula pogubljenja sve do stratišta u Jajincima. Dakle, za vreme vožnje bi nesrećni zarobljenici iz logora bili ubijeni,

Još od izdavanja moje knjige 1998. Uporno sam ponavljao da bi se trebale označiti ulice u Beogradu u kojima su ta pogubljenja Židova na ovako stravičan način izvršena. Izgleda da su žrtve dočekale barem obilježavanje početka njihove agonije 75 godina nakon što su ubijeni, a na neki način i ja jer se to dogodilo 18 godina nakon objave moje knjige.“

Zapravo sam to rekao predstavljajući tajnika spomenutog Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac g. Igora Vukića kao novog člana HNES-a. Njegov otac (Srbin) je kao dijete s Kozare prošao kroz logor Jasenovac i uvijek je sinu govorio što je istina o tom logoru, a sin je zato i istraživao i njegov doprinos najnovijim spoznajama o tom logoru je nevjerojatan!

<http://kamenjar.com/igor-vukic-novi-clan-hnes/>

Inače podpredsjednik HNES-a je i nekadašnji kandidat SDP-a za Predsjednika RH prof. dr. sc Zdravko Tomac. On se jučer obratio okupljenima rekavši kako je ovlašten govoriti u ime predsjednika HDZ-a Tomislava Karamarka te je najavio da HDZ od jeseni pokreće inicijativu za promjenu imena Trga maršala Tita u Zagrebu, ali i imena svih trgova, ulica... koje nose Titovo ime, a nalaze se u mjestima i gradovima u kojima HDZ ima većinu.

<http://kamenjar.com/zdravko-tomac-hdz-od-jeseni-ide-u-inicijativu-mijenjanja-naziva-titovih-trgova/>

Inače poznato je da sam ja imenjaka spomenutog maršala. A nas dvojicu veže i to što smo u onome po čemu smo najpoznatiji među deseticom u cijelom svijetu. Ja po broju znanstvenih radova u matematičkim časopisima, a on na listi deset najvećih svjetskih ubojica! Ne dvojim da je moj imenjaka drag vašem novinaru. Kada su me vodili i pokazivali što ima novoga u dragom mi gradu, primijetio sam da još imate ulice u čast mog imenjaka. Biti među deset najvećih svjetskih ubojica nije malo ostvarenje, zar ne?

Na toj listi nema ni Pavelića, ni Miloševića. I dok sam Vašem novinaru “ustaša”, vjerovali ili ne Miloševiću sam bio “moj Crnogorac”. Naime u Haagu je od jednog Hrvatskog uznika posudio moju knjigu “Sramotni sud u Haagu”, pročitao je preko noći i uz komentar “Dobar je ovaj moj Crnogorac”, kojim je šokirao mog Hrvata, zamolio za dozvolu da napravi kopiju moje knjige.

Zapravo u cijeloj ovoj priči mi je najdraža priča o Vašem ponavljanju priče o strahu pred HOS-ovcima kroz tvrdnju da je pozdrav tog regularnog dijela Hrvatske vojske ustaški. Crnogorci koji se ponose svojom hrabrošću na taj način nas i danas podsjećaju na strah koji su izazivale oznake HOS-a u Dubrovniku u okruženju i slabo naoružanom. Nadam se da će te mi objasniti koji je Vaš interes za to! Valjda nije Vaš novinar Hrvat koji se na suptilan način ruga Crnogorcima?

S poštovanjem

Prof. dr. sc. Josip Pečarić

Redoviti član HAZU

Dopisni član DANU

P.S. Uvjerem sam da će čitajući ovo moje pismo moje kolege u DANU odmah shvatiti da se ja samo izvrsno zabavljam.

26. 06. 2016.

DNEVNIK U ZNAKU ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2017.

"POMIRBA"

Vidimo iz dana u dan kako mnogi u RH pokušavaju nametnuti da na izborima bude jamo jedan kandidat.

Prof. dr. sc. Zdravko Tomac kaže:

Ne skrivaju se ambicije stranih sila i politika da direktno upravljaju Hrvatskom i da odlučuju tko u Hrvatskoj može a tko ne može biti ministar, tko će u Hrvatskoj biti predsjednik političke stranke ili predsjednik Vlade, Sabora.

Pokušava se Hrvatskoj nametnuti i strategija kojom Hrvatska treba, može odnosno smije ili ne smije ići. Svaki dan možemo čitati, slušati izjave o kojima mnogi iz inozemstva ali i u zemlji kažu neće se dozvoliti da Hrvatska ide sličnim putem kojim idu Mađarska, Poljska i Slovačka.

Strašno je to slušati jer to ruši Hrvatsku kao suverenu državu, to vrijeđa hrvatski narod jer ga čini glupim i nesposobnim da sam odlučuje o svojoj sudbini. To znači da se osporava hrvatskom narodu temeljno pravo da samo utvrđuje svoju strategiju, da nam se žele nametnuti politički tutori. A da je to tako pokazuju brojne akcije direktnog miješanja u hrvatsku unutrašnju politiku stranih veleposlanika, stranih političara i institucija koje su se toliko obezobrazili da više ni ne skrivaju svoje namjere da se prema nama odnose kao prema maloumnom narodu.

(...)

HDZ ima još jednu povijesnu šansu da na djelu pokaže kako funkcionira demokracija. Sustav da svi članovi biraju vodstvo je dobar ali samo u jednom slučaju ako se bira između više kandidata. Međutim, da bi se biralo između više kandidata mora postojati ravnopravnost kandidata. Svi kandidati moraju imati ista prava i za

sve kandidate na jednak način mora raditi stranačka mašinerija. Vodstvo stranke mora jasno utvrditi pravila da se nikom ne smije prije izbora davati prednost.

Tek u takvim uvjetima neposredni izbori su festival demokracije a ne karikatura demokracije. Način kako se počelo s izborima u HDZ-u bio je suprotan tome i dobro je što su napravljene korekcije, ali još uvijek ne u potpunosti.

HDZ je velika stranka i bilo bi strašno kada bi imao samo jednog sposobnog kandidata. Samo kandidat koji je izabran u demokratskoj proceduri, u konkurenciji više kandidata, može imati legitimitet i legalitet na parlamentarnim izborima.

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/52752/Prof-Tomac-o-kaosu-u-kojem-%C5%BEivimo-Hrvatski-narode-sa%C4%8Duvaj-svoju-du%C5%A1u.htm>

Zapravo ne radi se o pokušaju da se nametne mnogima podoban kandidat, već je bit da se kao kandidat ne pojavi dr. sc. Zlatko Hasanbegović. Kako sada stoje stvari s više kandidata, koji sliče jedan drugom kao jaje jajetu, nema šanse da se išta promjeni u Hrvatskoj. Međutim, s Hasanbegovićem u kampanji i drugi kandidat bi se morao ponašati slično njemu pa bi mediji bili ispunjeni istinskim interesima za RH. A to treba spriječiti. Jer velika pobjeda "Hasanbegovićeva" HDZ-a osigurava ponosnu i dostojanstvenu, a ne poslušničku Hrvatsku.

A svima onima koji to žele spriječiti i osigurati daljnju pokornost svjetskim moćnicima koja u kontinuitetu traje od 2000. godine puna su usta Tuđmanove pomirbe. Istina je Tuđman je stvorio Hrvatsku pozivajući na pomirbu djece partizana i ustaša. Ne na pomirbu ideologija. A mnoga djeca partizana i ustaša su takvu Hrvatsku i ostvarili.

Naravno, bilo je mnogo onih koji nisu željeli Hrvatsku. Tuđman je davao mnoge ustupke da bi što više takovih pridobio za neovisnu državu. Pa i kada je bilo očito da se lideri oporbe nisu radovali "Oluji".

Kada je postalo jasno da je ideja pomirbe ostvarila što je trebala ostvariti i da više nije potrebna, sam Tuđman ju je i okončao govoreći o Judinim škudama (novac za koji se tko prodaje, za koji čini prljave usluge nekome, [prodati se za Judine škuđe]):

"Mi nećemo dopustiti ostacima jugokomunističkog sustava, niti jugosrpskog, stanje kakvo smo bili zatekli u Hrvatskoj uspostavom hrvatske slobode i demokracije. Nećemo dopustiti da nam sve to dovedu u pitanje. Nećemo to dopustiti tim jugokomunističkim ostacima, ali ni onim političkim diletantima, bezglavim smušenjacija koji ne vide o čemu se zapravo radi danas u Hrvatskoj i u svijetu sa kojekakvim regionalnim planovima...Nećemo dopustiti onima koji se vežu i sa crnim vragom protiv hrvatske slobode i hrvatske nezavisnosti, ne samo sa crnim, nego i zelenim i žutim vragovima...Nećemo dopustiti onim koji se povezuju sa svima protivnicima hrvatske samostalnosti, ne samo povezuju nego im se nude, ne samo da im se nude nego im se prodaju za Judine škude, kao što se i sami hvale da dobivaju dotacije iz svih centara svijeta, a povezuju se od fundamentalističkih ekstremista, do kojekakvih lažnih propovjednika, pseudodemokratskih obmanjivača koji nam danas propovijedaju velike ideje o ljudskim pravima i slobodama medija."

U knjizi: Dr. Franjo Tuđman – vizije i postignuća, Rasprave za okruglim stolom uz drugu obljetnicu smrti prvoga hrvatskoga predsjednika, Zagreb 2002., može se naći i moja rasprava u kojoj tvrdim upravo to da je Tuđmanova pomirba uspješno okončana jer se pomirba odnosi na dijelove jednog te istog naroda. Naime, kakva pomirba može biti ostvarena između Hrvata i Jugoslavena, kada su to različiti narodi. Zapravo opet ista priča o srpskim slugama i onima koji danas u Hrvatskoj sprovode velikosrpski Memorandum SANU 2.

Značaj Tuđmanovih riječi o judinim škudama itekako dobro zna – a tko bi drugi – Thompson pa s njima zadnjih godina počinje svaki njegov koncert.

Dok HDZ-ovi političari pričaju besmislene priče o "pomirbi" Milanović mobilizira sve koji su protiv neovisne Hrvatske priznajući s "MI ili ONI" da nema nikakve veze s hrvatskim narodom (vidjeli smo ovih dana da mu smeta i "Lijepa li si") i tako ne biva potpuno potučen na izborima. Otvoreno pokazuju koliko im je draga činjenica da je "Srbima laž najviše pomogla u povijesti", pa ne prestaju s lažima o Hasanbegovićevoj "ustaškoj" kapi. Tako i danas državotvorni Hrvati moraju opovrgavati takove laži srpskih slugu.

Najnoviji slučaj je reagiranje dr. sc. Josipa Stjepandića: <http://hrvatskonebo.com/2016/06/29/dr-josip-stjepandic-hoce-li-druga-njemacka-televizija-zdf-uskoro-pokrenuti-hajku-protiv-dimnjacara/>

Naravno, srpske sluge se tako dokazuju svojim gazdama da eto i oni koriste ono što je gazdama najviše pomoglo u povijesti, a s druge strane postižu podizanja straha kod HDZ. Sve samo da ne shvate što im poručuju iz Hrvatskog tjednika od 23. 06. 2016. Naime, na naslovnici piše:

ZLATKO HASANBEGOVIĆ MOŽE SPASITI HDZ I PREGAZITI LJEVICU NA IZBORIMA.

Kao Povjesničar Hasanbegović itekako razumije Tuđmanove riječi o završetku pomirbe tj. O judinim škudama, ali sigurno razumije što o "pomirbi" nedavno u Bujici kaže njegov kolega povjesničar mons. Juraj Kolarić:

Isus je sa desne strane stavio dobre i vjerne, a sa lijeve prokletnike koji će gorjeti u paklu. To su oni Milanovićevi, sa desne smo mi, a s lijeve oni.

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/52341/J-Kolari%C4%87-%C4%8Cini-se-da-se-komunisti%C4%8Dki-ostaci-u-ovoj-zemlji-umno%C5%BEavaju.htm>

Da, spriječiti Hasanbegovića po svaku cijenu. Dr. sc. Damir Pešorda je cijelu operaciju izvrsno nazvao "Sanader II":

Upravo ta činjenica navela je vanjske i unutrašnje zakulisne upravljače političkim procesima u Hrvatskoj da stave u pogon plan "Sanader II". Izgleda da se procesi u Hrvatskoj ne mogu kontrolirati bez da se kontrolira HDZ. Gledajući kako se razvija ta igra oko izbora novog čelnika HDZ-a, čini mi se da će novi Sanader biti Andrej Plenković. Oko toga se, čini se, slažu i Šeks i Milanović, i "osnivači HDZ-a" i detuđmanizatori, i Jutarnji i Večernji.

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/nae-teme/pitali-smo/24292-sto-bi-hdz-kao-stranka-trebao-uciniti-u-narednom-razdoblju.html>

Da, kao bore se da Milanović ne dođe na vlast a sve čine da do toga dođe!

HNES U BILTENU SNS-A

Hrvatsko nacionalno etičko sudište (HNES) je 18. 04. 2015. etički osudilo za veleizdaju Vesnu Pusić, Stjepana Mesića i Milorada Pupovca. Te etičke osude, dakle i osudu Milorada Pupovca možete pronaći na:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/veliki-dan-za-hrvate-osudeni-stjepan-mesic-vesna-usic-milorad-pupovac-793979>

<http://kamenjar.com/hrvatsko-nacionalno-eticko-sudiste-osudilo-vesnu-usic-stjepana-mesica-milorada-pupovca/>

Zato je prirodno i HNES našao u popisu onoga što je vrijedno u RH po mišljenju Srpskog narodnog vijeća i Vijeća srpske nacionalne i manjine Grada Zagreba u njihovom godišnjem biltenu pod naslovom "Govor mržnje i nasilje prema Srbima u 2015."

"Hrvatsko nacionalno etičko sudište, osnovano 2014., u nekoliko održanih javnih "sudskih rasprava" osudilo je nacionalnu izdaju niza osoba iz javnog života. Podsjetimo, predsjednik Hrvatskoga nacionalnoga etičkog suda je Zvonimir Šeparović, bivši ministar pravosuđa i vanjske politike u HDZ-ovoj vladi, a tu su i bivši političari Zdravko Tomac i Ante Beljo, biskup Valentin Pozaić, povjesničar Josip Jurčević, odvjetnik Željko Olujić, predsjedničin savjetnik za branitelje Ante Deur, akademik Josip Pečarić (misle na mene, op. Josip Pečarić), Vlado Iljkić iz Stožera za obranu hrvatskog Vukovara i drugi. U aprilu 2015. Sudište je "presudilo" bivšem predsjedniku Stjepanu Mesiću, bivšoj ministrici Vesni Pusić i saborskom zastupniku Miloradu Pupovcu. "Teško je predvidjeti učinak ove presude, ali jedno je sigurno: ovakve osobe ne bi trebale obnašati dužnosti koje danas obnašaju. Vesna Pusić počela je još kao mlada osoba raditi protiv hrvatskih nacionalnih interesa, a što se tiče Stjepana Mesića, on je zajedno s Pusić stao na stranu Srbije i krenuo izjednačavati žrtve s agresorima (...) S druge strane, imamo Milorada Pupovca koji zloupotrebljava svoju saborsku poziciju za širenje četničkih ideja, optužen je za četničku veleizdaju...", objasnio je ovu odluku Zvonimir Šeparović u razgovoru za Dnevno.hr. Početkom novembra u Koncertnoj dvorani Vatroslav Lisinski u Zagrebu održali su novo "suđenje" na kojem je za "genocid i druge zločine nad Hrvatima" osuđen Josip Broz Tito. U

Lisinskom je osuđen i premijer Zoran Milanović, a skupu je prisustvovao biskup Valentin Pozaić, glumac Božidar Alić, Zdravko Tomac te osuđeni ratni zločinac Dario Kordić. Kako prenose mediji, oko 3.000 uzvanika skandiralo je "Za dom spremni".

Ako se sjetimo da je teksta o spomenutim etičkim osudama u dnevno.hr bio

VELIKI DAN ZA HRVATE: Osuđeni Stjepan Mesić, Vesna Pusić i Milorad Pupovac! Očito je to veliko priznanje potpuno zaslužno, zar ne?

Naravno mnogi prozvani izražavaju svoje zadovoljstvo zbog toga. Tako i na portalu direktno.hr kažu:

Srpsko narodno vijeće i Vijeće srpske nacionalne i manjine Grada Zagreba izdali su godišnji bilten pod naslovom "Govor mržnje i nasilje prema Srbima u 2015." Bilten, u kojem se navode da je proteklu godinu obilježilo "povećanje broja fizičkih napada i prijetnji umjerenih prema Srbima u Hrvatskoj te uništavanje imovine u njihovom vlasništvu", također je prepun prozivki. Prozvana je i Predsjednica RH, kao i njen popis počasnih gostiju na inauguraciji, ali i kolumna Ivana Blažića na našem portalu.

Zato su s portala pitali za mišljenja o tome dva naša istaknuta odvjetnika i članova HNES-a Željka Olujića i Zvonimira Hodaka.

U tekstu 'SRBIN PO PROFESJI' - OLUJIĆ: PUPOVČEV PAMFLET POLUPISMEN JE URADAK I SVOJEVRSTAN GOVOR MRŽNJE

(direktno.hr, 10.03.2016) dani su Olujicevi komentari:

"Prije svega drago mi je da sam svrstan u grupaciju gospodina Pupovca, no to ukazuje na sve ono što oduvijek i govorim. Radi protiv srpske manjine u RH, ovakvim animozitetima postiže kontra efekt. To je prije svega vađenje iz konteksta pojedinih ljudi koji su istaknuti, pa tako i moja malenkost. Hrvatsko nacionalno etničko sudište proglasilo ga je krivim za veleizdaju što je iznijeto u presudi, a dostavili smo to medijima i gospodinu Pupovcu. On je i dalje, umjesto da se na određen način ispravi, u doslovnom značenju kako sam ga prozvao – Srbin po profesiji. To je nešto što ukazuje, ne da on brine o nacionalnoj manjini i njihovim interesima već isključivo

materijalnim i permanentnom širenju države koja je devedesetih srušena i više ne postoji, a to je Jugoslavija", rekao je Olujić.

Je li bilten svojevrsan govor mržnje?

"On je ono što sam rekao i kad ga se pomno iščita pomnije, taj pamflet je polupismen uradak. Da ne analiziram, nisu u stanju napisati jednu prosto proširenu rečenicu. I svojevrsan je govor mržnje, tužno je da se na čistac izvodi jedna nacionalna manjina i da se pokušava svaditi s ostatkom. To je katastrofalno za manjinu koju zastupa Pupovac", zaključio je Olujić.

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/41666/Oluji%C4%87-Pupov%C4%8Dev-pamflet-polupismen-je-uradak-i-svojevrsan-govor-mr%C5%BEnje.htm>

Zvonimir Hodak u tekstu ETNOBIZNIS - PROZVANI HODAK O BILTENU: SPRDANJE S NAŠOM HIMNOM JE ŠTO - GOVOR LJUBAVI? (dnevno.hr, 10.03.2016.) kaže:

"Osobno mislim da je to pamflet i to prilično jeftin! Od 22 nacionalne manjine u RH samo jedna manjina doživljava prijetnje, šikaniranje. Prema samo jednom manjini je uperen govor mržnje čak i da je to istinito bilo bi previše i isforsirano od Pupovca, Novosti... U tom pamfletu od 70-80 stranica našao se svatko tko je spomenuo Pupovca i na popisu potencijalnog širitelja mržnje. Brkić je rekao da 'u Hrvatskoj nitko nije ugrožen i nikom se ne prijeti, a oni koji misle da je opasno, neka ode tamo gdje neće biti ugrožen'. Ta je izjava odmah proglašena govorom mržnje. Australski premijer je rekao da tko ne prihvaća običaje, ne sviđa im se Australija i neprekidno cmizdre, neka odu tamo od kud su i došli, ako im je loše. Nitko Australiju zbog toga ne može proglasiti filoustaškom. Oni koji žive u toj zemlji, ili su građani te zemlje ili politički građani, oni koji žive u Hrvatskoj ne trebaju biti građani države. Odnosno, država iz koje su došli nakon izgubljenog rata cmizdre i plaču, i tuže se međunarodnoj zajednici. Ako im se odgovori pristojno i konkretno kao što je Brkić napravio, opet skaču da je govor mržnje! Zašto Australci i Britanci mogu reći ako vam se ne sviđa, vratite se od kuda ste došli? Kako mogu i Nijemci reći migrantima da ako im se ne sviđa u Njemačkoj da se vrate od kud su stigli? Svima je to dozvoljeno samo ne Hrvatima! Nitko ne bi primjetio govor mržnje ako se ne uputi Pupovcu jer onda

nastupa lijeva medijska faranga, odmah su iznenađeni i uvrijeđeni", rekao je Hodak.

Je li bilten svojevrsan govor mržnje?

"Čak ga ne bih tako nazvao... To je tužakanje, s obzirom da je preveden na engleski jezik da se međunarodnoj zajednici pokaže da je neodrživo težak položaj Srba u RH. Nigdje se ne spominje pravi govor mržnje u Novostima gdje su se narugali hrvatskoj himni. To nije navedeno kad živite s jednim narodom kojeg ste nedavno okupirali, a sad živite u toj državi i sprdate se njihovom himnom, to je govor ljubavi. Naravno, to je etnobizis! Što bolje prodati svoju poziciju s materijalnog aspekta ili kunskog sve u okviru harange i hajke protiv srpskog naroda. Kako bi se onda trebali ponašati prema Pupovcu? Neki Srbi su bili u Domovinskom ratu, i oni su marginalizirani. Oni se smatraju čudacima, to su ljudi koji su shvatili da je Hrvatska njihova zemlja. Politički Hrvati žele u miru živjeti u Hrvatskoj, dok Pupovac i njegova kamarila žele daleko više od suživota", naglasio je Hodak.

Shvaćate li bilten ozbiljno?

"Spominje se govor mržnje što sam savjetovao Branimiru Glavašu da tuži Pupovca jer ga je nazvao ratnim zločincem. Kad je Vrhovni sud ukinuo pravomoćnu presudu ne može ga se nazivati ratnim zločincem dok sud ne potvrdi. Nema više presude, više ne može biti proglašen krivim. Pošto sam pisao, da bi Glavaša mogao tužiti jer ga proglašava ratnim zločincem, odmah sam na listi osoba koje šire govor mržnje", zaključio je Hodak.

Podsjetimo, u Biltenu se Hodak spominje kao potpisnik Peticije ZDS a u spomenutom tekstu na dnevno.hr navodi i slijedeće: "Drugi kolumnist, odvjetnik Zvonimir Hodak, putem istog medija sredinom februara savjetovao je Branimiru Glavašu da tuži Pupovca zato što ga je nazvao ratnim zločincem".

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/41653/Prozvani-Hodak-o-biltenu-Sprdanje-s-na%C5%A1om-himnom-je-%C5%A1to---govor-ljubavi.htm>

Novi član HNES-a Kazimir Mikašek-Kazo također je reagirao na Bilten pa u tekstu *REGISTAR IZDAJNIKA MILORADA PUPAVCA* (kamenjar.com, 09. 03. 2016.) među ostalim kaže:

Etičke osude koje je izreklo HNES za razliku od Pupavčevog pamfleta vrve etičkim, ali i utuživim dokazima protiv pojedinaca koji su na ovakav i onakav način izdali hrvatske nacionalne interese. HNES nije nacionalno obojio svoje etičke osude! Naprotiv među optuženima i osuđenima nesrazmjerno je više građana hrvatske nacionalnosti nego srpske nacionalnosti.

Čini se da je kap u Pupavčevoj čaši mržnje i bijesa upravo prelila presuda HNES-a, presuda Vojmiru Stanimiroviću, gdje je preciznim dokazima utvrđena njegova odgovornost kao suučesnika u zločinu na hrvatskoj Golgoti, na Ovčari 1991. god.

Pozivam pravosudna tijela Republike Hrvatske na istragu svih aspekata eklatantnog napada na hrvatsku samostojnost, na hrvatsku demokraciju. Pozivam represivni aparat da konačno ispituju sve aspekte možebitnih kriminalnih radnji ovog etnobiznismena, kriminala njegove „Tesla banke“ i da otkriju prave razloge ovog ponovnog izazivanja vala govora mržnje. U pitanju je nacionalna sigurnost, a iz svega stoji poražena Vlada Zorana Milanovića i puzajući državni udar u trenutku kada treba usvojiti državni proračun koji bi konačno stabilizirao ovu parlamentarnu i Vladinu većinu u Republici Hrvatskoj.

<http://kamenjar.com/registar-izdajnika-milorada-pupavca/>

S obzirom da je ovakvo raščišćavanje djelovanja Milorada Pupovca, koje vidimo ovih dana, najzaslužniji Miljan Brkić koga je u svom komentaru spominjao i Zvonimir Hodak, ne čudi što iz srpskih redova kreće još jedna „optužba“ – ona za ratni zločin:

ŠTRBAC TEŠKO TERETI MILIJANA BRKIĆA: 'On je zapovjedio masakr na Velebitu!'

<http://www.dnevno.hr/vijesti/regija/strbac-tesko-tereti-milijana-brkica-je-zapovjedio-masakr-na-velebitu-902607>

Ja teško mogu prigovoriti ovakvoj optužbi zato što sam o tome napisao cijelu knjigu u kojoj sam i sam optužio Hrvatske branitelje za najveći mogući genocid – U „Oluji“ su napravili zečeve od Srba“ („*Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba*“, Zagreb, 2014.)! A za taj strah koji su branitelji sustavno ugrađivali u kostima slavnim srpskim ratnicima neosporno je itekako odgovoran i Miljan Brkić, zar ne?

Akademik Josip Pečarić

P.S. Po novom Proračunu RH Srpsko Narodno Vijeće će umjesto prošlogodišnjih 7.700.000 kn dobiti 1.800.000 kn.

BOLJE JE PRIČATI A NE RADITI, ZAR NE?

Vlado Marušić je na portalu Glas Brotnja 29. 08. 2016. u svom reagiranju na zabranu Thompsonova koncerta u Švicarskoj spomenuo i moje pismo:

Na zabranu ovog koncerta reagirao je akademik Josip Pečarić koji se obratio Predsjednici RH, Ministru Branitelja RH, Ministarstvu inozemnih poslova RH izražavajući svoje nezadovoljstvo zabranom ovog koncerta što se dogodilo i 2009 godine kada su švicarske vlasti također zabranile koncert Marka Perkovića Thompsona zbog čega su Hrvati u Švicarskoj prikupili 5000 potpisa potpore Thompsonu negodujući protiv odluke švicarskih vlast, pa sada s pravom Akademik Pečarić očekuje od gore navedenih državnih institucija RH svoje priopćenje i zaštitu simbola hrvatskog otpora Marka Perkovića Thompsona, no vidjet ćemo???

<http://glasbrotnja.net/vlado-marusic-thompson-fitilj-svijece-koja-gori-mraku-europe/>

Tri upitnika sugerira kako g. Marušić ne očekuje nikakvo reagiranje. Međutim, možda se kao reagiranje Ministarstva vanjskih poslova može shvatiti ono što je izjavio mr.sc. Slobodan Mikac, generalni konzul hrvatskog veleposlanstva u Švicarskoj:

“Znam da je imao zabranu nekoliko godina, zatim je odrađen koncert, po meni je to previše buke oko jednog pjevača”, ocijenio je dodavši kako: “nije dobro da netko otvoreno poziva na mržnju, na netrepeljivost – takva retorika ne pripada ni u Hrvatsku ni u Švicarsku”.

<http://narod.hr/svijet/procitajte-sto-generalni-konzul-kaze-o-zabrani-koncerta-marka-perkovica-thomsona>

Vjerovali ili ne: Švicarci lažno optuže Thompsona kako “*uvijek iznova*” upada u oči zbog “*ultra-nacionalističkih svjetonazora*” i “*veličanja fašističkog režima ustaša*”, a generalnom konzulu takova laž ne smeta već svojom izjavom da za pravo Švicarcima. Kako njegovo Ministarstvo nije reagiralo na takovu izjavu ispada da u tom Ministarstvu misle suprotno od Ministra branitelja koji je Thompsonu napisao:

„Tvoj nadasve domoljuban duh i promicanje vrijednosti pravednog i osloboditeljskog Domovinskog rata bili su snažna potpora i hvalevrijedan primjer domoljublja i snage hrvatskog zajedništva.“

Ili samo šalju u svijet na mjesto generalnog konzula čovjeka koji ništa ne razumije? Bilo kako bilo itekako su odmah trebali reagirati na ovakvu sramotnu izjavu.

A zabrana je bila izvrsna prigoda da HDZ pokaže kako oni i djeluju kada su u pitanju hrvatski nacionalni interesi. To bi im dobro došlo u vrijeme kada Milanović ustašuje po Hrvatskoj, računajući kako svoje biračko tijelo ne može izgubiti pa mu je cilj pokazati da u HDZ-u ne smiju ni reći ono što se ne sviđa moćnicima u EU i šire. Izvrsna prigoda i da pokažu da Plenković nije doveden da bi zaustavio Karamarka koji je sve više i više pokazivao kako su mu hrvatski nacionalni interesi važniji od interesa EU-a.

Izvrsnu raščlambu Milanovićeve ustašovanja i ponašanja HDZ-a dao je Marko Ljubić u tekstu *Milanovićeve velika obmana*:

<http://narod.hr/hrvatska/marko-ljubic-milanoviceva-velika-obmana>

Naravno mnogi hrvatski kolumnisti su pisali o tome. Sve te tekstove možemo podvesti pod naslov koji je dao Milan Ivkošić:

Hrvatska nastavlja skidati gaće pred svakim u EU, pa i pred četničkom Srbijom

[http://www.vecernji.hr/premium/hrvatska-nastavlja-skidati-gace-](http://www.vecernji.hr/premium/hrvatska-nastavlja-skidati-gace-pred-svakim-u-eu-pa-i-pred-cetnickom-srbijom-1109188?utm_source=Ve%C4%8Dernji+list&utm_campaign=533631b39c-Premium_NL6_17_2016&utm_medium=email&utm_term=0_d9b3729caf-533631b39c-67747401)

[pred-svakim-u-eu-pa-i-pred-cetnickom-srbijom-](http://www.vecernji.hr/premium/hrvatska-nastavlja-skidati-gace-pred-svakim-u-eu-pa-i-pred-cetnickom-srbijom-1109188?utm_source=Ve%C4%8Dernji+list&utm_campaign=533631b39c-Premium_NL6_17_2016&utm_medium=email&utm_term=0_d9b3729caf-533631b39c-67747401)

[1109188?utm_source=Ve%C4%8Dernji+list&utm_campaign=533](http://www.vecernji.hr/premium/hrvatska-nastavlja-skidati-gace-pred-svakim-u-eu-pa-i-pred-cetnickom-srbijom-1109188?utm_source=Ve%C4%8Dernji+list&utm_campaign=533631b39c-Premium_NL6_17_2016&utm_medium=email&utm_term=0_d9b3729caf-533631b39c-67747401)

[631b39c-](http://www.vecernji.hr/premium/hrvatska-nastavlja-skidati-gace-pred-svakim-u-eu-pa-i-pred-cetnickom-srbijom-1109188?utm_source=Ve%C4%8Dernji+list&utm_campaign=533631b39c-Premium_NL6_17_2016&utm_medium=email&utm_term=0_d9b3729caf-533631b39c-67747401)

[Premium_NL6_17_2016&utm_medium=email&utm_term=0_d9b3](http://www.vecernji.hr/premium/hrvatska-nastavlja-skidati-gace-pred-svakim-u-eu-pa-i-pred-cetnickom-srbijom-1109188?utm_source=Ve%C4%8Dernji+list&utm_campaign=533631b39c-Premium_NL6_17_2016&utm_medium=email&utm_term=0_d9b3729caf-533631b39c-67747401)

[729caf-533631b39c-67747401](http://www.vecernji.hr/premium/hrvatska-nastavlja-skidati-gace-pred-svakim-u-eu-pa-i-pred-cetnickom-srbijom-1109188?utm_source=Ve%C4%8Dernji+list&utm_campaign=533631b39c-Premium_NL6_17_2016&utm_medium=email&utm_term=0_d9b3729caf-533631b39c-67747401)

Dujmović:

[http://narod.hr/hrvatska/t-dujmovic-ljevici-klecaju-koljena-pred-](http://narod.hr/hrvatska/t-dujmovic-ljevici-klecaju-koljena-pred-beogradom-a-desnica-se-ukoci-kad-ih-berlin-washington-mrko-pogledaju?doing_wp_cron=1472242099.7031641006469726562500)

[beogradom-a-desnica-se-ukoci-kad-ih-berlin-washington-mrko-](http://narod.hr/hrvatska/t-dujmovic-ljevici-klecaju-koljena-pred-beogradom-a-desnica-se-ukoci-kad-ih-berlin-washington-mrko-pogledaju?doing_wp_cron=1472242099.7031641006469726562500)

[pogledaju?doing_wp_cron=1472242099.703164100646972656250](http://narod.hr/hrvatska/t-dujmovic-ljevici-klecaju-koljena-pred-beogradom-a-desnica-se-ukoci-kad-ih-berlin-washington-mrko-pogledaju?doing_wp_cron=1472242099.7031641006469726562500)

[0](http://narod.hr/hrvatska/t-dujmovic-ljevici-klecaju-koljena-pred-beogradom-a-desnica-se-ukoci-kad-ih-berlin-washington-mrko-pogledaju?doing_wp_cron=1472242099.7031641006469726562500)

Starešina:

[http://narod.hr/hrvatska/v-staresina-hrvatski-politicari-ne-vide-da-](http://narod.hr/hrvatska/v-staresina-hrvatski-politicari-ne-vide-da-im-vucic-mic-po-mic-uhicu-je-drzavu-priprema-odcjepljenje?doing_wp_cron=1472628778.3752140998840332031250)

[im-vucic-mic-po-mic-uhicu-je-drzavu-priprema-](http://narod.hr/hrvatska/v-staresina-hrvatski-politicari-ne-vide-da-im-vucic-mic-po-mic-uhicu-je-drzavu-priprema-odcjepljenje?doing_wp_cron=1472628778.3752140998840332031250)

[odcjepljenje?doing_wp_cron=1472628778.3752140998840332031](http://narod.hr/hrvatska/v-staresina-hrvatski-politicari-ne-vide-da-im-vucic-mic-po-mic-uhicu-je-drzavu-priprema-odcjepljenje?doing_wp_cron=1472628778.3752140998840332031250)

[250](http://narod.hr/hrvatska/v-staresina-hrvatski-politicari-ne-vide-da-im-vucic-mic-po-mic-uhicu-je-drzavu-priprema-odcjepljenje?doing_wp_cron=1472628778.3752140998840332031250)

Hitrec:

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/24745-h-hitrec-starcevicanski-obracenik-zoki-koji-se-samoproglasio-novim-vodom-krajinje-hrvatske-desnice.html>

Šola

<http://www.slobodnadalmacija.hr/misljenja/agora/clanak/id/324805/petokolonas-sake-jada-iz-beograda>

Navest ću samo dio onoga što je napisao Hodak:

Pa da vidimo koje je to grozote "nabrijani" Zoki rekao da se čitav progresivni, pastoralni lijevi dio Lijeve naše tako zgrozio. Priznajem i sam da je nedopustivo reći za pristojne, europski orijentirane Srbe da su "šaka jada", da već 150 godina ne znaju koga bi pripojili, Makedoniju, BiH ili Kosovo te da takvi pretendiraju vladati Balkanom. Srbi stvarno nisu zaslužili da ih se ovako uličarski vrijeda. Evo, Vučić je nedavno diplomatski i uljudno usporedio Oluju sa Jasenovcem. Je li ta usporedba uvredljiva? Jelena Lovrić, Ante Tomić, Nenad Stazić, Bojan Glavašević, Milorad Pupovac, Vedrana Rudan i gledaoci Žikine dinastije sigurni su da nije. I Carl Bildt se slaže sa njima. I redakcija Jutarnjeg istog je mišljenja. To je sloboda govora i izražavanja. Čl. 38. Ustava RH. Kad mlađahni po-četnik Vučić kaže da Srbija neće više dozvoliti Oluju onda je to figurativna metafora. Pa koliko je oluja nanijela štete našim narodima i usjevima? A tek u svijetu?! Kad Ivica Dačić, Slobin đaćić, kaže da će se referendum u RS održati inače će Srbija "da tamo pošalje vojsku" to ne treba odmah bukvalno shvatiti. Dok se po sistemu "skup'te se, skup'te četnici" vojska skupi, Rusi daju naoružanje, Merkelovica odobri akciju, proći će dosta vremena. Kad četnički vojvoda Nikolić, zvani od milja Toma grobar, uspoređuje Milanovića s Pavelićem, a RH sa NDH-om, onda on zna da na taj način priličnom broju ljudi u Lepoj njihovoj šalje birane komplimente.

I na tako rafinirane fino složene pohvale od strane komšija Zoki, umjesto da se nakloni i zahvali, on huliganski šteti idiličnim odnosima dviju prijateljskih država. Neki hlebinski političari misle da Zoki jednostavno "ne može kontrolirati svoj izričaj." Još kako može! Osobito ako je sve što je rekao o Srbiji čista, destilirana istina. Srpska vladajuća garnitura je šaka jada. Problem je što to oni još ne

znaju. Da je Srbija vojnički jaka kao 1991.g., uz ovakvu podršku Rusije i logistiku Angele Merkel, u Zagrebu bi Pavle Kalinić proglasom tražio da se akumuliraju rezerve hrane, vode, soli, šećera za prvih deset dana. No, to ne znači da jednog dana, a možda i prije, Srbija neće biti spremna. Kao i toliko puta prije.

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/zasto-svakog-kolovoza-pobjesne-srbi-orjunasi-udbasi-jugonostalgicari-stare-komunjare-mladi-kriptokomunisti-gledaoci-zikine-dinastije-etablirani-cetnici-i-sva-stoka-sitnog-zuba-949922>

Pitanje je hoće li svojim izjavama Milanović ipak odbiti od sebe one na koje sigurno računa a za kojima Hodak poručuje:

Oluja će vas pratiti do kraja života u vašim zečjim dušama.

O njima piše Holjevac:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/hrvatskim-antifasistima-je-blizi-vucic-nego-milanovic-950296>

Međutim, prof. dr. sc. Zdravko Tomac već u naslovu svoga teksta kaže što hrvatska vlast, umjesto priča, treba napraviti:

Hrvatska treba podići optužnicu protiv Vučića, Nikolića i Dačića!

[http://direktno.hr/en/2014/kolumne/58943/Hrvatska-treba-podici-optuznicu-protiv-Vucica-Nikolice-i-Dacic!.htm](http://direktno.hr/en/2014/kolumne/58943/Hrvatska-treba-podici-optuznicu-protiv-Vucica-Nikolice-i-Dacic!)

Svojevremeno sam i sam pozivao vlast da pokrene sudsku tužbu za ratne štete, što je i logično poslije presude stalnog suda u Haagu po kojoj je Srbija izvršila agresiju na Hrvatsku u cilju stvaranja homogene velike Srbije i pri tome izvršila niz genocidnih radnji. Znamo da iz vlasti nikada nisu naveli ni te činjenice što je vjerojatno Milanoviću bio signal da može ustašovati, jer vladajući ne smiju.

A što tek reći na sjajan prijedlog Ivice Marijačića (Hrvatski tjednik, 25. 08. 2016.):

Ukidanje Zakona o općemu oprostui jedina učinkovita protumjera prema Srbiji

Marijačić svoj tekst završava ovako:

Pozivanje Srbije na razum danas je, na žalost, jednako nedjelotvorno kao i u vrijeme rata jer ta država očito nije doživjela civilizacijsku transformaciju. Tuđman im je bezbroj puta nudio mir, ali je on i svatko drugi znao da mira ne će biti bez prave lekcije koja je uslijedila u obliku operacije Oluje. Hrvatska vojnička čizma pregazila je agresora u samo par dana i nanijela mu poraz koji će

ga još dugo, dugo boljeti. Unatoč toj boli i veličini pobjednika koji im je abolicijom dao mogućnost da shvate zabludu, nisu izvukli nikakvu pouku. Ali ni hrvatske vlasti nisu izvukle pouku da Srbija ne će popustiti u svome nasilju ako ju se na to ne primora.

Ukinimo, dakle, Zakon o općemu oprostima pa ćemo brzo vidjeti kako se susjedna agresivna država povlači. Što bi značilo ukidanje toga Zakona? Prvo bi desetak tisuća Srba koji su se vratili u Hrvatsku, brzo pobjeglo u Srbiju jer su sudjelovali u agresiji, među njima zacijelo i silovatelji vukovarskih žena koji danas slobodno šecu gradom herojem i čak su zaposleni u policiji, pravosuđu i ostalim institucijama. Neka odlaze, za takvima nitko ne bi plakao, a ako bi neki ostali – ima u hrvatskim zatvorima još mjesta za njih. Nadalje, stotinjak i više tisuća Srba ne bi se usudilo napustiti Srbiju, što je također dobro. Vrijeme je, dakle, da se Hrvatska počne ponašati kao pobjednica, a ne kao gubitnica rata iz 90-ih, ne da bi ikoga ponižavala, nego da bi vratila prirodni poredak stvari u kojemu nije moguće da poraženi agresor izbjegne kaznu i plaćanje odštete, a kamoli da on sudi žrtvama svoje agresije.

Cijeli tekst možete naći na:

<http://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/24738-i-marijacic-ukinurti-zakon-o-opcemu-oprostu-jedina-ucinkovita-protumjera-prema-srbiji.html>

Da, postoje sjajni prijedlozi kako Hrvatska može pokazati da je ponosna i samosvjesna država. Samo da su takovi i njeni političari. Zato je prijedlog da se reagira na Thompsona bio samo prijedlog da se počne. Zar izbori nisu itekako zgodna prigoda za tako nešto?

REVIZIONIST HASANBEGOVIĆ

Zvonimir Hodak piše:

"Promocija moje prve i vjerojatno posljednje knjige "Lijevom našom..." "prošla je neočekivano dobro. Dvorana "Vijenac" na Kaptolu bila je puna tako da su ljudi stajali sa strane. Ovim putem hvala akademiku Josipu Pečariću, prof. dr.sc. Josipu Jurčeviću, i Josipi – oprostite – glumici Anji Šovagović na sjajnoj prezentaciji knjige. Mislim da smo svi zajedno napravili jednu dobru stvar. Bojim se samo stare kineske poslovice koja od prilike kaže: ako napraviš dobro djelo prije ili kasnije za to ćeš platiti..."

ZA ONE KOJI NISI BILI NA PREDSTAVLJANJU ILI
POGLEDALI SNIMKU: JOSIPA JE KĆERKA ANJE
ŠOVAGOVIĆ:)))

"Ajmo se mi sad vratiti hrvatskoj političkoj idili. Žilava ljevica, inače ćorava kad je u pitanju hrvatska stvarnost, još sanja o danima ponosa i slave s Maršalom na bijelom konju kako ulazi u Zagreb. Odjednom je progledala i ugledala svijetlost na kraju tunela – novog Ivu Sanadera! On će nas spasiti drugovi! Međutim, nije to drugovi Sanader, to je Andrej Plenković! "Ma, dobro! Meni su isti!" misli Milorad. Oba su mladi i lepi, a još ako i Plenković izgovori "Hristos se rodi" doista ga zlatom moraš platiti. Jelena Lovrić doživljava drugu mladost. Nezadrživo prodire po lijevom krilu. Pupovac se talentirano uvlači skoro k'o Ivi Sanaderu pa i Jadranki. Ljevičarska glorifikacija Plenkovića proizlazi prvenstveno iz činjenice da je ljevica, neakademski rečeno, popušila izbore i sada na lijevoj Lijepoj našoj nema ama baš nikog tko bi, recimo, mogao "srediti" eliminaciju Zlatka Hasanbegovića kao člana Plenkovićevog kabineta. Stoga je Pupovac odmah, još prije početka razgovora s Plenkijem, bio jasan i glasan: "Takvi kao Plenković plaćaju se suhim zlatom". Naravno, pod uvjetom da on bude u vladi u kojoj neće biti Hasanbegovića. Branimir Pofuk triumfira kao da ga je šef beogradske filharmonije Tasovac uzeo za prvu trubu. Kaže Brane: "Plenković je u izbornoj noći mimo Hasanbegovića prošao kao pokraj turskog groblja". Jugo-Brane ima "soko okolovo". Impresionirala ga je euro-atmosfera iz

HDZ-ovog stožera: "Bez inscenirane euforije, bez i jedne hrvatske i stranačke zastave, bez balona, pjenušca i treštećeg domoljubnog-glazbenog kiča." Napredno i liberalno! Gledam zborove Trumpa i Clintonice. Koji primitivci. Sve se vijori od američkih zastava i simbola. Nigdje ni jedne ruske, srpske, japanske ili sjeverno korejske zastave. Trump se nije sjetio ni da pozove beogradsku Filharmoniju. Čak ni to! Uglavnom, lijeva medijska falanga ima dojam kako vjerodostojnost Plenkovića prolazi ili pada na tome hoće li Hasanbegović biti u njegovom kabinetu ili ne."

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/pupovac-se-talentirano-uvlaci-skoro-ko-ivi-sanaderu-pa-i-jadranski-955984>

PLENKOVIĆ KAO DA ODGOVARA HODAKU:

"HDZ je desnica, no moja je misija ojačati i politički centar. To je jasan zadatak koji vrijedi za sve partnere naše stranke u cijeloj Europi. HDZ je stranka koja oduvijek želi predstavljati sve građane Hrvatske, no ekstremizam ću iz naše stranke protjerati. Hrvatski narod želi stranku koja se odgovorno postavlja prema nacionalnim interesima"

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/plenkovic-preko-njemacke-televizije-porucio-protjerat-cu-ekstremizam-iz-hdz-a-956168>

NEKAKO ME SVE TO PODSJEĆA NA ONU MOJU TVRDNJU O NOVOJ POMIRBI - POMIRBI DJECE PARTIZANA IZ SVIH STRANAKA U RH.

DESNE PRAVAŠKE STRANKE SU PROPUSTILE (OPET) ŠANSU DA SE UJEDINE.

PAMETNIJI PRAVAŠI SU PREKO HDZ-A UŠLI U SABOR JER SU UPRAVO ONI - LJUDI PREPOZNATLJIVIH OSOBNOSTI U KOJIMA NAROD VIDI DA SU ZNA SE A NE ZA SE.

VIDJET ĆE MO JESU LI ONI I TAKOVI SLIČNI NJIMA TI EKSTREMISTI NA KOJE JE PLENKOVIĆA UPOZORIO I JOSIPOVIĆ koji mu je 2010 nudio mjesto savjetnika u svom timu:

"Plenković je ozbiljan političar koji je u kratkom vremenu iskoristio komparativne prednosti koje HDZ ima u odnosu na SDP. Tu, prije

svega, mislim da disciplinu i organizaciju same stranke i biračkog tijela. Osim toga, uspješno je promijenio sliku stranke i u kratkom vremenu od stranke radikalne desnice uspio je HDZ prikazati europskom konzervativnom strankom. Ali čeka ga još puno posla. Nažalost, HDZ je ispod površine i dalje radikalan. Uostalom, pogledajte tko su dobitnici preferencijalnih glasova... Morat će pokrenuti reforme, i u stranci i u društvu. U suprotnom, umiveno lice HDZ-a bit će tek epizoda."

<http://www.tportal.hr/vijesti/hrvatska/444481/Josipovic-otkrio-nepoznat-detalj-o-Plenkovicu-i-pozelio-mu-uspjeh.html>

Naravno neosporno je u cijeloj priči problem Hasanbegović. Znamo da je glavni revizionist bio dr. Franjo Tuđman, a sada je to Hasanbegović:

Tako Dolić upozorava na moje otvoreno pismo Predsjednici u kome sam upozorio na njenu "priču" o revizionizmu:

"Naš matematičar akademik Josip Pečarić iskazao je zdrav refleks glede jednog nekorektnog pokušaja predsjednice Kolinde Grabar Kitarović. Naime, KGK se usprotivila uvećavanju jasenovačkih žrtava od strane Arhondinisa i Gavrilovića, ali je to iskoristila da se očituje protiv revizije partizanske, zapravo četničke "istine" o Jasenovcu i NDH. Jezik je ipak bio neprimjeren. Predsjednica Kolinda je za brojku od 700 tisuća žrtava u Jasenovcu izjavila kako je to pretjerivanje. Zar samo pretjerivanje? Evo je na čelu RH godinama, a ista predsjednica tolerira ime ratnog zločinca Tita na najljepšim hrvatskim trgovima. Nije uništila Titovu bistu na Pantovčaku, nego ju je preselila u muzej! Kada sve zbrojimo, na Pantovčaku se stalno smjenjuju "partizani". Postavlja se pitanje koliko funkciju predsjednika RH mogu obavljati osobe koje se ne snalaze u hrvatskoj povijesti. Svojim neznanjem nanose nam nepopravljivu štetu"

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/tvrtko-dolic/kada-ce-konacno-prestati-provokacije-srpske-pravoslavne-crkve-955849>

Zato Marko Jurič upozorava:

"Povijest pišu pobjednici osim kod nas. U Hrvatskoj, u Domovinskom ratu, pobjednici su nacionalne snage, a poraženi su bili pravni slijednici tzv. antifašista koji su napravili militantne hibride četništva, JNA i teritorijalnih postrojbi ... Evidentno je započeo proces Hasanbegovićeve smjene, a za to ga je potrebno prethodno 'rastaviti', odnosno prikazati kao častohlepnu, tvrdolinijašku osobu, nepotrebnog ekstremista, Karamarkovog čovjeka, povjesničara profesionalno nekompetentnog za resor kulture, stranački nediscipliniranog koji svojim istupima radi štetu stranci itd. Ukratko predstavljaju ga kao čovjeka koji je zaslužio upravo tu sudbinu koju Pupovac zahtijeva, a to je da bude smijenjen. Međutim, stvara se alibi kako smjena ne bi izgledala kao prihvatanje Pupovčevog ultimatum, nego kao logičan slijed nečega za što si je Hasanbegović sam kriv."

<http://direktno.hr/en/2014/kolumne/61798/Hasanbegovi%C4%87-bi-u-u-Vladi-RH-bio-eliminator-protunacionalnih-inicijativa.htm>

Jurič je samo upozorio na ono što će govoriti Plenković, zar ne?

Reagirao je i naš poznati vukovarski junak Željko Maršić - Zenga:
<http://kamenjar.com/hasanbegovic-zasluzio-ministarsko-mjesto/>

Naravno i mi iz HNES-a reagiramo:

Predsjedništvo Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta (HNES), na svojoj jučer održanoj sjednici, razmatrajući stanje nakon izvanrednih parlamentarnih izbora za Hrvatski Sabor, zaprepašteno je najnovijim pojačanim agresivnim antihrvatskim ponašanjem Milorada Pupovca:

- 1. Milorad Pupovac je za svoje negativno antihrvatsko djelovanje 2013. godine etički osuđen od ovog sudišta za nacionalnu veleizdaju.*
- 2. Taj Srbin rođen u Hrvatskoj koja mu je time trebala biti domovina, kao zakoniti „glasnik“ Srba u Hrvatskoj nikada nije pokazao niti*

minimum korektnosti prema domovini i državi Hrvatskoj. Naprotiv, njegova mržnja prema Hrvatskoj sve je otvorenija i agresivnija..

3. Njegove sve učestalije i sve bezobraznije provokacije, izazivanja i optuživanja, bez ijednog osnova u ičemu osim čistoj mržnji i vrlo isplativom etno biznisu, poprimaju razmjere otvorene agresije kojoj se vlast i narod moraju suprotstaviti.

4. Brojni su primjeri njegova nepodnošljiva ponašanja: nošenje žute vrpce u Saboru, najava sa Saborske tribine da će uskoro biti i fizičkih napada, bezbrojne javne izjave snažno medijski popraćene o tobožnjoj ugroženosti Srba i o tobožnjem širenju ustaštva u Hrvatskoj, javna osuda Oluje i najnoviji subverzivni posjet patrijarha Bartolomeja u režiji Pupovca sa napuhavanjem brojki srpskih žrtava u Jasenovcu,

5. Pupovac i njegov suradnik Vojislav Stanimirović, koji je optužen za ratne zločin u Tovarniku i Vukovaru, i za to etički osuđen od HNES-a za veleizdaju, u post- izbornim aktivnostima drsko se natječu za uklanjanje u novu Vladu RH i zahtijevaju da neće sudjelovati u Vladi u kojoj bi bio sadašnji ministar kulture Zlatko Hasanbegović .

Zbog svega toga Hrvatsko nacionalno etičko sudište najoštrije etički osuđuje agresivno velikosrpsko ponašanje Milorada Pupovca, proglašavamo ga nedostojnim kao persona non grata i objavljujemo da bismo svaku suradnju sa Pupovcem smatrali i etički osudili kao čin nacionalne veleizdaje.

Za HNES: dr. Zvonimir Šeparović, dr. Nikola Debelić, akademik Josip Pečarić, dr. Josip Jurčević, dr. Zdravko Tomac, dr. Stjepa Razum, Božidar Alić i književnici Nevenka Nekić, Đuro Vidmarović i Zvonimir Hodak.

<http://narod.hr/hrvatska/hnes-pupovac-persona-non-grata-hrvatskoj>

Zapravo Hasanbegović ne vjeruje da Plenković nije naučio da javno ne smije pokazati da mu je Pupovac gazda, pa htio ne htio ne ostaviti Hasanbegovića na mjestu na kome je zaslužio ono "najbolji Ministar" je doista sve drugo samo ne pametno.

Pa ljudi već skupljaju i potpise na peticiji - kojom se zapravo iskazuje nepovjerenje u Plenkovićevu pamet:

http://www.peticija24.com/potpورا_drzlatku_hasanbegoviu_i_drmi_ri_kovau

Zapravo, nešto slično kaže i Šola:

<http://narod.hr/hrvatska/sola-plenkovec-test-vjerodostojnosti-bit-ce-hasanbegovic-osvojio-vise-glasova-sad-izborima-pupovac-cijeloj-politickoj-karijeri>

Zapravo niz tekstova bavi se pitanjem Hasanbegovića tj. pitanjem inteligencije novog predsjednika HDZ-a. Već sam upozorio na neke tekstove:

Ljubić o vladavini Hrvatskom etički osuđenog veleizdajice (Pupovac se ruga Plenkoviću koji misli da on kao predsjednik vlade vlada u Hrvatskoj, a kao zagovornik Europske Hrvatske mora znati da je glavni Pupovac):

<http://narod.hr/hrvatska/marko-ljubic-pupovac-nije-srpska-moc-izraz-hrvatskih-slabosti>

Peda:

<http://kamenjar.com/predrag-pedja-misic-jedino-sto-srbi-hrvatskoj-ne-mogu-nece-vise-trpjeti-to-si-milorade/>

Tomac:

<http://kamenjar.com/nova-bujica-dr-zdravko-tomac-pupovac-nagazna-mina-andreja-plenkovica/>

Kajtazi:

<http://kamenjar.com/kajtazi-hasanbegovic-moju-potporu-jedini-posjetio-groblje-roma/>

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/milorad-pupovac-krsi-hrvatske-zakone-progovorili-srbi-javnim-dodvoravanjem-jednima-ucjenama-drugima-pupovac-nas-sramoti-955362>

Kazo:

<http://kamenjar.com/hasanbegovic-ili-pupovac-kuda-plovi-hrvatski-brod/>

A s druge strane na Hasanbegovićev intervju me je upozorio prof. dr. sc. Matko Marušić: Fantastičan interview_ pročitajte pažljivo.

<http://www.vecernji.hr/izbori2016/jos-nisam-sreo-glasaca-hdz-a-koji-bi-imao-nesto-protiv-toga-da-ostanem-ministar-kulture-1114421>

<http://narod.hr/hrvatska/hasanbegovic-vec-15-godina-se-obliku-antifasizma-temelje-moderne-hrvatske-pokusava-ugurati->

jugoslavenska-bastina

Zato ću ovaj tekst završiti pitanjem iz naslova današnjeg teksta
Nenada Piskača:

Jugoslavenska ili hrvatska glavna struja, pitanje je sad

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/nenad-piskac/24892-hasanbegovic-ili-pupovac-pred-plenkovicem-je-kusnja-biblijskih-razmjera.html>

ZA DOM SPREMNI VS. ZVIJEZDA PETOKRAKA

Kardinal Franjo Kuharić je na susretu u Predsjedničkim dvorima, 29. rujna 1997. rekao:

«Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.»

Na žalost od 2000.-e godine kao da nema u Hrvatskoj političara koji razumije ovo pravilo.

To pokazuje i Marko Ljubić u svom najnovijem tekstu:

Hrvatskoj je cilj trajno riješiti odnose sa Srbijom i bez obzira na pritiske danas, upravo danas u ovakvoj Europi ima za to najbolju priliku. Njemačka ranjivost zbog sankcija, koju uz ostalo popravljja podvodeći Hrvatsku Srbiji, ili bar pokušavajući, kako bi nam mogli postrojiti počasnu gardu, dati nam kakvu pohvalu ili nagradu izvan festivalske konkurencije za neki Hribarov film, prilika je da Hrvatska jednostavno kaže – moramo poštovati načela.

A ta načela su:

Agresor na Hrvatsku, Srbija, mora platiti ratnu štetu, pri čemu su perversne priče o tome da bi Srbija bankrotirala. Ne bi. Štetu treba plaćati pedagoški, stotinu godina, na način da boli, ali ne ugrožava, da se na toj obavezi odgajaju generacije Srba.

Srbija mora vratiti Hrvatskoj sve što Hrvatskoj kao slobodnoj državi iz zajedničke ili specifične povijesti pripada. Baš sve i bez cjenkanja. Od arhiva, do svih vrsta umjetnina, dobara, svega.

Konačno, ako bi Hrvatska danas pristala ovakvoj Srbiji, s rukama s kojih se cijedi krv stotina tisuća ljudi još uvijek, otvoriti proces bezuvjetnoga približavanja Europskoj uniji, odnosno preko nekih banalnih proceduralnih finti, preko kojih smo, da se ne zavaravamo uz ustupke Srbiji i mi postali članicom, onda je nužno hrvatskom narodu jasno reći da je takva Europska unija propast civilizacije te da nam je bolje biti izvan toga zla. Jer afirmacija zla i načela ujedinjene Europe nisu mogući u istom identitetu.

Dakle, što je u ovome trenutku ključno prepoznati?

Čija je riječ teža, Plenkovićeva da Srbija mora ispuniti kriterije za ulazak u Europsku uniju, pri čemu navodi nekoliko, redom gotovo nebitnih i sekundarnih zahtjeva Hrvatske, ne otvarajući uopće pitanja koja je trajno cementirao Stalni međunarodni sud u Haagu proglašavajući Srbiju agresorom i međunarodnim zločincem, ili Merkeličina da je strateški interes Europske unije priključenje ovakve Srbije, ujedno obaveza Hrvatske uz isticanje te obaveze kao nekakve privilegije tipa budali šamara?

<http://narod.hr/hrvatska/marko-ljubic-je-li-plenkovic-dobio-vojne-pocasti-u-berlinu-na-kredit-ili-za-zasluge>

Ali nije me Ljubić ponovno podsjetio na kardinala, već razgovor s prijateljima oko najavljenog povjerenstva koje treba odlučivati o simbolima iz prošlosti.

Konstatirao sam kako bi tu komisiju trebali nazvati pravim imenom: Komisija za izjednačavanje žrtve i agresora u Domovinskom ratu. Zašto?

Pa već sama nakana da se uspoređuje zvijezda petokraka i pozdrav Za dom spremni je van svake pameti.

Svaki narod, svaka država koja je nastala i obranila se u ratu od agresora nikada ne bi ni pomislila niti formirala komisiju koja treba u isti koš znakovlje agresora i branitelja.

Činjenica je da danas u RH imamo situaciju da su agresorski simboli dobrodošli, ali braniteljski nisu. Prijedlog je možda motiviran time da je bolje i izjednačiti žrtvu i agresora, nego imati sadašnju situaciju kada se svi koji su bili ili su još uvijek protiv hrvatske države nametnuli takovu perverznu situaciju. Njima je Domovinski rat zločin, ali to ne smiju javno reći pa se pozivaju na nekakav antifašizam Hude jame ili Drugi svjetski rat. Zapravo najtočnije ih je zvati srpskim slugama jer je jednostavno usporediti što traže oni a što oni iz Srbije. Dapače lako je ustanoviti da rade ono što im diktiraju iz Srbije.

<http://kamenjar.com/vlatko-cvrtila-srbija-nas-zeli-diskreditirati-prikazati-nestabilnu-drzavu-koja-koketira-s-prosloscu/>
<http://direktno.hr/en/2014/direkt/70085/Tomac-'Novi'-SDP-u-samom-početku-nadmašio-sve-Milanovićeve-grozote.htm>

<http://www.maxportal.hr/premium-sadrzaj/bernardic-plenkovic-mora-ukloniti-spomenik-hos-u-i-reci-da-je-ndh-najveca-sramota-hrvatke-povijesti/>
<http://www.hrsvijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/45229-tomac-bernardic-mora-znati-da-je-45-a-je-bila-godina-masovnih-zlocina-i-hudih-jama>
<http://kamenjar.com/igor-peternel-neunistiva-ekipica-istom-partijskom-zadatku/>
<http://www.maxportal.hr/premium-sadrzaj/ovo-je-verica-niksic-a-ovo-lazi-branimira-pofuka-iz-vecernjaka-o-aleksandri-zec/>
<http://www.dnevno.hr/vijesti/komentari/da-izmedu-402-djece-ubijene-u-agresiji-i-aleksandre-zec-postoji-uzasna-razlika-ona-jedina-nije-ubijena-zbog-nacionalnosti-982240/#axzz4SFQ7Qo9G>

Takvima se sjajno ruga, jer drugo i ne zaslužuju, Zvonimir Hodak: *“To je stvarno apsurdistan! Zemlja je to kojoj se nameće etnička odgovornost za jedan brutalni zločin, za ubojstvo Aleksandre Zec, a da pritom nitko ne smije ni spomenuti 402 djece ubijene za vrijeme agresije na tu zemlju. Jedna novinarska budaletina postavlja pitanje u kakvoj je uzročnoj vezi smrt 402 djeteta sa ubojstvom obitelji Zec. Što mu odgovoriti nego “idi bre da se lečiš” mada je po svoj prilici neizlječiv. Zemlja je to u kojoj skoro svakodnevno čitamo “mudre” analize dnevno-političkih događaja od čovjeka koji je svojim svjedočenjem 1972.g. otprovao u Staru Gradišku mnoge studente koji su u jednom trenutku povjerovali u Hrvatsku. Čovjek koji je detaljno opisao grozne zločine HV-a u Oluji te u obliku knjige sve to poslao u Haag. Tu knjigu je Haški sud proglasio potpuno pravno irelevantnom i nije dobila status dokaza. I danas taj čovjek, Žarko Puhovski, kaže: “Ako neće država, spornu ploču trebaju skinuti građani”. Koji građani? Možda oni koji su ubili 11 boraca HOS-a? Možda građani Borova sela koji su digli spomenik četničkom ubojici Vukašinu Šoškočaninu i koji mirno godinama ponosno stoje na oltaru otadžbine. Možda građanin Bojan Glavašević koji mudruje: “Sramotan spomenik u Jasenovcu, fašistički je”. Mudri Bojan koji je to postao naknadno, nakon rata. Vjerojatno je flomasterom na muda dodao slovo R. Njegov otac Siniša Glavašević, hrvatski ratni heroj javio je iz Vukovara: “Da nije bilo HOS-a Vukovar bi pao u rujnu*

mjesecu“. Njegova jabuka nije pala daleko od stabla, ali je nažalost bila istrulila... Država smo u kojoj "fol legalisti" tipa Puhovskog, Glavaševića, Hrvoja Klasića, Jelene Lovrić, Milorada Pupovca ...skaču na zadnje noge zbog HOS-ovog grba koji je potvrđen u Uredu državne uprave kao integralni dio znaka Udruge dragovoljaca HOS-a. Kao takav je legitimno registriran pri Ministarstvu uprave još 1993.g. Pred Visokim vojnim sudom vođen je bio proces Paragi, Dedakoviću i Đapiću u kojem je poanta bila ideja da se HOS proglasi paravojnom jedinicom pod vodstvom trojice optuženih. Sva trojica su oslobođena. Utvrđeno je da je HOS regularna jedinica HV-a. Tu presudu suca Kosa potvrdio je i Vrhovni sud RH. Usput rečeno, svu trojicu optuženika branio sam ja i zato si uzimam pravo raspravljati o statusu HOS-a koji danas osporavaju upravo oni koji su priželjkivali i osuđujuću presudu na Visokom vojnom sudu u Zagrebu ili oni koji su pred hosovcima bježali kao zečevi kako je to plastično u času iskrenosti rekao njihov Slobodan Milošević. Ćirilične ploče u Vukovaru. Kome to smeta?

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/bakir-kao-i-uostalom-vulin-iskusni-pokerasi-vade-iz-rukava-adut-koji-odlucuje-ustase-982047/#axzz4SFQ7Qo9G>

Hitrec upozorava i da se itekako treba utvrditi povijesna istina. Predlagačima je problem Jasenovac, dakle srpsko-komunistički mit kojima su čuvali Jugoslaviju. Laž koju su koristili svo vrijeme najveće moguće Srbije koju su zvali Jugoslavija, pa je prirodno da je srpskim slugama taj mit važan i danas. Danas kada su hrvatski branitelji od vojske njihovih gazda napravili zečeve to im je jedino ostalo:

U aferoznom tjednu hrvatsko-srpska ćelija našla je još jednu poslasticu za opanjkavanje, za faši-ranje Hrvatske. U mjestu Jasenovcu podignuta je ploča ubijenim pripadnicima HOS-a, s velikim križem i sitno ispisanim slovima na njihovu ratnom i mirnodopskom obilježju, Za dom spremni. Zagrebačko-beogradska ćelija podignula se na noge lagane, zar u Jasenovcu, urlaju po medijima i u Saboru, mičite to odmah. Ploča ih je razgnjevila više od filma „Jasenovac – istina“ ili znanstvenih istraživanja Igora Vukića i Blanke Matković o trostrukom logoru Jasenovac. Ne žele oni znati da su hrabri jasenovački HOS-ovci s tim riječima ginuli za

slobodu moderne, demokratske Hrvatske, ne žele znati ništa drugo do li da je to navodno isključivo ustaški pozdrav, jer povijest ne znaju, a o Drugom svjetskom ratu učili su iz solunaških udžbenika. Stvar se malo zakomplicirala budući da je dokazana zakonitost tih triju riječi na hosovskoj oznaci, pa je ćelija progutala slinu. (Usput: na ne tako davnoj vojnoj smotri u Moskvi, razgovijetno se čulo kako ruski vojnici gromko viču: „Za dom svoj!“)

Kad smo već kod Jasenovca i predimenzioniranja, došlo mi je u ruke izvješće Petra Lungova, atašea, upućeno bugarskom veleposlaniku Jordanu Mečkarovu - o posjetu stranih dužnosnika akreditiranih u Zagrebu hrvatskom koncentracijskom logoru Jasenovac. Dokument br. 40/ T. A. Iz Bugarskog državnog arhiva, objavljen u zborniku Bugarska i NDH 1991.- 1944. Izvješće je pisano u Zagrebu 7. veljače 1942., vrlo iscrpno. Skupina akreditiranih, među kojima je bio i Lungov, sastojala se od predstavnika njemačkih, mađarskih, bugarskih i rumunjskih atašea za tisak, a bila je tu i predstavница Associated Pressa. Iz opširnog teksta izdvajam bilješku o kartoteci svih zatočenika koja se čuvala u zgradi u mjestu Jasenovac, o dokumentima u tri primjerka. Dalje navodi Lungov da se godišnje iz državnoga proračuna odvaja za logore 200 milijuna kuna. „U Hrvatskoj ima pet koncentracijskih logora sa 20.000 zatočenika“, piše ataše, „a u logoru Jasenovac smješteno je oko 1500 ljudi.“ Odveli su skupinu i u sam logor, okružen bodljikavom žicom i drvenim kulama za stražu, vidjeli ljude koji ondje rade u ropskim uvjetima, u željezariji, ciglani i pilani i drugdje. Svaki zatočenik je imao broj na „traci“, Židovi su nosili žute trake, Srbi plave, a Hrvati crvene. Lungov je nabrojio desetak baraka, te dodao da se gradi još 25.

Skupinu su vodili Eugen Kvaternik i „Maks“, kako Lungov bez prezimena navodi privremenog zapovjednika logora. Kvaternik je hvalio kartoteke zatočenika, nazivajući ih vrlo dobrim.

Gdje su te kartoteke?

Da ruski vojnici gromko viču:

ZA DOM SVOJ!

S druge strane na objede po njemačkom tisku u kojima sudjeluju srpske sluge iz RH reagira dr. sc. Josip Stjepandić:

<http://www.dragovoljac.com/index.php/razno/1523-dr-stjepandic-treba-li-hrvatima-zabraniti-da-budu-za-dom-ili-samo-spremnii>

Naravno on iznova upozorava kako je i Ivo Josipović za ZDS kad mu to koristi za zgrtanje ustaških kuna! Uostalom svima njima su ustaške kune drage i obilato ih nagrađuju njima.

<http://www.hrsvijet.net/index.php/kolumna-damir-pesorda/45231-damir-pesorda-kregar-i-napoleon>

<http://www.dnevno.hr/vijesti/svijet/general-glasnovic-u-ndh-je-bio-pozdrav-za-dom-spremnii-novac-se-zvao-kuna-kako-to-da-miloradima-pupovcima-ne-smeta-kuna-982070/#axzz4SFQ7Qo9G>

<http://direktno.hr/en/2014/dijaspora/70301/VIDEO-Glasnović-u-Australiji-opleo-po-komunistima-te-komentirao-NDH.htm>

<http://www.hrsvijet.net/index.php/vijesti/43-glas-hrsvijeta/45241-lustracija-je-primarna-za-opstanak-drzave-hrvatske>

Podsjetimo se da im je prvi na udaru bio Marko Perković Thompson. Od njega su stalno dobivali isti odgovor. Dan je i u naslovu njegovog najnovijeg intervjua:

<http://narod.hr/kultura/marko-perkovic-thompson-svog-stava-pjesme-ne-odricem-se-pa-makar-me-zabranili-cijelom-svijetu>

<http://kamenjar.com/thompson-svog-stava-neke-pjesme-se-ne-odricem-pa-makar-me-zabranili-cijelom-svijetu/>

Smeta im i HNES:

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/j-novak/25527-j-novak-novo-vodstvo-hrvatskog-zrtvoslovnog-drustva.html>

<http://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/25493-hnes-kao-zov-hrvatske-savjesti.html>

<http://direktno.hr/en/2014/domovina/70303/Ovako-Petrov-odgovara-Šeparoviću-braneći-'svog'-ministra-Orepića.htm>

Naravno oni uvijek tvrdo zastupaju svoja prosrpska stajališta. Kada su na vlasti ili očekuju povratak na vlast izravno ih propagiraju, a kada nisu onda se pozivaju na drugi svjetski rat. Kao srpske slugе znaju da je laž najviše pomogla u povijesti. Dodajmo da je poluistina gora od laži. Zato je prošlo ljetо prikrivano da je peticija ZDS bila u obranu Thompsona i “Bojne Čavoglave”, dakle simbola Domovinskog rata, a od ljetos se ide otvoreno na njih. Na HOS-ovce! Jer su se Srbi panično bojali HOS-ovaca.

Imaju sreću što gazde znaju što treba raditi. Uvijek kada ne mogu ostvariti njihove interese srpske sluge dovedu nekog iz HDZ-a na vlast. Nekog koji se našao u HDZ-u samo zato što smo pobijedili u ratu, a jednako dobro bi se snašao i u SDP-u, da nije tako bilo.

Kada Račan nije smio uhapsiti generala Gotovinu, doveli su na vlast Sanadera. To sam svojevremeno i predvidio tvrdnjom:

Kad gazda mijenja slugu, uvijek nađe boljeg slugu!

Mnogi državotvorni Hrvati sumnjaju da je isti slučaj i sada. Je li Plenković onaj koji će im definitivno donijeti tako željeno izjednačavanje žrtve i agresora? Boji li se on reći, kao i svi drugi od 2000.-e stranim gazdama da su podržavali srpski fašizam i agresiju na Hrvatsku?

Evo što im poručuje Holjevac:

Zato je premijer Plenković iz Briselske bojne u kojoj su mu Milanović i Sanader bili suborci posve promašio kad je rekao kako je 70 godina od 2. svjetskog rata sazrelo vrijeme za konsenzus u Hrvatskoj. Ne radi se uopće o Drugom svjetskom ratu. HOS nije sudjelovao u Drugom svjetskom ratu, iako se pozivaju na neke ideološke aspekte ustaštva. Radi se o Domovinskom ratu. Domovinski rat je završio prije 21 godinu, i sazrelo je vrijeme da se postigne konsenzus, koji glasi:

– Nitko u Hrvatskoj nema pravo sporiti bilo kakva spomen obilježja veteranima Domovinskog rata, bilo gdje u RH. Što se “ZDS” tiče, to je bio službeni pozdrav te postrojbe, i dio je službenog i ozakonjenog znakovlja te postrojbe. Ako nekom taj pozdrav smeta, neka prvo zabrani “antifašističko” znakovlje poput petokrake pod kojima su ubijani i progonjeni Hrvati u Hrvatskoj, od 45. do 95., i pod kojim se ratovalo protiv Hrvatske, pa možemo razgovarati. Ako nekom smeta samo postavljanje spomen obilježja poginulim braniteljima u “svetom srpskom” Jasenovcu, neovisno o “ZDS”, onda je to veći problem, onda taj netko ne poštuje samu hrvatsku neovisnost i smatra branitelje iz DR kao takve ustašama, pa mu kao takvom zapravo nije ni mjesto u neovisnoj Hrvatskoj. A po reakcijama, od onih iz Istre do onih iz Vlade, reklo bi se da je upravo to većini problem.

Dodao bih dvije stvari.

Prvo: kada kažu da je ZDS ustaški pozdrav, treba se sjetiti da su u Domovinskom ratu Srbi i “antifašisti” nazivali branitelje ustašama. Sve branitelje, a ne samo HOS-ovce. A hrvatsku državu su nazivali Tuđmanova ustaška država. Dakle treba tzv. antifašistima priznati da su u pravu to uzeti kao njihovo priznanje da su i u Domovinskom ratu bili na strani fašističkog agresora.

Drugo: Kada govore o braniteljima i svima koji su bili za slobodnu i neovisnu hrvatsku državu kao o fašistima isto tako treba to shvatiti kao priznanje da su bili na strani fašističkog agresora. Oni sebe proglašavaju antifašistima zbog hudih jama i križnih putova, a branitelje koji su slomili istinsku fašističku agresiju proglašavaju fašistima. Zapravo sami sebe definiraju kao fašiste.

I zbog jednog i zbog drugog jasno je kako je veleizdaja u RH veoma profitabilno zanimanje!

Josip Pečarić

19. 06- 2016.

VELIMIR BUJANEC

JOSIP JOE ŠIMUNIĆ U BUJICI:

“Šokirani smo! To nisu navijači Hrvatske, to nisu ni ljudi! Ovo je velika sramota.”

Gosti večerašnje Bujice bili su dr. Josip Jurčević i akademik Josip Pečarić. Obojica su članovi Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta, Pečarić je autor knjige o Marku Perkoviću Thompsonu, a Jurčević profesor suvremene povijesti na Hrvatskim studijima. Na žalost, emisija je zbog nemilih scena na nogometnoj utakmici Hrvatska – Češka bila gotovo u cijelosti posvećena tom događaju.

U Bujicu se ekskluzivno iz Saint-Etiennea javio Josip Šimunić, član Stručnog stožera Hrvatske nogometne reprezentacije. Bio je vidno potresen zbog prekida utakmice s Češkom.

ŠIMUNIĆ: – Svi smo šokirani viđenim, onim što smo doživjeli. Ovo je nevjerovatno! Svašta sam u nogometu vidio, ali ne i ovo. Velika sramota! Ne znam kako bi netko uopće mogao i pomisliti da napravi tako nešto, a kamo li da to stvarno i učini. Ne znam ni kako da ih nazovem, svašta bih mogao reći, ali bolje neću... Ne znam da li da ih uopće zovem ljudima ili nekako drukčije... Žao mi je izbornika, žao mi je svih pravih hrvatskih navijača, HNS-a, reprezentacije, svih ljudi koji vole Hrvatsku... Ovo je velika sramota! Nadam se da će ih policija uhvatiti, nekako to riješiti.

Na pitanje voditelja emisije kako komentira činjenicu da su čelni ljudi Kluba navijača “Uvijek vjerni”, a među njima i Krunoslav Grlević, ministru policije Vladi Orepiću još prije tri dana javili za mogući incident i dali imena onih koji namjeravaju napraviti prekid u Francuskoj, Šimunić je odgovorio: – Ja ne ulazim u to što je radila policija... Čuo sam da se nešto sprema, da je to organizirano. Nadao sam se da neće ništa biti, ali eto 85-a minuta utakmice me demantirala. Stvarno ne znam što je cilj tih ljudi, što oni žele, zašto štete nogometu i Hrvatskoj?! Nisam još vidio niti Darija Srnu, niti ostale momke da sve komentiramo. Bio sam toliko ljut da sam odmah

otišao pod tuš, da se malo ohladim... Odigrali smo odličnu utakmicu. Rezultat od 2:2 nema veze s igrom. Idemo dalje, imamo 4 boda, za 4 dana je nova utakmica... Spremni smo za Španjolsku. Šokirani smo ovim, ali moramo to što prije zaboraviti, momci su svi odreda vrhunski profesionalci, imamo snažan karakter i vjerujem da će na kraju sve ispasti dobro. Gledamo prema naprijed, gledamo prema Španjolskoj...

Na kraju javljanja iz Francuske, Šimunić se obratio navijačima: – Naši navijači su najbolji na svijetu, a oni koji su napravili danas problem – oni nisu naši navijači, oni ne navijaju za Hrvatsku! Ljut sam i ne želim pretjerivati, ali oni navijaju za sve što nije dobro, a mi ćemo se potruditi da cijela Hrvatska bude ponosna na nas!

Prekid utakmice komentirao je i profesor Jurčević: – Presedan je u povijesti nogometa da navijači navodno svojoj reprezentaciji, to rade. Bilo je uvijek ekscesa i tučnjava među navijačima, no da se namjerno ide na prekid utakmice, što je i najavljeno i to navodno protiv vlastite reprezentacije – pa to nema nigdje na svijetu! Mnogi su čak mislili da je šala kada smo čuli da bi moglo doći do prekida. Sada vidimo, nakon serije napada na Hrvatsku reprezentaciju – svastike na Poljudu, pribijanje na križ Joea Šimuinića, pokušaja zabrane pjesme “Lijepa li si” i prekida u Francuskoj – kome sve to, zapravo, odgovara. Iz svega se vidi da određenim strukturama, iza kojih stoji politika, ne odgovara simbolika i uspjeh reprezentacije, koja nedvojbeno jača ponos i identitet, ali i utječe na rezultate izbora. Netko bi se jako veselio da Hrvatska ne prođe dalje na ovome prvenstvu, s obzirom na skorašnje izbore! Navijačke skupine su ipak spontane. Njihove egzibicije su dosta kaotične. Ali ovdje se radi o organiziranoj skupini. Dosta izoliranoj. Vidjelo se da su organizirani, u vojnom stilu istrenirani. Kao i kod svastike. Dio je to rata protiv reprezentacije i svega drugoga što podiže hrvatski nacionalni ponos, što podiže izlaznost na izbore i što nekima remeti rezultate na izborima. A obzirom da prvenstvo traje mjesec dana – biti će vrlo blizu izborima koji nam slijede.

Na pitanje tko je izgređnicima platio put u Francusku, Jurčević je rekao “porezni obveznici”, a akademik Pečarić se nadovezao: – Pa, oni imaju novaca, imate toliko udruga... Pa i ona udruga koja je optužila Thompsona i založila se za zabranu himne reprezentacije

“Lijepa li si” financira se iz državnog proračuna. I iz mnogih drugih izvora. Sigurno je da mnogima u svijetu ne odgovara samosvjesna Hrvatska, već komunisti na vlasti. Oni koji su naučili slušati Beograd jučer, oni će slušati bilo koga danas, oni koji su naučili ne voljeti hrvatski narod i državu, oni će sve učiniti protiv našeg naroda i države. Uzmite najstrašniji primjer – Vesna Pusić koja je optužila Hrvatsku za agresiju na Bosnu i Hercegovinu kandidatkinja je za glavnu tajnicu UN-a, a učinila je sve da se ne optuže Srbija i Jugoslavija za agresiju na Hrvatsku, da se povuče tužba za genocid. U emisiju se iz Stona javio tamošnji župnik don Miljenko Babić, koji je tijekom Domovinskog rata bio ratni vojni kapelan Južnog bojišta. Rekao je da je “tužan i bijesan do ludila” zbog događaja u Francuskoj.

DON MILJENKO BABAIĆ: – Nedavno sam na misi propovijedao o evanđelju i govorio ljudima da je vrijeme da ozbiljno shvatimo Isusa i Domovinu. A onda sam spomenuo da nema zemlje na svijetu u kojoj bi postojale grupacije koje bi pozivale nekog izvan nje da zabrani domoljubnu pjesmu kao što žele zabraniti „Lijepa li si“, pjesmu koja s toliko radosti i ljubavi govori o svojoj zemlji i narodu i da bi mnoge zemlje bile sretne da je imaju. Hrvatska nije podijeljena nego u njoj samo žive ljudi koji Hrvatsku vole i nažalost, četničko-partizanska gamad koja ne voli nikakvu Hrvatsku državu ni hrvatski narod. I to su samo dvije skupine ljudi pa ako mi ne budemo voljeli Boga i Hrvatsku oni će doći na svoje. Ovo je učinio SDP, HNS i ostali lijevi partizani kojima smeta sve hrvatsko! Oni su vodili Torcidu preko jugo-oficira u Splitu. Ja sam Dalmatinac, ja bih poginuo i za Hajduk i za Dinamo i za Hrvatsku. A nered prave djeca partizana i na žalost, to je naša tragedija! Pokojni Andrija Bartolić, koji je bio predsjednik Hvidre u Splitu, tražio je da veterani 4. gardijske brigade budu vodilja Torcide i da nikada na Hajdukovu stadionu neće biti nikakav nered. Jasno, nisu dali vodstvo veteranima 4. brigade, nego sinovima jugo-oficira! Ovo može učiniti samo netko tko iz dna duše mrzi Hrvatsku državu, a to ne može biti nitko normalan. To su oni što su slikali svastiku na Poljudu, rade što god mogu protiv Hrvatske. Tako i onaj mladić što se zalaže za zabranu „Lijepa li si“ – tko ga financira – Hrvatska država! Glede nereda – moglo se to riješiti s desetak policajaca, ja bih sam s nekoliko ljudi

to pohapsio i objavio njihova imena i prezimena! Nažalost, iza toga stoje partizani, jugoslaveni i četnici, lijeve stranke kojima ne odgovara uspjeh Hrvatske reprezentacije. Kad vide kockice – slabo im je! Zamislite, srpske Novosti koje financira isto Hrvatska država, na naslovnici donesu Thompsona koji ima petero djece, kako ga kolje srp i čekić. Zamislite da su bilo koje hrvatske novine to učinile s nekim Srbinom! Što bi se dogodilo?! Traženje zabrane pjesme „Lijepa li si“ i nered koji se dogodio u Francuskoj, ravan je tragediji i mržnji koja je već viđena na Ovčari i Jazovci! To sve uzrokuju oni koji su napustili Sabor kada se proglašavala nezavisna Hrvatska! A mi koji volimo Hrvatsku, uzdamo se u Boga i u to da treba pošteno živjeti, no na žalost, kao da nemamo državu kad nam se događaju ovakve stvari!

Prilog koji je emitiran u Bujici bavio se tezom da bi vodstvo Hrvatskog nogometnog saveza, ali i naši političari, trebali na jednak način obraniti pozdrav “Za dom – spremni”, kao što su obranili i pjesmu “Lijepa li si”. U prilogu je prof. dr. Zdravko Tomac izjavio: – Nogometna reprezentacija je ponovo digla moral hrvatskom narodu, malo veselja i uspjeha. Već je godinama himna reprezentacije prekrasna pjesma “Lijepa li si”, koja je himna svim krajevima Hrvatske, ljubavi i domoljublju. I onda da netko, u trenutku kada je to trebala postati i naša službena himna na Euru, traži njenu zabranu! Kao da ona nekoga vrijeđa, kao da je to pjesma mržnje... To je strašno, tu se vidi kakvi su to ciljevi. Još gore je to, a o čemu svi mediji šute, da je Milanović podržao mladića iz Foruma mladih SDP-a koji je zabranu tražio! To je nečuveni skandal. Zoran Milanović, bivši predsjednik Vlade koji je ovom narodu obećao pakao, smatra pjesmu “Lijepa li si”, pjesmom koja “vrijeđa sve nas”!

Pravaš iz Splita Luka Podrug govorio je o napadima Milanovića i njegovih medija na pozdrav “Za dom – spremni!”: – “Za dom – spremni!” je isto što i “Hvaljen Isus”, “Dobar dan”, najljepši hrvatski pozdrav! Kazne za taj pozdrav događaju se samo zbog domaćih izdajnika. Mislim da ako hrvatska vlast bude dosljedno branila taj pozdrav, isto kao što brani pjesmu “Lijepa li si”, da nikada više nitko neće dati zamjerku za taj pozdrav, koji ja kao pravaš – posebno cijenim. Ako baš hoćete, HOS-ovci su pod njim ginuli, domoljubi su

pod njim ginuli. On je čist ko' suza, ne smeta nikome i nikoga ne vrijeđa. Problematičan je samo onima koji ne vole Hrvatsku!

AKADEMIK PEČARIĆ: – Moja knjiga “Hajka na Thompsona” napisana je prije 4 godine – a stihove pjesme “Lijepa li si” tiskali smo na poledini. Zbog te pjesme i jest hajka. I “Bojne Čavoglave”... Traje ta hajka već 15 godina – jer Thompson u svojim pjesmama veliča ljubav prema Domovini, braniteljima, diže narodu moral. Ja sam jednom rekao da on hrvatsku mladež više uči domoljublju, nego cijelo naše školstvo! Ovo što Milanović radi, to je konstanta te antihrvatske politike. Pa Srbi su za Domovinski rat, za naše branitelje govorili da su “ustaše”. Milanović je preuzeo retoriku Slobodana Miloševića! Napadaju “Lijepa li si”, napadaju “Za dom – spremni!” isto kao što su svojedobno napali na kunu! Uvijek isti ljudi, isti način... Račan, Goldstein – svi su govorili da je to ustaški novac! Što kažu u Beogradu, to odmah ponove naši SDP-ovci! Evo i najnovijeg primjera koji to potvrđuje: Gospođa Petir je priredila jednu zapaženu izložbu o blaženom Alojziju Stepincu u Bruxellesu, a ljevičari na nju uopće nisu došli! Za njih Stepinac valjda nije hrvatski svetac – eto i tu su na liniji politike Beograda! Znae, ja često volim reći da za Srbe postoje dvije vrste Hrvata: oni koje nazivaju ustašama i oni koji im služe!

PROFESOR JURČEVIĆ: – Ne smije se zaboraviti, kada je Sabor ukinuo komunističko nazivlje tada su predstavnici SDP-a izašli iz Sabora. Isto se događa 1991. kada je donesena odluka o samostalnosti RH. I tada su prosvjedovali i izašli iz Sabora. I to se događa sustavno do danas. Sude hrvatskim braniteljima. Evo, nedavno je osuđen Tomislav Merčep. On je u zatvoru, a Vojislav Stanimirović u visokoj politici.

Komentirao se i progon Josipa Šimunića. Akademik Pečarić: – Naš sud se u tom slučaju pokazao kao tipični komunistički sud! Oni kao da znaju što netko misli. Šimunić je, kazali su, “mislio” na fašizam! A ne možda na branitelje, HOS-ovce?! Tome svemu nema kraja. Nema jer nema vlasti koja će to zaštititi. Vi ste prije utakmice gdje je Joe kažnjen, imali utakmicu u Beogradu gdje je zapaljena hrvatska zastava, a delegati na to nisu reagirali, no kod nas je delegat tražio da se ukloni transparent na kojem je pisalo Vukovar. S druge strane, u

Beogradu je bilo više transparenata na kojima je pisalo Vukovar na ćirilici... To su ta dvostruka mjerila.

Jurčević je svojedobno svjedočio na suđenju Šimuniću: – Ja sam bio ekspertni svjedok na sportskom sudu u Švicarskoj, ali i na Prekršajnom sudu u Zagrebu. Pokušali smo dokazati da su hrvatska državna tijela legalizirala pozdrav “Za dom spremni”. I da je to stari hrvatski pozdrav. I da nije kompromitirajući. Pitanje je zašto je Šimunić uopće dobio kaznu?! Dogodio se opet presedan – da vlastita zemlja prijavljuje svoga sportaša, a ozbiljne zemlje uvijek stoje iza svojih sportaša.

U Bujici je puštena zanimljiva polemika iz jedne emisije na RTS-u, od prije osam godina, gdje su se zbog Thompsona “zakačili” prof. Jurčević i Žarko Puhovski. Akademik Pečarić izjavio je da ga ne čudi držanje Puhovskog koji je nastupajući u Beogradu, govorio čistom ekavicom, nego ga “čudi kako on uopće ima morala javno govoriti, s obzirom da je tijekom karijere u više navrata lažno svjedočio – 70-ih protiv hrvatskih studenata koji su završavali u komunističkim zatvorima, a 90-ih protiv hrvatskih branitelja, koji su završili u Haagu.”

U emisiji je objavljena i informacija da hrvatskim nogometnim navijačima u Vukovaru, prilikom formiranja slavljeničke kolone vozila, nakon utakmice Hrvatska – Turska, policija nije dopustila prolazak kroz Borovo Selo – kao da nije riječ o hrvatskom teritoriju, već o drugoj državi!

Velimir Bujanec

<https://www.youtube.com/watch?v=OmU3JNrv4V0&feature=youtu.be>

(preko 16.000 pregleda do sada)

<http://glasbrotnja.net/video-josip-joe-simunic-bujici-sokirani-smo-to-nisu-navijaci-hrvatske-to-nisu-ni-ljudi-velika-sramota/>

THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.

PROF. DR. SC. ZDRAVKO TOMAC

TKO SU USTVARI LJUDI BEZ BUDUĆNOSTI?

Već godinama u Hrvatskoj ključne pozicije u politici, medijima, nevladinim udrugama, kulturi, na sveučilištu drži manjina koja ne samo da ne voli Hrvatsku i svoj hrvatski narod nego se i srami na bilo koji način ili bilo kojim simbolom izraziti svoju pripadnost hrvatskom narodu i pokazati svoju ljubav za domovinu, nacionalni identitet, tradiciju i sve ono što nas čini Hrvatima.

Ta agresivna manjina vrlo grubo ali sustavno i nekorektno optužuje hrvatsku većinu prikazujući je krivotvorinama kao zadržtu nacionalističku i patrijahalnu kao svjetinu koju treba žaliti jer živi u prošlosti i jer nema budućnosti.

Za vladajuću agresivnu većinu ljubiti svoju domovinu i svoj narod, biti vjernik i obiteljski čovjek nešto je nazadno, konzervativno, primitivno. U podijeljenoj i suprotstavljenoj Hrvatskoj na jednoj strani je većina stotine tisuća onih koji su svojim potpisom zatražili referendum o tome da je obvezno u Ustavu zaštititi obitelj i brak kao zajednicu muškarca i žene. Na drugoj strani su oni koji ne priznaju volju većine, koji se spremaju manipulacijom kršiti Ustav i ne priznati temeljnu ustavnu odredbu da narod odlučuje referendumom i kada odluči referendumom da to nikakvi predstavnici ne mogu promijeniti i derogirati. Dakle, na drugoj strani su oni koji se na nedemokratski način bahato stavljaju iznad naroda

i uzimaju si neustavno pravo da odlučuju kada će Ustav i zakone provoditi a kada neće provoditi.

Na jednoj strani je većina za koju je obitelj svetinja, većina koja vjeruje u Boga i Deset zapovijedi Božjih, koja smatra da je katolička vjera bitan dio identiteta hrvatskog naroda a na drugoj strani je vlast i manjina koja drži ključne pozicije u društvu koja želi silom nametnuti ateistički svjetonazor kao službeni državni svjetonazor.

Na jednoj strani je većina koja ne samo smatra nego tako i živi da roditelji imaju pravo i odgovornost odgajati svoju djecu a na drugoj strani su oni koji im to žele uskratiti i nametnuti zakonskim putem pravo države da ona odgaja djecu suprotno volji roditelja.

Na jednoj strani je većina za koju je dr. Franjo Tuđman najveća ličnost u hrvatskoj povijesti a na drugoj strani je vlast i brojni mediji i institucije koje krivotvorinama sustavno negiraju ulogu dr. Franje Tuđmana a onda i Domovinskog rata u cjelini.

Ovih dana kada je Hrvatska ulazila konačno u Europsku uniju dogodila su se dva nečuvena skandala. U nabravanju zaslužnih za ulazak Hrvatske u Europsku uniju svi su nabrojani, svima su odana priznanja osim što nije na službenoj razini nitko ni spomenuo a kamoli istaknuo zasluge dr. Franje Tuđmana bez sumnje ključna čovjeka bez kojeg mi danas ne bi bili u Europskoj uniji.

Na jednoj strani je većina naroda koja nikada nije prihvatila da je Hrvatska navodni agresor na Bosnu i Hercegovinu, da je naš Domovinski rat zločinački pothvat i da je hrvatska država utemeljena na zločinu. Opet na drugoj strani je dio vlasti i političkih stranaka, medija, nevladinih udruga i drugih institucija koje imaju moć, koje su sustavno optuživale vlastiti domovinu teškim krivotvorinama i koje su podržavale haaške optužbe koje su Hrvatsku od žrtve velikosrpske agresije pretvarali u agresora a velikosrpskoj agresora u navodnu žrtvu. Priča oko Haaškog suda nije završena, konačni rasplet se čeka konačnom presudom Hrvatima iz Bosne i Hercegovine koji su prvostupanjskom presudom kažnjeni s preko

stotinu godina robije. A da bude gore Hrvatska je presuđena kao agresor na Bosnu i Hercegovinu a Herceg Bosna je proglašena zločinačkim projektom što je omogućilo muslimanskom nacionalizmu na čelu sa Bakirom Izetbegovićem da svaku ideju borbe za ravnopravnost hrvatskog naroda u Bosni i Hercegovini proglasi zločinačkim pothvatom.

I tu je Hrvatska podijeljena. Ogromna većina naroda to ne prihvaća i traži od hrvatske države da sve poduzme u borbi za istinu. Ali opet ona druga Hrvatska se čak pomalo i veseli i ponovno postavlja zahtjeve da se u temeljima sruši sve ono što je hrvatski narod napravio, izgradio u vrijeme Franje Tuđmana. Većinska Hrvatska s ogorčenjem prati politiku sadašnje vlasti koja je na proslavu ulaska Hrvatske u Europsku uniju kao najveće prijatelje i najdraže goste dovodi vrh velikosrpske politike i tri člana Predsjedništva Bosne i Hercegovine i ugošćuje ih s najvećim počastima. Zaboravlja se što oni svakodnevno govore o Hrvatskoj. Zaboravlja se da je skupština Republike Srpske donijela rezoluciju u kojoj traži da se otvore nove istrage i nova suđenja legalnoj hrvatskoj vojsci i zbog navodnih zločina koji su učinjeni u Bosni i Hercegovini. Zaboravljaju se izjave Bakira Izetbegovića koje su esencija mržnje i antihrvatska i s njim se razgovara kao s prijateljem. Zaboravlja se da je Željko Komšić manipulacijom i prevarom izabran kao navodni predstavnik hrvatskog naroda u Predsjedništvo Bosne i Hercegovine. Zaboravlja se da Srbija traži reviziju procesa Gotovini i Markaču, da traži da se Hrvatskoj zabrani da slavi svoju Oluju. Prihvaća se ustvari britanska politika koja traži da Hrvatska bude most između Europske unije i Balkana. A most je nešto što u potpunosti ne pripada ni na jednu ni na drugu stranu nego pripada i jednoj i drugoj strani koje spaja.

Na jednoj strani je Hrvatska koja traži da se obračunamo sa svim totalitarizmima uključujući i komunistički a na drugoj strani je Hrvatska koja je i po cijenu sukoba s Europskom unijom ne želi

dozvoliti procesuiranje komunističkih zločinaca i njihovo izručivanje iako je na to obvezna. Na jednoj strani je Hrvatska krupnog kapitala na drugoj je Hrvatska sirotinja, ljudi bez posla i ljudi bez budućnosti.

I 30. lipnja stjecajem okolnosti kroz dvije proslave pokazalo se koliko je Hrvatska podijeljena i koliko manjina koja drži vlast i najvažnije institucije terorizira, omalovažava i podcjenjuje većinsku Hrvatsku.

Jedan od simbola većinske domoljubne Hrvatske, moglo bi se reći hrvatske Hrvatske je pjevač Marko Perković Thomson. On je za Hrvatske domoljublje simbol čovjeka koji se bori za obitelj, domovinu, dom i vjeru. Čovjek koji svojim pjesmama i javnim djelovanjem budi emocije i ljubav u hrvatskim srcima.

Bit njegove popularnosti i domoljublja može se izraziti nizom stihova iz njegovih pjesama. Navodim jednu strofu iz pjesme *Dobrodošli*:

*Dobrodošli prijatelji moji,
hvala Bogu opet smo se sreli,
čisto srce nikog se ne boji,
makar su nas ušutkati htjeli.*

Te dvije Hrvatske na različite načine su obilježili ulazak Hrvatske u Europsku uniju. Na službenim skupim proslava u Zagrebu i svim većim gradovima u Hrvatskoj skupilo se relativno malo ljudi iako su programi bili najavljivani, reklamirani i besplatni. Kažu da se ukupno na svim tim proslavama skupilo ukupno manje ljudi nego na koncertu Marka Perkovića Thompsona u Splitu. Na Poljudu se skupilo preko 50 tisuća Hrvata ne samo iz Hrvatske nego i iz BiH i cijeloga svijeta. Thompson je jednom rečenicom bolje od svih analitičara objasnio taj fenomen. Objasnio je kako je moguće da dođe toliko ljudi iako su plaćali ulaznice, iako su putovali iz različitih krajeva. Rekao je Marko: "Dragi prijatelji, vi niste tu zbog Marka

Perkovića Thompsona. Vi ste tu zbog naših vrijednosti. Obitelj, Bog i domovina."

Evo što je između ostalog Ivica Luetić napisao na portalu *Hrvatski fokus*:

"Prije početka koncerta publiku je pozdravio voditelj Denis Šabić. Uputio je pozdrave šibenskom biskupu Anti Ivasu, splitsko-dalmatinskom županu Zlatku Ževrnji, brojnim načelnicima gradova i općina iz Hrvatske i BiH, a posebno pripadnicima IV. gardijske brigade, kao i gostima iz Vukovara i Škabrnje te ostalih ratnih postrojbi i pripadnike generalskog zbora. Posebne pozdrave uputio je brojnim organiziranim skupinama iz Hrvatske i Bosne i Hercegovine i drugih zemalja te pripadnicima katoličke mladeži. Thompson je počeo koncert s "Dobrodošli prijatelji moji" te potom nastavio izvoditi pjesme s albuma.

Nakon četvrte otpjevanje pjesme, točno u 22 sata, Thompson se obratio riječima "Hvaljen Isus i Marija, dobri moj narode, kako ste mi?" Cijeli je Poljud odgovorio pjesmom "Zovi, samo zovi, svi će sokolovi za te život dati". Uslijedila je pjesma "Bosna" s novog albuma, a pjesmu je Thompson posvetio "zemlji odakle smo potekli". Prava euforija nastala je u 22,15 kada je zapjevao "Kralju Dmitre Zvonimire" s prošlog albuma. Nastavila se pjesmom "Moj dida i ja" koju je s popularnim pjevačem pjevalo 50 tisuća obožavatelja. Uslijedila je "Vjetre s Dinare" i ostali hitovi.

Veliko oduševljenje izazvala je i nova pjesma Perkovića Thompsona 'Maranatha', za koju je tekst napisao šibenski biskup mons. Ante Ivas, Stihovi dosta podsjećaju na biskupove propovjedi, prepoznatljivi su i u njegovom stilu. "Neka prođe vrijeme zavodnika, lažnih proroka i svih kukavica, izdajica, krivokletnika i svih varalica, otpadnika, strašnih ubojica i svih sluga Zloga, iz naroda moga. Skini lažne maske. Maranatha, dođi Gospodine, u zemlju Hrvata", jedan je od stihova koji je očito morao privući Marka Perkovića. Tijekom

pjesme "Maranata", na pozornicu je malo prije 23 sata izašao glumac Zlatko Vitez i izrecitirao ovu pjesmu koja završava stihom "dok je srca, bit će i Hrvata".

Dakle, ulazak u Europsku uniju dvije suprotstavljene Hrvatske slavile su na vrlo različit način. Vladajuća Hrvatska koju predvodi manjina slavila je na birokratski način bez emocija s uvjerenjem da je pred njom velika i sjajna budućnost. A većinska Hrvatska slavila je svoju odlučnost da ne dozvolimo da i nakon ulaska u Europsku uniju ne prestanemo biti Hrvati, da sačuvamo svoju obitelj, dom, domovinu i vjeru, svoju tradiciju, kulturu i svoju lijepu domovinu.

Mediji su veličali državne proslave i prenosili frazetine izgovorene bez imalo osjećaja. A napadali su Thompsonov koncert i sve one koji su se tamo našli a tamo je bilo i akademika i generala i profesora i glazbenika i intelektualaca i političara, ustvari tamo je bio jedan presjek cijelog hrvatskog naroda. Svi su oni proglašeni svjetinom. Tu proturječnost najbolje je izrazio novinar Jurica Pavičić sa slijedeća dva stava: "Na zagrebačkom Trgu gledao sam lica ljudi koji su došli proslaviti nešto što mi se čini kao bolja budućnost". Suprotno tome za svjetinu na Poljudu Pavičić je napisao: "Nema tamo u toj budućnosti ništa za njih. Ali ti ljudi zato imaju "bolju prošlost"- 90-te, jedini komadić vremena i prostora kada su oni (ili njihovi očevi) imali centralno, a ne marginalno mjesto. Gledajući ih kako naviru ka Magaševoj školjci nisam više prema njima osjećao ni neprijateljstvo ni zazor (koji oni vjerojatno osjećaju prema meni kao "višebojnom mravu") bilo mi ih je samo i jedino strašno žao."

I način proslave ulaska u Europsku uniju potvrdilo je da je politička elita nastavila sa svojom dosadašnjom politikom da za svoju politiku ne traži podršku i legitimitet u hrvatskom narodu u čuvanju i razvijanju nacionalnog identiteta, kulture, tradicije i sustava vrijednosti nego da traži svoj legitimitet u jugoslavenstvu, regiji i anacionalnoj europskoj i svjetskoj klasi. Oni se lako i olako

odriču hrvatske Hrvatske i pristaju biti britanski most u regiji. Ovu drugu Hrvatsku Hrvatsku koja se skupila u Splitu, čija su srca puna ljubavi i odlučnost sačuvati našu kulturu i identitet i našu Hrvatsku koji se ne odriču Hrvatske ni u Europskoj uniji. Pavičić je nazvao posprdno svjetinom, primitivcima, nacionalistima a najsvjetlije dane hrvatske povijesti 90- te godine omalovažio je i popljuvao govorom mržnje, negirao je ono najveće što je u povijesti hrvatski narod stvorio. Tko mu daje pravo da s visoka iz svoga praznog srca, srca bez ljubavi za svoj narod i domovinu vrijeđa i omalovažava većinsku Hrvatsku čiji je reprezentant bilo 50 tisuća sretnih, radosnih i oduševljenih domoljuba na Poljudu u Splitu.

Ljudi čije je srce puno ljubavi, koji imaju obitelj, dom i domovinu i Boga sretni su ljudi, a suprotno tome ljudi bez ljubavi i korijena nesretni su ljudi, jer "muka je u praznom srcu".

(ODJEDNOM) SPORNI POZDRAV

ZAŠTO I KOME PRVI PUT U 25 GODINA SMETA TEKST BOJNE ČAVOGLAVE?

Žele li vladajući prijavom pjevača minirati koncert u Kninu, ako bi se on ponovio i dogodine? Tomac: Trebalo je nekako diskreditirati veličanstvenu proslavu

Direktno.hr: 08.08.2015 | Autor: mc

Marko Perković Thompson bi po prvi put u 25 godina mogao prekršajno odgovarati zbog izvođenja ratnog hita Bojna Čavoglave.

Kako se najavljuje iz šibensko-kninske policije, pjevaču prijeti prijava jer je na početku koncerta u Kninu, povodom proslave 20. obljetnice Oluje, koristio pozdrav Za dom – spremni, inače početni i sastavni dio poznate pjesme koja je hrvatskim vojnicima devedesetih dizala moral za obranu domovine od velikosrpskog agresora.

25 godina Thompson je izvodio ovu pjesmu. I 25 godina početak pjesme vlastima nije smetao. Istina, Thompsona su protjerali iz Knina nakon 2003., pobunivši se protiv izvođenja 'Čavoglava' u tom gradu pa je proslava premještena u selo Čavoglave. No prekršajnom prijavom zbog "sporno" teksta zaprijetili su upravo na velikoj proslavi 2015., kada se Thompson vratio u Knin. Postavlja se pitanje zašto. Zašto baš sada i kome to smeta. Je li cilj minirati proslavu u Kninu, ako bi se pjevač slučajno odlučio ponoviti koncert u tom gradu i dogodine?

Da je ovdje zapravo riječ o načinu da SDP-ova vlast opravda svoj bijeg iz Knina, smatra politički analitičar prof.dr.sc. Zdravko Tomac. "Thompson je došao u Knin sa dobrim namjerama, želio je da nakon protokola narod ostane u Kninu i narod je ostao. I izveo je svoj program koji izvodi već 20 godina. I odmah se krenulo, kao da se željelo podržati srpske čelnike Nikolića i Vučića, na Thompsona. I

sve lijepo što se dogodilo pokušalo se pretvoriti u nešto ružno. Čak su najavili da će ga prekršajno goniti zbog pjesme koja je nastala za vrijeme rata i koja se pjeva 25 godina. Zašto baš sad. Nešto im je trebalo. Da opravdaju svoj bijeg iz Knina. I uspjeh i HDZ-a, koji je narod primio, a njih nije primio. I moralo se pokazati da je to dernek, nemoderno, sramota, šovinizam", komentirao je Tomac za direktno.hr.

Smatra da, za kakvim god sredstvima posezala, Milanovićeva vlast ne može spriječiti Thompsonov nastup u Kninu dogodine jer "neće biti na vlasti".

"Namjera ja bila ocrniti branitelje i narod, domoljublje i ljubav koju su ljudi pokazivali, i to raspoloženje pretvoriti u nešto negativno", napominje Tomac.

"Srpska politika nije nikad agresivnije nastupala prema Hrvatskoj"

Tomac naglašava kako je proslava Oluje ove godine održavana u vrlo specifičnoj atmosferi.

"Sa strašnim napadima na Oluju. Srpska politika nikad nije bila tako agresivna, čak u svojim optužbama su bili gori nego za vrijeme Miloševića i rata. Predsjednik Srbije je sramotno ustvrdio da je današnja Hrvatska fašistička tvorevina, da je ona nastavak NDH koju je jedino priznao Hitler. Cijelo vrijeme se pokušava krivotvorinama tvrditi kako je Oluja bila najveći zločinački pothvat i etničko čišćenje Srba. U svojoj predstavi su išli tako daleko da su dan proslave Oluje proglasili Danom žalosti u Srbiji i Republici Srpskoj. Da su na jedan nevjerovatan način Nikolić i Vučić krivotvorili povijest i sručili se sa strašnim optužbama na Hrvatsku", govori Tomac i upozorava:

"Tu njihovu kontraoluju na određeni način pomagale određene političke i medijske snage u Hrvatskoj, bile su čak organizirane akcije lijepljenja plakata s ciljem da se okrene, da se Srbija od agresora pretvori u žrtvu, a Hrvati od žrtve u agresora. U jednoj takvoj atmosferi podijelile su se i političke snage u Hrvatskoj. Ustvari, proslava Oluje je razdvojena u dva dijela, na zagrebačku i kninsku. Milanović i ljevica, Kukuriku koalicija je željela pokazati da je proslava u Zagrebu izraz jedne demokratske moderne hrvatske,

a da je proslava u Kninu izraz jedne nacionalističke nazadne hrvatske", ističe Tomac.

"U Kninu je bila fantastična atmosfera, to je trebalo diskreditirati"

Tomac ističe kako je pažljivo gledao program proslave u Kninu.

"Stvarno je bila fantastična atmosfera, ali i atmosfera u kojoj je Predsjednica doživjela ovacije, u kojoj je primljen i Karamarko i HDZ, a bivši predsjednik Josipović i Milanović i drugi su doživjeli hladan prijem, a ponekad čak i zvižduke. I 'zbrisali' su na vrijeme iz Knina. Onda je trebalo diskreditirati tu veličanstvenu proslavu. I onda im je dobro došlo da je bila grupica huligana da su skandirali ono što nisu trebali, da su radili protiv Hrvatske. i to je poslužilo Vučiću, ali i Jovanoviću u Rijeci da diskreditiraju cijelu proslavu i sve branitelje. A Thompson je okupio 100 000 ljudi po onoj užasnoj vrućini i pjevao je svoj program, koji uvijek ima", kaže Tomac.

"Nagodinu jedinstvena proslava bez podmetanja"

Tomac smatra kako će 2016. u Kninu biti "jedna prava jedinstvena proslava".

"Bez podmetanja, podcjenjivanja domoljublja, jer ti branitelji koji su po onoj vrućini došli iz cijelog svijeta i pokazali svoju sreću i oduševljenje, nisu zaslužili da ih vlastito državno vodstvo podcjenjuje i da tu stvarnu istinsku ljubav pokušava pretvoriti u neki dernek i nešto neprimjereno", zaključio je Tomac.

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/21854/Za%C5%A1to-i-kome-prvi-put-u-25-godina-smeta-tekst-Bojne-%C4%8Cavoglave.htm>

MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018.

Naslov:KAKO „ZEČEVIMA“ OSIGURATI POBJEDU?

Datum:Fri, 31 Mar 2017 07:18:03 +0200

Šalje:Josip Pečarić <pecaric@element.hr>

Čini mi se da s godinama me prati i sve više pogrješaka. Neuspjelo predstavljanje knjige «Dnevnik u znaku 'Za dom spremni'», a jučer i odluka da prije mog teksta pošaljem intervju dr. sc. Josipa Stjepandića. Danas vam šaljem taj moj tekst napisan prije dva dana:

JOSIP PEČARIĆ,

KAKO „ZEČEVIMA“ OSIGURATI POBJEDU?

“Sve dok u Jasenovcu stoji ploča s ustaškim pozdravom “Za dom spremni”, neće biti uvjeta za sudjelovanje u službenoj komemoraciji žrtvama i sudionicima proboja iz tog ustaškog logora 22. travnja”, zaključila je, kako piše portal dnevno.hr, skupština Srpskog narodnog vijeća koje će zajedno sa antifašistima i dvije židovske organizacije tog dana biti na komemoraciji u Mlaci.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/pupovac-ucjenjuje-bojkotirat-cemo-jasenovac-sve-dok-ne-maknete-ustasku-plocu-1012400/>

Jasno je da time Srpsko narodno vijeće po tko zna koji put pokazuje svoje nepoštivanje RH i njenih zakona. Predsjednica države Kolinda Grabar-Kitarović je više puta naglasila da je ploča u Jasenovcu podignuta u spomen poginulim hrvatskim braniteljima u Domovinskom ratu.

<http://kamenjar.com/kolinda-grabar-kitarovic-srbija-ta-koja-potencira-puzajuće-ustastvo-ga-ne-vidim/>

Dakle pripadnici naroda koji su izvršili fašističku agresiju na Hrvatsku u kojoj su sudjelovali mnogobrojni Srbi iz Hrvatske, protestiraju protiv ploče u spomen na one koji su branili i poginuli u toj obrani RH od fašističkog velikosrpskog agresora!

Predsjednica je upozorila kako je na ploči dan simbol HOS-a koji je odobren u RH.

A pripadnici naroda koji su izvršili fašističku agresiju na Hrvatsku i danas pokazuju svoje nepoštivanje države u kojoj žive ne poštivajući ono što je zakonski regulirano u RH. Možemo slobodno reći da i dalje sudjeluju u fašističkoj agresiji na Hrvatsku! Oni i danas tvrde ono isto što su fašistički velikosrpski agresori tvrdili u Domovinskom ratu nazivajući branitelje ustašama a RH Tuđmanovom fašističkom državom.

Istina, možda ih se može i razumjeti. Krenuli su u tu agresiju potpomognuti od svjetskih moćnika. Komunisti tj. Samozvani antifašisti su prvo razoružali Hrvatsku, a potom su joj svjetski moćnici zabranili samoobranu tzv. Embargom na uvoz oružja i time se svrstali uz fašističkog agresora. A fašistička velikosrpska agresija završila je tako što su – kako reče Milošević – kao zečevi bježali iz Hrvatske. Isto bi im se dogodilo i u BiH da ih tamo nisu spasili svjetski moćnici zabranivši Hrvatskoj vojsci osvajanje Banja Luke, što su kasnije u SAD-u i sami požalili.

Kako se Predsjedničnim stavovima pridružio i Predsjednik Vlade Andrej Plenković, sve je upućivalo na potpuni poraz namjere da se zabranom pozdrava ZDS izvojeva barem jedna pobjeda fašističkog agresora, kao i poraz politike onih koji su u RH provodili i još uvijek provode velikosrpski Memorandum SANU 2.

Kako je Milanovićeva vlada uspjela tu velikosrpsku fašističku težnju legalizirati kod svjetske nogometne federacije, kroz presude s nevjerojatnim lažnim konstrukcijama protiv RH i hrvatskog naroda, a oni su ucjenjivali RH i uoči utakmice s Ukrajinom, to je postala idealna prigoda da Hrvatska konačno zauzme prohrvatski stav i poslušna savjet prof. dr. sc. Zdravka Tomca:

„Državno vodstvo mora jasno reći da su pod pozdravom Za dom spremni ginuli mladi ljudi u borbi za demokratsku a ne ustašku

Hrvatsku. Činjenica da je u Domovinskom ratu stvorena demokratska ne ustaška Hrvatska, da je danas zahvaljujući tim braniteljima, koji su ginuli s pozdravom Za dom spremni boreći se za dom i domovinu, Hrvatska članica Europske unije i NATO-a i uvažavana demokratska država čiji vojnici širom svijeta pomažu brojnim narodima u borbi protiv terorizma i neslobode.

Hrvatsko državno vodstvo mora se jasno, razgovijetno i odlučno obratiti hrvatskoj javnosti i međunarodnoj javnosti i objasniti zašto ne prihvaća optužbe da je Hrvatska ustašizirana i fašizirana država.“

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/26211-z-tomac-scenarij-nacionalne-katastrofe.html>

Kako smo prije utakmice trebali predstaviti moju knjigu „Dnevnik u znaku 'Za dom spremni'“ mogli su i to predstavljanje iskoristiti za tako nešto. Predsjednica je svojim pismom pozdravila sudionike predstavljanja. Predsjednik Vlade nije odgovorio na poziv.

„Problem“ utakmice s Ukrajinom i tzv. sprečavanje „skandiranja zla“, po tvrdnji Predsjednika Hrvatskog helsinškog odbora, Ivana Zvonimira Čička, riješen je ubacivanjem u publiku velikog broja agenata koji su uspjeli spriječiti takvo skandiranje.

<http://net.hr/danas/hrvatska/sef-hho-a-otkrio-pozadinu-dogadaja-na-tribinama-ubaceni-agenti-i-branitelji-sprecavali-su-skandiranje-zds/>

Tako smo doznali i da je pozdrav HOS-ovaca od kojih su se srpski vojnici doista strašno bojali i POZDRAV ZLA!

Vlada je odgovorila tako, a umjesto Plenkovića odgovorila je i izravno ministrica kulture Nina Obuljen-Koržinek, koju je zapravo postavio u Vladu Milorad Pupovac, govoreći o „ustaškom pozdravu“ kada je posjetila spomen područje Jasenovac zajedno s američkim posebnim izaslanikom za pitanja holokausta Thomasom Yazdgerdijem:

„Hrvatska vlada vrlo se jasno odredila oko ustaškog pozdrava na spomen ploči u Jasenovcu.“

<http://www.novilist.hr/Vijesti/Hrvatska/Obuljen-Korzinek-s-americkim-diplomatom-Vlada-se-jasno-odredila-o-ustaskom-pozdravu-u-Jasenovcu>

<http://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/4069-obuljenka-proglasila-pozdrav-na-hosovoj-spomen-ploci-ustaskim>
Dakle potpuno suprotno od prethodnih izjava Predsjednika Vlade. Radi li se ovdje o klasičnoj poniznosti hrvatskih političara koji se ne vode za suverenističkom politikom pa se klanjaju svakom službeniku koji nam dolazi iz tzv. velikih? Ili jednostavno Obuljen sluša onoga tko ju je postavio za ministricu – Milorada Pupovca?

Šutnja predsjednika Vlade sugerira, nažalost, ono prvo. To sugeriraju i napadi na Damira Markuša dragovoljca Domovinskog rata, hrvatskom branitelju i pripadniku HOS-a:

<http://www.dnevno.hr/domovina/zorica-greguric-oklo-markusa-se-plete-udbaska-hobotnica-1012236/>

<http://www.dnevno.hr/domovina/hos-na-nogama-znamo-tko-podvaljuje-markusu-dalje-od-njega-1010828/>

I zato je u pravu prof. dr. sc. Josip Jurčević kada kaže:

„Najdublje institucijsko penetriranje moći Pupovca i njegovog petokolonaškog klana te svega negativnog što oni nose i znače događalo se u vrijeme vladavine Ive Sanadera i njegove dvojnice Jadranke Kosor, te to predstavlja jedan od glavnih demokratskih, socijalnih i nacionalnih krimena Sanadera i njegovih odabranika u HDZ-u. Stoga za nacionalne interese i demokratske procese u Hrvatskoj bilo važno što prije istražiti i saznati je li Plenković glade Pupovca naivno uletio u zamku sanaderovskog okruženja ili se radi o nečem još pogubnijem.“

<http://www.hkv.hr/razgovori/26365-prof-dr-sc-j-jurcevic-hrvatske-probleme-necemo-ni-poceti-rjesavati-dok-ne-izgradimo-stvarno-neovisne-medije.html>

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2017/03/29/prof-dr-sc-j-jurcevic-hrvatske-probleme-necemo-ni-poceti-rjesavati-dok-ne-izgradimo-stvarno-neovisne-medije/>

Navodni izgovori kako se vlast mora savijati pred moćnicima i njihovim službenicima više nemaju nikakvog smisla od kada je istina o Jasenovcu ugledala svijetlo dana i kroz usta donedavno prvog „antifašiste“ u RH bivšeg predsjednika RH Stjepana Mesića. Taj snimak možete naći na Internetu, ali svakako ga treba pročitati i u komentaru Ivice Marijačića: Snimka Mesićeva govora iz 1992., Hrvatski tjednik, 26. siječnja 2017. zapravo te njegove riječi

potvrđuju istraživanja pogotovu članova Društva o trostrukom logoru Jasenovac. Ovdje ću podsjetiti samo na knjigu, kojoj sam bio recenzent, nedavno preminulog Vladimira Mrkocija i umirovljenog profesora FFĐI.a, Hrvatskih studija i pročelnika Hrvatskog povijesnog instituta u Beču isusovca dr. Vladimira Horvata: *Ogoljela laž logora Jasenovac, Zagreb, 2008.*

Poslije Mesićeve potvrde svih tih istraživanja priča o „ustaškom pozdravu“ koji ne smije biti u Jasenovcu jer se to protivi najvećoj srpskoj laži je doista besmislena!

Zato ne mogu vjerovati da se može ostvariti ono što tvrde na portalu dnevno.hr: *„Uopće ne treba sumnjati da će Plenkovićeva vlada udovoljiti Pupovcu, a nauštrb poginulih HOS-ovaca kojima je ploča i podignuta.“*

Takvo ponašanje bi bilo ravno napadu na Domovinski rat. No takovi napadi ravni su veleizdaji!

Zapravo cijela priča samo potvrđuje onu potrebu svjetskih moćnika i samih Srba za barem jednu „pobjedu“ u Domovinskom ratu, pa makar bila izvojevana više od 20 godina poslije tog rata. Srbima, koji ne znaju što je pobjeda u ratu koji su vodili sami, to doista mora biti jako važno. A činjenica o tome da su rat sa razoružanim protivnikom unatoč potpori svjetskih moćnika strašno je i njima i onima koji su ih podržavali!

Problem je što ponašanje Predsjednice koja u posljednje vrijeme inzistira na suverenističkoj politici itekako im odmaže u tome. A svijest u hrvatskom narodu da se ne radi samo o izdaji onih koji su ginuli sa ZDS za Hrvatsku, već se radi o izdaji hrvatskih nacionalnih interesa sve je veća i veća.

Komentar dr. sc. Josipa Stjepandića:

Trebalo bi nadodati da je Goran Hadžić osnovao SDSS, Plenkovićeva koalicijskog partnera, te da se sadašnje vodstvo SDSS-a nikad njega nije odreklo.

Na koncu, ako bi se ZDS zabranio, onda bi RH povrijedila pristupni ugovor s Europskom unijom, jer je ta kovanica u drugim zemljama uobičajena. Ja bih u tome slučaju tužio RH pred Europskim sudom za ljudska prava.

Čak razmišljam o tome da napišem upit Junckeru. Imam previše posla, ne stignem sve.

29. 03. 2017.

VLAST VEĆ OMALOVAŽAVA DALIĆA I MODRIĆA!

Poslao sam Thompsonu tekst *THOMPSONA NE ŽELE NA DOČEKU VATRENIH!* Odgovorio mi je:

Prije 10 min su me zvali Modrić i Dalić i žele da ih ja dočekam!

Očito su svjesni da ih vlast omalovažava kada ne pozivaju onoga s čijim su pjesmama slavili pobjede. Zapravo stvari su još i gore. Thompson je u „Bujici“ rekao da su ga zvali na doček. Tko bi to bio ako ne oni koji su pjevali njegove pjesme i koji su bili napadani zbog toga. Sada su vidjeli program dočeka u kome se ne spominje Thompson i reagirali su Dalić i Modrić. Reagirali su kao rukometaši prije 15 godina. Jer sigurno su to tražili na nekom drugom mjestu i tu su im odgovorili:

Što si umišljate? Niste važni vi nego mi!

Ne čudi što je Vladimirov komentar mog teksta bio:

„Naši miljenici pokazati će svoju čvrstinu i vjeru u BOLJU Hrvatsku ukoliko odbiju doček bez Thompsona.“

Zapravo, s vatrenima je Thompsonovu pjesmu „Lijepa li si“ pjevala i Predsjednica.

Omalovažava li na taj način onaj dio hrvatskih vlasti koje je prozvao pater Ike Mandurić i nju?

Već sam konstatirao kako je Marko Ljubić predvidio da će se početi događati nešto slično. Vjerojatno i nije bilo teško predvidjeti kada znamo kakvu imamo vlast. Znamo da je zadaća vlasti da poništi ono o čemu piše prof. Tomac:

Za mene je najvažnije što su naši nogometaši na čelu sa Zlatkom Dalićem na djelu pokazali što to znači biti Hrvat. Njihov primjer probudio je uspavano hrvatstvo i u narodu. Dakle, ne radi se samo o velikom sportskom uspjehu nego se radi prije svega o buđenju hrvatskog naroda, radi se o stvaranju svijesti da bez ljubavi i spremnosti i žrtve nema budućnosti ni hrvatskog naroda ni hrvatske države.

<https://kamenjar.com/prof-dr-sc-zdravko-tomac-samo-emocionalni-hrvati-trebaju-upravljati-hrvatskom-drzavom/>

Sjetimo se samo na ono što nas je podsjetio biskup Košić: *svi branitelji naših napadnutih gradova u Hrvatskoj bili ili osumnjičeni i bačeni u pritvor, ili osuđeni na zatvor.*

<https://kamenjar.com/biskup-kosic-duro-brodarac-je-simbol-obrane-grada-siska-i-okolice-u-domovinskome-ratu/>

Zato je važno da već sada Vlast pokaže svojim gazdama da ne drže mnogo ni do Dalića ni do Modrića!

Da je to važno govori mi činjenica kako nitko ne piše o tome da Thompsona neće pozvati na doček. Ni moj tekst nije nitko objavio.

I to je dobro za vlast. Zašto?

Pa to je vrlo suptilna poruka i isprika svjetskim moćnicima zbog neuspjeha u obuzdavanju naših nogometaša koji su bitna karika u rastu ponosa kod Hrvata.

A činili su sve. To im je bila močvara. Pomagali su u kažnjavanju Joa Šimunića čak toliko da je i Ustavni sud tvrdio da je on imao u glavi 2. svjetski rat a ne hrvatske branitelje kada je uzvikivao HOS-ov pozdrav. Branitelja Thompsona proganjaju od 2000.-e zbog istog. Crtali su kukasti križ da bi se kaznila reprezentacija da joj se onemogući bilo kakav uspjeh. itd., itd. A sada kada vatrene veliča čitav svijet odbijaju im da sami odluče tko će ih dočekati.

Zapravo razmišljao sam trebam li napisati podrugljivo pismo svjetskim moćnicima u ime hrvatskih političara u kome bi im se ispričao zbog sramotnog ponašanja vatrenih (tj. „crne legije“) što su napravi ovo što jesu usprkos svemu ovome što su naši političari napravili da bi se - po želji i svjetskih moćnika (ali i Predsjednika Srbije) – napravila Hrvatska bez ponosa.

Ipak mi se čini poštenije dati što sam odgovorio Thompsonu. Naime, oni koji su čitali nekoliko mojih zadnjih tekstova znaju da je Thompson (uz Stanka Šarića i Dražena Žanka) bio moj gost na svečanoj večeri konferencije koju su moji suradnici organizirali povodom mog 70-og rođendana. Na otvaranju je o meni govorio nekadašnji predsjednik Švedskog matematičkog društva i tom prigodom kazao kako me kolege zovu „the king of inequalities“. U prikazu otvaranja Konferencije na Laudato TV to je posebno istaknuto. Zapravo je i mene iznenadio s tim. Znao sam da me tako zovu rumunjske kolege jer su njihovi studenti u Lahoreu to rekli mojim studentima. Zato sam pitao kolegu prof. dr. sc. Ivana Perića

koji je više puta i bio u Lahoreu je li mu to on rekao. Ali nije. Zato sam se mogao našaliti uspoređujući se s ljudima koji su toliko učinili za Hrvatsku, a čiju želju ipak vlast ne poštuje. Napisao sam Thompsonu:

„Zapravo sam ja prošao mnogo bolje od Dalića i Modrića“: Na konferenciji priređenoj u moju čast pjevao je Thompson, a njima neće!“

Da, izgleda da ove naše u vlasti još uvijek plaši matematika, pa se preplašise što je netko nekakav kralj u njoj.

Ali, jeli im pametno da su i dalje protiv hrvatskog naroda, jer kako reče pater Mandurić:

Otela se.

Svima se otela!

Hrvatskim izdajnicima i svjetskim ignorantima ova moja Hrvatska. Zaustavite vrijeme, stanite svi! Da budemo dostojni gledati kako živi i kako je lijepa njena duša, ta mala... ta velika Hrvatska.

<https://kamenjar.com/pater-ike-manduric-zaustavite-vrijeme-stanite-svi/>

Da, otela vam se Hrvatska!

Josip Pečarić

<https://kamenjar.com/akademik-pecaric-hoce-li-thompson-pjevati-na-docek-u-vatrenih/>

DA, MI NISMO SRPSKE SLUGE - MI SMO USTAŠE!

Cijeli svijet se divi Vatrenima. Pogledajte samo ovaj tekst:
www.bitno.net/vjera/aktualnosti/jedan-od-najcitanih-katolickih-portala-u-poljskoj-nabrojao-pet-stvari-koje-svi-katolici-mogu-nauciti-od-hrvata/

Puno puta sam govorio o podjeli Hrvata na Ustaše i Srpske slugе. Morate razumjeti koliko je teško ovim drugima. Sve su učinili da njihove gazde kojima vjerno služe pobijede u ratu.

Razoružali su Hrvatsku itd, itd.

A onda hrvatski branitelji napraviše od Srba zečeve!

A oni im i dalje služe.

Sjajne slugе zar ne.

Javljaju mi da na srpskoj televiziji satima raspravljaju o Thompsonu, vatrenima, ustašama, „Oluji“ (čitaj: zečevima) i sl. Jadne Srpske slugе u RH. Oni još nemaju toliko prostora u medijima da slijede svoje gazde. Težak je posao biti slugа, zar ne?

Netko je komentirao – besmisleno je njima dokazivati da nismo ustaše.

Pa i jeste besmisleno jer oni znaju da to nije točno.

Kako to?

Jer njima je voljeti i boriti se za Hrvatsku, za hrvatski narod istovjetno s „biti ustaša“.

Jučer sam vam pisao o tome. Jeste li pogledali snimak „Bujice“ u kojoj je naš poznati fizičar i bivši savjetnik američkog predsjednika dr. sc. Davor Pavuna govorio o tome (Prvi Pečarićev Poučak):

Naslov: Re: B(E)LJAK

Datum: Wed, 18 Jul 2018 19:28:13 -0700

Šalje: Davor Pavuna <davor.pavuna@gmail.com>

Prima: pecaric@element.hr

Dragi Voljeni Časni Brate Pečariću!

Mnogi ne poznaju Prvi Pečarićev Poučak (PPP), niti Majku-Matematike-Logiku:

1) *PRVI Pečarićev Poučak, koji SVAKI domoljuban građanin mora znati napamet u 3 ujutro:*

Tko nije za SANU2 (= za velikosrbiju i masonsku Orwell "državu") taj je "ustaša"!

2) *Posljedično:*

Ako izuzmemo oko 10'000 masonskih i SANU-slugana, mrzitelje koji kontroliraju medije i vlast, svi 'ostali' tj. oko 95-99% Hrvata (od skoro 7 milijuna planetarno) su (po PPP) 'ustaše'!

SANU2 svjesni Branitelji ... Dalić, Modrić, Pečarić, Thompson ... Vatreni ...

... i cijeli NAROD su NORMALNI, domoljubni HRVATI!

3) *Po Prvom Pečarićevom Poučku, Narod nije za SANU2, niti za masoneriju:*

Dakle, po PPP : Hrvati su "ustaše" ... i kolokvijalno tako mi6-udba-yu-vlast i govori o narodu!

P.S. Usput, po definiciji čak demoNkracije, to ipak ne može biti "državni udar":-)

P.P.S. Kako li se EU\$\$R slugani misle oporaviti, kad >500'000 NORMALNIH, "koji su čekali tramvaj" nije moguće samo tako anihilirati: u boj, u boj, za Dom Svoj!

Bog i Hrvati :-)

Andrea Latinović zapravo piše o PPP kada svoj tekst naslovljava:

Gjenero: Pjevanjem Thompsona Vatreni poručuju - mi nismo establišment, mi smo dio naroda

<https://direktno.hr/direkt/gjenero-pjevanjem-thompsona-vatreni-porucuju-mi-nismo-establisment-mi-smo-dio-naroda-128707/>

Naravno, taj portal se smatra HDZ-ovim pa članak zapravo pokušava opravdati politiku te stranke. A to može samo kod naivnih jer svi znaju da ono što predsjednik te stranke misli, njegov glasnogovornim „privatno“ javno kaže:

<https://kamenjar.com/s-drzavnim-udarima-u-demokratskoj-zemlji-se-ne-sali-u-bilo-kojem-kontekstu/>

Zapravo je zabavno vidjeti koliki je strah kod njih izazvao uspjeh onih koji su sa svojim narodom, a ne s njima!

A nije im lako:

<https://kamenjar.com/nije-vrsaljko-legao-na-voljenu-zastavu-s-onakvim-djecacki-snenim-izrazom-lica-zato-sto-je-slusao-jazz/>
<https://kamenjar.com/bujica-specijal-docek-zlatka-dalica-u-varazdinu/>
<https://www.hkv.hr/razgovori/29871-n-prkacin-mozemo-vise-ali-nas-oni-koji-nam-stavljaju-okove-komunisticke-proslosti-koce-i-vuku-u-svoj-mulj.html>
<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/29873-prof-dr-sc-zdravko-tomac-samo-emocionalni-hrvati-trebaju-upravljati-hrvatskom-drzavom.html>

Osniva se i nova stranka:

<https://www.hkv.hr/vijesti/politika/29866-poticajna-skupine-za-osnivanje-pokreta-za-hrvatsku-buducnost-phb-proglas-hrvatskomu-narodu.html>

Usporedite što nam Plenković govori preko svog glasnogovornika (da nije tako odmah bi mu se zahvalio na uslugama) i predsjednik HAZUDD-a dr. sc. Josip Stjepandić:

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2018/07/19/dr-josip-stjepandic-urednistvu-suddeutsche-zeitung-magazina-vas-clanak-warum-dieser-auftritt-der-kroaten-alles-kaputt-macht-je-vrhunac-poruge-i-zlocestih-podmetanja/>

Stjepandić po tko zna koji put radi ono što treba hrvatska država! Jasno je zašto je i u samom HAZUDD-u imao za protivnike one kojima smetaju i Tuđman i biskup Košić i Thompson, zar ne? Međutim, članica HAZUDD-a je i komentirala njegov tekst:

Maria Dubravac

HRVAT

*Ne dirajte u Hrvata potomak je slavnih ljudi.
Kud korača svuda nosi hrabro srce usred grudi.
Ne dirajte u Hrvata on je kao vatra živa.
Ne boji se krvi, rata, ljubav za dom ne sakriva.
Ne dirajte u Hrvata on je slika mrtvog djeda.
Poštenje mu dušu hvata, tuđe neće svoje ne da.
Ne dirajte u Hrvata po svijetu mu leže kosti,
Rad' tuđinca nepoznata podnio je žrtve dosti.*

Ne dirajte u Hrvata svakome će pomoć dati.

*Srce mu od suhog zlata, takvi su vam svi
Hrvati.*

*Hrvatska je Zemlja sveta, nek paklena čuje neman,
Dok je vijeka, dok je svijeta, Hrvat bit će Za Dom spreman!*
Marija Dubravac, Melbourne, 1970.

Bravo g. Stjepandiću! Dušmani, ostavite Hrvate na miru.

Kako je glavnu ulogu u mom jučerašnjem tekstu imao čovjek s dva prezimena (izludit ću jer vidim u današnjem „Hrvatskom tjedniku i treću varijantu – Mirela Pavić tvrdi kako je on Beljak-Bljakson koga privlače drugi muški, izgleda), moram spomenuti činjenicu da je prva na njegovu sramotnu izjavu reagirala Marijana Petir:

<https://kamenjar.com/marijana-petir-beljak-je-sramota-hrvatske-politike/>

Pogledajte i ovo:

<https://narod.hr/sport/zasto-vatreni-toliko-vole-thompsona>

Odgovorio im je Paul Pogba (svijet je obišla njegova fotografija kako se klanja Zlatku Daliću na veličanstvenom uspjehu):

<https://direktno.hr/sport/dalic-predivno-odgovorio-pogbi-zbog-fotografije-koja-je-obisla-svijet-128690/>

Zaključak prepustimo Marinu Vlahoviću (današnji *Hrvatski tjednik*):

Nakon što je Hrvatska nogometna reprezentacija pokorila svijet i ostvarila senzacionalni uspjeh, imamo atipičnu političku situaciju. Kako je hrvatska vanjska politika dotakla dno, jer sve domoljubno i vrijedno iz nje je protjerano, naši domaći priučeni birokrati partijskoga mentalnog sklopa i bez trunke nacionalnog ponosa, našli su se u neočekivanim okolnostima i prilikama.. Stranci se dive naciji koju oni preziru.

Josip Pečarić

JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? ZAGREB, 2019.

TREĆI STUP PEČARIĆEVE HRVATSKE': THOMPSON

Pozdravljam sve nazočne i zahvaljujem se don Lazaru za organizaciju predstavljanja mojih novih knjiga o Thompsonu – 'trećem stupu Pečarićeve Hrvatske': MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET I PREDSJEDNICA I 'ZA DOM SPREMNI'.

Dragi prijatelj general Ljubo Česić Rojs ga je prokomentirao, kao i profesorici Miri Vrbanović na sjajnom predstavljanju.

Akademiče moj dobri.!

Žao mi je što se nisi sjetio povijesne istine i napisao prave stupove Slobodne i Nezavisne Hrvatske Države. Da nije bilo ovih stupova ne bih bilo ni voljene nam Hrvatske. Svi ostali mogu biti ali poslije ova 4 stupa.

General dalje nabraja četvoricu najzaslužnijih. S njegovim izborom bih se i mogao složiti, ali me njegov dopis podsjetio na svojevrsni napad Oca i sina Goldsteina u Slobodnoj Dalmaciji na mene.

Kako to?

Pa Goldsteini su tvrdili da sam ja napisao nešto što nisam napisao i onda su polemizirali s tom svojom laži. Naslov teksta im je bio, vjerovali ili ne: *Akademik Pečarić uporno laže.*

Sada Goldsteinovski moj prijatelj general Rojs se pravi lud i kao ne vidi da je u pozivu na ovo predstavljanje ono treći stup Pečarićeve Hrvatske pod navodnicima.

Ne vjerujem da Rojs misli da je RH moje vlasništvo.

Dakle bitno je koga se citira i zašto je autor to tako naveo.

Naime, profesor književnosti na Sveučilištu u Mostaru dr. sc. Marko Tokić je još 05. 12. 2014. u Mostaru govoreći o mojim knjigama

istaknuo kako četiri stupa moje Hrvatske čine: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković-Thompson i biskup Vlado Košić.

Ne treba biti previše inteligentan i znati da profesor književnosti govori o sadržaju mojih knjiga i doista to sjajno definira s ova četiri stupa.

U međuvremenu je Golsteinovski napad na mene general Rojs ponovio i na portalu kamenjar.com:

<https://kamenjar.com/general-rojs-pita-skoru-gdje-je-pjevao-91/>

Moj odgovor KONKURIRA LI GENERAL ROJS ZA SVEUČILIŠNOG PROFESORA IZ KNJIŽEVNOSTI? Objavljen je na portalima:

<https://kamenjar.com/akademik-josip-pecaric-odgovorio-generalu-rojsu/>

<http://glasbrotnja.net/akademik-pecaric-odgovor-generalu-rojsu/>

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/17010-konkurira-li-general-rojs-za-sveucilisnog-profesora-iz-knjizevnosti>

Često sam citirao Tokićevo mišljenje i uvijek bih dodao kako su te četiri osobe one koje su neprijatelji hrvatske države i hrvatskog naroda najviše napadali, a predstavljaju najzaslužnije dijelove hrvatskog naroda u stvaranju hrvatske države.

Danas mi govorimo o trećem stupu 'Pečarićeve Hrvatske' dakle o onima koji su svoje talente koristi u obranu Hrvatske i koji su zbog toga bili na meti napada onih koji ne vole Hrvatsku.

Na Thompsona i njegovu legendarnu pjesmu „Bojna Čavoglave” koja je ledila krv u žilama fašističkim agresorima na Hrvatsku i njihovim saveznicima u Hrvatskoj počeli su napadi s povratkom jugo-komunista na vlast. U jeku najvećih napada 2008. godine branili smo Thompsona otvorenim pismima, a potom i knjigama:

M. Kovačević i J. Pečarić, Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj, Fortuna, Zagreb, 2008.

J. Pečarić, Hajka na Thompsona, Zagreb, 2012.

J. Pečarić, Thompson – pjesmom za Hrvatsku, Zagreb, 2017. Str. 409.

I knjigom koju danas predstavljamo:

J. Pečarić, Matematika, pjesme i nogomet. Zagreb, 2018. str. 347.

Zapravo ta knjiga predstavlja taj stup kojemu je na čelu Thompson – „pjesme” u naslovu.. Ono „matematika” u naslovu odnosi se na mene jer je u knjizi pisano o matematičkoj konferenciji povodom mog 70-og rođendana na kojoj su me kolege iz vani nazvali „kraljem nejednakosti”, a područje mog rada „mojim kraljevstvom”.

O mom domoljubnom radu govorio je na otvaranju biskup Košić, a moji gosti na svečanoj večeri bili su uz Thompsona i Stanko Šarić i Dražen Žanko.

Na Vatrene se odnosi ono „nogomet” u naslovu. i u najnovijem Hrvatskom tjedniku Joško Čelan nas podsjeća kako su se vlasti odnosili prema njima:

„U to vrijeme činilo se da je neka nevidljiva sila proglasila sveopći lov na tih jedanaest mladih športaša, koji će uskoro – kao iz inata ili pak po nekoj istinskoj božanskoj pravdi – pred očima cijeloga svijeta pokazati najljepšu, gotovo nadrealnu sliku nas samih.”

Tada su Vatrene na povratku u Domovinu svojim odnosom prema Thompsonu pokazali kako se treba odnositi prema sluganskoj vlasti koja šikanira ono vrijedno a ponosno u Hrvatskoj.

Vlastima je ostalo jedino da Thompsonu, bolje reći hrvatskom narodu, isključe mikrofon- Niz mojih tekstova o tome dano je u knjizi!

Zapravo drugi val napada na Thompsona počeo je s velikim povratničkim koncertom kojim je obilježena 20. godišnjica “Oluje” u Kninu. Pozvali ga, a onda ga napali! Branili smo Thompsona Peticijom ZDS. O ulozi predsjednice vidjeti knjigu:

J. Pečarić. Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!, Zagreb, 2015. pp.406.

J. Pečarić, Dnevnik u znaku ‘Za dom spremni’, Zagreb, 2017. str. 312

Kasnije je Predsjednica korigirala svoj stav ali svi mi koji smo bili žrtve tih napada i dalje smo bili na udaru. Poslije Peticije ZDS na udaru su i moji suradnici i moja obitelj. Čak su i za moje znanstvene časopise, koji su po svjetskim kriterijima bili među najboljem u hrvatskoj znanosti, tvrdili da nisu dobri. Časopisi su im uzvratili tako da su ovih dana na Web of Science uvršteni među Q1 časopise. Naravno o tome su obavješteni i Predsjednica, i predsjednici Vlade i Sabora, i Akademija. Svi šute, a iz Akademije je stiglo pismo da su

primili tu informaciju. Naravno oni koji su sudjelovali u takvim napadima su napredovali, tj. nagrađeni zbog toga.

Sjetimo se kako smo prošli i ovdje u Tisnom s predstavljajama knjiga o Thompsonu. O tome imate puno i u knjizi koju danas predstavljamo.

Nedavno se Predsjednica, u svom dodvoravanju Plenkoviću vratila na stari stav. Otud i druga knjiga koju predstavljamo:

J. Pečarić, Predsjednica i 'Za Dom spremni', Zagreb, 2019. str. 214. Jasno je i zašto toliki napadi na „Bojnu“ i ZDS. Fašistički srpski agresori, a s njima i svjetski moćnici koji su ih podržavali, agresiju su pravdali tvrdnjom da su branitelji ustaše, a država Tuđmanova ustaška država. Danas se to nastavlja.

Evo i nedavno je prof. dr. sc. Zdravko Tomac konstatirao:

Postavljam još jedno pitanje sebi i svima Vama: Kako je moguće da nema reakcije svih nas na izjavu Milorada Pupovca da je Marko Perković Thompson ustaša zato što je u svojoj kulturnoj pjesmi, koja je mobilizirala narod protiv velikosrpske agresije, upotrijebio poklič "Za dom spremni". Tvrdim da taj poklič, s kojim su na ustima umirali u obrani domovine mladi hrvatski branitelji, nema nikakve veze s fašizmom i ustaštvom, odnosno tvrdim da su fašisti bili oni koji su njih ubijali i stvarali koncentracijske logore, a ne ti mladići koji su toliko voljeli svoj dom i domovinu da su bili spremni, što su i učinili, žrtvovati svoje mlade živote.

<https://direktno.hr/kolumne/lustracija-domoljuba-se-nastavlja-kako-moguće-da-se-predsjednika-forsira-milanovic-koji-hvalio-titag-159188/>

Zapravo godinu dana poslije povratka u Knin i Peticije ZDS, ponovno u Kninu na red su došli i HOS-ovci. Danas znamo da je Predsjednica bila protiv nastupa HOS-a i na mimohodu povodom 20. godišnjice „Oluje“ u Zagrebu.

Zagrebački odvjetnik **Davorin Karačić**, u javnosti poznat kao odvjetnik Marka Perkovića Thompsona, detaljno je objasnio zašto nošenje majica s oznakom HOS-a može biti problematično i danas, iako je zakonito:

Mogu li vam oduzeti majicu HOS-a? Da.

“Neke navijače privode jer se nisu javili na zabranu (kolokvijalni navijački izraz) pri čemu policija trajanje te mjere sama određuje,

neovisno o zakonskim rješenjima, pa neke ljude privode iako im je po zakonu isteklo vrijeme na koje im je zabrana određena. Medo se najeo jer ste vi šutjeli, a neki su se i pakosno veselili. Pa kad me pitate je li moguće oduzeti majicu s oznakom HOS-a ili privesti njezina vlasnika – da, moguće je. Nije po pravu, nije zakonito, ali je moguće. Zašto? Zato što ste šutjeli kad je trebalo glasno se protiviti. Umjesto da ste vi štitili princip, sad će vas sustav gaziti po principu: ako je moglo kod njih, može i po vas”, zaključuje zagrebački odvjetnik. <https://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/moze-li-vam-policija-oduzeti-majicu-hos-a-da-poznati-odvjetnik-objasnio-kako-su-hos-ove-oznake-zakonite-ali-1332049/>

To je u biti jedan odgovor na pitanje dr. Tomca.

Međutim, čini se da ipak treba spomenuti i ono što je u „Bujici“ veliki hrvatski znanstvenik prof. dr. sc. Davor Pavuna nazvao *Prvim Pečarićevim poučkom (PPP)*.

O PPP zapravo govori Joško Čelan kada u Hrvatskom tjedniku 19. lipnja 2019. piše:

Možda u ovoj neselektivnoga korištenja ustaškog imena svako zlo nije ni za zlo: Ruža Tomašić je tako savršeno hladnokrvno, prema Politici od 1. lipnja, u naslovu: „Ne dam na ustaški pokret“. Ovo je zacijelo odjek davne spoznaje akademika Josipa Pečarića, koji je dugo živio među Srbima i došao do zaključka da za njih postoje samo dvije vrste Hrvata; srpske slugе i – ustaše, dodavši da ako već mora birati, onda odabire ovo drugo. Tako ni ona „antifašistička“ kanonada po ustaštvu iz dana prije, za vrijeme i nakon bleiburške komemoracije nije nužno samo nezgodna: možda će razvijenom Zapadu, za sada još sramno potpuno neosjetljivom za poratni jugosrpski genocid nad Hrvatima (uz britansku asistenciju), s vremenom i s pojavom novih stranih autora kakvi se tu i tamo oglašavaju, postati jasno o kakvom je i kolikom zlu riječ.

I dok u Hrvatskoj vladajući pokušavaju pridobiti Thompsona, jer se boje predsjedničkog kandidata dr. sc. Miroslava Škore, koji je Thompsonov kum, Thompson poslije pobjede i na Upravnom sudu u Sloveniji im samo poručuje: „Vrijeme je da se prestane s podmetanjima i hajkama protiv mene...“

A koliki je značaj samog Thompsona potvrđuje i postupak ministra obrane Slovenije koji ipak ne dopušta održavanje koncerta na njegovom teritoriju:

<https://kamenjar.com/slovenski-ministar-obrane-ne-dopusta-thompsonov-koncert-na-svojem-teritoriju/>

A to doista jest pitanje koje treba rješavati ministar obrane susjedne nam države. Pa sjedimo se kako je Thompson pjevao o paljenju Krajine i vojnih štabova.

Izgleda da je ministar susjedne nam države dobio informaciju iz svojih tajnih službi da je tu pjesmu Thompson prepjevao za Sloveniju. Ipak, kada je pjevana u originalu imali smo srpsku fašističku agresiju na Hrvatsku. Pa sada – valjda – Slovenci ne misle napasti Hrvatsku, da bi trebali pokazivati takav strah od Thompsona, zar ne?

Zapravo, zabavno je i vidjeti da svi domaći moćnici, poslije svih tih podmetanja i hajki, drhte bojeći se da će Thompson podržati svoga kuma. A zapravo se trebaju bojati činjenice da je Škoro svojom prvom izjavom da nikada ne bi skidao ploču u Jasenovcu sve rekao. Jer to je spomen-obilježje poginulim za današnju Hrvatsku, a razlog skidanja je znak koji je zvanično odobren u toj današnjoj Hrvatskoj. Tako nešto mogu uraditi samo oni koji ne poštuju ovu državu.

Još jednom vam se svima zahvaljujem s nadom da ćemo za mjesec dana ovdje predstaviti nove knjige o dva 'stupa Pečarićeve Hrvatske+ : Dariju Kordiću i biskupu dr. Vladu Košiću.

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/17115-treci-stup-pecariceve-hrvatske-thompson>

KARAVAJ, Velika Gospa, Glasilo Župe Svetog Duha Tisno, Godište XV. Godina 2019. – Broj 3 (34). Velika Gospa 2019.,

**AKADEMIK IVAN ARALICA, PORTAL
DRAGOVOLJAC.COM, 2020.**

PISMO PROF. DR. SC. SLOBODANU LANGU

Dragi prijatelju,

pročitao sam Tvoj komentar nedavnih izbora („Hrvatski list“, 11. lipnja 2009.), a posebno onaj dio o Thompsonovu koncertu kako kažeš *...zajedno, i branitelji i mladi okupili se, bez obzira na kišu, na koncertu Marka Perkovića Thompsona, gdje smo se veselili i bili ponosni na vlastitu ljubav za Hrvatsku. Pokazali i dokazali da su ekstremisti oni koji Thompsona napadaju, a ne mi... koji ga volimo i branimo.*

Da, htjeli su ga slomiti! I zato se ponosimo time što smo mi, hrvatski intelektualci dali svoj doprinos – i našim otvorenim pismima i knjigom „Thompson u očima hrvatskih intelektualaca“ da tim ekstremistima (u negativnom smislu), to ne pođe za rukom

Zapravo ne čudi to što su ga pokušali uništiti! Pa njima smeta 70 000 ljudi koji su, po kiši i vjetru, tri sata pjevali...zajedno s njim. A to su najvećim dijelom mladi ljudi. To je ta generacija Hrvata koju, kada je riječ o ponosu i dostojanstvu našega naroda i o veličini naših branitelja, praktično on odgaja. Ono što bi trebalo raditi naše školstvo – radi on!

I zato napadi naših ekstremista, govore najbolje o njima samima. Ali ponekad se oni malo zaigraju, i u zanesenosti, ne znaju što kažu. Tako je u *Jutarnjem listu*, književnik Miljenko Jergović rekao da je HAZU „Thompsonova Akademija“⁶⁰.

⁶⁰ Komentar s Portala HKV-a Boba Mostarca:
Bravo 'Thompsonova akademijo'!

Doista, nisam očekivao takvu pohvalu iz njegovih usta! Pa on instituciju koja se brine o domoljubnom razvoju hrvatske mladeži – Marka Perkovića Thompsona – poistovjećuje s mojom Akademijom. Bilo bi još ljepše da netko objektivniji od njega, potvrdi tu njegovu konstataciju. Barem samo to... da nismo „Akademija od fukara“. I to bi me potpuno zadovoljilo.

Da, ipak su naučili da više ne treba napadati instituciju, zvanu Marko Perković Thompson. Istina „intelektualcima“, sa završenom srednjom školom, takva spoznaja ide malo teže... Što je i razumljivo, zar ne?

Zapravo, komentirati jednog Kuljiša, doista je glupo. Mnogo je interesantniji saborski zastupnik zvan „SSS“, koji je i bio glavni, u zabranama Thompsonovih koncerata u Istri. Izgleda kako ga je promocija u Puli natjerala, da bar posredno prizna svoju povezanost s bombama u Pazinu.

Kako to? *Jutarnji list* od 7. 5. 2009. u tekstu *Thompson u Puli*:

„Opraštam Kajinu i drugima jer oni ne mogu pobijediti ljubav“ piše o predavljanju knjige *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca* u Puli. Bio je to, doista, kako reče prof. dr. Zdravko Tomac, „veliki dan za Hrvatsku, Pulu i hrvatsku Istru“. Sjetimo se samo kako su, svojevremeno, oni koji zabranjuju Thompsonove koncerte, govorili da na njih ne bi nitko došao u Puli, a samo na ovom predavljanju bilo je više od 700 Istrana.

Naravno, novinar „Jutarnjeg“ je stavio takav naslov citirajući samog Thompsona:

Bravo Jergoviću!

Do sad nisi ništa boljega rekao!

Dobro je da imamo „Thompsonovu Akademiju“ i akademike tipa Aralica, Pečarić i sl., a još je bolje da su EU Židovi konačno pogledali, pa će, valjda, i naši domaći konačno pogledati, ako nisu bili direktno i konkretno aktivni!?

Oni koji mi brane nastupe, htjeli bi da se mi mrzimo, da smo agresivni, ali mi to nismo. Mi njima praštamo, od Kajina pa nadalje, a oni ne mogu pobijediti ljubav i dobro o kojemu mi progovaramo.

Naravno, novinarka je pri tome zaboravila jednu „sitnicu“:

Oprost se daje onima koji ga traže. Thompsonu je, itekako, jasno da kajini nisu, niti bi ikada tražili oprost. To naravno ne zna ni sam Kajin, pa u komentaru „Thompsonu ne mogu nikada oprostiti“ odgovara:

Za razliku od njega, ja njegovoj politici ne bih nikada oprostio, a kamoli kamo li se, kao neki iz opozicije, klanjao na Bleiburgu.

Kajin misli da bi netko trebao od njega tražiti oprost, samo zato što pjeva o ljubavi prema obitelji, Bogu i Domovini? A zapravo njegovo obrazloženje zorno pokazuje koliko sam bio u pravu kada sam u Puli rekao:

...Danas živimo u Hrvatskoj koja je obilježena spoznajom o Hudoj jami, bolje reći o hudim jamama, u kojima su hrvatski i ini boljševici na najzvjerskije načine ubijali Hrvate.

(...) A opet, s druge strane, boljševički postupak, ovdje u Puli, povezuje ovaj grad i samu Istru, s hudim jamama. Kada vidimo na što su sve spremni istarski boljševici danas, onda je neosporno da su i nekadašnji kajini, ubijali svoju braću u hudim jamama.

Zato Kajin, već u prvoj rečenici, prigovara onim Hrvatima koji se klanjaju žrtvama Bleiburga. Obični ljudi klanjaju se žrtvama – pogotovo kada brat ubije brata. Ali kajini to ne mogu. Zar itko od kajina može i očekivati neku takovu ljudsku gestu?

Kajin je još i dodao, govoreći o promociji knjige o Thompsonu održanoj u Puli, kako bi bilo bolje da se „ta mračnjačka ekipa sakrije u mišju rupu“. Ne dvojim da su za njega mračnjaci svi oni koji vole Hrvatsku, a ne onu, njemu dragu i neprežaljenu državu koje, na našu veliku radost, više nema.

I kako to obično biva, šećer dolazi na kraju. Kajin kaže:

...Thompson, Tomac, Bušić, oni misle da vole Hrvatsku, da vole Boga; oni samo misle da su patrioti. Današnja se Hrvatska, međutim, ne voli ustaškim pokličem „Za dom spremni!“, Boga se ne voli, nit ljubi pokličima „Ubij Mesića!“, „Ubij Kajina!“, što je konstanta te ekipe izgubljene u vremenu.

Prvo, učiti Thompsona kako voljeti Hrvatsku, doista je smiješno! Pa radi se o promociji knjige u kojoj su biskupi, akademici, sveučilišni profesori i ini intelektualci, da parafraziram jedan novinski naslov, opjevali Thompsonovo domoljublje.!!!

Drugo, čovjek koji je uspio završiti samo srednju školu, uči jednog sveučilišnog profesora kako se voli svoja zemlja. I kada taj isti netko sa SSS drži lekciju sveučilišnom profesoru, onda je to, doista, groteskno, zar ne?

I treće – on to kaže čovjeku koji je zbog ljubavi prema svojoj domovini, odležao pola svog života u zatvoru.

Pametnomu dosta!

Kajine, Kajine!!! Siguran sam kako ti to znaš! „**Za dom spremni!**“ stari JE hrvatski pozdrav koji se koristio mnogo prije Drugoga svjetskog rata. Možda ti smeta jer je stari HRVATSKI!!! pozdrav!

No, nema dvojbe da samo ekstremistima može smetati, najljepši pozdrav na svijetu... „Za dom spremni!“, kako kaže sudac Ustavnog suda u mirovini, Zdravko Bartovčak (*Hrvatski list*, 18. lipnja 2009.). Ekstremisti bi bili sretni da se takav pozdrav odnosi na njihovu satrapiju Jugoslaviju (bolje reći Srboslaviju). Pozdrav se koristio i u Domovinskom ratu. Za one koji vole Hrvatsku, bitno je da je upravo taj pozdrav, kroz Thompsonovu Bojnu Čavoglave, dao svoj doprinos u stvaranju današnje Hrvatske. Koliko je Bojna Čavoglave ledila krv u venama naših protivnika, pokazalo je i predstavljanje knjige u Beču. Židovske organizacije su shvatile da su bile izmanipulirane od strane Srba i

kajinâ. Nisu protestirale ni u Munchenu niti u Beču. A u Beču je stiglo vlastima na stotine, ako ne i tisuću protestnih pisama od tamošnjih Srba, pa je protestirao čak i sam srbijanski veleposlanik.

Očito, sama spoznaja da će Thompson „u njihovom gradu“ pjevati Bojnu Čavoglave, njima leđi krv u žilama. Taj strah danas jest iracionalan – ali oni su izgubili taj rat! Treba ih razumjeti.

Ali ne treba zaboraviti ni to da su pored Srba, pisma slali i hrvatski ekstremisti. Tako je na internetskim stranicama Marka Perkovića Thompsona, obznanjen i sljedeći tekst:

...Doznaje se od organizatora i gradskih vlasti grada Beča, da su dobili niz pritužbi od novinara Indexa, Jutarnjeg lista, Slobodne Dalmacije i drugih, vezano za Markov nastup. Navodno su slali pisma, optužujući Thompsona za nacizam. Tražili su zabranu koncerta, vršili pritisak i lažno optuživali publiku. Sada, kada gradske vlasti nisu nasjele na njihove laži, izmišljaju tobožnji ilegalni nastup.

Smiješno!!!

Razgovarali smo s članovima poglavarstva i policijom grada Muenchena i Beča i do u detalje puno toga doznali. Tri novinara Indexa, šestorica Novoga lista, četvorica Jutarnjeg lista, tri iz Slobodne Dalmacije te još petnaestak s raznih drugih portala zajedno s političarima IDS-a, SDP-a, HNS-a te trojicom iz Mesićeva ureda otvoreno su prosvjedovali kod vlasti ovih dvaju gradova. Doznali smo da su navedeni otvoreno optuživali Thompsona za širenje mržnje.

Još više ih muči činjenica da europske zemlje više ne nasjedaju na njihove laži i da Marko slobodno nastupa.

Stoga uzalud vam trud jugonostalgičari, vaše laži ne će naći plodno tlo, vaša mržnja ne će pobijediti.

Vi mrzite i dalje, a mi ćemo i dalje voljeti.

Ali vratimo se Kajinovu komentaru. Uzvike: „Ubij Mesića!“, „Ubij Kajina!“, Kajin – vjerovali ili ne – pripisuje nama! Akademik Aralica (dakle član „Thompsonove akademije“) o tome piše u našoj knjizi:

Sve te crne zastave, ustaške odore i kape s ustaškim znakovljem, koje se viđaju na pojedincima među mnogobrojnom publikom na Perkovićevim koncertima, sve su to same po sebi – ako nisu plod ludosti i smišljeno djelo provokatora – trice i kučine. Zbog malobrojnosti potpuno zanemarive!

Međutim, kakve god naravi bile, i koliko god bile malobrojne one dobro dođu protivnicima svjetonazora što ga u svojim nastupima Perković promovira. Dobro im dođe da, kad to ne mogu ni na glazbi ni na riječima pjesama, na tim trivijalnim pojavama dokažu kako Perkovićev svjetonazor ne može iskazivati ništa drugo nego govor mržnje i govor mržnje kod slušatelja poticati.

Pogleda li se nomenklatura tih protivnika i vidi da su to šoveni koji ne podnose promociju hrvatstva, apatridi kojima je svaka nacionalna zajednica odbojna i brojne vrste i podvrste liberala, od komunista do fašista jugoslavenske i bjelosvjetske provenijencije.

Bio sam u Beču. Neki dečki su imali kape koje po Kajinu mi nosimo. Rekli bismo im da noseći to štete Thompsonu. I brzo bi ih sklonili. Naravno, čak i oni vole Thompsona. Jedan dečko je imao majicu, koju po Kajinu, mi nosimo. Rekli smo mu, da će ga kajini uslikati i objaviti u novinama da bi tako naštetili Thompsonu, ali smo ga i zamolili, da umjesto nje, obuče Thompsonovu majicu koju ćemo mu pokloniti. Ma nije htio ni čuti! Ne da skine majicu, nego da ne plati ovu, s likom svog omiljenog pjevača. Eto, takvi su ti Kajinovi „zločinci“.

Dakle, ono što viču neki pojedinci na koncertima, Kajin pripisuje nama. Je li razlog tomu što čovjek ima samo srednju školu? Ne! Ipak ni osnovci ne bi „izvaljivali“ takve gluposti. Ovo sve skupa, samo otkriva mentalitet onih, koji su svojevremeno ubijali po hudim jamama.

Ali to, zapravo, nije ni bitno. Ovdje je jedino bitno da Kajin to govori u vrijeme kada cijela Hrvatska zna da njegov govor mržnje šalje bombaše sa stvarnim bombama. Pripisujući nama

ono što drugi rade – zapravo poručuje da te bombe u Pazinu – jesu njegovo djelo.

Pa zar nisam bio u pravu kada sam govorio o kajinima, kao o onima koji su ubijali po hudim jamama? Očito si i Ti u pravu, kada o njima govoriš, kao o ekstremistima!

Portal HKV-a, 30 lipnja 2009.

DR. SC. IVO RENDIĆ-MIOČEVIĆ, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.

IVO RENDIĆ - MIOČEVIĆ: JE LI DANAŠNJA HRVATSKA POSTUSTAŠKA ILI POSTKOMUNISTIČKA ZEMLJA?

23.10.2017.

Zar su zaista ustaše sveprisutni u današnjoj Hrvatskoj? Fantomsku ustašizaciju Hrvatske konstruiraju slijednici komunizma i mnoge lijeve udruge te velikosrbi u Beogradu čije lažne optužbe podržavaju u Hrvatskoj njihovi uhodani kanali. O čemu se zapravo radi?

1. Postoji li zaista ustašizacija Hrvatske

Oni koji optužuju Hrvatsku za ustašizaciju zapravo traže žrtvenoga jarca kako bi prikriili svoje grijehe. U prvome redu bukača o ustašizaciji Hrvatske su slijednici komunizma koji su se tobože preobrazili u liberale ili su se sa svojim političko-ekonomskim mirazom prebacili u druge stranke kontaminiravši hrvatsko postkomunističko društvo. Izbjegavši lustraciju oni i njihovi slijednici zadržali su vodeće pozicije u društvu (udbaši, „kulturnjaci“, sveučilišni profesori, službenici i dr.). Upravo je lustracija preduvjet ozdravljenja hrvatskoga društva jer bi se na sve moguće načine oslobodile i demokratizirale državne institucije i spriječila bi se korupcija koju su postkomunisti prenijeli iz staroga sustava. Uostalom, današnji tajkuni nastali su tako što su u dogovoru sa službama bivše Jugoslavije i Partijom pljačkali hrvatske tvrtke, novac izvlačili van i poslije ga „investirali“ u privatizaciji (Rado Pezdir, 2016).

Arhivi se otvaraju pa je panika u SDP, ali i u drugim strankama očita jer se istina otkriva. Postkomunisti nisu uspjeli spriječiti izručenje

Njemačkoj osumnjičene za organiziranje ubojstva Stjepana Đurekovića (Lex Perković), a presuda njemačkoga suda dvojici udbaša, makar nepravomoćna, uzbudila je postkomuniste jer je to presuda Titu, zločinačkoj Partiji i zločinačkoj Udbi. U takvoj atmosferi panike valja svu krivicu prebaciti na ustašku guju i zavarati ljude koji se još uvijek s nostalgijom sjećaju Titovoga doba. No postoji velika poteškoća. Guja je u komunističkom hudojamskom zločinu zgažena 1945., te danas nema ustaške stranke u Saboru. Nema ni novoga Poglavnika ni ustaških načela. Konačno, nema ni rata i potrebnih saveznika koji bi omogućili nastanak NDH. U Europi jača desnica na izborima (Francuska, Njemačka, Austrija i dr.), a u Hrvatskoj ekstremne desnice nema u Saboru. Nema znanstvenih istraživanja koja bi dokazala ustašizaciju Hrvatske. Ustašizacija se provodi simbolički. Zbog velikoga nezadovoljstva naroda istaknut će se poneki ustaški simbol ili uzviknuti „Za dom spremni“. Postkomunistima treba što više takve simbolike, pa će „labradorskim“ postupkom nju i podmještati (svastika na Poljudu). S druge strane, živa je slijedica KPJ/H pod nazivom SDP koja je ujedno i slijednica totalitarnih zločina. Pristašama te stranke nitko ne zabranjuje isticanja komunističkih simbola i veličanje antifašizma koji je poslije Drugoga rata Hrvatima, za razliku od ostale Europe, donio totalitarizam. To je u suprotnosti s europskim deklaracijama o osudi svih totalitarizama. Koga, pak, to brine! Kronološka inverzija, u kojoj danas NDH za bivše komuniste i velikosrbe postaje uzrok svih zala, znanstveno je nedopustiva jer „endehazije“ danas naprosto nema, a živ je komunizam i velikosrpska ideja.

Optužbe za ustašizaciju dolaze, za ne vjerovati, iz Beograda gdje u Skupštini, uz ostale velikosrbe, sjedi četnički vojvoda – haaški optuženik Vojislav Šešelj. Optužba ima svoju logiku jer se njome nastoji otkloniti optužba Srbije za agresiju krajem XX. stoljeća što podrazumijeva i plaćanje goleme ratne odštete. Agresiju valja pretvoriti u građanski rat. No, to je nemoguće jer je Haaški sud u slučaju Martić presudio da su vodstvo RSK i Srbije vodile zločinačku politiku na HR teritoriju. Vođe Srba u Hrvatskoj takvu presudu ne priznaju, a ne priznaju ni svoju krivnju u agresiji na Hrvatsku iako ih „druga“ demokratska Srbija na to potiče. Oni su ovisni o Beogradu, a spominjanje egresije optužuju kao obnovu ratne retorike.

Postkomunistima i velikosrbima u „povampirenoj ustašizaciji“ posebno smeta slogan „Za dom spremni“.

2. Tko narodu može zabraniti da bude za dom spreman?

Čišćenje hrvatske himne

Izričaj „Za dom spremni“ uvijek je bio reakcija na velikosrpske programe i genocidna djelovanja. Slogan je prvi upotrijebio Ante Pavelić 1932. godine u ustaškome glasilu Grič u svezi s Velebitskim ustankom protiv monarhofašističke diktature kralja Aleksandra. Dakle, slogan je bez ikakve sumnje antifašistički a ustanak hrvatskih nacionalnih revolucionara koji je krvavo ugušen tada su podržali komunisti (list Proleter). Prema Pavelićevoj izjavi iz 1957. inspiraciju za slogan dobio je u ispravi Petra Krešimira IV. iz 1069. godine Mare nostrum i to u formulaciji „...odlučismo i spremnim srcem (prompto animo) ustanovismo...“ Pavelić je u toj izjavi napomenuo da je potrebna spremnost za ono što je najsvetije: za dom a dom ne znači samo domovinu nego i domaće ognjište, pa je njegovo značenje dvostruko jako.

Slogan „Za dom spremni“ aktualiziran je u NDH čija se povijest znanstvenom revizijom čisti od laži komunističke i velikosrpske historiografije. Slijednici komunizma i velikosrbi tu potrebitu reviziju bez argumenata proglašavaju ustašizacijom. No, osim povijesne revizije otvaraju se stranice prešućene povijesti NDH. Rasvjetljava se potpuno zamračena tema povijesti NDH glede velikosrpske genocidne agresije na hrvatsku državu, ma kakva ona bila. Ta je agresija utemeljena u genocidnim velikosrpskim programima (Načertanije Ilije Garašanina iz 1844., Isterivaje Arnauta crnorukaša Vase Čubrilovića iz 1937. napisano za jugoslavensku vladu, Homogena Srbija četnika Stevana Moljevića iz 1941. i dr.). Ovi su programi u drugome trajanju bili podržavani od SPC, države, Crne ruke, Srpskoga kulturnog kruga i drugih organizacija, a snažno su bili utemeljeni u mitološkoj svijesti (Kosovski mit, mit o preobraćenjima). Ovakvih programa Hrvati nisu imali. Uoči Drugoga rata u Srbiji je provedena fašizacija (Ljotićev Zbor i Srpska dobrovoljačka komanda) i ojačao je antisemitizam što razotkriva P. J. Cohen u knjizi Serbia's Secret War (1996). Prema tom autoru u Hrvatskoj takve fašizacije nije bilo.

Poznato je da je tu prevladavao Radićev demokratski patriotizam i mirotvorstvo što je, kao rijetkost u Europi, bila brana fašizaciji društva. Osim toga razjedinjeni hrvatski identitet (više narječja i razni sustavi vrijednosti stvarani stoljećima) nije mogao prihvatiti jedinstvenu fašističku objedinjuuću ideologiju. U Jugoslaviji uoči rata postojao je jak četnički pokret. Ustrojene su prve četničke postrojbe, a 1940. u jugoslavenskoj vojsci ustrojena je Četnička komanda i šest posebnih četničkih bataljuna za gerilsko ratovanje. Srpski kulturni klub buduće događaje navješćuje zlogukim sloganom „Srbi na okup“. Stvaranje hrvatske države, ma kakva bila, valjalo je zaustaviti i genocidnim djelovanjem etnički očistiti koridore prema moru radi stvaranja velike Srbije. Stoga su odmah pri stvaranju NDH započela četnička genocidna vojna djelovanja (Bjelovar već 8. IV. 1941., Hercegovina, lipanj 1941.). Ta je djelovanja podržavala Nedićeva Srbija i vlada u Londonu, a SPC je preuzela propagandu tvrdnjom da je u NDH u prva dva mjeseca ubijeno 100.000 Srba (Valerijanov memorandum). Do rujna broj je povećan na 350.000. Agresija na NDH i primarnost srpskoga zločina demantira priču o pobuni ugroženoga golorukog srpskog naroda.

Treći put slogan „Za dom spremni“ ponovno se pojavio u vrijeme velikosrpske agresije krajem dvadesetoga stoljeća, a danas se i poklik iz tog vremena obilježava kao ustaški simbol.

Glede „ustaškoga“ pozdrava „Za dom spremni“ postoje i mišljenja suprotna od onih koje su Hrvatima nametnuli komunisti i velikosrbi. Zdravko Tomac na portalu Narod. br. od 3. X 2017. Ovako razmišlja: „U svom izvornom obliku poklič „Za dom spremni“ nastao je 30-tih godina u monarhističkoj Jugoslaviji kao pozdrav hrvatskih nacionalnih revolucionara, kasnije ustaša. U to vrijeme to je bio domoljubni poklič i izražavanje spremnosti da se zaustavi monarhistički fašizam i da se krene u borbu za slobodu hrvatskog naroda i stvaranje hrvatske države.

Dakle, u početku, prije nego što su ustaše napravile savez s fašistima i nacistima i stvorili NDH, taj poklič bio je domoljuban i nije imao nikakve veze s fašizmom i nacizmom. Tek u NDH, kada je pretvoren u pozdrav Za poglavnika i dom spremni, kada su ustaše ušle u savez s nacistima i fašistima i provodili rasne zakone i činili zločine taj poklič je kompromitiran i dobio je negativnu konotaciju“.

Blanka Matković u Otvorenom pismu Vijeću za suočavanje s posljedicama vladavine totalitarnih režima (Hrvatski tjednik, 28. rujna 2017.) u vezi ove problematike ističe da je pozdrav Za dom spremni nacionalna vrijednost te između ostaloga piše:

„Niti jedno pitanje u znanosti nije niti može biti zauvijek skinuto s dnevnog reda pa ne možete ni vi kao vijeće zauvijek donijeti pravorijek o temama iz naše prošlosti jer bi to značilo likvidaciju znanosti.... Zatiranje bilo kojeg dijela nacionalnog identiteta radi njegovoga korištenja u ovoj ili onoj državi najobičnije negiranje je osnovnih ljudskih prava i sloboda hrvatskog naroda, čak i gore od onog kojeg su Hrvati iskusili u Karađorđevićевой Kraljevini SHS.... Pristup u kojemu jedna komisija od nekoliko ljudi zauvijek zaključuje jedno znanstveno pitanje nije u duhu najbolje znanstvene prakse, već je daleko sličniji praksi totalitarnih režima u kojima se političke odluke sustavno nameću kao odgovor na nepolitička pitanja poput onih znanstvenih“.

Postoje mnoga mišljenja poput navedenih Zdravka Tomca i Blanke Matković o inkriminiranome sloganu, a prostor ne dozvoljava da ih navodim više. Ako se složimo s Blankom Matković da je slogan „Za dom spremni“ nacionalna vrijednost valja ga prema klasifikaciji Matice hrvatske i Domagojeve zajednice (2005.), uključiti u kategoriju geopolitičkih hrvatskih nacionalnih vrijednosti i to u klasi narodnoga iskustva borbe za suverenu, samostalnu i nezavisnu hrvatsku državu. Nije važan autor ove univerzalne poruke koja povezuje sve one koji su ginuli za slobodu svoga naroda. Nema naroda u svijetu koji ne poštuje svoj dom i spremnost da se umre za domovinu. Uostalom i puni tekst hrvatske himne Lijepa naša veliča žrtvu za domovinu:

Rat je, braćo, rat, junaci, /Pušku hvataj, sablju paši, /Sedlaj konjče, hajd, pješaci, /Slava budi gdi su naši!" /Buči bura, magli projde, /Puca zora, tmina bježi, /Tuga mine, radost dojde, /Zdravo slobost— dušman leži! /Veseli se, tužna mati, /Padoše ti vrli sini, /Ko junaci, ko Hrvati, /Ljaše krvcu domovini!

U skraćenom tekstu himne ovih stihova više nema. Valjda se u njima naslućuje ono Za dom(ovinu) spremni pa su nepodobni? Beogradski Centar za istraživanje zločina nad Srbima među recidive NDH u današnjoj Hrvatskoj uz kunu i „šahovnicu“ navodi i današnju

hrvatsku himnu. To je Centru dokaz rehabilitacije ustaštva. Važan je kontekst velikosrpske agresije u kojemu je slogan „Za dom spremni“ nastao i protiv koje je bio usmjeren u XX. stoljeću u tri navrata i to u Kraljevini Jugoslaviji 1932., zatim u agresiji na NDH 1941. i krajem XX. stoljeća s ponavljajućim genocidnim programima i realizacijama. Danas četnički vojvoda V. Šešelj – haaški optuženik i zastupnik u srpskoj Skupštini – izjavljuje da je ideja velike Srbije besmrtna. Upravo zbog toga slogan „Za dom spremni“ danas je aktualan.

3. Što bi u Hrvatskoj automatski trebalo biti kažnjivo, a nije

Nedavno je zastupnički Klub IDS/PGS/RI predložio Saboru da se dopuni Kazneni zakon te propišu kazne zatvora od šest mjeseci do dvije godine za propagiranje nacističkih, fašističkih i ustaških simbola, što uključuje i ustaški pozdrav »Za dom spremni«. No, predlagači ne traže da se zabrani komunistička simbolika te na taj način u svojoj isključivosti ignoriraju europske antitotalitarne deklaracije koje su usmjerene i protiv komunizma. Predlagači se nisu osvrnuli na zviždanje Predsjednici Republike pri spomenu svećenika Bože Milanovića u svezi obilježavanja pripojenja Istre Hrvatskoj. To zviždanje otkriva potpuno neznanje antifašista, a ne reagirajući na tu sramotu, spomenuti su je predlagači podržali i iskazali svoje neznanje o ulozi istarskoga svećenstva u očuvanju hrvatskoga identiteta u Istri. Tako gube bilo kakvu vjerodostojnost u predlaganju kaznenih mjera za isticanje ustaške simbolike.

Prijedlog zastupničkoga Kluba IDS/PGS/RI bila zadnja kap koja je prelila već punu čašu lažne ustašizacije Hrvatske, pa su se hrvatski povjesničari te povjesničari književnosti i umjetnosti pobunili i njih 24 potpisalo je početkom listopada 2017. Apel za slobodu mišljenja u kojem se poziva hrvatsku javnost i sve odgovorne čimbenike, da se suzdrže od političkoga, zakonodavnog i pravosudnog ograničavanja znanosti, i od svakog pokušaja da propišu poželjne, ideološki pravovjerne istine. Apel ujedno upozorava da se u protivnome kreće na put bez povratka – put u cenzuru i kontrolu mišljenja. Dakako potpisnici Apela biti će proglašeni ustašonostalgicarima predvođenim „povampirenim ustašama“ Ivom Bancem i Slobodanom Prosperovim Novakom.

Apel ima veliku vrijednost jer su hrvatski intelektualci odlučili suvislo odgovoriti na antifašističke izmišljotine. Na društvenim mrežama potpora Apelu bila je snažna. Je li i ta potpora znak ustašizacije Hrvatske?

Vratimo se prijedlogu Kluba IDS/PGS/RI koji traži zatvorske kazne za isticanje fašističkih simbola. Na Saboru je hoće li ga prihvatiti ili odbaciti. Međutim, predlagači su otvorili i druga pitanja. Hoće li oni naknadnom pameću zaključiti da prema njihovim kriterijima vremenske kazne zaslužuju i oni koji na antifašističkim dermecima nose komunističke simbole? Proglašavanje ustašizacije Hrvatske bez dokaza (stranka, program, Poglavnik i dr.) očito je kazneno djelo klevete koje čini onaj tko pred drugim za nekoga iznese ili pronese neistinitu činjeničnu tvrdnju koja može škoditi njegovoj časti ili ugledu, znajući da je ta činjenična tvrdnja neistinita (čl. 149. st. 1. KZ-a). Kazna za takvo kazneno djelo je novčana. Drugo nepobitno kazneno djelo u Hrvatskoj je negiranje velikosrpske agresije i pretvaranje Domovinskoga rata u građanski što je u suprotnosti s presudom Haaškoga suda u slučaju Martić, a što propagiraju predstavnici Srba u Hrvatskoj, razne udruge, mediji itd.

Radi „mira u kući“ i „političke stabilnosti“ dva navedena kaznena djela koja su jedan od ključnih problema koji koče demokratizaciju Hrvatske ne aktualiziraju se. Institucije konačno trebaju djelovati. Inicijativu bi trebao, u nedostatku „endehazijskih“ kadrova, potaknuti ministar unutrašnjih poslova Davor Božinović koji kao provjereni kadar iz prošlog sustava ima iskustvo u općenarodnoj obrani i društvenoj samozaštiti. A Hrvatima nikada nije kao danas bila potrebna obrana i zaštita u tužnoj osiromašenoj postkomunističkoj (ne postustaškoj) dolini suza.

Ivo Rendić - Miočević

<http://www.hrsvijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/48288-ivo-rendic-miocevic-je-li-danasnja-hrvatska-postustaska-ili-postkomunisticka-zemlja>

PROF. DR, SC. MIROSLAV TUĐMAN, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.

UVOD

Ova knjiga je pisana u očekivanju 75. rođendana profesora dr. sc. Miroslava Tuđmana. Trebala je biti iznenađenje. Napustio nas je i nije saznao za nju.

S prof. Tuđmanom upoznao sam se 2001. godine. Naime tada sam ga zamolio da napiše predgovor mojoj knjizi ZA HRVATSKU HRVATSKU. Knjiga je imala posvetu: *Uspomeni na dr. Franja Tuđmana . Oca hrvatske države.*

To je bilo vrijeme velikog zamaha tzv. detuđmanizacije, tj. rashvaćivanja Hrvatske. Međutim, nije takva posveta dovela do našeg prijateljstva koje je trajalo do današnje tužne vijesti da nas je napustio..

Rado sam uvijek pričao kako je pokazao da mu je bio zanimljiv način na koji sam ja vršio svoje raščlambe još kod tog početka naše suradnje. Naime tražio mi je da mu dam neku od mojih matematičkih knjiga vjerujući da iz njih može doći do spoznaje o mojim logičnim prosudbama.

Na predstavljanju te knjige bila je i gđa Ankica Tuđman. Tada sam u svom govoru pročitao i Kissingerovo pismo Predsjedniku Tuđmanu:

“G. Predsjedniče, kao i svi veliki ljudi za života nećete dočekati pravilnu interpretaciju vaših zasluga za vaš narod. To će učiniti tek buduća pokoljena. Ali vjerujte učinit će. Vi ćete biti veliki čovjek hrvatske povijesti, ali ne za života, već kada ocjene budu donesene hladnom glavom.”

Gđa Ankica je bila zaboravila na njega, pa je uspjela pronaći poslije predstavljanja u ostavštini Hrvatskog Predsjednika.

Od te knjige smo prof. Tuđman i ja mnogo puta sudjelovali u raznim događanjima kojima smo se pokušavali suprotstaviti detuđmanizaciji. U ovoj knjizi je vidljivo koliko je naša suradnja intenzivna kroz svo ovo vrijeme.

A zapravo ja mislim da prof. Tuđman pripada hrvatskoj ljevici, a ja desnici. Međutim u RH takva podjela ne postoji u stvarnosti jer je ono što se podrazumijeva pod „ljevicom“ zapravo prosrpska opcija, pa je prirodno bilo da ide zajedno sve ono što je hrvatstvo.

Tada smo uspjeli otvorenim pismima pomoći Marku Perkoviću Thompsonu. Naime tada je bio prvi veliki napad na velikog domoljubnog pjevača.

Kada sam razgovarao s prof. Tomcem u svezi s predsjedničkim izborima te 2008. godine rekao sam mu da i on i prof. Tuđman pripadaju hrvatskoj ljevici pa nije baš previše logično da on ne ide s prof. Tuđmanom kada već ide netko kao što sam ja. Naravno, i prof. Tomac je bio uz Tuđmana, kao i niz državotvornih akademika koji su tada i procijenili da je prof. Tuđman najbolji kandidat.

U vladajućoj stranci su svjesni vjerojatnog gubitka izbora ponudili suradnju našoj grupi. Tada je prof. Tuđman ušao i u Sabor na njihovoj listi. Neki su ušli u Savjet Predsjednice HDZ-a. Ja sam odbio. Ubrzo su i oni koji su ušli, kao npr. akademik Ivan Aralica, shvatili da i nisu puno držali do njihovih mišljenja.

Nastavio sam kritički komentirati politiku i HDZ-a, ali suradnja s prof. Tuđmanom nije nikad prestala. Teško mu je padalo i što je moja kćerka kojoj je bio mentor imala problema s poslom zbog mojih tekstova, ali i zbog toga što je bila i njegov suradnik. Svojevremeno je svim članovima njihovog Odsjeka za informacijske i komunikacijske znanosti poslao pismo u kome je pokazao kakve su sve neistine koristili čelni ljudi tog Odsjeka ali to nije pomoglo. Niti je moja kćerka ostala na tom fakultetu niti je profesor Tuđman postao profesor emeritus.

Još kao mentor savjetovao joj je da je bolje da ne bude njegova doktorandica jer će imati poslije problema oko ostanka na fakultetu. Svojevremeno nisam mogao vjerovati kako je prof. Tuđman izračunao konstante koje vrijede za hrvatski jezik u jednom zakonu a da pri tome nije koristio računala i matematičku metodu koja se koristi u takvim problemima. Još više me je iznenadila činjenica da

je on kao čovjek koji je završio filozofiju i sociologiju, a ne njihove kolege koji su završili matematiku i elektrotehniku, uputio moju kćerku u područje koje je itekako korisno za primjene matematike tako da smo u multidisciplinarnoj suradnji objavili priličan broj radova u uglednim matematičkim časopisima o zakonima koje vrijede informacijskim znanostima. Očekivao sam kraj Tuđmanovog rada u Hrvatskom saboru da bi nam se i on pridružio u tom radu.

Jednom sam se našalio i rekao mu da sam ja veći Tuđmanist od njega. Odgovorio je da ne misli da je to točno, ali je dodao: „Istina, Ti si to ničim izazvan.“ Drage su mi uspomene oko postavljanja spomenika Predsjedniku Tuđmanu za koga bi on znao reći da je „PRVI hrvatski predsjednik“, a ja bih ga ispravljao tvrdeći da je on JEDINI hrvatski predsjednik.

S Mirom sam išao i na otkrivanje biste Predsjedniku Tuđmanu u Hrvatskom institutu za povijest u Slavonskom Brodu, a nedavno sam se u pismu dr. Juru Burići sjetio povratka s otkrivanja spomenika u Širokom Brijegu:

“ U Tomislavgradu sam se sjetio jednog drugog nastupa u Širokom brijegu:

Lijepo je opet biti među Hrvatima u Bosni i Hercegovini. Sjećam se svog sudjelovanja na tribini o predsjedniku Tuđmanu u Širokom Brijegu uoči podizanja njegovog spomenika u tom gradu. Poslije svečanosti vraćao sam se s profesorom Miroslavom Tuđmanom u Zagreb. Prešli smo granicu. Pričali smo svo vrijeme. U 4 sata Miro mi reče:

- Da poslušamo vijesti da čujemo što će reći o svečanosti u Širokom. I ništa nije bilo. Isto se ponovilo u 5 i u 6 sati. Miro mi reče:

- Čudno. Ni riječi o spomeniku!

- E, moj Miro. Pa što se čudiš? Zar nisi primijetio da smo prešli granicu. Išli smo iz Hrvatske.

Dakle, da i vama kažem. Lijepo je biti opet u Hrvatskoj.”

Otkrivanje spomenika Predsjedniku Tuđmanu u Zagrebu

Evo kako je dr. Burić reagirao na tužnu vijest o smrti našeg prijatelja:

UMRO JE NAŠ MIRO

Umro je mirni čovjek. Nomen est omen- ime je znamen! Postojan, ozbiljan, častan i jasan, tih i u ljubavi prema svojoj Domovini iskren i ustrajan. Bio je fizički jako nalik svom pokojnom ocu- Ocu Domovine, ali one stvarne- ne one u mislima- zato i jest "otac Domovine"!!- one koju nam je zajedno s Hrvatskim narodom i njegovim braniteljima stvorio i ostavio, a mi se na žalost ponašamo kao da ne znamo što bi s njom. Iza našeg Miroslava Tuđmana nije ostala praznina. Ostavio je nama naš dobri Miro more tekstova, razmišljanja, knjiga, mudrosti i pojašnjenja u njegovu ispravnost odnosa prema čovjeku i svojoj Domovini kojoj nikada nije naškodilo i koju je istinski ljubio. Ostavio je svojoj dragoj majci, ljubljenoj supruzi i miloj djeci beskrajnu tugu, ali i neizmjernu ljubav i čist obraz koji se danas na žalost rijetko viđa. Ode markantan čovjek- ode iz vremena i prostora još jedan Tuđman koji je podsjećajući na

svojega oca uvijek budio sjetu i lijepu uspomenu. Budi mu Bože milostiv i u svoje mire ga primi, a njegovoj cijenjenoj i dragoj obitelji daj snagu i kršćansku nadu u smisao ovog ovozemaljskog rastanka. Jedno su naše misli i naše želje, a drugo Božji naum i Njegove misli koje moramo ponizno prihvatiti vjerujući kako je baš tako, jer je od Stvoritelja i najbolje!

dr. Jure Burić

Zadnji dan mjeseca siječnja 2021.

Knjiga je sastavljena od izbora tekstova iz mojih knjiga u kojima se spominje ili ih je napisao Miroslav Tuđman. Tako na primjer uopće nisu dane razne peticije u kojima je prof. Tuđman sudjelovao počev od O MILI BUDAKU, OPET - DESET ČINJENICA I DESET PITANJA S JEDNIM APELOM U ZAKLJUČKU iz 2004.

Nije u knjizi dano ni PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA

Hrvatskih biskupa i akademika koje je na sugestiju prof. Tuđmana supotpisalo preko 2000 sveučilišnih nastavnika, doktora znanosti, književnika, umjetnika i drugih hrvatskih domoljuba.

Akademik Josip Pečarić

**DR. SC. JOSIP STJEPANDIĆ, PORTAL
DRAGOVOLJAC.COM, 2021.**

JOSIP PEČARIĆ

**ZA DOM SPREMNI TJ. SMRT FAŠISTIČKOM
ANTIFAŠIZMU**

Mirela Pavić nam je u svojoj najnovijoj kolumni "Plašikracija" (Hrvatski tjednik, 04. 02. 2015.) najbolje objasnila zašto srpskim slugama u RH smeta pozdrav *ZA DOM SPREMNI. Završila ga je s SMRT FAŠISTIČKOM ANTIFAŠIZMU! LIAM SHI!*

Doista je velika vjerojatnost da oni kad čuju ZDS (ili kako to Kinezi kažu Liam shi) to doista dožive kao *Smrt fašističkom antifašizmu*.

Znamo da je pozdrav ZDS na kineskom prvi u Hrvatskoj objavio dr. sc. Josip Stjepandić. Radeći u Njemačkoj s kolegama iz različitih država ustanovio je kako taj isti pozdrav postoji u mnogim državama. To se i moglo očekivati jer bi bilo doista nevjerojatno da najljepši pozdrav bude nešto čega smo se samo mi sjetili, zar ne?

Zanimljivo je da je dr. Stjepandić u istom broju Hrvatskog tjednika objavio svoje otvoreno pismo riječkom gradonačelniku koje također završava s LIAM SHI:

***Kada biste prema pok. Vidasu bili tako blagi i puni razumijevanja
kao prema Frliću, spora ne bi bilo***

Štovani druže Obersnel,

s velikim zanimanjem čitao sam Vaš odgovor objavljen u „Hrvatskom tjedniku“ br. 589 od 7. siječnja. Kao prvo, moram Vam čestitati da ste napokon počeli čitati „Hrvatski tjednik“, trenutačno najbolju tiskovinu u Hrvatskoj. Preporučam Vam pretplatu, kako biste postigli makar protutežu prema neokomunističkim tiskovinama, yutarnjim i yučernjim, novim i dalmatinskim, koji žive od ekonomski

besmislenih, ali skupo plaćenih oglasa iz stanovitih krugova, a svoju egzistenciju brane predstečajnom nagodbom, s ciljem da bi izokrenuli sliku stvarnosti, umjesto da informiraju. Isto tako, učinili biste veliku stvar, kad biste „Hrvatski tjednik“ preporučili članovima Vaše Partije. Tu se mogu dobiti neke vrlo korisne informacije npr. o lažima i manipulacijama o Jasenovcu, da o razvoju Plašikracije ne govorimo.

U Vaš sukob sa župnikom Zovkom ne bih želio ulaziti, makar je žestina Vaše kritike vrlo znakovita. Podsjeća me na ona stara, dobra vremena, kad je optužba da se „Crkva bavi politikom“ bila uvod u njezin progon. Je li to Vaš jedini nesporazum s njim ili Vam stalno krv pije, žaoka otrovna klerofašistička? Slobodno upitam da li ste vlč. Zovka prijavili njegovu biskupu i što Vam je on na to odgovorio? Mislim da bi to zanimalo sveopću javnost, napose čitatelje HT. Vaše brojke o dobrim djelima za hrvatske branitelje zbilja su impresivne. Šteta da niste naveli koliko ste zahtjeva za potporu odbili i koliko je samoubojstava zbog toga počinjeno, da bi se dobila sveukupna slika. Usporedba s iznosima novca darovanim „antifašistima“, udbašima i kosovcima bila bi sigurno vrlo zanimljiva. Isto tako pretpostavljam da bi Vam hrvatski branitelji bili zahvalni kad biste u Vašem djelokrugu dio novca odvojili za njegu znakovlja Republike Hrvatske. Pozorni promatrači uočili su da je hrvatski stijeg u Vašem gradu često u nepriličnome položaju i stanju, a Vas to nimalo ne brine. Kako je to moguće u jednom uređenome gradu poput Rijeke? Nije li Vas bilo sram da hrvatski stijeg stoji na pola koplja na onaj dan, kad bi zapravo morao svijetliti i vijoriti iznad grada? Znete li koliko to vrijeđa hrvatske branitelje?

Lijepo je da ste se pobrinuli za nadgrobni kamen za preminulog branitelja Vidasu. Da ste poštovali njegovu posljednju volju i taj kamen opremili onako kako je pokojnik želio, pokazali biste svoju ljudsku veličinu i nitko pa ni vlč. Zovko ne bi se bunio. Ovako, otvarate opravdanu sumnju u Vaše znanje i stvarne nakane. Vaše obrazloženje nema uporišta u zakonu (npr. presuda Prekršajnog suda Zagreb VII-J-D-3504-2008 od 14.4.2009). Je li pravomoćni pravorijek hrvatskog suda za Vas mjerodavan ili pak samo sud Vaše Partije? Znači li to da hoćete isprovocirati pravni spor? Hoćete prikazati pok. Vidasu kao zločinca? Ili će na njegovu nadgrobnome

spomeniku uskoro osvanuti crvena zvijezda petokraka, „simbol ljubavi, zajedništva i slobode“ (pogotovo u Vukovaru, gdje se pok. Vidas borio!)? Je li to kontinuitet ponašanja koje pokazuje intendant Vašeg „jugoslovenskog pozorišta“, koji između ostalog negira postojanje hrvatskog jezika? Još jedna povrjeda Ustava, na koju uopće niste reagirali, da o sankcijama ne govorimo!? Čovjek da se zapita, kad će te uvesti ćirilicu u Rijeku, ako potajno već niste!? Oprostite, ali teško je otići se dojmima da je oštrica zakona kod Vas rezervirana za domoljube poput pok. Vidasa. Kad biste prema njemu bili tako blagi, puni razumijevanja kao prema Vašem intendantu, spora ne bi bilo.

Glede pozdrava “Za dom spremni” akademik Josip Pečarić napisao je cijelu knjigu. U privitku Vam šaljem stenogram moje prezentacije ove knjige održane 18. prosinca 2015. Ja sam se ovom temom počeo baviti kad je hrvatski vitez Josip Šimunić bio onako bezdušno kažnjen. Da li slučajno, prijavu su podnijela dva velikosrbina iz Rijeke! Šimunića poznam kao uzornog športaša iz Njemačke. Malo koji Hrvat ostvario je ugled kao on, o čemu ne treba trošiti riječi. Ako se selidbom iz Njemačke u Hrvatsku prometnuo u rasista i ksenofoba, onda je to jedino mogao prouzročiti nepedagoški utjecaj kukuriku vlasti u tome razdoblju. Šimuniću je učinjena velika nepravda! Umjesto njega, Milanovića i Jovanovića je trebalo kazniti kaznom neigranja recimo za sljedećih sto godina!

Ukratko, pitao sam moje prijatelje i kolege iz oko tridesetak zemalja širom svijeta (regijun pritom nije bio zastupljen) kakve emocije kod njih izaziva kad kakav športash kaže da je “za dom spreman”. Ne ćete vjerovati, ali profesor iz Brazila je rekao da nakon što su njihovi nogometaši izgubili sa 1:7, nogometašima uopće ne vjeruje, pa ni onda kad kažu da su “Ligado à terra natal”. Za njega je to pitanje časti. On je osobno uvijek ZDS. U Njemačkoj je biti ZDS vrlina, koja se može testirati npr. na mrežnoj stranici Druge njemačke televizije (ZDF):

<http://typentest.zdf.de/wie-heimatverbunden-sind-sie>

Da budem skroz iskren, ja sam na tome testu skroz propao (ali stoga ne ću zatražiti članstvo u Vašoj Partiji!), a ako Vaše fotografije ne varaju, Vi biste me hametice potukli već u prvom pitanju: “Da li

volite domaće iće i piće”! Štoviše, velika je ironija da ste Vi više ZDS nego svaki neuhranjeni predstavnik neprijateljske emigracije!

Najzanimljiviji odgovor dobio sam iz najmnogoljudnije zemlje na svijetu. Jednom Kinezu velika je čast kad mu se kaže da je ZDS, doslovce prevedeno: „onaj koji odiše domovinom“ ili „onaj po kome se može namirisati domovinu” (nešto kao Hercegovac ili Bokelj u Hrvatskoj). Zato ću ovo pismo zaključiti tim pozdravom.

Da zaključim: nitko u svijetu nema problem reći da je za dom spreman, osim jedne agresivne manjine u Hrvatskoj, kojoj očigledno i Vi pripadate. Da taj pozdrav nije izum Ante P. možete utvrditi na poledini gore navedene knjige akademika Pečarića, gdje je citiran napjev koji su pjevala djeca u virovitičkom kraju 1921. godine. Ili da predložimo pozdrav: Za regiyun spremni? Bi li tada bio mir u kući? Stoga ću ovo pismo zaključiti jednim, nadam se konstruktivnim prijedlogom: Organizirajte predstavljanje gore navedene knjige u Rijeci, koje bi održali akademik Pečarić, profesor Tomac (bivši član Vaše Partije!) i moja malenkost. Pozovite zainteresiranu javnost, ona dva velikosrbina, intendanta Vašeg „jugoslovenskog pozorišta“, sve protivnike Hrvatskog državnog sabora, neprijatelje Marka Perkovića Thompsona, sve udbaše i kosovce (kojih navodno ima puno u Rijeci), pa ćemo razmijeniti argumente. Ako to ne učinite, mogli biste proći kao komunistički dinosaur (previše ideološke mase, a premalo pameti, da bi mogao preživjeti). Ne brinite, ne ćemo doći „s lijepom našom haubicom“ (taj uradak Vas nije vrijedao, zar ne?) ili nekim drugim sličnim instrumentom. Da Vaše antifašističko srce od sreće poskoči, pozdravit ću Vas starim pozdravom iz Kine, bratske zemlje u kojoj još uvijek vlada Vaša sestrinska Komunistička Partija: 恋家 (Liam Shi)

*Dr. Josip Stjepandić
Bensheim, Njemačka*

S druge strane SMRT FAŠISTIČKOM ANTIFAŠIZMU tjera srpske služe da proglašavaju domoljubne Hrvate ustašama. Dakle, imamo ono što sam objasnio krajem 1987.:

- Ja sam Ustaša! Znaite, Srbi vam dijele Hrvate na Ustaše i Srpske služe. A ja vam ne volim biti sluga!

Zapravo sam na neki način i predvidio da će Milanović na kraju prihvatiti srpsku podjelu Hrvata. Na to su me podsjetili urednici s portala kamenjar.com jer su danas objavili tekst:

Fašisti te napadnu, okupiraju, a kad ih pretvoriš u zečeve – proglase te fašistom

Radi se o predstavljanju moje knjige *"Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba"* iz 2014. godine koji je tada objavio portal narod.hr. S obzirom da je – čini se – sam tekst izazvao prilično zanimanje kod čitatelja i danas, šaljem vam ga ponovno:

Akademik, hrvatski matematičar, publicist Josip Pečarić večeras je u dvorani Udruge specijalne policije iz Domovinskog rata predstavio svoju knjigu "Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba" te je ustvrdio kako je odvjetnik i kolumnist Zvonimir Hodak najbolje opisao njegovu knjigu riječima: „Fašisti te napadnu, okupiraju, razore, poubijaju mnoštvo ljudi, a kad od njih napokon učiniš zečeve, oni te proglase fašistom!“ Njegovu knjigu čine zapravo glavni tekstovi koje je on objavio kao kolumnist na portalu Dnevno.hr i u tjedniku 7Dnevno. Knjigu su predstavili Zvonimir Hodak, saborski zastupnik Miroslav Tuđman i admiral Davor Domaze Lošo.

Hodak: Hrvatska je smješna zemlja, tragikomična

„Akademik je napisao knjigu koja se sastoji od tvrdih činjenica protiv kojih ne možemo reći niti jednu jedinu riječ“, ocijenio je Hodak te dodao kako „ne možemo čak ni polemizirati ni o naslovu knjige jer ovo što je rečeno o zečevima rekao je Slobodan Milošević na jednoj sjednici Savjeta Jugoslavije“. „Sve što Josip Pečarić piše o ovoj smješnoj zemlji – ovo što se događa Hrvatskoj zadnjih godina više nije smješno, to je tragikomično, ponekad tragično“, istaknuo je te dodao kako je dobro što se našla osoba koja je napisala ovakvu knjigu a nije povjesničar. Ustvrdio je kako je Thomsonov koncert u Berlinu nisu zabranili Nijemci. „Sve to dolazi od skoro legalnim kanalima iz Hrvatske u Njemačku“, upozorio je. „Thompsonu je zabranjeno da pjeva u Berlinu, Istri, Puli, ali Lepoj Breni nije zabranjeno da doživi ovacije na Hrvatskoj radio televiziji“, ustvrdio je Hodak te dodao kako je „ova knjiga izvanredno dobrodošla za one koji žele istinu, za one kojima je istina pred očima ali objektivno ne

mogu u ovoj kostanacija snaga u državi i medijskoj blokadi koja vlada Hrvatskoj i doći do istine“.

Tuđman: Biti u nekolicini najboljih u svijetu – irelevantno ako zagovaraš hrvatske nacionalne interese

„Josip Pečarić koristi metodu paradoksa, a paradoks označuje neočekivano mišljenje, protuslovno zdravom razumu, proturječno, nastrano, besmisleno“, ocijenio je Tuđman te dodao da on „dovodi teze i poruke jedne anacionalne protuhrvatske politike do apsurd“. Ustvrdio je da je Hrvatska zemlja apsurdna gdje je istina postala laž, a laž postala istina, agresor je postao žrtva, a žrtva agresije zločinac. Istaknuo je kako Pečarić u svojoj knjizi piše o političarima, znanstvenicima ili nazovi znanstvenicima, Akademiji Redikula, o ambiciji Ive Goldsteina da postane akademik, drugim povjesničarima. Pojasnio je kako je autor jedan od najpoznatijih, najproduktivnijih matematičara u svijetu s 1000 znanstvenih radova, autor dvadesetak knjiga koje je u pravilu objavio u vlastitoj naknadi, bez potpore znanstvenih institucija i na promocije mu ne dolaze predstavnici aktualne službene vlasti ni predstavnici medija. „Biti jedan od nekolicine najboljih u svijetu potpuno je irelevantno ako zagovaraš hrvatske nacionalne interese i vrijednosti kao što su domoljublje, istina i pravda“, zaključio je Tuđman. Istaknuo je paradoks da, iako su mu nedostupni javni mediji, njegove misli i knjige ne može se uništiti jer korespondira sa suvremenim načinom komuniciranja – internetom. „Zahvaljujući internetu Pečarića nije moguće ušutkati i zabraniti mu javno djelovanje“, zaključio je te dodao kako je ova knjiga dokaz da se „ni misao hrvatske slobode, ni volja naroda za suverenost, ni pravo na istinu i budućnost ne mogu graditi na lažima i dezinformacijama“.

Domazet Lošo: Ova knjiga potvrđuje da će vremena istine doći

Komentirajući naslov, Domazet Lošo je ustvrdio je da od 1995. godine do danas nitko o tome nije se usudio progovoriti. „Nije to Milošević slučajno rekao – rekao je iz razloga jer u operaciji Oluja su Srbi uz pomoć Britanaca imali dva plana“, ocijenio je te dodao kako je plan B koji se dogodio izdavanjem zapovijedi za evakuacijom. „Milošević je tada definitivno shvatio da je izgubio rat

s Hrvatima“, zaključio je Lošo te dodao da umjesto da se to u Hrvatskoj afirmira, to je prešućeno. Istaknuo je da je temelj hrvatske države 5. kolovoz, Dan pobjede i domovinske zahvalnosti, te kako ne samo da ga trebaju slaviti Hrvati već i Srbi. „Upravo zato jer su ih ti isti Hrvati spriječili da ne učine genocid 10 puta veći nego u Srebrenici – u Bihaću“, istaknuo je te dodao kako „ova knjiga potvrđuje da će vremena istine doći, isto kao što će doći vrijeme nacionalnih država“. Ustvrdio je da su Hrvati najveći antifasisti jer su porazili 2 totalitarna sustava – komunistički i četnički. „Hrvati su četiri puta spasili i obranili Bosnu i Hercegovinu, a ne dijelili“, ocijenio je te dodao kako su „prvi u povijesti Hrvati ti koji su spriječili genocid i vodili najčistiji rat u povijesti ratova“. Istaknuo je kako živimo u vremenima paradoksa, inverzije vrednota i razdoblju unutarnje agresije. „Problem danas Hrvatske i branitelja je što se nismo naučili pobjednički ponašati, a to znači biti svjestan onog što jesi“, zaključio je Domazet Lošo. Izvor: narod.hr

<http://kamenjar.com/fasisti-te-napadnu-okupiraju-a-kad-ih-pretvoris-u-zeceve-proglase-te-fasistom/>.

Zapravo se čini kako sam zaslužen na crnim listama HRT-a kako tvrdi Mladen Pavković:

... kako to da na ovoj televiziji, koju vodi nekakvi „posljednji nositelj Titove štafete“, nikada, ali baš nikada ne možemo čuti ni gledati hrvatske intelektualce, akademike poput Aralice, Jelčića ili Pećarića, ili redatelja Jakova Sedlara, a još manje one koji uređuju ili surađuju u „Hrvatskom slovu“, „Hrvatskom tjedniku“, na portalima poput „Direktno“ i tome slično?

<http://kamenjar.com/mladen-pavkovic-na-crnim-listama-hrt-a-jedino-su-hrvati-tako-je-bilo-tako-je-i-sada/>

Naravno, meni je uvijek iznova šokantno kada vidim to sluganstvo Srbima. Još je veće kada su hrvatski branitelji od srpskih “hrabrih” vojnika napravili zečeve. Išlo je dotle da su čak htjeli povući i tužbu za genocid samo zato da Srbija ne bi bila optužena za genocid koji

su načinili u Hrvatskoj i ne samo njoj. Naravno, to što su se najveća državna tijela stavila na stranu svojih gazda izostala je pravedna kazna, ali Srbija je ipak osuđena kao agresor koji je u cilju osvajanja izvršio niz genocidnih radnji.

Da bi izliječili strašan kompleks da su sluge onima od kojih su branitelji napravili zečeve, stalno pokušavaju izjednačiti branitelje s ustašama, fašistima i sl. Do jučer je to bilo uvijeno, ali danas nastupaju otvoreno.

To je jako dobro jer nova hrvatska vlast mora konačno vidjeti s kime ima posla i “slušati” što kažu srpske sluge. Naime, najbolji su ministri i drugi dužnosnici koje srpske sluge najviše napadaju! U ovom trenutku to je očiti ministar kulture dr. sc. Zlatko Hasanbegović. I svi bi se morali ugledati na njega!

Akademik Josip Pečarić

04. 02. 2016.

**GENERAL IVAN TOLJ,
DRAGOVOLJAC.COM, 2022.**

**JESU LI "ANTIFAŠISTI" U RH ODUVIJEK
BILI FAŠISTI?**

Zvonimir Hodak, tko bi drugi ako ne on, je još prije godinu dana upozorio tvrdnju Winstona Churchilla: *Fašisti budućnosti nazivat će se antifašistima.*

Koliko je Churchill bio u pravu dokazali su doista tzv. hrvatski antifašisti. Teško je vidjeti razliku između tih "antifašista" i fašista. Međutim, mi u Hrvatskoj imamo istinske antifašiste i na to sam odmah upozorio (*glasbrotnja.net*, 31. 5. 2014., *dragovoljac.com*, 1. 6. 2014.):

Znamo kako je dalje bilo i kako je krenula agresija na Hrvatsku.

Tko je zaustavio srpski fašizam?

Pa predsjednik Tuđman i hrvatski branitelji.

To su istinski antifašisti.

Tko je zaustavio genocid u Bihaću, za koji je američki vojni ataše u Hrvatskoj tvrdio da bi bio razmjera onim Hitlerovim u II. svjetskom ratu?

Tuđman i hrvatski branitelji.

Pa koje antifašiste uopće znate ako ne hrvatske branitelje?

Vidjeli smo što Hodak govori o nasljednicima onih iz II. svjetskog rata, koji sebe proglašavaju antifašistima. Cjelokupnu svoju aktivnost su usmjerili protiv hrvatskih branitelja, a vlast ih financira i nagrađuje.

Ima li logike da oni koji progone istinske antifašiste sebe nazivaju antifašistima? Ima, ako se sjetimo Churchilove izjave.

Zapravo je nevjerojatno kako je Churchill točno, u jednoj rečenici, opisao današnje hrvatske "antifašiste". Doista, zar nisu istinski fašisti oni koji se bore protiv istinskih antifašista? A što su onda oni koji ih plaćaju i nagrađuju?

Nekako mi se čini da je od tada kod državotvornih Hrvata sve više postajalo jasno da ih ovdašnji "antifašisti" proglašavaju fašistima da bi prikrili upravo svoj fašizam pa stalno viču "Držite lopova!". Doista je sve više takovih tekstova po državotvornim portalima i tjednicima.

Tako Marko Jurič, direktno.hr, 27. 4. 2015. objavljuje kolumnu: *Jugoslavenstvo i jugofašizam poput socijalne leukemije u Hrvatskoj* u kojoj piše:

Poraz Josipovića jest prvi veliki poraz tih snaga i veliki gubitak za njih jer su izgubili važnu polugu svoje vlasti. Međutim, zvijer je i dalje snažna, a ovako ranjena možda i opasnija.

Jugoslavenstvo je vrlo čudna pojava u ovom sadašnjem trenutku u Hrvatskoj. Vrlo je moćno, lukavo i proželo je veliku većinu važnijih državnih institucija, javnih firmi, NGO sektor i sve važnije medije. To jugoslavenstvo je zapravo fašističke naravi, totalitarno elitističko, gangsterko, rasističko i netolerantno. Budući brani zločine iz svoje povijesti i taj element sadrži, što znači da bi ga u okolnostima koje bi to dopuštale i danas pokazalo.

<http://direktno.hr/en/2014/kolumne/13593/Jugoslavenstvo-i-jugofa%C5%A1izam-poput-socijalne-leukemije-u-Hrvatskoj.htm0>

Jurič je i jednu emisiju "Markov trg" Z1 televiziji posvetio razlici između jugoslavenskog i Mussolinijevog fašizma te ostale aktualne stvari koje siju strah među hrvatskim narodom. U emisiji su gostovali književnik Hrvoje Hitrec te general Ivan Tolj.

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/13765/Ono-%C5%A1to-se-%C4%8Dulo-u-Jasenovcu-je-izljev-mr%C5%BEne-prema-hrvatskom-narodu.htm>

Zapravo sama tema me je podsjetila na vic o Miloševićevom obilasku muzeja sa slavnim talijanskim povijesnim ličnostima:

Milošević gleda jedan portret pa kaže:

- **Ovo je sigurno Mussolini!**
- **Ne, to je Garibaldi, odgovore mu.**
- **Onda je ovo Mussolini, Milošević će kod drugog portreta.**
- **Ne, to je Verdi, odgovore mu.**
- **E sada sam sto posto siguran, ovo je Mussolini, opet će Milošević.**
- **Ne, to je ogledalo!**

Profesor Zdravko Tomac uspoređuje Hitlerov i Staljinov fašizam kojemu je, zapravo, inačica hrvatski "antifašizam":

Točno je da je Staljin srušio Hitlerov fašizam ali je u SSSR-u i istočnoj Europi nametnuo boljševički fašizam koji je činio jednako grozne zločine kao i Hitlerov fašizam. Tako su i u Hrvatskoj Tito i antifašisti pobijedili ustaštvo, nacizam i fašizam ali nisu donijeli slobodu hrvatskom narodu nego su nametnuli novi totalitarizam, komunistički i boljševički, u kojem je pobijeno stotine tisuća Hrvata da bi se taj totalitarizam održao.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/srijeda-zoranu-milanovicu-nema-spasa-je-vec-bivsi-politicar>

Mirela Pavić, kao i uvijek, duhovito konstatira (Hrvatski tjednik, 30. 4. 2015.):

Posjet Jasenovcu, ka morbidni tulum i nekrofilaska orgija nad žrtvama, u službi omalovažavanja i stigmatiziranja Hrvata, okorjela l(j)iga onih antihrvatskih fašista, koji si tepaju još uvijek 'antifašisti' (dok im u mozgu lupa u složenici između prefiksa i imenice pridjev 'hrvatski') koristi prigodu uvijek i iznova progovoriti o mrljama hrvatske prošlosti od kojih ih najjače žulja Pavelićev pokušaj stvaranja nezavisne hrvatske države. Žrtve su im načelno nevažne.

Zapravo svaka tvrdnja koju izgovore "antifašisti" je priglupa. Kada im se kaže kako je Tito jedan od najvećih zločinaca prošloga stoljeća, oni će odgovoriti.

"Da, ali on je zaslužan što smo Hrvatskoj (zapravo njihovoj Jugoslaviji, op. JP) pripojili Istru".

Dakle nisu važni ogromni zločini kada se pripoji jedan teritorij, ali je važno kada napraviš zločin ako stvaraš državu koja se zove Hrvatska. Ili ti, druga verzija o Savi koje će prije poteći uzvodno nego će Hrvati dobiti državu, zar ne?

Međutim vratimo se navodnim antifašistima. Ivica Šola u Glasu Slavonije dokazuje tvrdnju: *U Hrvatskoj postoje dvije vrste fašista, to su fašisti i antifašisti!*

Antifašizam je psihijatrijska kategorija

U zapadnim zemljama razvijene demokracije, kada se slavi Dan pobjede nad nacifašizmom, nećete čuti riječ "antifašizam".

Razlog tome je prilično "banalan", ona je Staljinov "izum", smokvin list za zločine komunističkog totalitarnog sustava. Zapadne demokratske zemlje govorit će i govore o "borbi za demokraciju" u kontekstu antihitlerovske koalicije, o "borbi protiv zla", ali ne o "antifašizmu", tom Staljinovom lingvističkom pronalasku. Naime, Staljin je Berlinski zid nazvao "antifašističkim zidom", dok su ga demokrati s druge strane zida nazivali "Berlinski zid", zid iza kojega se kolje, ubija, zid iza kojega nema temeljnih prava i sloboda, zid iza kojega se gladuje, u konačnici, zid koji predstavlja sve ono protiv čega se demokratski Zapad borio, jednako kao i protiv Hitlera. Za Zapadnjake, u jednom, antifašizam je sinonim za komunizam, kojeg su institucije Europske unije osudile jednako kao i nacifašizam. Antifašizam kao pojam preživio je samo u državama koje još uvijek baštine snažno komunističko, pa i staljinističko naslijeđe, među koje se ubraja i ovaj tamni nelustrirani vilajet zvan Republika Hrvatska. U njoj se i riječ fašist i danas rabi, kako je to činio i Staljin, za eliminaciju neistomišljenika, riječ fašist je etiketa koju nekomе prilijepite da biste ga društveno i medijski eliminirali. Tako je činio i Staljin kada je htio nekoga eliminirati, nazvao ga je fašistom, potom još proglasio ludim (psihijatrizacija neprijatelja) i pravac Sibir. Milijuni su tako poklani od ovog vrsnog antifašista. Iste metode primjenjivao je i najveći antifašist naših naroda i narodnosti drug Tito.

Eliminacija neistomišljenika

Danas u Hrvatskoj fašist je svatko onaj tko nije za gay brakove, koji ne prihvaća bilo koju dimenziju iz tvornice političke korektnosti sa svojim orvelijanskim novogovorom. Dakle, i danas riječ fašist funkcionira kao etiketa za eliminaciju neistomišljenika, kao i u Staljinovo doba, samo što je danas malo teže "fašiste" bacati u jame, sada ih se tjera u društvena, medijska i semantička geta. Za ovo zadnje zaduženi su antifašisti na sveučilištima. Danas, 2015. godine, sedamdeset godina nakon pobjede nad nacifašizmom, antifašizam ne treba, niti se može tretirati u političkim kategorijama, nego u psihijatrijskim, kao oblik paranoje, kao crtanje vraga po zidu, ili kao apologiju zla ispod kojeg se skriva "antifašizam".

Ustaše i partizani

Ovu paranoju sustavno potiču najviše strukture vlasti, u čemu su prednjačila dva posljednja predsjednika, Josipović i Mesić, kao i povjesničari i novinari kojima je to paranoično talambasanje sasvim solidan izvor prihoda i donacija raznih ministarstava. Oni još uvijek podižu u Hrvatskoj "antifašističke zidove" u svojim glavama, pa je te zidove, sazdane od opeke zvane paranoja i žbuke u kojoj su izmiješane sociopatija i alokronija (neistovremenost vremena), nemoguće srušiti. Hrvatska je njihov talac. Ustaše i partizani kod nas su stvarniji nego dok su doista postojali, dok su ratovali. Ovaj poremećaj je toliko progredirao u Hrvatskoj 21. stoljeća da imamo i ligu mladih antifašista!? Ne kažem da pojam "antifašizam" treba zabraniti, nego upozoriti na njegovo staljinističko podrijetlo, te u skladu s njihovom paranojom, zaključiti: U Hrvatskoj postoje dvije vrste fašista, to su fašisti i antifašisti!

<http://www.hkv.hr/vijesti/komentari/20225-i-sola.html>

Zanimljiv je i slijedeći komentar Milanovićeve govora:

Predvodeći misu za poginule branitelje fra Božo Ančić u propovijedi je kritizirao, kako je rekao, one koji nisu htjeli služiti Domovini kad je to bilo najpotrebnije i one koji sada govore da nam "ne treba država po svaku cijenu".

"Ne ljutite se kad kažemo i branimo procjenjivati našu odanost Domovini onima koji joj nisu htjeli služiti kada je Domovini sve i

svatko trebao", rekao je fra Božo Ančić. Posebice se osvrnuo na izjavu premijera Zorana Milanovića u Jasenovcu.

"Onaj što reče nećemo državu po svaku cijenu – hoćemo majstore, hoćemo. Bilo je i teže pa smo je htjeli, željeli i ostvarili, a nismo za cijenu pitali – što košta da košta, imati je moramo", poručio je u propovijedi fra Božo Ančić, ističući kako je izjava da nam ne treba država po svaku cijenu strašna.

Fra Ančić je rekao: "Vama sve i svi smetaju kad ne dođu odati počast vašim mrtvima. Vi kažete da ste temelj ove države, a ja se pitam – što smo mi, čiji su temelji naši mrtvi. Što je s našim pobjedama, mrtvima, bolesnima, ranjenima, nestalima, umrlima? Da nisu oni, slučajno, cijena koju su vam platili, a to je cijena vaših zabluda? Da, platili smo mi cijenu vaših zabluda i utemeljili na čistom računu ovu državu. I zato se, gospodo, ne petljajte više tamo gdje vam nije mjesto", rekao je fra Božo Ančić.

Na to su nazočni burno zapljeskali, a fra Božo Ančić je rekao kako to nije politički govor, nego za razmišljanje, te kako nije potreban pljesak, nakon čega su nazočni prestali pljeskati.

(...)

E moj Milane.

ZA DOM SPREMNI pa PJENI

<http://glasbrotnja.net/vijesti/hrvatska/izvrsna-kritika-s-oltara-evo-sto-je-svecenik-porucio-milanovicu>

Zapravo, Milanović vjerojatno i ne zna da plagira Gotovčevu izjavu kako on nije za bilo kakvu Hrvatsku. Odgovorio mu je Milan Ivkošić: Ja jesam za bilo kakvu Hrvatsku. Znae meni vam je Hrvatska kao zrak. Ne znači da ga ne ću udisat ako je nečist!

Znamo već kako je Milanovićevo spominjanje pozdrava ZA DOM SPREMNI prokomentirao Josip Šimunić. U svezi s tom treba pogledati sjajnu raščlambu Marka Ljubića (7Dnevno, 30. 4. 2015.): 'Za dom spremni' će otpuhati ovaj poredak! Podsjetit ću kakva je hajka svojevremeno organizirana na Thompsona. Kada se hajci priključio i Sanader, tada je cijeli stadion (god. 2008.) na utakmici

Hrvatska – Andora uzvikivao ZA DOM SPREMNI. Vidjet ćemo hoće li Ljubić biti u pravu? Hoće li se to ponavljati na svim utakmicama. Hoće li pobijediti ponos naroda ili nečiji interesi? Podsjetit ću i na *Otvoreno pismo HHO-u, HNS-u i drugim športskim savezima u RH* (vidjeti moj tekst *Hrvatski beskičmenjaci*, dnevno.hr, 7. 1. 2014., 7Dnevno, 10. 1. 2015.), iz kojega su lako mogli iščitati kamo ih vode njihovi interesi.

Ali kada već govorimo o Jasenovcu, itekako moramo voditi računa što o svemu kaže dr. sc. Stjepan Razum, predsjednik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac (Hrvatski tjednik, 30. 4. 2015.):

***Jasenovac treba biti mjesto molitve i skrušenosti,
a ne politikanstva i mržnje
Zoran Milanović nije hrvatski Hrvat,
nego jugoslavenski ili antihrvatski Hrvat***

Jasenovac je veliko i do danas neistraženo stratište i grobište hrvatskoga naroda. Brojne kolone hrvatskih zarobljenika na bleiburškome polju završile su u Jasenovcu i tu su pogubljeni. O tome svjedoče zatočenici komunističkoga režima, o tome svjedoče višekratni pokušaji iskapanja žrtava od strane subnorovaca, koja su prekinuta jer su u masovnim grobnicama pronađene lešine vojnika Hrvatskih oružanih snaga iz II. svjetskoga rata, kao i slavonskih seljaka s prepoznatljivim dijelovima hrvatske narodne nošnje. To su činjenice koje su nepobitne i koje dokazuju da je područje oko Jasenovca uistinu veliko grobište hrvatskoga naroda.

U Jasenovcu se za vrijeme II. svjetskoga rata nalazio sabirni i radni logor za neprijatelje hrvatske države, a samim time i neprijatelje hrvatske državne vlasti. To je činjenica koju ne treba posebno izdvajati, jer je takvih logora bilo u svim zaraćenim zemljama. Posebnost jasenovačkoga logora je u tome što je on služio hrvatskim vlastima i za zbrinjavanje ratnih prognanika nastalih uslijed odmetničkoga djelovanja četnika i partizana. Najpoznatije takvo zbrinjavanje dogodilo se kad su odmetničke paravojne skupine razorile hrvatsko ličko selo Boričevac, mnoge stanovnike poubijali, a ostale protjerali, pa su tako preko Jasenovca i Stare Gradiške

naseljeni u pojedina slavonska sela. Drugo takvo zbrinjavanje dogodilo se u ljetu 1942. nakon ratnog djelovanja u Podkozarju, kada su stanovnici mnogih tamošnjih sela ostali bez krova nad glavom, pa ih je državna vlast preko svoga Ministarstva udružbe zbrinula, opet na način da su svi ti stradalnici prošli kroz jasenovački logor, dok nisu u danim mogućnostima nekako zbrinuti.

S obzirom na to da je taj logor postojao u ratno vrijeme, kao i u svakome ratu bilo je i tu prljavih čina, koji ne služe na čast onima koji su ih prouzročili ili izveli. No, kako bi se izbjegla generalizacija i nekritička optužba cijelih skupina ili cijeloga naroda, o tim događajima treba provesti istragu. U vrijeme komunističkoga režima, to nije bilo moguće učiniti objektivno i znanstveno. Tek u slobodnoj Republici Hrvatskoj to možemo učiniti. Stoga je skupina hrvatskih znanstvenika i osnovala Društvo za istraživanje trostrukoga logora Jasenovac, koje nailazi na otpor kod državnih vlasti, što je vidljivo po tome što im je državna vlast nerazumno odbijala [upis u državni Registar udruga. Državna je vlast nerazumno odbijala] ponudu tih znanstvenika u rasvjetljavanju vlastite povijesti.

Nerazumnost državne vlasti, odnosno predsjednika hrvatske Vlade Zorana Milanovića i drugih javnih osoba, poput Milorada Pupovca, pokazala se i u nedjelju na obilježavanju 70. obljetnice tzv. proboja jasenovačkih logoraša. Njihovi govori pokazuju da im nije stalo do žrtava, bilo onih ratnih, bilo poslijeratnih, koje uostalom i ne priznaju, već im je do politikanstva, do obrane vlastitih životnih stečevina, a one su stečene i utemeljene na antihrvatstvu. O njihovim tezama i "argumentima" ne treba raspravljati, jer izlaze iz okvira razumskoga shvaćanja i dostignutoga stupnja demokracije, a to znači ponajprije poštivanja naroda koji im je povjerio obnašanje vlasti.

Predsjednik Vlade nepotrebno i zlonamjerno nameće hrvatskom narodu dvojbu: mi ili oni, partizani ili ustaše, zaboravljajući ili svjesno ispuštajući kod toga Hrvatsko obrambeno-oslobodilački domovinski rat koji je temelj naše današnje hrvatske državnosti, te koji je okupio u jedno i "nas" i "vas", i partizane i ustaše u obrani vlastitoga doma. Svi, osim nekih, bili smo tada za dom spremni

umrijeti, a to će istinski hrvatski Hrvati biti i dalje. Stoga ako predsjedniku Vlade Milanoviću smeta pozdrav Za dom spremni, pokazuje da on nije hrvatski Hrvat, već neki drukčiji Hrvat – jugoslavenski Hrvat, antihrvatski Hrvat ili što slično. Stoga neka ga ne čudi što ga hrvatski narod odbacuje. Kao što živi organizam može biti napadnut tumorom, tako i jedan narod može imati među sobom članove koji mu štete, koji ga usmrćuju, umjesto da doprinose životu. Živi organizam brani se odbacujući otrovne stanice, pa će tako i hrvatski narod odbaciti one koji nisu hrvatski Hrvati. Odbacit će njihove ideje, njihove politike i njihove društvene uloge, a njih kao osobe će podnositi, jer i to je doseg demokracije i naše kršćanske uljudbe.

Zbog svega navedenoga hrvatski narod ima svetu dužnost da odaje počast svim stradalim hrvatskim žrtvama, bez obzira od koje su zločinačke ruke stradali, i da Bogu uputi molitve za pokoj njihovih duša. Uz vjerske službenike, koji su molili u nedjelju, to je od državne vlasti ove godine učinila jedino predsjednica Republike Hrvatske, Kolinda Grabar-Kitarović, koja je Jasenovac posjetila nekoliko dana ranije. Svi oni koji su kao političari govorili na nedjeljnom obilježavanju bili su politikanti koji su sveti stradalnički prostor iskoristili za obranu sebičnih probitaka.

Riječi predsjednika Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac postaju još pogubnije ako pročitate prije njegovog teksta i prvi nastavak teksta člana istoga Društva Tomislava Vukovića (Hrvatski tjednik, 30. 4. 2015.): *Jasenovac: Magnum crimen protiv istine i protiv Hrvatske*. Pogledajte kako završava taj tekst:

No najšokantnija, po sadašnje jasenovačke djelatnike svakako teško optužujuća, metodologija 'reproduciranja' žrtava pod svaku cijenu, njihovo je 'kloniranje', što znači da se pojedine žrtve s potpuno istim podacima ponavljaju u Poimeničnome popisu jedan, dva, tri, četiri, pet, šest, sedam, osam, devet, deset, u nekim slučajevima čak dvadeset i jedan, dvadeset i četiri, ili dvadeset i pet puta.

Ali vratimo se našim "antifašistima". O tome kako se radi o fašistima govori i Tvrtko Dolić u tjedniku 7Dnevno, 30. 4. 2015. Pogledajmo podnaslove: *Antifašisti su postali fašisti, Jugoslavenstvo je apstrakcija fašizma, LAŽNI ANTIFAŠISTI IZVIŽDALI SU BRANKA*

LUSTIGA U JASENOVCU! Međutim, ima nešto u njegovom tekstu što je dovelo u sumnju moje povezivanje hrvatskih "antifašista" s Churchillovom izjavom koju sam dao na početku ovog teksta. Naime, Dolić kaže:

Winston Churchill najavio je da će antifašisti WW2 postati fašisti, a kod nas je riječ o kontinuitetu – lažni antifašisti ovog prostora od prvog su dana fašisti, a neki od njih jugoslavenski i velikosrpski nacisti.

Još bi mogao i prijeći preko Dolićeve tvrdnje, ali kada se istog dana u drugom našem tjedniku (Hrvatski tjednik, 30. 4. 2015.) pojavi intervju s akademikom Dubravkom Jelčićem, *Josip Broz nije bio antifašist ni tijekom rata*, ostaje mi jedino zapitati se:

Jesu li "antifašisti" u RH oduvijek bili fašisti?

Josip Pečarić

J. Pečarić, Živjela nam antifašistička, tj. braniteljska Hrvatska, Zagreb, 2015.

THOMPSON – NAJZNAČAJNIJI ŽIVUĆI HRVAT, DRAGOVOLJAC.COM, 2024.

JOSIP PEČARIĆ

26. srpnja ·

MOJI PRIJATELJI STANKO I MARKO

Koliko li domoljubnih pjesama imaju moji dragi prijatelji Stanko Šarić i Marko Perković Thompson. Zato mi je bilo drago vidjeti na portalu direktno.hr tri teksta o njima:

NIJE LAKO, ALI PREŽIVJELI SMO'

Što se zapravo dogodilo sa Zlatnim dukatima i Škorom: 'Ne znam je li se šalio ili to stvarno mislio'

<https://direktno.hr/.../sto-se-zapravo-dogodilo-sa.../>

PREMIJERA PJESME NA CMC TELEVIZIJI

Točno u podne miljenik Hrvata podigao temperaturu: Objavljen spot kojega su svi čekali

<https://direktno.hr/.../tocno-u-podne-miljenik-hrvata.../>

'NEMA ZABRANJENOG DIJELA'

Thompsonov tim reagirao na podmetanja o zabrani: 'Razlog znaju samo oni koji su to izmislili'

<https://direktno.hr/.../thompsonov-tim-reagirao-na.../>

Na mom facebooku najviše lajkova ima slika Ankičina slika s Markom i sa mnom. Sliku nam je poslao Marko a napravljena je na Svečanoj večeri Međunarodne konferencije „Mathematical inequalities and applications, Zagreb 2018.“ u povodu 70. obljetnice mog rođenja. S Draženom Žankom njih dvojica su bili moji posebni gosti.

Žanko nas se bio izgubio u trenutku kada smo se Ankica i ja slikali sa Stankom, Markom i našim kćerkama:

Kao i prva Markova i ova je danas u knjizi
J. Pečarić, Moja Ankica, Zagreb, 2023. str. 667.

Posebno je zanimljivo da se s Markovim povratkom ponovo pojavila neistina oko ovaj put njegove najnovije pjesme. S Markovim povratkom poklopila se i nova 'priča' o ZDS i dubrovačkim gradonačelnikom.

Je li to povezano? Neke nove direktive gazda naših političara? Tko bi to znao.

Umjesto toga, evo mog izlaganja s Okruglog stola iz 2011 koje je objavljeno i u mojoj knjizi

HAJKA NA THOMPSONA iz 2012. kao prvi tekst u poglavlju „Thompson kao inspiracija“ jer je i danas Thompson naša inspiracija:

Izlaganje akademika Josipa Pečarića s Okruglog stola HIP-a (1/2)
Objavljeno: 12. svibnja 2011.

Izlaganje akademika Josipa Pečarića s Okruglog stola HIP-a (1/2)
"Jučer gledam sliku naroda, baca cvijeće po herojima..."

Dozvolite mi na početku da vas sve lijepo pozdravim, a posebno gospođu Ankicu Tuđman i obitelj Tuđman.

Za razliku od drugih sudionika ne mogu se zahvaliti organizatorima na pozivu za sudjelovanje na ovom Okruglom stolu. Naime, spadam među one ljude koje bi mogli definirati kao razočarane optimiste. A takvi su najopasniji za uspjeh onih stavova koje inače zastupaju. Zato sam prestao javno nastupati. Bolje se sam maknuti, nego da me vi maknete s govornice, zar ne? Međutim postoje neki "zločesti dečki" kojima ne mogu ništa odbiti. Oni, zapravo žele da me vi maknete s govornice.

Prvi od njih je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman koji me je pozvao na ovaj Okrugli stol. Drugi je Mate Kovačević koji je tražio da sakupim sve svoje tekstove o Sudu u Haagu. Tako će knjiga "Rasizam Suda u Haagu" biti promovirana početkom lipnja.

Ovaj Okrugli stol se naziva "Pamćenje i suverenost". Čini mi se da već sam naslov prve sekcije mog izlaganja puno govori o toj temi.

Za "dva dana" od "naroda nade" do naroda bez ponosa i dostojanstva Ivica Marijačić u "Hrvatskom listu" od 5. svibnja 2011. kaže:

"Velika prijevara i velika izdaja ostat će dugo mračna mrlja na savjesti svih onih koji su to dopustili. Je li narod svjestan jedne desetogodišnje izdajničke politike, je li se pokajao što je birao i održavao izdajnike na vlasti, je li taj narod svjestan i vlastite odgovornosti u tome smislu. Tko zna, ..."

Zapravo, kao da je Marijačić pogodio smisao moga predavanja čiji je naslov samo polovina jedne strofe pjesme Marka Perkovića Thompsona Kletva kralja Zvonimira:

Jučer gledam sliku naroda
baca cvijeće po herojima
a već sutra pobjednike sude
prodaše ih za Judine škuđe

Zapravo je nevjerojatan fenomen takve promjene u jednom narodu, kako Thompson to simbolički kaže u dva dana: Od najponosnijih ljudi do onih koje se može gaziti kako god hoćeš i koji na izborima biraju one koji to svima omogućavaju a i sami ih gaze. Od onih koji se ponose svojim herojima, do onih koji najbolje među sobom prodaju za judine škuđe onima koji će im suditi tako da do kraja zgaze i posljednju trunku ponosa u njima samima.

Možemo li uopće reći da smo ljudi ako nemamo ponosa? Je li moguće da je najveća zasluga jedinog hrvatskog predsjednika akademika Franje Tuđmana što je od Hrvata načinio ljude? Pa dok je trajalo – trajalo je!

Još 1996. g. pisao sam:[1]

Da, očito je kako su hrvatski standardi mnogo viši od standarda europskih zemalja. Pa nama su ipak važniji ljudi nego ljudska prava. Nama je problem što je u Rusiji pobijeno onoliko mnogo ljudi, a ne ima li negdje ili nema smrtne kazne. Mi smatramo da se treba pridržavati svojih odluka i primjenjivati ih ravnopravno na sve. A ne recimo donositi silne rezolucije o tome da se neće priznati rezultati etničkog čišćenja. a onda prisiliti žrtve da to moraju učiniti. Naravno, u BiH. U Hrvatskoj je nešto sasvim drugo. Tamo se samovoljni odlazak Srba iz Hrvatske proglašava - etničkim čišćenjem.

Ponosan, kakvi smo tada skoro svi bili, završio sam taj tekst riječima: Dolazi vrijeme kada će, kao kod nas Hrvata, ljudi biti u prvom planu. I na to nas upozorava Sveti Otac. Kada srednjoeuropske vrijednosti postanu ideal imat ćemo drugačiju Europu i svijet. A to će biti tim

prije što to shvate i sve srednjoeuropske zemlje. To će biti kad, npr., Njemačka shvati kako ne treba klečeći čekati da uđe u Savjet sigurnosti UN-a, već se treba okrenuti Srednjoj Europi. Kako treba pomoći u spriječavanju povratka ideologiziranih društava na ovim prostorima, i tako da primjer cijelom svijetu. Jedino takova jedinstvena Europa je i moguća. Nikakva drugačija. Europa u kojoj će ljudi biti važniji od ljudskih prava. Europa u kojoj će ljudska prava biti nešto što proizilazi samo po sebi iz ljubavi prema ljudima.

Nisam samo ja tako mislio. Više puta sam upozoravao kako je bivši francuski vojni biskup Michel Dubost na međunarodnom vojnom hodočašću u Lurdu rekavši[2] da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti? Jednom mi je ove riječi prokomentirao don Anđelko Kaćunko:

«Evo sto sam ja doživio u Lurdu na tome vojnom hodočašću sredinom svibnja 2005. Nakon nedjeljne međunarodne mise na trgu ispred Bazilike Sv. Krunice upoznao sam se s kolegama oko sebe. Bili su to vojni svećenici iz Češke, Slovačke, Njemačke, Italije... Mladi svećenik, koji je do mene bio tijekom cijele mise, bio je kapelan talijanske mornarice u zapovjedništvu u pomorskom središtu La Spezia. Kad sam mu rekao da sam Hrvat, stao me je grliti i gotovo plačnim glasom ponavljati: "Grazie, don Angelo, hvala, don Anđelko, vi ste naša budućnost, vi ste budućnost Europe..." Ja sam se gotovo šokirao ne očekujući takvu reakciju i kad sam se pribrao rekao sam: "Da, da, mi zajedno..." ali on me odmah prekinuo i nastavio ponavljati: "Ne, ne, nego vi, vi ste naša budućnost, Hrvati su budućnost Europe..." Itd. To je ponovio nekoliko puta. To ću zapamtiti dok god sam živ i taj mi je susret tako duboko u sjećanju kao da se jučer dogodio. Eto, ni danas ne mogu vjerovati da drugi o nama tako dobro misle, premda razumijem zašto. A mi, budući da poznajemo svoje mane i svoj jad, vjerojatno smo u svemu tome malko i prekritični prema sebi. Možda je i bolje tako. U svakom slučaju možemo reći da nitko sebe ne poznaje tako dobro kao što ga poznaju drugi. Kad je o Lurdu riječ, naši vojnici i policajci na tome hodočašću fasciniraju svojim ponašanjem i svojom pobožnošću cijeli svijet i zato su takve reakcije. Osim toga sve vojske svijeta, za razliku od običnoga puka, koji ima (dez)informacije samo s televizije, znaju

dobro što je bilo u Domovinskom ratu i svake godine srdačno plješću pobjedničkoj Hrvatskoj vojsci.»

I Svetom ocu Ivanu Pavlu II. mi smo bili narod nade. To nam je i sam poručio kada je za svoj stoti posjet izabrao baš posjet narodu nade. A prva poruka, ona u Dubrovniku, bila mu je ona o slobodi.

A kao narod nade sigurno nismo dragi svjetskim moćnicima. Njima svakako ne odgovara svijet kakav bi želio naš Papa, sada već blaženik!

Zato sam još 1992. godine u Australiji upozoravao tamošnje Hrvate da će svjetski moćnici vidjevši da nisu uspjeli kroz velikosrpsku agresiju na Hrvatsku, preći na ono što je uvijek prolazilo kod našeg naroda: zavadi pa vladaj!

A pet godina kasnije govorio sam:[3]

Da, što znači to - rat je gotov. Kakav rat? Oružani jest gotov, ali u tom ratu znaš tko ti je neprijatelj. A danas je na djelu hladni, "prljavi" rat protiv Hrvatske. Jer upravo je to ono o čemu govori i Davor Stier. Rat u kome ne znaš s koje strane i tko će te napasti. Sada je potrebna sva hrvatska pamet za obranu hrvatske države. I jedinstvo. Pa najnoviji događaji u BiH su pokazali koliko je zaista prljav rat koji je uperen protiv hrvatskog naroda. Ono što nisu Srbi i Muslimani postigli u ratu, međunarodna zajednica im pokušava ostvariti "izbornim inženjeringom", i tako uništiti opstojnost Hrvata u BiH. U stvari ta vrsta rata protiv Hrvatske i Hrvatstva traje svo vrijeme.

Da se mnogo toga nije promijenilo s priznanjem Hrvatske u njihovoj politici, moglo se najbolje uočiti u Australiji te iste 1992. Sjeća li se još netko priče o Predsjednikovom avionu. Ona se prije mogla čuti u Australiji, nego u Hrvatskoj. Tamo su prije, nego u Hrvatskoj, počele priče o Predsjednikovoj kući. Sve sam lopovluk do lopovluka. Odmah se vidjelo i čemu te priče. Sve manje i manje novaca se skupljalo za pomoć Hrvatskoj. Mnogima je to bio i dobar izgovor da ne sudjeluju u prikupljanju pomoći za Hrvatsku. Ali na veliku žalost svih koji su vodili i vode dan danas specijalni rat protiv Hrvatske - nisu uspjeli spriječiti ni "Oluju", ni "Maestral", ni "Hrvatsko ljeto". Dapače, nisu znali sami razriješiti to što su zakuhali u BiH pa su to morali učiniti hrvatski vitezovi! A Australija je članica Commonwealtha! Jasno je da Englezi imaju itekako puno mogućnosti u "svojoj" državi laganije i jednostavnije raditi na

razbijanju jedinstva među Hrvatima, nego što oni i njima slični to mogu u Hrvatskoj. Poznato je kako je UDBA imala mnogo svojih suradnika i među Hrvatima, a bila je itekako povezana s odgovarajućim organizacijama u zemljama koje su bile, i još uvijek jesu, protiv Hrvatske! Oni i danas djeluju i u Australiji i u Hrvatskoj. I dok se u Hrvatskoj zna što radi na primjer Soros, u Australiji su mogućnosti otkrivanja takvog subverzivnog djelovanja među našim ljudima mnogo teže. Pogrešno je takav utjecaj pripisivati samo žutom tisku u Hrvatskoj. Pa i mnoge od tih tiskovina su izravno plaćene od istih nalogodavaca i sprovode njihove interese!

A na predavanju "Sramotni sud u Haagu" u Dubrovniku, 7. studenog 2002.:

Zato je pravo pitanje je li hrvatska vlada tijekom Domovinskog rata ili bar u vrijeme stvaranja Suda u Hagu mogla reći svjetskim moćnicima istinu. A to je da su oni suodgovorni u velikosrpskoj agresiji i genocidu na hrvatski narod. Pače, Srbi i njihova agresija su vjerojatno bili samo oružje u njihovim rukama u borbi za njihovo čedo – Jugoslaviju, a ta njihova borba traje do dana današnjeg. Oni nisu odustali od toga i kada je velikosrpski agresor poražen.

I danas, poslije presude generalima u Haagu, očito je da su svjetski moćnici, dakle oni koji nisu željeli i još uvijek je ne žele, u svemu uspjeli. Teže nego što su očekivali – ali uspjeli su! Uspjeli su toliko da nam se s pravom svi smiju i rugaju. (Zar zapravo nisu ruganje "pohvale" bivšeg američkog veleposlanika u Republici Hrvatskoj Petera W. Galbraitha što smo jedina zemlja u svijetu koja je izručila generale pobjedničke vojske da im se sudi.)

Kako je to moguće?

Tehnologija koju su u tome koristili svjetski moćnici odavno je poznata. Opisao je Sun Tzu. [4] U nizu svojih članaka, pa i na ovim okruglim stolovima, upozoravao sam na njegove riječi:

"Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnopolju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu [...] Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje [...] Poništavajte sve vrjednote. Budite velikodušni u ponudama i darovima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate."

A ljudi koje je Sun Tsu opisao kao najniže i najodvratnije ima u Hrvatskoj puno. Na to su nas upozoravali i Šenoa i Matoš i Šegedin i Tuđman (Šenoa - tvrdeći da Hrvati znaju biti samo sluga, i Matoš - tvrdeći da Hrvati imaju više izdajica nego svi ostali narodi Europe zajedno, Šegedin je bio šokiran činjenicom da među Hrvatima ima tako mnogo pojedinaca koji strasno mrze svoj narod, a Tuđman govoreći o 20 posto onih koji ne vole Hrvatsku).

Međutim, izdajica ima svugdje, ali Hrvati im prepuštaju cijelu zemlju i sebe same na milost i nemilost. Među takvima biraju i predsjednike države. Zato sam i konstatirao da je akademik Franjo Tuđman jedini hrvatski predsjednik. Imamo još dva predsjednika RH, ali za njih se nipošto ne može koristiti pridjev "hrvatski"! Zato sam prilikom javnih nastupa volio reći kako su Englezi ukinuli smrtnu kaznu za sve zločine osim za zločin veleizdaje. A Hrvati takove biraju za predsjednike. Barem dva puta!

Zapravo, još sam te daleke 1992. godine upozoravao na nešto slično naše ljude u Australiji. Već na prvom susretu s nekim našim istaknutim ljudima u Melbourneu upozorio sam ih, kroz šalu, na nas - Hrvate iz domovine:

Znate, svi mi koji smo odrasli u komunizmu imamo jednog malog crvenog u svojim glavama. A znate, operacije na mozgu su vam najteže. I sam ponekad otkrijem da sam postupio onako kako diktira taj mali crveni. Onda odem pred ogledalo i pljunem u njega.

Takovih mojih nastupa sjeća se i gosp. Zdenko Maričić iz Geelonga koji piše u Vjesniku od 22. veljače 1994. god.:

"Poznati hrvatski matematičar, naš Bokelj, Josip Pečarić, reče nam prije dvije godine da se u učvršćenju države Hrvatske i ostvarenju demokracije valja budno paziti "ideojugoslavenčica" koji se, pritajen, još uvijek nada, a kod nekih jugonostalgčnih Hrvata, strpljivo je skriven negdje u malom mozgu".

Nekoliko godina kasnije upozoravao sam ih kroz tzv. "Sindrom zoološkog vrta" (prilikom gostovanja na hrvatskim radio programima u Melbourneu, Adelaidu, Sydneyu):

Ne zaboravimo da je u skoro svim bivšim komunističkim zemljama sada na djelu povratak komunista na vlast. To je ono što ja nazivam "sindromom zoološkog vrta". Naime, životinja koja je predugo bila u kavezu, puštena iz njega, nije sposobna sebi sama pribaviti hranu.

I zato se želi vratiti u kavez. Jer, tamo je hrana redovita. Istina, sve je manje ima i sve je gora. Ali ima je! Upravo se to dogodilo u Mađarskoj i Poljskoj. A glasovanje u Zagrebu pokazuje da se može desiti i kod nas. (O tome je predsjednik Tuđman i govorio na proširenom sastanku Vjeća obrane i nacionalne sigurnosti, baš u vrijeme mog boravka u Australiji.

A kroz pozive za povratak u domovinu vidljiva je moja bojazan da Hrvati u domovini neće sačuvati domovinu:

U borbi za sutrašnju Hrvatsku Vaš udio kroz Vaš povratak je od izuzetne važnosti. Povratkom Vas, dakle ljudi neopterećenih "sindromom zoološkog vrta", i vašeg kapitala, sudbina Hrvatske bit će zauvijek riješena. Imat ćemo hrvatsku Hrvatsku. Hrvatsku u kojoj će hrvatski interes uvijek biti najveća svetinja. U ratu su mnogi naši ljudi dali ili bili spremni dati svoj život za Hrvatsku. To su bili uglavnom ljudi iz domovine. U borbi za sutrašnju Hrvatsku Vi morate na sličan način riskirati mnogo više nego do sada. Dobit ćemo i tu bitku, a onda će te upravo vi biti i najveći dobitnici. Zato ću vam i ja reći: Vraćajte se!!

Međutim, čini se da je prva hvalevrijedna raščlamba o podjeli koja postoji u hrvatskom narodu, a zbog koje je moguće sve ovo što nam se događa, dana nedavno u tekstu akademika Pavla Pavličića.[5]

Južna I sjeverna Hrvatska

Zapravo o tekstu akademika Pavličića piše Domagoj Barić:[6]

Vijenčev tekstopisac najprije napominje da se hrvatski jug i sjever razlikuju u shvaćanju sebe, ali i svoga odnosa prema velikome svijetu. Pavličić potom zaključuje da se južna Hrvatska "sama sebi sviđa", dok sjeverna u to "baš nije sigurna", 'Južna je Hrvatska svagda spremna da se sa svijetom mjeri i uspoređuje, pa često i da zaključi kako je od toga svijeta bolja', piše on, dok je 'na sjeveru posve suprotno: polazi se od pretpostavke da je svijet bolji od nas, a ako nije baš, da je veći i jači, pa da zato moramo paziti da mu ugodimo i još više da mu ne idemo na živce' (možda bismo, s obzirom na raspoloživu izbornu i drugu empiriju, mogli rabiti i dvojstvo sjeverozapad-jugoistok?)

I tu je već Pavličić s ponašanja u (popularnoj) kulturi prešao na kulturu, društvo i povijest u cjelini. 'Južni je svjetonazor – da pojednostavimo stvari – aktivan, dok je sjevernjački pasivan', kaže

on. Dok južni Hrvati prihvaćaju takav 'aktivan stav', sjeverni Hrvati sebe i svoju zemlju ne shvaćaju 'kao subject, nego kao objekt'.

Iz toga, kaže dalje, proizilazi i međusobno nerazumijevanje i čuđenje. 'Samopouzdanim južnjacima izgleda sjevernjačka rezerviranost kao mekušstvo i kukavičluk', piše Pavličić. 'Rezerviranim sjevernjacima izgleda južnjačko samopouzdanje kao bahatost. Ne treba govoriti da je i jedno i drugo krivo'. Iako, dakle, autor i sam upozorava na opasnost od pojednostavljivanja, on se na kraju jasno opredjeljuje.

'A ipak kad bi se moralo birati, ja bih uvijek izabrao južnjački stav', zaključuje Pavličić, pisac koji je uvijek politiku tek potihlo 'puštao u svoju butigu', ne ostavljajući pri tom nikad dvojbi o kakvoj je politici riječ. 'Ne samo zato što je (takav stav) dostojanstveniji i produktivniji, nego i zato što je u manjini: sjevernjaka ima više nego južnjaka, a i glavni grad nalazi se na sjeveru, pa cijela država pati od sjevernjačkih slabosti. A meni se čini da ovoj zemlji najviše nedostaje upravo samopouzdanje, upravo volja da se bude subject, a ne objekt'.

(...)

Istina, uvijek je – i u proteklome desetljeću hrvatskoga novoga potčinjavanja – bilo onih koji su, kao i Pavličić, rado priznavali: vi ste bolji Hrvati od nas. Tako je, recimo, akademik dr. Josip Pečarić, veliki hrvatski matematičar, 17. prosinca 2003. godine usred tog Zagreba od čijeg sjevernjaštva, prema Pavličiću, 'pati cijela država', na promociji svoje knjige 'Hercegovac iz Boke' sebe proglasio Hercegovcem, iako je porijeklom Bokelj. 'Volim Hrvatsku kao Hercegovci', uzviknuo je, 'jer više od toga nije moguće'.

Doista sam često pisao o Hercegovcima, pa otud i knjiga koju spominje Domagoj Barić. Međutim, još prije mene o Hercegovcima je knjigu napisao Joško Čelan. O toj knjizi govorio sam na predstavljanju u Zagrebu. [7]

Iz tog teksta izdvojit ću što je o Hercegovcima rekao veliki hrvatski književnik, akademik Slobodan Novak:[8]

A kad ste već spomenuli nedavni Finkielkrautov intervju u Hrvatskom obzoru, moram još posebno reći, da je ono što izjavljuje o Hercegovcima, čista blasfemija. Očito, inspirirala ga je uvijek ona ista hrvatska inteligencija, koja je započela svoju rasističku hajku

najprije o bijelim čarapama i vicevima, a sada dotjerala do paničnog alarma: čuvajte se Hercegovaca! Ne: čuvajte se Branka Horvata, Žarka Puhovskoga, raznih Lorgerica, Čičaka, Đukića, leptir-mašni, luđaka, nadaleko zaudarajućih komunjara; ne čuvajte se bjelosvjetskih spisateljica, publicistkinja, novinarki; ne čuvajte se Sorosa i njegovih pornografskih tiskovina u Zagrebu, Splitu i Rijeci – nego čuvajte se onih koji su tako krvavo branili Hrvatsku, jer su joj najodaniji sinovi, i kojih se Hrvatska nema zašto čuvati, jer oni čuvaju nju.

Zar se ove riječi akademika Novaka najbolje ne ocrtavaju na generalu Slobodanu Praljku, koji je u Haagu u obrani hrvatske države učinio više nego sve hrvatske vlasti od 2000-te naovamo? Prijetili su mu Sudom u Haagu još od 1995. godine, U kolovožu 2001. tijekom boravka u Australiji pročitao sam da mu ponovno prijete. Tada sam na tribini u Sydneyu rekao slijedeće:[9]

Pa nije slučajno da se na novim optužnicama iz Haaga spominje i general Praljak. Ovaj naš general, bivši redatelj, uspješni gospodarstvenik, čovjek koji je završio tri fakulteta (jedan od njih je i elektrotehnički), stalno upozoravao na tu prljavu ulogu suda u Haagu, i dokazuje da su Hrvati BiH u mnogo gore položaju danas nego što su bili u Jugoslaviji. Doista sam ponosan što je moju knjigu "Za hrvatsku Hrvatsku" u Zagrebu promovirao uz prof. Dr. Miroslava Tuđmana i akademika Dubravka Jelčića upravo i general Slobodan Praljak. A čovjek takve biografije najviše i podsjeća na onog kome je moja knjiga bila i posvećena – Oca hrvatske države, dr. Franju Tuđmana. Optužiti Praljka slično je željama svjetskih moćnika da se optuži Tuđman. Dok je bio živ nisu smjeli osuditi ni generala Blaškića, a kamo li Tuđmana. Pričali su svašta protiv njega i ovdje na australskoj TV. Tako su kolege upitale moju kćer o tome. Rekla mi je: "Ma koga oni optužuju. Naš Predsjednik je napisao više knjiga nego što su vaši političari u životu i pročitali." Tako će i generala Praljka danas optuživati oni koji mu nisu dostojni ni noge ljubiti. Ali u bordelu i rade samo takvi, zar ne?

General Praljak je napisao prvi predgovor mojoj knjizi "Sramotni sud u Haagu" (Zagreb, 2001.), a i vodio je samo predstavljanje knjige 31. siječnja u Zagrebu.

Tada sam rekao:

Umjesto da se general boji optužbi za navodne zločine jer uviđa kako je to sudstvo kojemu istina ništa ne znači, pa se nevine ljude osuđuje na drakonske kazne, tužitelj i suci boje se suočiti s generalom jer znaju koliko će ispasti glupi i smiješni.

Skupili su hrabrost tek 2004.

Domagoj Barić nam u svom tekstu poručuje:

Južni Hrvati su možda bolji od sjevernih, ali, na žalost, ne previše!

Da bi potvrdio svoju tezu Barić navodi niz pojedinaca - južnih Hrvata, koji po svome djelovanju ne spadaju u južne Hrvate kako ih opisuje Pavličić. Zapravo ni ja, a vjerujem ni kolega Pavličić, nismo u našim stavovima mislili drugačije tj. kako se ono što govorimo odnosi na sve pripadnike onih dijelova našeg naroda o kojima smo afirmativno govorili. To je vidljivo i iz upozorenja koja sam davao australskim Hrvatima. Zapravo uvijek se takav govor odnosi na nešto što bi mogli nazvati kritičnom masom u nekom kolektivitetu.

Raščlambu akademika Pavličića, zapravo sam doživio kao sjajnu podjelu koja postoji u našem narodu. Čitajući ono što je govorio o Južnim Hrvatima izgledalo mi je doista kao da opisuje kako sam doživljavam sebe. Pri tome nisam uopće posumnjao da on isto misli i o sebi samom. U kriznim vremenima osobine koje imaju "južni Hrvati" su takve da se – iako manjina – nametnu "sjevernim Hrvatima". U miru je obrnuto. To zapravo opisuje Pavličić! Zato je moguće da danas u Hrvatskoj svugdje dominiraju oni koje je Sun Tsu opisao kao najniže i najodvratnije.

(Nastavlja se)

Akademik Josip Pečarić

[1] J. Pečarić, Jesu li važniji ljudi ili ljudska prava? Dom i Svijet, Informativni tjedni prilog za iseljenike, br 118, Večernji list (inozemno izdanje), 22. srpnja 1996.

[2] "Hrvatsko slovo", 3. siječnja 2003.

[3] J. Pečarić, O (ne)jedinstvu Hrvata u Australiji, Dom i Svijet, Informativni prilog za iseljenike Večernjeg lista, 22. rujna 1997.

[4] Umijeće ratovanja je djelo koje je, prije dobrih dvije tisuće godina, sastavio tajanstveni kineski ratnik-filozof, Sun Tzu. To je u svijetu još i danas najprestižnija i najutjecajnija knjiga o strategiji.

[5] P.Pavličić, Klapa i bend, Vijenac Matice hrvatske, 2. prosinca 2010.

[6] D.Barić, Dalmatinci bolji Hrvati od Purgera? – Jedan mogući odgovor na poticaj akademika Pavla Pavličića i Josipa Pečarića, "Hrvatski list", 6. siječnja 2011.

[7] J.Pečarić, Hrvati u BiH i stranka / Kako-nam-je-bilo-dobro-pod-Srbima, Riječ na predstavljanju knjige Joška Čelana "Oklevetani narod" s predgovorom "Hercegovci žrtve apartheida" u izdanju ZIRAL-a iz Mostara, Hrvatsko Slovo od 22. prosinca 2000. Također: Nezavisna Država Hrvatska, Prosinac 2000.

[8] Hrvatsko slovo, 13. rujna 1996.

[9] Spremnost, hrvatski tjednik, 28. kolovoza 2001.

<https://www.hkv.hr/.../8335-izlaganje-akademika-josipa...>

Izlaganje akademika Josipa Pečarića s Okruglog stola HIP-a (2/2)

• •

Objavljeno: 17. svibnja 2011.

Izlaganje akademika Josipa Pečarića s Okruglog stola HIP-a (2/2)

Dva predsjednika RH i pitanje ratnog zločina

Vjerojatno je za Sud u Haagu dovoljno samo reći što za njega misli Predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus Željko Horvatić. On je 4. svibnja 2011. na tribina HKV-a "Nasilje nad Hrvatskom" komentirajući presudu hrvatskim generalima ustvrdio da taj sud ne treba ni nazivati sudom.

S obzirom da je sudac Alphonse Orié praktično prepisao optužnicu glavnih haaških tužitelja Carle del Ponte i njenog nasljednika Sergea Brammertza, osvrnut ćemo se na nedavnu Brammertzovu izjavu. M. Barišić u "Vjesniku" od 22. travnja 2011. piše:

... glavni haaški tužitelj Serge Brammertz gostujući na konferenciji »Izazovi međunarodnih kaznenih istraga«, održanoj 20. travnja u Londonu, u organizaciji britanskoga Kraljevskog instituta za međunarodne odnose i Udruga za UN. »Oluja« je bila legitimna akcija oslobađanja okupiranog područja, jasno je kazao Brammertz koji je svoj istup počeo objašnjenjem o tome što je prethodilo toj hrvatskoj vojnoj operaciji.

Riječ je o hrvatskom teritoriju koji je nekoliko godina bio okupiran od lokalnih Srba potpomognutih Srbijom i Jugoslavenskom

armijom, poručio je glavni haaški tužitelj dajući tako, za razliku od suca Alphonsea Oriea koji se time nije bavio u presudi, povijesni kontekst koji je prethodio toj hrvatskoj operaciji.

Brammertz je, očekivano, na spomenutom skupu ponovio i glavne teze tužiteljstva o udruženom zločinačkom pothvatu i zločinima za koje su hrvatski generali optuženi. Naglasio je i kako činjenica da je »Oluja« bila oslobodilačka operacija ne znači »da se u njezinu okviru mogu činiti zločini«. Ponovio je i kako presuda hrvatskim generalima nije presuda protiv hrvatskoga naroda ili hrvatske države, nego protiv pojedinaca.

Jasno je da se konferencija na kojoj je mogao sudjelovati jedan Brammertz i jedino mogla održati u Velikoj Britaniji. Tamo ga sigurno nitko nije poučio onome što kaže profesor Horvatić:

"Onaj tko tvrdi da je u presudi Haaškoga suda 'Oluja' proglašena legitimnom, a da je riječ o pojedinačnoj odgovornosti, upada u *contradictio in adiecto*", rekao je, dodavši kako sintagma "zajednički zločinački pothvat" nema podlogu u međunarodnom pravu, nego konstrukcija koja ga je pretvorila u presudi u "politički pamflet". Presuda je, kako napominje, u suprotnosti i sa statutom suda koji govori o individualnoj odgovornosti.

Horvatić je ismijao tvrdnju "kolega" iz Haaga kako nisu sudili Hrvatskoj, a osudili su cijeli državni i vojni vrh – i žive i mrtve!

Vidimo kako Brammertz spominje nekakve zločine za koje su generali optuženi (zgodna konstrukcija jer ih se ne optužuje za zločine koje su počinili). Čak i ne spominje ratni zločin. Je li ga u Londonu netko upozorio ili je sam naučio ono na što već godinama upozorava umirovljeni sudac Ustavnog suda Milan Vuković:

Ratni zločin se definira u Ženevskoj konvenciji od 12. kolovoza 1949. (Protokol I. i Protokol II.).

Odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. kaže:

"ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države"!

Zapravo, sucima u Haagu, koji su dobili zadaću od svjetskih moćnika da osude Hrvatsku, jedino je ostala činjenica da je u tako velikoj

operaciji, a pogotovo poslije nje, moralo biti i zločina poslije svih zvjerstava koje su okupatori počinili.

Na to su računali od samog početka. Zato u Statut Suda u Haagu nisu stavili Zločin protiv mira, tj. Zločin agresije iako je Generalna skupština Ujedinjenih naroda usvojila i objavila Deklaraciju o definiciji pojma 'Agresija', broj 3.314, od 14. prosinca 1974.

Zasto? Iz jednostavnog razloga što bi onda za ratni zločin mogli optužiti samo agresora. Ovako su mogli raditi što su htjeli i što je rezultiralo da se danas za Sud u Haagu, kako reče professor Horvatić, ne može uopće reći da je sud!

Kako je dr. Milan Vuković još 1995. godine upozorio na to, tj. da treba praviti razliku između ratnog zločina (koji čine agresori) i zločina u ratu (onih koji prekorače samobranu) imamo slatne napade na njega od strane onih koje je Sun Tsu opisao kao najniže i najodvratnije ljude, odnosno pripadnika „vučjeg čopora“ kako ih je nazvao admiral Davor Domazet Lošo.[10]

Naravno, kako se od takovih jedino može očekivati oni nikada ne kažu što je doista Vuković rekao, već prvo lažno prikažu njegovu izjavu pa onda napadaju tu navodnu Vukovićevu izjavu. Kako se taj postupak ponavlja kroz svih ovih 16. godina to pokazuje kako su oni koji vuku konce na lutkama u Haagu svo vrijeme znali da je to jedina stvar na koju bi se na kraju mogli uhvatiti.

Zato i ovdje ponovimo što je dr. Vuković kao sudac Ustavnog suda napisao u svom Izdvojenom mišljenju u predmetu Branimir Glavaš («Narodne novine», 20, 19. veljače 2007.):

Smatram potrebnim istaknuti da je temeljni ratni zločin po međunarodnom pravu zločin agresije (Rimski Statut, Londonski Statut iz 1945., Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva, usvojen od Komisije za međunarodno pravo OUN 1996., Rezolucija br. 3314 Opće skupštine OUN od 14. prosinca 1974.). U svakom slučaju je trebalo imati u vidu odredbe Dopunskog protokola uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949. (Protokol I. i Protokol II.) kojima se "ratni zločin" definira ili određuje, ispunjenjem uvjeta: da postoji međunarodni "oružani sukob u kojem se narodi bore protiv kolonijalne dominacije i strane okupacije i protiv rasističkih režima, koristeći se pravom naroda na samoopredjeljenje, potvrđenim Poveljom Ujedinjenih naroda i Deklaracijom o principima

međunarodnog prava". Protokol II. nešto detaljnije razrađuje te temeljne postavke.

Daljnji uvjet za postojanje kaznenog djela ratnog zločina su "kvalificirani oblici nasilja", opisani u članku 3a-d, Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata, od 12. kolovoza 1949. godine.

Međunarodno pravo, u pravilu, ne poznaje ratni zločin kod onoga koji se brani, jer obrambeni rat koji se vodi u granicama napadnute države nije, u međunarodnom pravu, kvalificiran kao agresivni rat i nije ratni zločin, što jasno proizlazi iz odredbi članka 3. stavka 1. Protokola II., gdje se kaže:

"(citira dio koji smo gore naveli)"!

Nesporno je da je na Hrvatsku izvršena agresija Srbije, Crne Gore, Jugoslavenske Armije s oružanom pobunom dijela srpskog pučanstva u Republici Hrvatskoj. Tu činjenicu nedvojbeno registrira i utvrđuje Deklaracija o Domovinskom ratu od 13. listopada 2000. ("Narodne novine", broj 102/2000.).

U takvom ponašanju onih koje je Sun Tsu opisao kao najniže i najodvratnije ljude, odnosno pripadnike „vučjeg čopora“ treba ponovno podsjetiti i na uloge dva predsjednika RH.

Što se tiče Stjepana Mesića ovih dana je napisano jako puno o njegovoj veleizdaji. Zato ću ovdje podsjetiti samo na taj dio oko pitanja ratnog zločina i zločina u ratu. Ili kako je o tome Stjepan Mesić lažno svjedočio u Haagu.[11]

Tvrdim da je svatko sposoban počiniti zločine. Nema nacije, ili pripadnika nacije koji su izuzeti iz te mogućnosti. Samo Milan Vuković, sudac Vrhovnog suda Hrvatske, tvrdi da Hrvat ne može počiniti zločin. Mislim da je ta izjava indikativna za Vrhovni sud, njegovog čelnika i psihozu u Hrvatskoj.

Interesantno je da se danas napada Mesić, a ne napada drugi Predsjednik RH Ivo Josipović. Naravno, on brani Mesića i haašku presudu, kako kaže dr. Zdravko Tomac "možda i zato što se i on boji odgovornosti jer je on pisao Račanu i Mesiću prijedlog rezolucije kojima se na milost i nemilost operacija Oluja ostavlja haaškome istražitelju"[12] Sjetimo se da je Josipović sveučilišni profesor na Pravnom fakultetu koji nas je svo ovo vrijeme učio da hrvatski generali trebaju ići na taj sud „pravde“ i dokazati svoju nevinost iako

Pravo poznaje samo to da sudovi trebaju dokazivati krivnju! Čestitao je Sanaderu na uhićenju generala Gotovine.

U Uvodu knjige *Responsibility for war crimes : Croatian perspective - selected issues* / Ivo Josipović, ed. - Zagreb, Pravni fakultet, 2005. - (Monografije Pravnog fakulteta u Zagrebu = Monographiae Facultatis iuridicae Zagradiensis), Josipović kaže:

“Republika Hrvatska, država koja je nastala iz krvavog raspada bivše Jugoslavije, odigrala je direktnu i značajnu ulogu u razvoju novog međunarodnog kaznenog prava. Hrvatska je bila među prvim zemljama koje su preporučile osnivanje ad hoc tribunala za bivšu Jugoslaviju. Njezini su građani bili žrtve ratnih zločina, ali su također bili i optuženi pred Haškim tribunalom. Hrvatska ima bogatu povijest i suradnje i sukobljavanja...”

Zapravo, očito je njegovo stalno izjednačavanje zločina agresora i branitelja suprotno međunarodnom pravu. To je išlo tako daleko, da je za potrebe takvog izjednačavanja napisao i knjigu *Ratni zločini - Priručnik za praćenje suđenja*, Osijek, 2007.

U njoj se može vidjeti i ovo:

- Pojam agresije se u toj knjizi od 123 str. nijednom ne spominje
- Zločin protiv mira - 3 puta
- Od poznatih dokumenata iz međunarodnog prava (koje spominje dr. Vuković u svom Izdvojenom mišljenju u predmetu *Branimir Glavaš*) ovaj sveučilišni profesor u knjizi
- spominje Rimski Statut, a Londonski Statut iz 1945. – ne spominje.
- Josipović ne spominje ni Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva, što ga je prihvatila Komisije za međunarodno pravo OUN 1996.
- Ne spominje ni Rezoluciju br. 3314 Opće skupštine OUN od 14. prosinca 1974.
- Dopunski protokol uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949. (Protokol I. i Protokol II.) – spominje ali ne i dio koji je važan za obranu hrvatskih generala i same RH. Ponovimo taj dio:
"ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!"

Naravno, to i ne čudi kada znamo da Josipović kao ne razumije razliku između agresije i obrane, između ratnog zločina i zločina u miru.

To je tako očito i iz priče kada je „na kavi“ primio mladu hrvatsku književnicu Ivanu Simić Bodrožić. Kao dijete je 1991. g. izbjegla iz Vukovara, otac joj je nestao:

Od nekih komšija koje su se noć nakon „oslobođenja“ tamo zatele, čuli smo da je posljednji put viđen na Ovčari, a vjerujte, tko god se tamo zatekao, nije završio dobro.

Evo, iz njenog pera, kako je to izgledalo kod Josipovića:

„Kako je bilo u Vukovaru s predsjednikom Tadićem?“ pitam, to me stvarno zanima, a i tih sam dana silom prilika bila izvan zemlje.

„Ooo, sjajno je bilo!“ odgovara Josipović oduševljeno.

„A što je s tim dokumentima koje je donio? Moj otac je, naime, nestao na Ovčari pa me baš zanima...”

„A s tim? Pa ne znam, nisam ja to gledao.“ Točka.

„Aha.“ Točka.

(Kasnije se ispostavilo da se radi o rendgenskim snimcima i povijestima bolesti pacijenata vukovarske bolnice iz ‘89., ‘90. Valjda za slučaj ako je netko od tih pacijenata još živ, pa mu na sljedećoj kontroli zatreba. Inače, postoji divna fotografija primopredaje tog paketa važnog sadržaja. Zbilja povijesni trenutak.)

„Ali, on je pokazao baš pravu volju. Naravno, bilo je tu nekih, eto kako da kažem, kojima se to nije svidjelo, ali, znate kako je to...” kaže Josipović.

„Dobro, ljudi možda misle da prije formalne isprike još neki preduvjeti trebaju postojati. Ipak, to je prvi dolazak u Vukovar, pitanje nestalih, recimo... A i vezanje posjeta Paulin Dvoru i Vukovaru, nije to baš isto.”

Ovdje samo želim napomenuti kako sam to rekla jedino iz razloga što je napad na Vukovar bio dio službene politike tadašnje Jugoslavije, dok s Paulin Dvorom, gdje su ubijeni srpski civili, to nije bio slučaj.

„Kako to mislite?“ trgne se Josipović. „Tamo su divljački ubijeni civili!”

„Znam da jesu, i žao mi je, samo...” Prekine me i nastavi sad već grmjeti.

„A znate li vi kako su ih ubijali?“

„Ne.“ Gotovo postidjeno kažem.

„Stavljali su ih u burad i onda kotrljali niz neko brdo...“ Ovdje ću vas poštediti detalja koje sam morala slušati, a kad je s tim završio nastavio je dalje.

„Ili zamislite da ste vi obitelj Zec.“ Kaže Predsjednik meni.

„Da vas netko tako odvede usred noći, i ta djeca, pa to je strašno!“ (Radi se o srpskoj obitelji mučki ubijenoj usred rata, u Zagrebu).

Kimam glavom i zamišljam, i zaista, to je užasno i strašno, ali ne znam zašto bih to sada zamišljala jer mojoj obitelji u ratu se dogodilo sve što se moglo, osim što nisu ubijeni baš svi članovi. I ponovno kažem:

„Žao mi je.“

Kad pokušam reći bilo što drugo osim toga, Predsjednik me prekine. Više ga baš i ne slušam, više mislim o tome koja sam ja budala. Povremeno se priberem i onda ga vidim kako mi pokazuje press clippinge o sebi, nezadovoljan veličinom članka koji su dnevne novine posvetile njemu i njegovim povijesnim izjavama, u odnosu na veličinu članka koji su posvetile branitelju iz Vukovara koji je izjavio kako Tadić mora osuditi režim i od njega se ograditi.

Naravno, mlada književnica nije mogla ni pomisliti da Predsjedniku njene države nije ni najmanje stalo do njenog oca. Na njeno “Moj otac je, naime, nestao na Ovčari pa me baš zanima...” – Ni riječi! Zapravo, malo kasnije, joj je rekao nešto kao:

Što mi tu cmizdrite kad Vam nije pobijena cijela obitelj.

Da, zašt o bi njega zanimala sudbina njena oca. Pa on je Hrvat.

Mlada je, pa je povjerovala da on samo ne razumije ponajbolje o čemu se radi pa mu je htjela objasniti kako je napad na Vukovar bio dio službene politike tadašnje Jugoslavije, dok s Paulin Dvorom, gdje su ubijeni srpski civili, to nije bio slučaj.

Zapravo, pravo pitanje je kolika je Josipovićeva uloga u pisanju same presude. Sjećate li se kako je na završetku suđenja kada je svima bilo očito koliko su isprazne haaške optužnice u srazu s obranama hrvatskih generala Josipović izjavio kako su se zločini dogodili i za to netko mora odgovarati. Zapravo se nameće dojam kako i on misli kako je Hrvatska agresor i da su stoga i hrvatski ratnici izvršili ratni zločin.

Možda kao pravnik Josipović i nije izravno pisao optužnicu, ali je ona pisana kao da jeste. A ako i nije, jedno je sigurno: danas svi iz Haaga, vlasti u Hrvatskoj i mediji u Hrvatskoj (oprostite mi ne mogu izgovoriti hrvatski mediji) o presudama u Haagu, tom zločinu prema generalima i cijelom hrvatskom narodu, samo ponavljaju Josipovićevo:

Zločini su se dogodili i za to netko treba odgovarati!

Treba li reći da misle na zločine koje su načili ili navodno načinili Hrvati!

Ili kako je to lijepo pokazao Josipović mladoj književnici Ivani Simić Bodrožić. Razgovor je počeo njegovim pitanjem:

„I, recite, koji je vaš problem?“

Kada je doznao da joj je otac nestao tamo na nekoj Ovčari, lijepo joj je objasnio da to ne može biti problem. Pa, pobogu, otac joj nije Srbin.

Da, na koga je mislio Marko Perković Thompson kada u istoj pjesmi kaže:

Prodali su naše snove Judini sinovi
 suho zlato bacili u blato
 buđenje je bilo tako lijepo, možda prekasno
 i nevinom krvlju plaćeno
 Ej, umorna zemljo izmučena
 ima li još tko umrijeti za te
 Prodali su naše snove Judini sinovi
 suho zlato bacili u blato
 pred vratima tuđim opet za pravdu molimo
 težak sada križ mi nosimo
 Ej, umorna zemljo izmučena
 ima li još tko umrijeti za te

Ili da se narugamo, na način na koji je to nedavno učinio bivši americki veleposlanik u Hrvatskoj Peter Galbraith:

Kineski filozof Sun Tsu nije ni sanjao da će njegovo dijelo tek danas dobiti svoju ispravnu interpretaciju. On je govorio o najnižim i najodvratnijim ljudima kao o nečem lošem. Ali mi znamo da su takvi ljudi nešto najbolje moguće, zar ne? A oni koji su najistaknutiji ispred svih takovih u svijetu sigurno su oni najniži i najodvratniji u Hrvatskoj. Pa tko se drugi može pohvaliti s time da je jedini u

povijesti, u prošlosti, sadašnjosti i budućnosti, izručio generale pobjedničke vojske da im sude i pri tome odigrao najznačajniju ulogu u njihovoj osudi!

Umjesto zaključka

Ali, činjenica je da su i zbog takvih svojih “zasluga” i Mesić i Josipović birani za predsjednike RH.

Zato ću završiti ovaj tekst nastavljajući s citiranjem Ivice Marijačića s početka ovog teksta:

ali sada u Splitu žele osuđenom Gotovini dati ulicu ili trg, baš kao što su, podsjeća Nenad Ivanković autor knjige “Što smo mu učinili”, i Atenjani nakon osude na smrt podigli spomenik Sokratu, a njegove tužitelje prognali. Gotovina i Markač su živi. Strašan će biti njihov susret s nezahvalnom Hrvatskom kojoj su dali slobodu, a ona njima robiju, još strašniji sa svim ovim manjim ili većim izdajnicima. Ako su imalo ljudi, oni to u moralnom smislu ne bi smjeli preživjeti. Franz Kafka i njegov Jozef K. pomažu nam da pronađemo nešto utješno: slava će nadživjeti Antu Gotovinu, sramota će nadživjeti Stjepana Mesića, Ivicu Račana i Ivu Sanadera kao i sve njihove stereotipne podanike.

Nadajmo se da će biti barem tako. Istina, Hrvate je nešto malo uznemirila presuda u Haagu, ali brzo su to zaboravili. (Zapravo, trajalo je to I doslovno – dva dana.) Dapače, i dalje im je najpopularnija osoba predsjednik Josipović.

S druge strane, Ivice Marijačić je nepravedan prema njemu kada ga nije stavio rame uz rame s Mesićem, Račanom i Sanaderom jer je on vjerojatno u presudi hrvatskim generalima odigrao ključnu ulogu. Podsjetimo se:

1. Od 1995. godine imamo stalne napade na one koji prave razliku između agresora i žrtve, tj, na one koje prave razliku između ratnog zločina i zločina u ratu.

2. Stručnjak za pitanje ratnog zločina s Pravnog fakulteta u Zagrebu je prof. dr. sc. Ivo Josipović, koji je ovakve poglede na kraju elaborirao u knjizi Ratni zločini - Priručnik za praćenje suđenja, Osijek, 2007, skrivajući od hrvatske javnosti sve ono što je u međunarodnom pravu u suprotnosti s željenim postavkama;

3. Josipović je autor Deklaracije o predaji nadležnosti Haaškome tužiteljstvu za Oluju i Bljesak. Time je napisana i opužnica i presuda generalima.

4. Suprotno pravnim normama tvrdio je da generali trebaju otići na Sud dokazati nevinost;

5. čestita Sanaderu na uhićenju generala Gotovine.

6. na završetku suđenja Josipović je izjavio kako su se zločini dogodili i za to netko mora odgovarati. Kada to kaže na završetku suđenja nevinima – jasno je da želi njihovu osudu. Danas se svi iz Haaga, vlasti u Hrvatskoj i mediji u Hrvatskoj drže tog naputka!

Da, ostaje nam samo nadati se da će slava nadživjeti Antu Gotovinu, sramota će nadživjeti Stjepana Mesića, Ivicu Račana, Ivu Sanadera i Ivu Josipovića kao i sve njihove stereotipne podanike.

Akademik Josip Pečarić

[10] O najnovijem takovom napadu vidjeti tekst M. Vukovića: Idiotska teza Nacionalova novinara Zorana Ferića. Hrvatski list, 5. svibnja 2011.

[11] Predmet IT-95-14.A, Svjedočenje S. Mesića, 16. – 19. 3. 1998.

[12] Dr. Zdravko Tomac, Krivokletnik Mesić na čelu zločinačkog pothvata protiv Hrvatske! "Hrvatski list", 5. svibnja 2011.

<https://www.hkv.hr/.../8374-izlaganje-akademika-josipa...>

PROF. DR. SC. MIROSLAV TUĐMAN

U tekstu PROF. DR. SC. NEDJELJKO PERIĆ tri komentara se odnose na profesora Tuđmana:

Pero Dubravčić

M.Tuđmanu članu stranke SD H prije izbora 90-ti a ne tatinog Hdz,postao kasnije kada je bilo sve sigurno,dobro,to može biti i politička igra tate Tuđmana ako on nastrada da ne nastrada i sin.M.Tuđman trebao je umjesto što je pisao e-pruke trebao je postaviti Prof.Pečarić za ministra,imao je preko tate moć, jer se jedino sa pozicije vlasti može utjecati na društvene tokove.

Maja Snajder

Hvala na ovom komentaru. To je još jedna crtica u upoznavanju M. Tuđmana. Izvanrednog čovjeka i znanstvenika koji je na žalost živio u sjeni oca. Ne zaboravimo da je Miro bio i očev glavni suradnik te je s njim zajedno sudjelovao u pripremi svih vojnih operacija osim što je postavio osnove izvanredne tajne službe. Hrvatska tek treba shvatiti kakvog je čovjeka imala u Miru Tuđmanu.

Radoslav Nikola Čepo

Neprocijenjiv trag je ostavio naš Hrvatski Vitez Dr. Miroslav Tuđman, rijetki 'emeritusi' mogu stati uz bok našega velikog Hrvatskog Štitonoše Hrvatske sigurnosti nakon Domovinskog rata.. Duboko ukopano ime u Hrvatskoj povijesti koje će pamtiti i slijedeće generacije Hrvata..

Pokoj Vječni Hrvatskom Vitezu..

Dragi su mi komentari Maje Snajder i Radoslava Nikole Čepa, ali posebno mi je zanimljiv ovaj Pera Dubravčića.

Zašto?

Ponovo me podsjetio koliko je Franjo Tuđman bio veliki i kako je o svemu mislio da bi stvorio hrvatsku državu i to kako je sam rekao „s ljudima s kojima ne bi ni kavu popio“. Samo je on to i mogao i zato ga toliko mrze.

U utorak je ovdje u Tisnom drugo predstavljanje koje knjige:

J. Pečarić, HAZU i Tuđmanova bista / Napadaju Tuđmana – Da umreš od smijeha, 2., Zagreb, 2024., str. 389.

Na prvom u Zagrebu konstatirao sam da su dvojica od nazočnih bili među onih 48 koji su osnovali HDZ: predstavljajući knjige Mate Kovačević i Stjepan Tuđman. Drugi predstavljajući poznati hrvatski odvjetnik i glasnogovornik udruge „HDZ Franjo Tuđman“ i prvi državni tužitelj Zeljko Olujić je komentirao kako su on i Miro Tuđman stvarali social-demokratsku stranku na što je Štef Tuđman iz prvog reda duhovito dobio:

„Da vas dvojica ste bili lijevičari“.

Ako razmišljamo kao g. Dubravčić morali bi znati zašto je Olujića štiti Franjo Tuđman. Možda zato što je bio odvjetnik Artukoviću? Ili je jednostavno kao vrstan povjesničar znao kakva je Račanova Partija i da Hrvatska treba HRVATSKU social-demokratsku stranku?

A da je tako pokazuje i priča koju sam čuo od Zdravka Tomca. Još dok se stvarao HDZ Tuđman je Tomcu ponudio da se uključi u to i predložio mu je da bude potpredsjednik nove stranke. Tomac mu je rekao da je bolje da on ostane u SDP i da pokuša od te stranke napraviti hrvatsku stranku. Znamo da nije uspjela ni nova stranka ni Tomčeva želja iako je on bio jednom u izborima protukandidat samo Tuđmanu.

Tuđman nije uspio ni s novom strankom ni napraviti od SDP hrvatsku stranku, ali je uspio u onom čemu je to trebalo služiti; UTEMELJIO je RH. Očito mu to u što nije uspio nije odmoglo u glavnom cilju ali je vjerojatno spriječio oružani otpor novoj državi kakav smo imali u NDH.

Meni su besmislene podjele na lijeve i desne u RH u vrijeme kada postoji taj neoružani rat protiv RH o kome sam govorio i u knjizi o jubilejima Biskupa Košića i u knjizi o Kardinalu i budućem blaženiku Franji Kuhariću.

Kako to izgleda u slici vidi se s predstavljanja mojih knjiga gdje su lijevo profesori Tuđman i Tomac, a desno Mate Kovačević i ja. I nismo se potukli 😊 (već sam napisao koliko sam knjiga posvetio prof. Tuđmanu, ali napisao sam jednu i prof. Tomcu: J. Pečarić, Prof. dr, sc. Zdravko Tomac, Portal dragovoljac.com, 2021.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/TOMAC.pdf>):

Naslov: Predstavljanje najnovijih knjiga Josipa Pečarića o 'stupovima Pečarićeve Hrvatske' (Tuđman, Kordić i general Praljak, Thompson, biskup Košić)

Datum: Wed, 12 Jun 2019 07:30:30 +0200

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Pozivamo Vas na predstavljanje najnovijih knjiga akademika Josipa Pečarića o 'stupovima Pečarićeve Hrvatske' (Tuđman, Kordić i general Praljak, Thompson, biskup Košić):

DARIO KORDIĆ

MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET

PREDSJEDNICA I 'ZA DOM SPREMNI' i

ČETVRTI STUP MOJE HRVATSKE

Knjige će predstaviti:

Mate Kovačević, kolumnist i publicist

Prof. dr. sc. Zdravko Tomac

Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman

i autor.

Predstavljanje knjiga održat će se u četvrtak 13. lipnja 2019. u 19 sati u Domu branitelja HVIDRA Slovenska 21, Zagreb.

<https://narod.hr/kultura/zagreb-u-cetvrtak-predstavljanje-najnovijih-knjiga-akademika-josipa-pecarica-o-stupovima-pecariceve-hrvatske>

<http://glasbrotnja.net/predstavljanje-najnovijih-knjiga-akademika-josipa-pecarica-uskoro-zagrebu/>

<http://dragovoljac.com/index.php/obavijesti/16663-poziv-42>

<https://twitter.com/JStjepandic/status/1138194321348399105>

Danas znamo za podjele Hrvata – kako ja volim reći:

Hrvati se dijele na Hrvate i one koji za sebe kažu da su Hrvata.

Oni koji pokušavaju dijeliti Hrvate ili spadaju u ovu drugu grupaciju ili nesvjesno rade za njih. A onda što se čudimo što nam je ovako kako jeste.

Josip Pečarić

JOSIP PEČARIĆ

ODGOVOR JOSIPU STJEPANDIĆU

27. kolovoza 2024,

Dragi imenjače

Napominjem da sam tekst THOMPSON - NAJVAŽNIJI ŽIVUĆI HRVAT završio ovako:

„Naime Thompsonova „Bojna Čavoglave“ je postala simbol i pjevaju je u izvornom obliku ili prepjevaju u nizu zemalja pa je doista postala Himna naroda izloženih agresiji.

Zato je sjajan završetak Čelanovog teksta dan i kao njegov nadnaslov, a zapravo je proširivanje onoga danog u Peticiji ZDS iz 2015. kojom smo branili „Bojnu Čavoglave“ i podržali prijedlog Mladog Jastreba da se ZDS uvede u HV. Zapravo proširivanje te Peticije kao da uzima u obzir činjenicu da je „Bojna Čavoglave“ postala Himna naroda izloženih agresiji:

Proglasimo Za dom spremni službenim pozdravom Hrvatske vojske i predložimo UNESCO-u da ga proglasi nematerijalnom kulturnom baštinom čovječanstva,“

Čelan je zapravo istakao zašto svjetskim moćnicima koji nisu željeli neovisnu Hrvatsku i podržavali Srpsku fašističku agresiju na Hrvatsku i zašto hrvatskim političarima koji su njihove sluge smeta ZDS i smetat će im.

Dakle u Čelanovom prijedlogu naglasio sam ono što je doista novo u odnosu na našu Peticiju ZDS iz 2015.

U prethodnom tekstu REFERENDUM O ZDS JE 2015. PREDLAGAO NADBISKUP ŽELIMIR PULJIĆ, PREDSDJEDNIK HBK pokazao sam da prijedlog za referendum pripada tadašnjem Predsjedniku HBK. I taj prijedlog je bio posljedica naše Peticije ZDS.

Zato je zanimljivo kako se zaboravilo na tu Peticiju koju spominješ, a ako je se poneko i sjeti daje pogrešne informacije o njoj.

Jedan od potpisnika bio je Velimir Bujanac.

Jesi li gledao jučerašnju Bujicu koja je počela netočnom informacijom oko Peticije ZDS.

Po Bujancu to nije bila Peticija Mladog Jastreba, a Mladi Jastreb nije ni potpisnik te Peticije On nije ni potpisnik Peticije.

U Peticiji se samo podržao prijedlog koji je on prvi iznio, ali je glavni dio Peticije obrana „Bojne Čavoglave“ i Marka Perkovića Thompsona.

Iako je tekst Peticije dan linkom s portala kamenjar.com u prilogu ga ponavljam s napomenom da je taj Peticiji posvećen veći dio knjige:

J. Pečarić. Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!, Zagreb, 2015. pp.406.

Iz Kazala dajem poglavlje o Peticiji:

PETICIJA „ZA DOM SPREMNI“

PISMO PREDSEDNICI RH I PREDSEDNIKU HDZ-A

NE SMETA NJIMA DANAS PAVELIĆ, VEĆ HRVATSKA SAMOSVIJEST!

PRILOZI: Ivan Hrstić, Što je gore - Smrt fašizmu ili Za dom spremni?

HRVATSKI BESKIČMENJACI

Vlastima ne smeta Miloševićev pozdrav UZDIGNUTA TRI PRSTA!

PISMO PREDSEDNICI RH

PRIOLOG: GLAZBOM I RJEČJU ZA DOM KROZ POVIJEST

ODGOVOR BIVŠEM HRVATSKOM VELEPOSLANIKU DR. MLADENU IBLERU

ODGOVOR BIVŠEM HRVATSKOM VELEPOSLANIKU DR. MLADENU IBLERU, II.

Dr. sc. Josip Stjepandić, "NA SRAMOTU ORGANIZATORA I POTPISNIKA"

Damir Kalafatić, HOS-ovci su bili SPREMNI dati život ZA svoj DOM!

Dr. sc. Josip Stjepandić, ODGOVOR ANTI GUGI

Dr.sc. Josip Stjepandić, DRUGI ODGOVOR ANTI GUGI

Mladen Pavković, BIVŠI UDBAŠI SU „ZA DOM SPREMNI“ UZDIGLI NA DRŽAVNI PROBLEM BROJ 1., SAMO DA IH SE NE PITA ŠTO IH SE TREBA PITATI

PAKOŠTANE: PREDSTAVLJANJE KNJIGE

JE LI ANTE GUGO ZABORAVIO ČITATI?

Malkica Dugeč: U IME ISTINE

Mladen Pavković: SAD BI I NEKAKAV SRPSKI ČETNIK LINTA
SUDIO HRVATIMA

DOKOZA: PETICIJU SAM POTPISAO JER NE ŽELIM
HRVATSKU BEZ NACIONALNOG OBILJEŽJA!

TRILOGIJA BEŠČAŠĆA

Dr.sc. Josip Stjepandić, VAŠA POLITIČKA ANALIZA OD 29.8.15
N. Piskač: TKO I ZAŠTO USTAŠIZIRA AKADEMIKA JOSIPA
PEČARIĆA?

SVI SMO MI NJIMA USTAŠE!

DVA HRVATSKA POGLEDA NA POZDRAV „ZA DOM
SPREMNI“

KAKO PEČARIĆA NAJURITI IZ HAZU?

PRILOZI: PISMO AKADEMICIMA

STRATEGIJA HAJKE

Mirela Pavić, PLAŠIFIKACIJA

KAKAV TREBA BITI HRVATSKI INTELEKTUALAC?

Vicko Goluža, UZVIK LJUBAVI

Prof. dr. sc. Zdravko Tomac: FAŠISTI SU ONI KOJI POZDRAV
ZA DOM SPREMNI! PROGLAŠAVAJU FAŠISTIČKIM

N. Piskač: VAZELINSKI KRASTAVAC

Dr.sc. Josip Stjepandić, "SMISAO USTAŠEVANJA DANAS"

Mario Filipi, LJULJAJU SE STUPOVI LAŽI

Igor Vukić, NEKI BI I DANAS POSTUPALI KAO MIKA
ŠPILJAK, BAKARIĆ I NJIHOVI!

Marko Ljubić, ZAŠTO MILANOVIĆ NE 'HAPSI' PEČARIĆA I
THOMPSONA

Prof. dr. sc. Zdravko Tomac: ZDS I STATUT GRADA
VUKOVARA IZBEZUMILI PETU KOLONU U HRVATSKOJ!

Zvonimir Hodak: PREKOMJERNO GRANATIRANJE
POZDRAVA "ZA DOM SPREMNI"

Don Anđelko Kačunko, Kako sam (bio) SPREMAN za potpis ZA
DOM ili: ZAŠTO SAM SE PRIDRUŽIO 'KONTROVERZNIM
PETICIJANERIMA'

Tvrtko Dolić, UBIJANJE HRVATSKOG JEZIKA

KAKO JE BILO BITI HRVAT-MATEMATIČAR U BEOGRADU
TKO SU ČOSIĆEVI SLJEDBENICI U HRVATSKOJ?
JE LI KATEDRA ZA POVIJEST FF-A SRAMOTA
SVEUČILIŠTA U ZAGREBU?
MARCEL HOLJEVAC, USTAŠE I HRVATSKI KUKAVIČLUK
ZDS I KUKAVIČLUK: OD THOMPSONA DO THOMPSONA
KAKO SMO OBRANILI KOLINDU
TUĐMANOVSKI PRIJEDLOG MLADOG JASTREBA

Na kraju dajem i sliku korica te knjige koje je Grafički i likovno oblikovao Branko Hrkač.

Pozz

Joško

PRILOG

PISMO PREDSJEDNICI RH I PREDSJEDNIKU HDZ-A

Štovana Predsjednice RH gđo Kolinda Grabar Kitarović,

Štovani Predsjedniče HDZ-a g. Tomislave Karamarko,

Najavljeno je kako će šibenska policija kazniti pjevača Marka Perkovića Thompsona zbog uzvikivanja pozdrava ZA DOM SPREMNI na velikom koncertu u Kninu,

Pozdrav je dio Thompsonove pjesme BOJNA ČAVOGLAVE koju on izvodi već 25 godina. SVATKO u bilo kojoj demokratskoj sredini smije pjevati i recitirati stihove te pjesme sve dok ona nije službeno ZABRANJENA.

Pjesma, nastala u vrijeme kada je Hrvatska bila razoružana, a UN joj je zabranio naoružavanje tj. prepustio je velikosrpskoj agresiji, dizala je moral naroda.

Može li i smije li netko kažnjavati, zabranjivati ili prekrajati riječi te pjesme koja je dio povijesti hrvatskog naroda?

Posljednji zapovjednik obrane Vukovara, Branko Borković, poznat i pod nadimkom Mladi Jastreb, na svom se Facebooku osvrnuo na polemike oko pozdrava 'Za dom - spremni'. Borković smatra da bi se pozdrav trebao uvesti u službenu vojnu uporabu:

Koliko god se trudim proniknuti u problem starohrvatskog pozdrava "ZA DOM -SPREMNI" ne mogu dokučiti što je u njemu neprimjereno i nedolično. Osobno smatram da bi ga regularno trebalo uvesti u službenu uporabu u oružane snage. Otprilike bi se dogodilo isto što se dogodilo i s uvođenjem kune kao novca.

Raznorazni anti ovi ili oni bi vrištali par mjeseci, a nakon toga bi našli nešto drugo što ih evocira na dane kada su njihovi preci (a i oni) tamanili Hrvate. Braćo i sestre: ZA DOM – SPREMNI!

Postoje I sudske presude da se radi o starom hrvatskom pozdravu (vidjeti npr.:

<http://www.hrsvijet.net/.../19334-sud-utvrdio-pozdrav-za....>).

Sjetimo se, tvrdili su kako je uvođenje kune dokaz da je RH istovjetna s NDH.

I doista je Borković u pravu kada nas je podsjetio na velikog hrvatskog predsjednika akademika Franju Tuđmana i način na koji je on riješio pitanje kune. Danas oni koji su se opirali uvođenju kune vrlo rado primaju mirovinu u kunama, pače, daju si je prebaciti na račune u Srbiji.

Pojam "Domu ili domovini odan/privržen/predan/spreman" postoji u sličnom obliku u svim zemljama i narodima, te budi nepodijeljeno pozitivna čuvstva. Uvođenjem takvog pozdrava u službenu uporabu njegovala bi se hrvatska kultura i tradicija. U protivnom protivnici ovog pozdrava mogli bi sutra doći na ideju da nam zabrane naš pleter, zagrebačku katedralu ili čak Sinjsku alku.

Zato od vas štovana Predsjednice RH i štovani predsjedniče HDZ-a tražimo da usvojite sugestiju Mladog Jastreba i predložite izmjene zakona o hrvatskoj vojsci tj da se pozdrav ZA DOM - SPREMNI uvede u službenu vojnu uporabu.

akademik Josip Pečarić

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački

akademik Stanko Popović

dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus, bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest

dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka

Josip Šimunić

dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU

akademik Borislav Arapović, inozemni član Ruske akademije znanosti

Krešimir Kraljević

Franislav Stanić

dr. sc. Zvonimir Šeparović, Predsjednik Hrvatskog nacionalnog
etičkog sudišta
prof. dr. sc. Mislav Grgić
prof. dr. sc. Zlatko Vrljić
dr. sc. Stjepan Razum
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
prof. dr. sc. Ante Lauc
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
dr. sc. Zvonimir Marić, umirovljeni sveuč. prof., bivši diplomat
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Srećko Kovač
prof.dr.sc.Ivica Veža
dr. Milan Jelic, ekonomist, sveučilisni profesor hrvatskog jezika,
odjel prevoditelji, na sveučilištu u Buenos Airesu
prof. dr. sc. Marin Čikeš
Tomislav Josić, SOHV
Zvonimir Hodak. odvjetnik, kolumnist
don Anđelko Kaćunko
Velimir Bujanec, urednik i voditelj Tv Emisije ‘Bujica’
dr. sc. Milko Brković, umirovljeni znanstveni savjetnik i naslovni
profesor u trajnim zvanjima
prof. dr. sc. Šime Vučkov, dr. med.
Nikola Štedul
Slobodan Markic, P. Eng. Toronto
dr. sc. Danijel Dugonjić, dr. med. vet., Imunološki Zavod, Zagreb
Stanko Šarić, dipl. ing., Najbolji Hrvatski Tamburaši (Ranije Zlatni
Dukati)
Damir Borovčak, dipl. ing., Zagreb
Mr. Art. Eva Kirchmayer Bilic
dr. sc. Amira Delic
dr. sc. Ana Mršić
prof. dr. sc. Dino Mihaljević Tolj
prof. dr. sc. Franjo Plavšić
dr.sc. Krunoslav Brčić-Kostić
Mirela Pavić, prof., kolumnistica u Hrvatskom tjedniku

mr. sc. Marko Grubišić, predsjednik Hrvatskog Društva Političkih Zatvorenika

Petar Mamić, glavni urednik Boka Cro Press-a, hrvatskog tjednika Iz Sydneya, Australija

prof. dr. fra Andrija Nikić, sa 1402 Napretkovca Iz Mostara i svim akademikima

dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik

prof. dr. sc. Boris Širola

Zlatko Mustapić, direktor Festivala Melodije Hrvatskog Juga

Blazenko Juracic, mag. komp., docent

prof. dr. sc. Serđo Dokoza

Mladen Ibler dr.med., bivši veleposlanik RH

Miljenko Stojić, franjevac, književnik i novinar

Mladen Pavković, novinar i publicist

dr. Ružica Ćavar, dr. stom. i dr. med.

doc. dr. sc. Srećko Botrić

doc. dr. sc. Ivan Poljaković

prof. emer. dr. sc. Marija Kaštelan-Macan

general Ljubo Ćesić Rojs

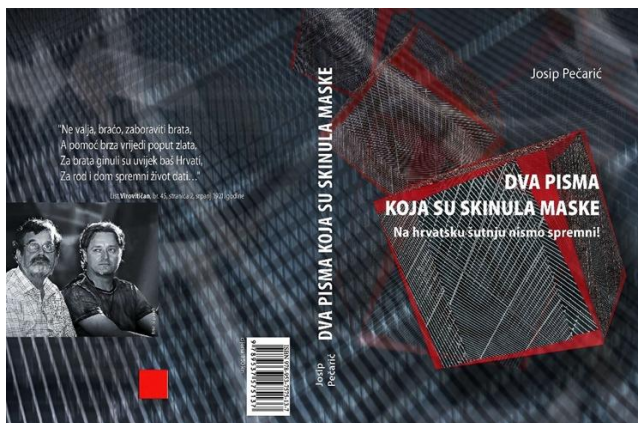
izv. prof. dr. sc. Mario Grčević

general Marinko Krešić

...

Potpisnika je blizu 4200. Cijeli popis možete vidjeti na:

<http://kamenjar.com/potpisnici-pismo-predsjednici-rh-i.../>

HODOČASNIK / MARKO PERKOVIĆ THOMPSON, DRAGOVOLJAC.COM., 2025.

KAKO SAM BRANIO THOMPSONA

Koncert na Hipodromu pokazuje da sam imao uspjeha i u mojoj obrani Thompsona.

Kada se osvrnem na to mogu pokazati slijedeće:

Imam 216 publicističkih knjiga, a njih 198 je o Thompsonu ili sadrže tekstove u kojima se on spominje:

KNJIGE O THOMPSONU

M. Kovačević i J. Pečarić, Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj, Fortuna, Zagreb, 2008.

J. Pečarić, Hajka na Thompsona, Zagreb, 2012.

J. Pečarić, Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!, Zagreb, 2015. pp.406.

J. Pečarić, Thompson – pjesmom za Hrvatsku, Zagreb, 2017. Str. 409.

J. Pečarić, Matematika, pjesme i nogomet. Zagreb, 2018. pp. 347.

J. Pečarić, Predsjednica i 'Za Dom spremni', Zagreb, 2019. str. 214.

J. Pečarić, Josip Šimunić i 'Za Dom spremni', Zagreb, 2019, str. 362.

J. Pečarić, 'Bojna Čavoglave' / Thompsonofobija, Zagreb, 2022. str. 404.

J. Pečarić Za dom spremni i Slava Ukrajini, dragovoljac.com, 2022.:
<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/30156-za-dom-spremni-i-slava-ukrajini>

J. Pečarić, Thompson – najznačajniji živi Hrvat, Dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/thompson.pdf>

J. Pečarić, Dočeci sportskih heroja /: Od “Bojne Čavoglave” do “Ako ne znaš što je bilo”, dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/doceci.pdf>

KNJIGE U KOJIMA SE PIŠE I O THOMPSONU

J. Pečarić, Trijumf tuđmanizma, Zagreb, 2003.

J. Pečarić, Nepoćudne knjige / Trijumf tuđmanizma 2, Zagreb, 2003.

J. Pečarić, Hercegovac iz Boke / Što sam govorio o Hrvatima BiH, Zagreb, 2003.

J. Pečarić, U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski / Borba za Boku kotorsku 2, Zagreb, 2004.

D. Jelčić i J. Pečarić, Tuđmanove tri sekunde, Zagreb, 2004.

D. Jelčić i J. Pečarić, Književnik Mile Budak sada i ovdje, Zagreb, 2005.

J. Pečarić, Priznajem, Hrvat sam! Zagreb, 2005.

J. Pečarić, Kad “stručnjaci” odlučuju o matematici, Zagreb, 2006.

D. Jelčić i J. Pečarić, Tuđmanove tri sekunde. Drugo prošireno izdanje, Zagreb, 2007.

J. Pečarić, Zločinački sud u Haagu, Zagreb, 2008.

J. Pečarić i M. Kovačević, Kraj vremena veleizdajnika?, Zagreb, 2009.

J. Pečarić, Za ponosnu Hrvatsku, e-knjiga. Portal HKV-a, 2009.

http://hakave.org/images/stories/Documents/Za_ponosnu_Hrvatsku.pdf

J. Pečarić, Rasizam Suda u Haagu / 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud? Zagreb, 2011.

J. Pečarić, Rasizam svjetskih moćnika, Zagreb, 2012.

J. Pečarić, Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!?, Zagreb, 2012.

J. Pečarić, Rasizam domaćih slugu, Zagreb, 2013.

J. Pečarić, Vukovar i njegov stožer, Zagreb, 2013.

J. Pečarić, Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba, Zagreb, 2014.

J. Pečarić, ‘Ako voliš Hrvatsku svoju’, Zagreb, 2014.

J. Pečarić, Propade im crvena Hrvatska, Zagreb, 2015. pp.372

- J. Pečarić, *Živjela nam antifašistička, tj braniteljska Hrvatska*, Zagreb, 2015
- J. Pečarić, *Oba su pala*, Zagreb, 2016., str.392.
- J. Pečarić, *Pišem pisma odgovora nema! 1. / Navodna Hrvatska zaklada za znanost*, Zagreb, 2017. str. 245.
- J. Pečarić, *Pišem pisma odgovora nema! 2. / Je li Akademiji važna znanost*, Zagreb, 2017. str. 212.
- J. Pečarić, J. Stjepandić, *Ništa se još promijenilo nije*, Zagreb, 2017. str. 346.
- J. Pečarić, *Dnevnik u znaku 'Za dom spremni'*, Zagreb, 2017. str. 312
- M. Međimorec, J. Pečarić, *General Praljak*, Zagreb, 2017. Str. 375.
- M. Međimorec, J. Pečarić, *General Praljak*, drugo prošireno izdanja, Zagreb, 2017. str. 451.
- M. Međimorec, J. Pečarić, *General Praljak II. U obrani hrvatskog naroda*, Zagreb, 2018.
- M. Međimorec, J. Pečarić, *General Praljak III. S prijezirom odbacujem Vašu presudu*, Zagreb, 2018.
- J. Pečarić, S. Razum, *Razotkrivena Jasenovačka laž*, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb 2018.
- M. Međimorec, J. Pečarić, *General Praljak IV. S prijezirom odbacujem Vaše podaništvo*, Zagreb, 2018.
- J. Pečarić, *Dario Kordić*, Zagreb, 2019. str. 343.
- J. Pečarić, *Četvrti stup moje Hrvatske / Biskup dr. Vlado Košić*, Zagreb, 2019. str. 398.
- J. Pečarić, *Je li političarima kriva matematika?* Zagreb, 2019, pp. 317.
- J. Pečarić, *Borasa za akademika*. Portal dragovoljac.com, 2020: <http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Boras.pdf>
- 48.J. Pečarić, *Vratiti Hrvatsku narodu*: Portal dragovoljac.com, 2020.: <https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/20640-akademik-pecaric-vratiti-hrvatsku-narodu>
- 49.J. Pečarić, *Akademik Dubravko Jelčić*. Portal dragovoljac.com, 2020.: http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jelcic3_Part1.pdf
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jelcic3_Part2.pdf

50.M. Međimorec, J. Pečarić, El General Praljak, “¡Jueces, El General Praljak no es criminal de guerra. Con desprecio rechazo vuestra sentencia !“ Portal dragovoljac.com, 2020.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/praljak1.pdf>

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/praljak2.pdf>

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/praljak3.pdf>

51. J. Pečarić, Mojih sto knjiga, Zagreb, 2020, str. 285.

52. J. Pečarić, General Janko Bobetko, Portal dragovoljac.com, 2020.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Bobetko2.pdf>

53. J. Pečarić, Karolina Vidović Krišto, Zagreb, 2020, str. 167.

54. J. Pečarić, Nobelova Nagrada za 'Oluju', Portal dragovoljac.com, 2020.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/NobelZaGotovinu.pdf>

55. J. Pečarić, Akademik Ivan Aralica, Portal dragovoljac.com, 2020.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Aralica.pdf>

56. J. Pečarić, Revizionisti u HAZU, Zagreb, 2020, str. 348.

57. J. Pečarić, Stijepo Mijović Kočan, Zagreb, 2020, str. 362.

58. J. Pečarić, Dr. Jure Burić, Zagreb, 2020, str. 211.

59. J. Pečarić, Druker / Predsjednik o Puhovskom, Portal dragovoljac.com, 2020.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/druker.pdf>

60. J. Pečarić, Slobodan Lang / Pešorda o Langu, Portal dragovoljac.com:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/LANG.pdf>

61. J. Pečarić, Josip Jović, Portal dragovoljac.com, 2020.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jovic.pdf>

62. J. Pečarić, Ivica Marijačić, Portal dragovoljac.com, 2020.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/marijadic.pdf>

63. J. Pečarić, Mladen Pavković, Zagreb, 2020.,str.321.

64. J. Pečarić, Dr. sc. Mato Artuković, Zagreb, 2020.,str.224.

65. J. Pečarić, Mate Kovačević, Portal dragovoljac.com, 2020.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/matekovacevic.pdf>

66. J. Pečarić, Slobodan Lang / Pešorda o Langu, Zagreb, 2020.,str. 272.

67. J. Pečarić, Biskup prof. dr. sc. Valentin Pozaić, Portal dragovoljac.com, 2020.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/pozaic.pdf>
68. J. Pečarić, Prof. dr. sc. Zvonimir Šeparović, Zagreb, 2020., str. 336.
69. J. Pečarić, Akademik Stanko Popović, Portal dragovoljac.com, 2020.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/popovic1.pdf>
70. J. Pečarić, Prof. dr. sc. Zdravko Tomac, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/TOMAC.pdf>
71. M. Pavković, Razgovori s Josipom Pečarićem, Drugo prošireno izdanje, Koprivnica, 2021. str. 287.
72. J. Pečarić, O sučeljavanju Bulajić vs. Pečarić, Portal dragovoljac.com, 2021.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/suceljavanje_hazu.pdf
73. J. Pečarić, Dr. sc. Ivo Rendić-Miočević, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/RENDIC.pdf>
74. J. Pečarić, Đuro Vidmarović, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Vidmarovic.pdf>
75. J. Pečarić, Vjekoslav Krsnik, Zagreb, 2021. str. 315.
76. J. Pečarić, Ruski znanstvenik u RH, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/ruskiznanstvenik.pdf>
77. J. Pečarić, Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/tudjman.pdf>
78. J. Pečarić, Prof. dr. sc. Neven Elezović, Zagreb, 2021. str. 461.
79. J. Pečarić, Igor Vukić, Zagreb, 2021. str. 404.
80. J. Pečarić, Dr. sc. Josip Stjepandić, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/stjepandic.pdf>
81. J. Pečarić, Dr. sc. Damir Pešorda, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/pesorda.pdf>
82. J. Pečarić, Stjepan Razum u službi Istine, Zagreb, 2021., str. 404.

83. J. Pečarić, Prof. emeritus dr. sc. Matko Marušić, Zagreb, 2021. str. 444.
84. J. Pečarić, Akademik Smiljko Ašperger, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/asperger.pdf>
85. J. Pečarić, Vladimir Mrkoci, Zagreb, 2021., str. 285.
86. J. Pečarić, Akademik Andrej Dujella, Zagreb, 2021. str. 328.
87. J. Pečarić, Prof. dr. sc. Josip Jurčević, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jurcevic.pdf>
88. S. Mijović Kočan, J. Pečarić, Roman Leljak, Zagreb, 2021. str. 252.
89. J. Pečarić, Dr. Milan Vuković, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/vukovic.pdf>
90. J. Pečarić, Marko Franović, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/franovic.pdf>
91. Josip Pečarić, Dubravko Horvatić, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/horvatic.pdf>
92. J. Pečarić, S. Razum, Jasenovac – A lie uncovered, Lulu.com, 2021. pp. 506.
93. J. Pečarić, Ljeta u Tisnom / Don Lazar Čibarić, Zagreb, 2021., str. 279.
94. J. Pečarić, Don Anđelko Kaćunko, Zagreb, 2021. str. 339.
96. J. Pečarić, Gojko Šušak, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Susak.pdf>
96. J. Pečarić, Dva prijatelja / Stanko Šarić, Zagreb, 2021., str. 348.
97. J. Pečarić, Akademik Slobodan Novak, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/novak.pdf>
98. J. Pečarić, Ankica Tuđman, Zagreb, 2021., str. 335.
99. J. Pečarić, Akademik Slaven Barišić, Portal HKV-a, 2021.:
https://www.hkv.hr/images/stories/Documents02/Pecaric_o_Slaven_u_Barisicu.pdf
100. J. Pečarić, Branili smo Stepinca, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/stepinac3.pdf>

101. J. Pečarić, HOS, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/HOS3.pdf>
102. J. Pečarić, Akademik Nenad Trinajstić, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/trinajstic.pdf>
103. J. Pečarić, Braća fra Šito i Valentin Ćorić, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/bracacoric.pdf>
104. J. Pečarić, Mario Filipi, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/28535-mario-filipi>
105. J. Pečarić, Pravednica Među Narodima - Ljubica Štefan, Portal dragovoljac.com:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/LjStefan.pdf>
106. J. Pečarić, Dopisivanje s Lili Benčik, dragovoljac.com, 2021.:
107. J. Pečarić, Bokeljska mornarica, dragovoljac.com, 2021.:
<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/28810-bokeljska-mornarica>
108. J. Pečarić, Mr. sc. Mladen Ivezić, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, 2021.:
<https://drustvojasenovac.files.wordpress.com/2021/12/ivezic3.pdf>
109. J. Pečarić, Dr. sc. Mirko Valentić, dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/VALENTIC.pdf>
110. J. Pečarić, Damir Borovčak u mojim zapisima, Zagreb 2022. str. 224.
111. J. Pečarić, Zaljev hrvatskih svetaca, dragovoljac.com, 2022.:
112. J. Pečarić, Dr. Ružica i Mate Ćavar, dragovoljac.com, 2022.:
<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/29516-mate-ruzica-cavar>
113. J. Pečarić, Ivan Gabelica, dragovoljac.com, 2022.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/GABELICA.pdf>
114. J. Pečarić, Dubrovnik se brani Bokom, dragovoljac.com, 2022.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/DUBROVNIK.pdf>
115. J. Pečarić, Zvonimir Hodak, dragovoljac.com, 2022.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/HODAK.pdf>
116. J. Pečarić, Benjamin Tolić, dragovoljac.com, 2022.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/BenjaminTolic.pdf>
117. J. Pečarić, Akademik Vladimir Paar, Zagreb, 2022. str. 412.

118. J. Pečarić, Željko Olujić, Zagreb, 2022. str. 362.
119. J. Pečarić, Vlado Glavaš, dragovoljac.com, 2022.:
<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/30320-vlado-glavas>
120. J. Pečarić, General Ivan Tolj, dragovoljac.com, 2022.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/GeneralTolj.pdf>
121. J. Pečarić, Prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, dragovoljac.com, 2022.:
<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/30633-zvonimir-janko>
122. J. Pečarić, IX. Bojna "Rafael Vitez Boban", Zagreb, 2022., str. 349.
123. J. Pečarić, „Ja sam pobjednik“ / Nikola Štedul, Zagreb, 2022. str. 315.
124. J. Pečarić, Inicijalni krug 'Tuđman 100', dragovoljac.com, 2022.:
<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/30949-tudman100>
125. J. Pečarić, “Pokvareni četnici”, dragovoljac.com, 2022.:
<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/31891-pokvareni-cetnici>
126. J. Pečarić, Prof. dr. sc. Branimir Lukšić, Portal HKV-a, 2022.:
https://www.hkv.hr/images/stories/Documents02/Knjiga_ak_Pecaric_Luksic.pdf
127. J. Pečarić, Zašto Miroslav Tuđman nije bio profesor emeritus? dragovoljac.com, 2022.:
<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/32359-miro-tudjman>
128. J. Pečarić, Akademik Kuzma Kovačić, Zagreb, 2022. str. 342.
129. J. Pečarić, Akademik Ivan Gutman, Portal HKV-a:
<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/32628-akademik-gutman>
130. J. Pečarić, Akademik Ivo Padovan, dragovoljac.com, 2022.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/padovan.pdf>
131. J. Pečarić, Jelčić u našim knjigama, dragovoljac.com, 2022.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jelcic2.pdf>
132. A. Kačunko i J. Pečarić, Hrvatska pjesnikinja Marija Dubravac, Zagreb, 2022. str. 424.

133. J. Pečarić, UNESCO i kolo sv. Tripuna, dragovoljac.com, 2022.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/tripun.pdf>

134. J. Pečarić i M. Pavković Mali Sloba u Zagrebu, dragovoljac.com, 2022.:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/33571-mali-sloba>

135. J. Pečarić Zašto Miroslav Tuđman nije bio professor emeritus? / Drugo prošireno izdanje, Zagreb, 2023. str. 456.

136. J. Pečarić, Vanda Babić Galić o Boki i Bokeljima, dragovoljac.com, 2023.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/vanda.pdf>

137. J. Pečarić, Miro Glavurtić im postade Srbin, dragovoljac.com, 2023.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/glavurtic.pdf>

138. J. Pečarić, Dalić i Modrić u mojim knjigama, dragovoljac.com, 2023:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/DalicModric.pdf>

139. J. Pečarić, „Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima“, dragovoljac.com, 2023.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/ponos.pdf>

140. J. Pečarić, Dr. sc. Hrvoje Kačić, dragovoljac.com, 2023.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/kacic.pdf>

141. J. Pečarić, Prof. Dr. Sc. Darko Žubrinić, dragovoljac.com, 2023.:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/34506-darko-zubrinic>

132. J. Pečarić, Pismo Rektor u Sveučilišta u Mostaru / Prva Međunarodna Matematička Konferencija u Mostaru, Zagreb, 2023. str. 346.

143. J. Pečarić, Filip Lukas, dragovoljac.com, 2023.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Lukas.pdf>

144. J. Pečarić, Đildo i Tea u knjigama mlađeg brata, Zagreb, 2023., str. 392.

145. J. Pečarić, Marko Jurić, dragovoljac.com, 2023.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/juric.pdf>

146. J. Pečarić, Hannah Arendt u mojim knjigama, dragovoljac.com: <http://www.dragovoljac.com/images/minifp/HannahArendt.pdf>

147. J. Pečarić, Dr. sc. Vlatka Vukelić, dragovoljac.com, 2023.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/vukelic.pdf>
148. J. Pečarić, Biskup prof. dr. sc. Valentin Pozaić – Druga knjiga, dragovoljac.com, 2023.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/pozaic2.pdf>
149. Z. Hodak, J. Pečarić, Država i 'terorist' / Marko Francisković, dragovoljac.com, 2023.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/franciskovic.pdf>
150. J. Pečarić, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb, 2023., str. 472.
Internet izdanje:
<https://drustvojasenovac.files.wordpress.com/2023/06/trostrukijasenovac-za-cip.pdf>
151. J. Pečarić, Hrvatski velikan Dario Kordić, dragovoljac.com, 2023.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/kordic.pdf>
152. J. Pečarić, Profesor emeritus Boras, a ne Tuđman / Sramota Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb, 2023., str. 267.
153. J. Pečarić, Tomislav Držić, dragovoljac.com, 2023.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/drzic.pdf>
154. J. Pečarić, Hrvatski velikani Dalić, Modrić i Lovren, Zagreb, 2023., str. 418.
155. J. Pečarić, Akademik Marin Hraste, dragovoljac.com, 2023.:
<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/36152-marin-hraste>
156. A. Kaćunko, J. Pečarić, Biskup dr. sc. Mile Bogović, Zagreb, 2023. szt. 450.
157. J. Pečarić, Hrvatski 'luđak' i srpski znanstvenici, dragovoljac.com, 2023:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/jlphsz.pdf>
158. J. Pečarić, Milanović hvali Grlić-Radmana, dragovoljac.com, 2023:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/MilanoRadman.pdf>
158. J. Pečarić, Novak Srzić vs. Stanković, dragovoljac.com, 2023:
<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/36660-stankovic-vs-novak-srzic>

160. J. Pečarić, Priznajte Hrvatsku Pravoslavnu Crkvu!, dragovoljac.com, 2023.:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/HPC1.pdf>
<https://hrvatskapravoslavnacrkva.wordpress.com/>
161. J. Pečarić, Moja Ankica, Zagreb, 2023. str. 667.
162. J. Pečarić, Liste sa Stanforda, Fah idioti i Josip Šimunić, dragovoljac.com, 2023.:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/simunic.pdf>
163. J. Pečarić, Ante Tomić: Znanstvenik ili podoficir? dragovoljac.com, 2023.:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/Tomic.pdf>
164. J. Pečarić, Vukovar: Trijumf Tuđmanizma dragovoljac.com, 2023.:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/VukovarTrijumf.pdf>
165. J. Pečarić, Pomozi sirotu na svoju sramotu! / Više to nisu moji časopisi, dragovoljac.com, 2024.:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/visetonisumojicasopisi.pdf>
166. J. Pečarić, Biskup dr. sc. Vlado Košić / Četvrti stup moje Hrvatske 2., dragovoljac.com, 2024.:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/kosic.pdf>
167. J. Pečarić, Sanja i Teresa Iva Drobilice, dragovoljac.com, 2024.:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/sanjaiteresa.pdf>
168. J. Pečarić, S Ankicom u Lahoreu, Zagreb, 2024, str. 390.
169. J. Pečarić, Josip Botteri Dini, dragovoljac.com, 2024.:
170. J. Pečarić, Matematička radionica Josipa Pečarića – Split / Prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula, dragovoljac.com, 2024.:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/matematickaradionica.pdf>
171. J. Pečarić, Biskup dr. sc. Vlado Košić /Četvrti stup moje Hrvatske 2., Zagreb, 2024., str. 710.
172. J. Pečarić, Jubileji Biskupa Košića, Zagreb, 2024., str. 224.
173. J. Pečarić, Biskup Josip Mrzljak, dragovoljac.com, 2024.:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/Mrzljak2.pdf>
174. J. Pečarić, Napadaju Tuđmana – Da umreš od smijeha / HAZU i Tuđmanova bista, dragovoljac.com, 2024.:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/AndricHAZU.pdf>

175. J. Pečarić, Kazimir Sviben / O Goldsteinovoj prevari, dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/sviben.pdf>

176. J. Pečarić, Ozana Ramljak i Rade Perković u mojim zapisima, dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/ozana.pdf>

177. J. Pečarić, HAZU i Tuđmanova bista / Napadaju Tuđmana – Da umreš od smijeha, 2., Zagreb, 2024., str. 389.

178. L. Benčik, J. Pečarić, Pupovac, hrvatske pravice, 2024.

<https://hrvatskepraviceblog.com/2024/02/04/pupovac/>

179. J. Pečarić, Kardinal Franjo Kuharić. Dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/kuharic.pdf>

180. J. Pečarić: Prof. emeritus dr. sc. Zvonimir Janović, Dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/zvonimirjanovic.pdf>

181. J. Pečarić, Slobini zečevi, Dragovoljac.com, 2024.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/zecevi.pdf>

182. J. Pečarić, Akademik Ivica Kostović / 'Ovdje sam došao baš da se vidi kako u Akademiji ima ljudi koji vole Hrvatsku državu', Dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/kostovic.pdf>

183. J. Pečarić: Tko će odgovarati zbog protuhrvatskih laži JUSP Jasenovca? Dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/juspjasenovac.pdf>

184. J. Pečarić, Jonjića za Predsjednika RH, dragovoljac.com., 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/jonjic.pdf>

185. J. Pečarić, Hajka na HAZU / "Mozak veličine maković-zrna", Zagreb, 2024., str. 303.

186. J. Pečarić: Moja Ankica II., Zagreb, 2024., str. 448.

187. J. Pečarić, Donald Trump u mojim zapisima, dragovoljax.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/Trump.pdf>

188. J. Pečarić, Dr. sc. Vladimir Geiger, dragovoljax.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/geiger.pdf>

189. J. Pečarić i M. Pavković, Mali Sloba u Zagrebu, Zagreb, MMXXIV., str. 252.

190. J. Pečarić, Jonjića za Predsjednika RH, Drugo prošireno izdanje, dragovoljac.com., 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/jonjic2.pdf>

191. J. Pečarić, Kuzma Kovačić: 'Povjesničar – Uklanjalatelj', dragovoljac.com., 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/kovacic.pdf>

192. J. Pečarić, Hrvatski velikan Božidar Alić, dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/alic.pdf>

193. J. Pečarić, Dr. sc. Ante Nazor, dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/nazor.pdf>

194. J. Pečarić, Davor Dijanović, dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/dijanovic.pdf>

195. J. Pečarić, Mladen Pavković: Tekstovi u mojim knjigama, Zagreb, 2025. str. 359.

196. J. Pečarić, 'Dobar čovek Sloba', ' dragovoljac.com., 2025.:

https://www.dragovoljac.com/images/minifp/dobar_covek_sloba.pdf

197. J. Pečarić, Javor Novak: Ulomci zbilje, dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/javornovak.pdf>

198. J. Pečarić, 'Ideologija genocida Cohen-Pečarić', Zagreb, 225., str. 549.

KRIZA U BiH:
Je li Dodik dospio u ilegalu nakon
raspada saveza s Čovićem?

PLENKOVIĆ UZNEMIREN:
Prijeti li HDZ-u poraz u Splitu,
Zadru i Šibeniku

Hrvatski tjednik

VERITAS VINCIT 3. 4. 2025. / br. 1071 / cijena 3 €, BiH 5 KM, EU 5,50 € (A 5,50 €, D 4,80 €), CH 4,50 € (NL 4,20 €)

SVJETSKI REKORD

700 tisuća

Ljudi očekuje se na
Thompsonovu koncertu

Kako je pjevač iz Čavoglava s Ninčevićevom
pjesmom *Ako ne znaš šta je bilo* pokrenuo sav
hrvatski narod, **pobijedio sve svoje protivnike,**
izbezumio i u očaj bacio sve hrvatske Jugoslavene

ISSN 2584-4067

EPILOG

PROGONITELJI SU SE DOŠLI POKLONITI
THOMPSONU

Napominjem je da je u naslovu moje knjige iz prošle godine jedna moja stara tvrdnja:

J. Pečarić, Thompson – najznačajniji živući Hrvat, **Dragovoljac.com**, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/thompson.pdf>

Ne zaboravimo da je prof. Tomac bio SDP-ov protukandidat na predsjedničkim izborima Utemeljitelju RH akademiku Franju Tuđmanu.

Ova knjiga pokazuje kako se on borio za Thompsona, za razliku od onih iz stranke koju je osnovao Tuđman,

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za

tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima:

Google Scholar: publikacija 1716, citata: 25658, H-index: 56;

MathSciNet: publikacija: 1.388, citata: 7.392, H-index: 29;

Scopus: publikacija: 848, citata: 8672, H-index: 40;

WoS: publikacija: 847, citata: 7641, H-index: 36.

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2434. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 204644 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 8046. Na njihovoj listi za 2022. godinu koja ima 210199 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2331. mjestu, a prvi iz RH je 9412.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 22 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Prvi hrvatski matematički časopis koji je uvršten na svjetske liste najboljih znanstvenih časopisa bio je Pečarićev časopis *Mathematical inequalities and Applications* (MIA). Taj časopis je bio i na Q1, a sada je na Q2 listi, kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa koji su na toj listi Q2 časopisi. Drugi Pečarićev časopis *Journal of Mathematical inequalities* (JMI) je na Q1 listi kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa na toj listi koji su Q1 časopisi. Ono što je još impozantnije JMI je top 5% matematičkih

časopisa, tj. 15. od 329 matematičkih časopisa koji se tiskaju u svijetu a imaju impact faktor. Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je na Scopus listi.

Krajem godine je zatražio da se njegovo ime izbriše iz uredništava tih časopisa:

J. Pečarić, „Pomozi sirotu na svoju sramotu! / Više to nisu moji časopisi” dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/visetonisumojicasopisi.pdf>

Glavni urednik je i novog časopisa „Pakistan Journal of Mathematical Sciences“.

Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

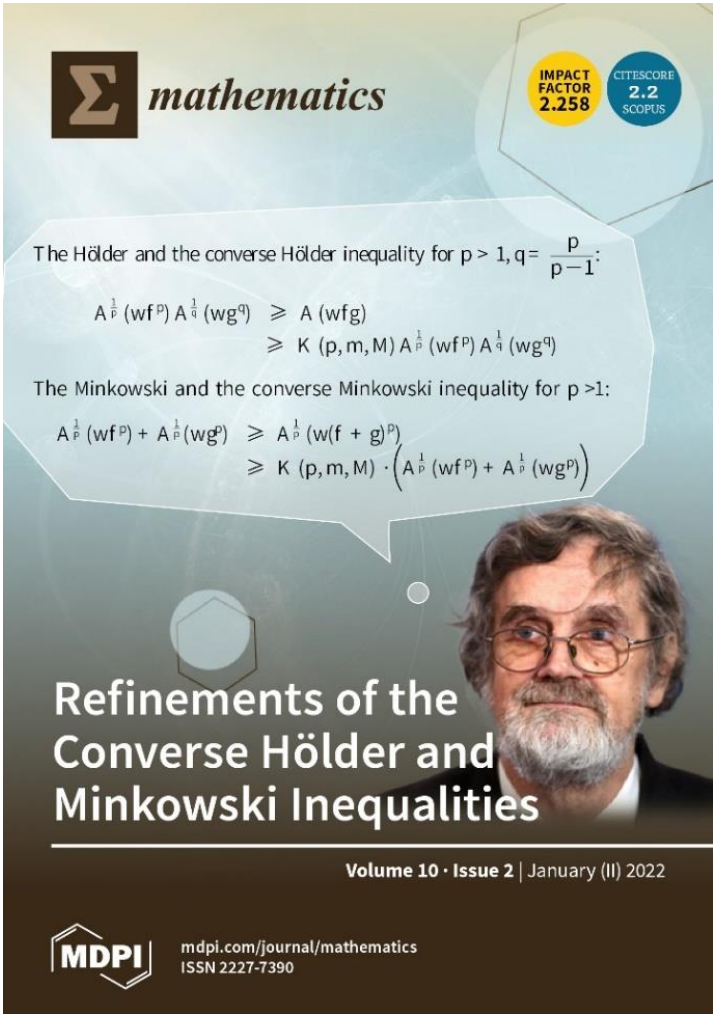
Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan

Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.

U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,

Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH

Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana.

Σ mathematics

IMPACT FACTOR 2.258 CITESCORE 2.2 SCOPUS

The Hölder and the converse Hölder inequality for $p > 1, q = \frac{p}{p-1}$:

$$\begin{aligned} A^{\frac{1}{p}}(wf^p) A^{\frac{1}{q}}(wg^q) &\geq A(wfg) \\ &\geq K(p, m, M) A^{\frac{1}{p}}(wf^p) A^{\frac{1}{q}}(wg^q) \end{aligned}$$

The Minkowski and the converse Minkowski inequality for $p > 1$:

$$\begin{aligned} A^{\frac{1}{p}}(wf^p) + A^{\frac{1}{p}}(wg^p) &\geq A^{\frac{1}{p}}(w(f+g)^p) \\ &\geq K(p, m, M) \cdot \left(A^{\frac{1}{p}}(wf^p) + A^{\frac{1}{p}}(wg^p) \right) \end{aligned}$$

**Refinements of the
Converse Hölder and
Minkowski Inequalities**

Volume 10 • Issue 2 | January (II) 2022

MDPI [mdpi.com/journal/mathematics](https://www.mdpi.com/journal/mathematics)
ISSN 2227-7390

Cover Story

Article: Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities

Josip Pečarić, Jurica Perić and Sanja Varošanec

Mathematics 2022, 10(2), 202; doi:10.3390/math10020202<https://www.mdpi.com/2227-7390/10/2>[Mathematics | January-2 2022 - Browse Articles](#)

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Nedavno je tiskana knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, u kojoj postoji i poglavlje o znanosti. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.*

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 220 publicističkih knjiga.

27. 5. 2025.